

حسب ضبط جبری شدہ ہے

57

مَا مُحَمَّدٌ إِلَّا رَسُولٌ

الْحَمْدُ لِلَّهِ الْمُنْتَهَى كِتَابٌ لِلْجَوَابِ عَنِ تَذَكُّرِ أَنْبِيَاءِ عَلَيْهِمُ السَّلَامُ مَسْمُومٌ

عَجَائِبُ الْقِصَصِ

عَيْنِ
كَلَزَارِ آدَمَ

مصنف
مُولَوِی مُحَمَّد مَسْمُوم

حسب فرمایش

محمد علی شمس الدین تاجران کتب شہر جالندھ

۱۹۲۰ء
مطبوعۃ گیکسٹن پریس لاہور

رہا ہتمام ملک چنانچہ الدین صاحب مالک

یہ کتاب دینی سربراہ کی قلمی کتابیں دکان حاجی پیراغ الدین سراج الدین تاجران کتب لاہور بازار کشمیری سے بہ نسبت دیگر تاجروں کے نہایت ارزان قیمت پر مل سکتی ہیں

Marfat.com

حق کا پی راسٹ محفوظ ہو کوئی صاحب بلا اجازت نہ چرٹا

مَا شَاءَ اللَّهُ لَا قُوَّةَ إِلَّا بِاللَّهِ

الحمد لله والمنته كتاب سراپا برکت از تصانیف عالم ربانی مولوی محمد مصطفیٰ

حكاية القصص

۳۸ ۳۸ ۳۸

كَلَّمَ آدَمَ

فخر المصنف حاجی چراغ الدین بن علی الدین تاجران کاتب لاہور بازار کشمیری

یا شام ملک جم غدین مالک کیمیا شوق پیر طرک السیطر و کوس لاسیطر

یہ کتاب اور نیز ہر ایک قسم کی صدقہ و خیرات حاجی پیراغ الدین سراج الدین تاج جان کتب لاہور بازار کشمیری سے نہایت ارزان قیمت پر مل سکتی ہیں۔

۲۹۷۹۹۲

۲۹۷۸۲

۶۱ VI ۱۱

۶۵۹۱

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِیْمِ

سر سجدے و چہرہ کے بے حد کہاں شمار
 سوچ چند بنایا جس نے قدرت نال
 زمین کیتی زمین دی اللہ نے انسان
 انبر ساتھ فرشتیاں سار اگر معمور
 عورت دی کچھ انہا تنوں خواہش نا پس عمل
 کیتے اللہ پاک نے میوے بھل بہار
 دوزخ ہو رہیست ہی کڑی لوح قلم
 کسوں طاقت لکھن دی جوہر صفت خدا
 صفت نہ ہو ورنہ بدی ہوا وہ بہت رفیع
 حضرت نبی کریم نوں کہاں ہزار درود
 وچہ فرشتیاں برسلاں جسدا قدر بلند
 جس دی صفت قرآن وچہ کیتی آپ خدا
 ظہر تے لیس وچہ دیکھو صفت نبی
 سُن توں پاک رسول دی مین ہکا کٹا نشاء
 اللہ نے فرمایا حضرت موسیٰ نوں
 ایہ جاگہ ہے اوب دی کیتا حکم خدا
 جدول محمد مصطفیٰ پریشیں کیا

سنے کن میوں تین کیتا دھن سما
 زینت ایہ آسمان دی کیتی جل جلال
 ہو رہاں نعمتیں رنگارنگ پہچان
 کھاو پیوں انہا کیتا ذکر غفور
 اندر خدا تیرے رہندے پس مشغول
 ہر انواع نعمتیں آئے ناہ شمار
 زمین تے آسمان ہی کیتے بل کرم
 لا اخصیٰ جان آپ ہی نبی گئے فرما
 دل تین پاک رسول توں ہن میں کی شمع
 ایہ سب تیرے لار واکیتا ہے موجود
 ساتھ اشارت اوس دی ٹکڑی ہو یا چند
 مین عاجز کی اوس دی آکھاں صفت شمار
 واسطی تے وائشیں ہے ہدی صفت ہی
 وچہ میدان کہ طور دے موچون گیا
 آپ اس پہاڑ دے آجو پتا توں
 پیران وچوں جوتیاں جلدی کریں جدا
 ہوا سوار برات تے حکے نال خدا

دل دے اندر اپنے کیتا ایہ دھیان
 ایہ جاگہ ہے اوہی جو تے دیہہ اوتار
 اُس جاگہ وچ جوتیاں میں ہی کراں جدا
 جوتی پیروں لاه کے حضرت ہوئے روان
 پیریں جوڑا رہن دے ایہی مگر محبوب
 کبند عرش اللہ امانت پہچان
 مرسل و چہ پیغمبران حضرت نبی کریم
 حضرت شیدت ادریس تہیں حضرت اے ایاس
 اسمعیل اسحاق تہیں یوسف تے یعقوب
 حضرت صالح ہود بھی لوط اے ایوب
 یسح ذوالقرنین تہیں یحییٰ اے طالوت
 یوشع شمعون ذکر یا حضر عزیز نبی
 سلیمان اے داؤد بھی حضرت عیسیٰ جان
 شان رسول کریم دی کیتی رب بلند
 نور رسول کریم تہیں کیتا کل جہان
 عزت بھی کریم دی آدم دی تقصیر
 نوح تائیں طوفان تہیں بخشی رب نجات
 حضرت یونس چھپوں یوسف قیصر جان
 عبد اللہ دایت سی حضرت پاک نبی
 اوہ ماشم دایت سی اوہ پت عبد مناف
 سی اوہ پت کلاب دا اوہ مراد جان
 اوہ غالب دایت سی غالب پت قہر
 سی اوہ پت کنانہ دا اوہ عریسم دا
 اوہ سی پت مصر دا سی اوہ پت تزار
 معدہ سی اودنان دا اوہ پت آنا و

سوئے توں کوہ طور تے ہو یا سی فرمان
 ایہناں عرش عظیم ہے اُس تہیں نبرگوار
 جان بے ادبی عرش تے جوتی پیریں بہار
 جبرائیل سنایا اللہ دالہ فرمان
 جوتی تہیںوں لاه کے آون ناہیں خوب
 رکھیا قدم رسول جاں ہو یا سن امان
 حضرت آدم نوح تہیں نالے ابراہیم
 تہیں نبی کریم توں فضل کرین قیاس
 بہناں کوں مصطفیٰ اللہ دالہ محبوب
 سوئے تے مارون تہیں رب دالہ محبوب
 تہیں فضل مصطفیٰ رکھ یقین شوب
 شان برابر مصطفیٰ اُنمان مول نہیں
 فضل پاک سول توں ایہا نوچہ پہچان
 نبیاں اندر مصطفیٰ چھوں تار یا نوچہ چند
 آدم حوالہ سک نوروں ہوئے عیان
 اللہ کیتی معاف سی جس دا نام قدیر
 آتش و چول کڈھیا ابراہیم حیات
 سوئے توں فرعون تہیں بخشی رب امان
 عبد المطلب جان توں اسدا دا سی
 اوہ قطی دایت سی آکھ سدا دا صاف
 مرزا اکب داکب لوی دا جان
 اوہ مالک دایت سی مالک پت نصر
 اوہ مدکہ دایت سی اوہ ایاس سنا
 اوہ معدہ دایت سی اگے کرین ثما
 اوہ یسح دایت سی سن ہو کے خوشنود

اوہ سلاماں داپت سی اوہ ثابت داجان
 اوہ سی اسماعیل اسی اوہ پت خلیل
 سی اوہ پت ناخورد اوہ شاروخ پچان
 اوہ جابر داجان توں اوہ شالح دا خوب
 اوہ سی بیٹا سام والوح نی دا اوہ
 اوہ سی منو غلخدا اوہ ادریس سمبہال
 یار و ہلا تیل داسی اوہ پت فینان
 بیٹا حضرت شیف سی حضرت آدم دا
 امینہ بیٹی و ہ پئی ماں نی دی جان
 چوداں محرم رسول دول حقین کریں داب
 سودہ ام حبیب سی ام سلمہ ہور جان
 امربہ تے ریوانیہ ہور میمونہ خوب
 بیٹے چار رسول تے سن توں یار فہیم
 بنت رقیہ فاطمہ زینب ام کلثوم
 مکے پیدا ہو یا حضرت پاک نبی
 بعد رسول کریم تے آہے چائے یار
 اس نام صلیق ہے دہرا آپ رسول
 ایہ عامر داپت سی اوہ پت کعب پچان
 تیسیم پچانی مرہ داذات قریشی سی
 ابابکر صدیق توں منمیب سرفرا
 پکڑ ترازو تو لیتے تیرے نال ایمان
 ام الخیر صدیق دی آہی ماں پچان
 مکے پیدا ہو یا عمر تریشٹھ جان
 تے فرزند صدیق تے ہک عبدالرحمن
 بیٹیاں تن صدیق دی عائشہ ام کلثوم

اوہ پت آنا حمل دا اوہ قیدار جوان
 اوہ آذر داپت سی سن توں ایہ دلیل
 اوہ راعود داپت سی اوہ قالح دامان
 اوہ سی ارشخشا زواسن میرے محبوب
 نوح لاک داپت سی شک نہ کرنی کو
 اوہ یارود داپت سی سن ہو کے خوشحال
 اوہ سی پت انوشدا اوہ پت شبت پچان
 گرسی نامہ نبی دا مسلمان گیا سنا
 اوہ سی عبد مناف دا بیٹا کریم دھیان
 خدیجہ حضرت عائشہ حفصہ سنی جواب
 جویریہ تے دوزنیباں اسمہ کریں بیان
 مکہ صفیہ ہور سی حضرت دی محبوب
 طیب طاہر سچہ توں قاسم ابراہیم
 سہنا نوحوں فاطمہ فضل کر معلوم
 وچہ مدینے دفن ہے عمر تریشٹھ سی
 پہلا یار رسول داسی اصحاب کبار
 بیٹا ابی تحاف داسی ایہ مرد قبول
 کعب پچانی سعد و اسعد تیسیم عیان
 ستوین گرسی نبی توں جا کے رلدا ہی
 ہکتی پنے ایمان تین دوحے خلق خدا
 مول نہ ہودن بجھ توں اوہ برابر جان
 اوہ بیٹی سی صفردی اوہ پت عامر جان
 وچہ مدینے دفن ہے پاس رسول پچان
 عبداللہ سادو ہترا ہور محمد جان
 اسماء آہی تیسری بین تہیں کر معلوم

دو جیار رسولؐ و احضرت عمرؓ خطاب
حضرت عمرؓ پچھان تول آنا پت خطاب
اوہ پت عبد العزیز و اوہ سار یا دا
سا اوہ پت زخاج و اوہ عدی دا جان
ناٹوین کرسی نبی نول ملدا ہے اوہ جا
تے پیدا ہویا عمرؓ تریشٹہ جان
پیغمبر فرمایا میکر بعت نبی
چار عمر دی بیٹیاں تو آہے فرزند
اوسط اصغر ہورسی تے عبد الرحمن
بیٹیاں چار خطاب دی حضرت حفصہ جان
ترجیا رسولؐ و احضرت سی عثمان
بیٹیاں دو عثمان نول تیاں پاک رسولؐ
آنا تول رسولؐ نے کیتا ایہ فرمان
حضرت عثمان جان تول بیٹیاں عفاں
اوہ سی شہر اس و اہل بیت مناف
ازدی بنت کریدی مال آہی عثمان
بیٹیا عبد الشمس و آنا نے حبیب
وچہ بقیہ دفن ہے ہویا بزرگ وار
چھ اسدیاں سن بیٹیاں س آہے فرزند
خالد تے سعید سی عتبہ ہور عیان
بیٹیاں و اسن نام تول مریم ام سعید
آہی ام نبین ہک سنتوں میکر بار
چوٹھیا رسولؐ و احضرت شاہ علیؓ
ابوطالب و اپت سا حضرت شاہ مردان
دو جی کرسی نبی دی رلد شاہ علیؓ

وڈا جہد امرتہ کیتا رب و ناب
ایہہ سائیت ثقیل و اسن میکر اجاب
اوس عبد اللہ باپ اوہ پت فرط سنا
عدی آنا کعب دا بیٹا کرین دھیان
ٹاشم دی دھی فاطمہ اس دی مال سنا
وچہ مدینے دفن ہے پاس صدیق پچھان
ہونا ہوندا بچہ تول ہوندا عمرؓ
اکبر عاصم زید سی ہور عیاض پسند
بو شمس شہو ہے تے عبد اللہ جان
ہور زقیہ فاطمہ زریب کرین دھیان
صفت کیتی ہے رے جدی چہ قرآن
حضرت دی وچہ زندگی فوت ہویا قبول
ہوندا بیٹی ہور بے دیند امیں عثمان
اوہ ثابت واپت سی اوہ پت سیہ جان
پنجوین کرسی نبی دی رلد ہے ایہ صاف
اوہ ریح واپت سا ابن حبیب پچھان
مکے پیدا ہویا آہے نیک نصیب
عمر تریشٹہ سال دی دساں کرا طہار
اکبر اصغر زید سی سنیں تول ایہ دل بند
شیبہ ولید و غیرہ عبد الملک پچھان
عالمشہ ام ابان سی ام عمرؓ کر وید
کھول کتاباں ویکہ تول ہو جاسی اظہار
صفت کیتی ہے اوسدی وچہ قرآن ربی
عبد المطلب اوسدا و آنا جان
تول وچہ نبی کریمؐ کے کرسی ویکہ صھی

جلد نمبر ۵۰۰ و ۵۰۱ و ۵۰۲ و ۵۰۳ و ۵۰۴ و ۵۰۵ و ۵۰۶ و ۵۰۷ و ۵۰۸ و ۵۰۹ و ۵۱۰ و ۵۱۱ و ۵۱۲ و ۵۱۳ و ۵۱۴ و ۵۱۵ و ۵۱۶ و ۵۱۷ و ۵۱۸ و ۵۱۹ و ۵۲۰ و ۵۲۱ و ۵۲۲ و ۵۲۳ و ۵۲۴ و ۵۲۵ و ۵۲۶ و ۵۲۷ و ۵۲۸ و ۵۲۹ و ۵۳۰ و ۵۳۱ و ۵۳۲ و ۵۳۳ و ۵۳۴ و ۵۳۵ و ۵۳۶ و ۵۳۷ و ۵۳۸ و ۵۳۹ و ۵۴۰ و ۵۴۱ و ۵۴۲ و ۵۴۳ و ۵۴۴ و ۵۴۵ و ۵۴۶ و ۵۴۷ و ۵۴۸ و ۵۴۹ و ۵۵۰ و ۵۵۱ و ۵۵۲ و ۵۵۳ و ۵۵۴ و ۵۵۵ و ۵۵۶ و ۵۵۷ و ۵۵۸ و ۵۵۹ و ۵۶۰ و ۵۶۱ و ۵۶۲ و ۵۶۳ و ۵۶۴ و ۵۶۵ و ۵۶۶ و ۵۶۷ و ۵۶۸ و ۵۶۹ و ۵۷۰ و ۵۷۱ و ۵۷۲ و ۵۷۳ و ۵۷۴ و ۵۷۵ و ۵۷۶ و ۵۷۷ و ۵۷۸ و ۵۷۹ و ۵۸۰ و ۵۸۱ و ۵۸۲ و ۵۸۳ و ۵۸۴ و ۵۸۵ و ۵۸۶ و ۵۸۷ و ۵۸۸ و ۵۸۹ و ۵۹۰ و ۵۹۱ و ۵۹۲ و ۵۹۳ و ۵۹۴ و ۵۹۵ و ۵۹۶ و ۵۹۷ و ۵۹۸ و ۵۹۹ و ۶۰۰ و ۶۰۱ و ۶۰۲ و ۶۰۳ و ۶۰۴ و ۶۰۵ و ۶۰۶ و ۶۰۷ و ۶۰۸ و ۶۰۹ و ۶۱۰ و ۶۱۱ و ۶۱۲ و ۶۱۳ و ۶۱۴ و ۶۱۵ و ۶۱۶ و ۶۱۷ و ۶۱۸ و ۶۱۹ و ۶۲۰ و ۶۲۱ و ۶۲۲ و ۶۲۳ و ۶۲۴ و ۶۲۵ و ۶۲۶ و ۶۲۷ و ۶۲۸ و ۶۲۹ و ۶۳۰ و ۶۳۱ و ۶۳۲ و ۶۳۳ و ۶۳۴ و ۶۳۵ و ۶۳۶ و ۶۳۷ و ۶۳۸ و ۶۳۹ و ۶۴۰ و ۶۴۱ و ۶۴۲ و ۶۴۳ و ۶۴۴ و ۶۴۵ و ۶۴۶ و ۶۴۷ و ۶۴۸ و ۶۴۹ و ۶۵۰ و ۶۵۱ و ۶۵۲ و ۶۵۳ و ۶۵۴ و ۶۵۵ و ۶۵۶ و ۶۵۷ و ۶۵۸ و ۶۵۹ و ۶۶۰ و ۶۶۱ و ۶۶۲ و ۶۶۳ و ۶۶۴ و ۶۶۵ و ۶۶۶ و ۶۶۷ و ۶۶۸ و ۶۶۹ و ۶۷۰ و ۶۷۱ و ۶۷۲ و ۶۷۳ و ۶۷۴ و ۶۷۵ و ۶۷۶ و ۶۷۷ و ۶۷۸ و ۶۷۹ و ۶۸۰ و ۶۸۱ و ۶۸۲ و ۶۸۳ و ۶۸۴ و ۶۸۵ و ۶۸۶ و ۶۸۷ و ۶۸۸ و ۶۸۹ و ۶۹۰ و ۶۹۱ و ۶۹۲ و ۶۹۳ و ۶۹۴ و ۶۹۵ و ۶۹۶ و ۶۹۷ و ۶۹۸ و ۶۹۹ و ۷۰۰ و ۷۰۱ و ۷۰۲ و ۷۰۳ و ۷۰۴ و ۷۰۵ و ۷۰۶ و ۷۰۷ و ۷۰۸ و ۷۰۹ و ۷۱۰ و ۷۱۱ و ۷۱۲ و ۷۱۳ و ۷۱۴ و ۷۱۵ و ۷۱۶ و ۷۱۷ و ۷۱۸ و ۷۱۹ و ۷۲۰ و ۷۲۱ و ۷۲۲ و ۷۲۳ و ۷۲۴ و ۷۲۵ و ۷۲۶ و ۷۲۷ و ۷۲۸ و ۷۲۹ و ۷۳۰ و ۷۳۱ و ۷۳۲ و ۷۳۳ و ۷۳۴ و ۷۳۵ و ۷۳۶ و ۷۳۷ و ۷۳۸ و ۷۳۹ و ۷۴۰ و ۷۴۱ و ۷۴۲ و ۷۴۳ و ۷۴۴ و ۷۴۵ و ۷۴۶ و ۷۴۷ و ۷۴۸ و ۷۴۹ و ۷۵۰ و ۷۵۱ و ۷۵۲ و ۷۵۳ و ۷۵۴ و ۷۵۵ و ۷۵۶ و ۷۵۷ و ۷۵۸ و ۷۵۹ و ۷۶۰ و ۷۶۱ و ۷۶۲ و ۷۶۳ و ۷۶۴ و ۷۶۵ و ۷۶۶ و ۷۶۷ و ۷۶۸ و ۷۶۹ و ۷۷۰ و ۷۷۱ و ۷۷۲ و ۷۷۳ و ۷۷۴ و ۷۷۵ و ۷۷۶ و ۷۷۷ و ۷۷۸ و ۷۷۹ و ۷۸۰ و ۷۸۱ و ۷۸۲ و ۷۸۳ و ۷۸۴ و ۷۸۵ و ۷۸۶ و ۷۸۷ و ۷۸۸ و ۷۸۹ و ۷۹۰ و ۷۹۱ و ۷۹۲ و ۷۹۳ و ۷۹۴ و ۷۹۵ و ۷۹۶ و ۷۹۷ و ۷۹۸ و ۷۹۹ و ۸۰۰ و ۸۰۱ و ۸۰۲ و ۸۰۳ و ۸۰۴ و ۸۰۵ و ۸۰۶ و ۸۰۷ و ۸۰۸ و ۸۰۹ و ۸۱۰ و ۸۱۱ و ۸۱۲ و ۸۱۳ و ۸۱۴ و ۸۱۵ و ۸۱۶ و ۸۱۷ و ۸۱۸ و ۸۱۹ و ۸۲۰ و ۸۲۱ و ۸۲۲ و ۸۲۳ و ۸۲۴ و ۸۲۵ و ۸۲۶ و ۸۲۷ و ۸۲۸ و ۸۲۹ و ۸۳۰ و ۸۳۱ و ۸۳۲ و ۸۳۳ و ۸۳۴ و ۸۳۵ و ۸۳۶ و ۸۳۷ و ۸۳۸ و ۸۳۹ و ۸۴۰ و ۸۴۱ و ۸۴۲ و ۸۴۳ و ۸۴۴ و ۸۴۵ و ۸۴۶ و ۸۴۷ و ۸۴۸ و ۸۴۹ و ۸۵۰ و ۸۵۱ و ۸۵۲ و ۸۵۳ و ۸۵۴ و ۸۵۵ و ۸۵۶ و ۸۵۷ و ۸۵۸ و ۸۵۹ و ۸۶۰ و ۸۶۱ و ۸۶۲ و ۸۶۳ و ۸۶۴ و ۸۶۵ و ۸۶۶ و ۸۶۷ و ۸۶۸ و ۸۶۹ و ۸۷۰ و ۸۷۱ و ۸۷۲ و ۸۷۳ و ۸۷۴ و ۸۷۵ و ۸۷۶ و ۸۷۷ و ۸۷۸ و ۸۷۹ و ۸۸۰ و ۸۸۱ و ۸۸۲ و ۸۸۳ و ۸۸۴ و ۸۸۵ و ۸۸۶ و ۸۸۷ و ۸۸۸ و ۸۸۹ و ۸۹۰ و ۸۹۱ و ۸۹۲ و ۸۹۳ و ۸۹۴ و ۸۹۵ و ۸۹۶ و ۸۹۷ و ۸۹۸ و ۸۹۹ و ۹۰۰ و ۹۰۱ و ۹۰۲ و ۹۰۳ و ۹۰۴ و ۹۰۵ و ۹۰۶ و ۹۰۷ و ۹۰۸ و ۹۰۹ و ۹۱۰ و ۹۱۱ و ۹۱۲ و ۹۱۳ و ۹۱۴ و ۹۱۵ و ۹۱۶ و ۹۱۷ و ۹۱۸ و ۹۱۹ و ۹۲۰ و ۹۲۱ و ۹۲۲ و ۹۲۳ و ۹۲۴ و ۹۲۵ و ۹۲۶ و ۹۲۷ و ۹۲۸ و ۹۲۹ و ۹۳۰ و ۹۳۱ و ۹۳۲ و ۹۳۳ و ۹۳۴ و ۹۳۵ و ۹۳۶ و ۹۳۷ و ۹۳۸ و ۹۳۹ و ۹۴۰ و ۹۴۱ و ۹۴۲ و ۹۴۳ و ۹۴۴ و ۹۴۵ و ۹۴۶ و ۹۴۷ و ۹۴۸ و ۹۴۹ و ۹۵۰ و ۹۵۱ و ۹۵۲ و ۹۵۳ و ۹۵۴ و ۹۵۵ و ۹۵۶ و ۹۵۷ و ۹۵۸ و ۹۵۹ و ۹۶۰ و ۹۶۱ و ۹۶۲ و ۹۶۳ و ۹۶۴ و ۹۶۵ و ۹۶۶ و ۹۶۷ و ۹۶۸ و ۹۶۹ و ۹۷۰ و ۹۷۱ و ۹۷۲ و ۹۷۳ و ۹۷۴ و ۹۷۵ و ۹۷۶ و ۹۷۷ و ۹۷۸ و ۹۷۹ و ۹۸۰ و ۹۸۱ و ۹۸۲ و ۹۸۳ و ۹۸۴ و ۹۸۵ و ۹۸۶ و ۹۸۷ و ۹۸۸ و ۹۸۹ و ۹۹۰ و ۹۹۱ و ۹۹۲ و ۹۹۳ و ۹۹۴ و ۹۹۵ و ۹۹۶ و ۹۹۷ و ۹۹۸ و ۹۹۹ و ۱۰۰۰

فاطمہ بیٹی اوس دی ماں علی دی جان
 پاک بی تے علی دا اما کو خون -
 مکے پیدا ہو یا حضرت شاہ مردان
 بیٹے حضرت علی دے فاطمہ دے فرزند
 زینب ام کلثوم دو بیٹیاں شاہ مردان
 بعد رسول کریم دے جو سی چائے یار
 رب صاحب سول دے یمن برحق پیمان
 چاچے پاک سول دے حمزہ تے عباس
 آل اصحاب سول نوں کہاں ہزار درود
 رحمت ہو و رب دی اوپر چار امام

اوہ ماشم واپت ساد لوچہ کرین دھیان
 جو دشمن ہے اوسدا سنوں جان بون
 پاس کو فیدے نجف ہی اوتھے دفن پیمار
 حضرت حسن حسین دو محسن سی دل بند
 ماں انہاندی فاطمہ جسدی وڈی شان
 افضل بعد پیغمبر ال دلوچہ کریں شمار
 گلہ کرے جو انہاں تہیں ہے اوہ نافرمان
 ایہ بھی دلوچہ اپنے افضل کرین قیاس
 اللہ آل رسول شہین داثم ہے خوشنود
 ابو حنیفہ شافعی مالک حنبل نام

مناجات مصنف بدگاہ قاضی الحاجات

اشفاق و پاک توں حاجت کرین روا
 اندیری عرض ہے تیری وچہ درگاہ
 دیوین مینوں آپنا ہر دم شوق مدام
 ایہہ بھی میری عرض ہے میری عالی شاہ
 دل میرا توں نور دے ساتھ کریں معمور
 بندہ اک ضعیف میں عرضاں کئی ہزار
 جو وچوں سرب جیاں ہیگا درجہ فوق
 جسدا قدر بلند ہے دنیا توچہ پہچھان
 توں بہان نواز ہیں نالے کرم سخا
 توں خود آپ فیاض ہیں نالے جو کرم
 تیری ذات لطیف ہی نالے طیب پاک
 اس تفاوت ساتھ ہر دم میں قریب
 نحن اقرب آپ تیں لیتا ہے فرمان
 میں ناں باہجہ بصیر توں عاجز و مجبور

اسین فقیر ضعیف ناں عاجز تے گدا
 اوپر حال غریب کرم کرین توں شاہ
 اندیری یاد دے گذری عمر تمام
 ہستی میرے جسم دی جد توں کرین فنا
 باطل وہم خیال توں دل وچوں کردور
 سن میری فریاد توں آمیک کر کرتار
 لکھال درجہ اوس نہیں توں ہیگا با فوق
 اوہ تیری درگاہ وچہ عاجز ہے ناتان
 اسین ضعیف نجیف ناں عاجز فقر گدا
 عاجز ہر ضعیف ناں باجہ دنیا دردم
 ساڈی کی بنیاد ہے اصل جہاں خاک
 ایہ سب نیز الطف ہے بات عجیب غریب
 عمر تمامی ڈھونڈ رہا میں ہو یا حیران
 نالے لائق قرب دی ناہیں رب غفور

جیکر مینوں آپ توں بخشیں ماہ نظر
اوہ بصیرت باطنی مینوں بخش خدا
جے توں آکھیں عدم توں قائم جلدی ہو
مینوں اپنے عشق دا کرتوں ورد عطاء
وچہ حقیقی عشق دے کر مینوں بے ہوش
بیخود ہوواں عشق وچہ جام شراب پلا
اس عشق دی نشے تہیں مجنوں وانگ بنا
دلے اندر بخش توں ایسا جوش خروش
کھولیا منہ تنگ لگے وچہ غار کے دریا
جنگل دا کجانت نہ چاے کے طرفین خار
جس جنگل وچہ نعل ہے اُسچہ کنڈی شک
نہ کوئی غمخوار ہے راہبر نہ شفقت
کٹل میسے کراک ہے آویں شعلہ مار
نظر مینوں ہے آوند اوہ بھل اک چاہ
ٹھاٹھاں لگے مارا ہے وڈا دریا
پکھے میسے گھیرنے کھولی آؤ زبان
ہن تدبیر نہ آوندی کی تدبیر کران
ساتھ عنایت کرم دے جو ناہ کریں نظر
سن میری فریاد توں دیون والے دا
میسے پاسوں اوسدا ہوندا تہیں علاج
اندر گھمن گھیر دے کشتی پٹی ربون
جے نا کر سین لطف توں میسے پاک لشد
فکر اتے افسوس تہیں کردا شور پکار
وچہ تکتے کم دے گزری عمر تمام
مفت گویا عمر دا جو سا ڈر بیتھم

میں عاجز توں کس طرح آویں پھیر نظر
کھولن اکھیاں باطنی ویکھناں نور صفا
ہوندی اوہ موجود ہے دیر نہ لگے کو
جو دنیاوی تھیکر ہے نہ بک ذرا
تا وحدت و جام تہیں ہر دم کران خروش
خود بینی دے حسن تہیں گردن ہو جدا
باہجوں خواہش آپنی کر توں سب فنا
اڈ جاوے اس طیش تہیں جوہر خواہش ہوش
لنگڑے دونوں پیر ہن اندر رات سیاہ
تنگے دونوں پیر ہن سا تھی ناہ کوئی بار
راہن باہجہ شمار ہن نا لے رستہ تنگ
وچہ اندھیری رات دے بھلا سب طرفی
تھر تھر کھیرا بدن ہے ڈر دا باہجہ شمار
تنگ تہیں تار یکساں نا لے سب سیاہ
جسدا پاراوار نہ انت نہ کوئی آد
ناں کوئی یار رفیق ہے اقداس میدان
ہک عنایت فضل دی باور نظر دہران
میری مرنے وچہ ہن ناہن کجہ کسر
تیرے باہجوں جا راں کس لگے فریاد
قدرت تہیں تدبیر کر آپ تہا دین کاج
ہوندا میں غرقاں بان وچہ دریائے خون
تا مینوں شیطان نے کیتا مارتباہ
مفت گویا عمر میں غفلت وچہ خوار
جو کچھ میسے دہم سی آہی ساری خام
بیا جو تھیر عقل تے ہو گیا دو نیم

رب غفار قادر تو ہیں بخشی جان
 صاحب نون لطف تین مسلم کریں خدا
 ساتھ لطف کے کرم دے مینوں نیک بنا
 مسلم تے ہووے کرین موافق دو
 لفظ ہی تے معنے جے کر ہون نیک
 مسلم ہوئے لفظ جے معنے ہووے بد
 اند مسلم عبد نون مسلم کریں توں آپ
 جسم اتے دل نوز دے ساتھ کریں مہمور
 جو مسلم دے نام دے بیٹے حرف چہار
 جو آیا اس نام دے اندر ہے مکہ سیم
 سین جو ہے اس نام تے اندر رب برین
 لام جو ہے اس نام تے اندر پاک خدا
 سیم جو ہے اس نام تے آیا اک اخیر
 تار و تین اس نام چاہئے سارا چند
 کر میرے اس نام توں باتوں مقبول
 عدد جو ہیں اس نام تے رقبے میں مثال
 نیک تے بدکار تہیں توں ہیں بے پرواہ
 ایتیری درگاہ توں مشکل نا ہیں مول
 ساحر سی فرعون تے ستر ہزار غلام
 کشاکش اصحاب داد تا بخشش خدا
 اولوین مسلم عبد نون ریا کر مقبول
 جہم میں بدکار وار ناں تالے نا فرمان
 حرمت نام رسول دے کر کے رخیال
 حرمت چاہئے یاد دہی حرمت اولیہ رسول
 حرمت مہم رسول تے حرمت چار نام

میرے دل دی آرزو کر توں سب آسان
 طرف گناہاں مجھ کے کریں غضب را
 جو کچھ میری خطا ہے کر توں نیک خدا
 معنے تے ہووے نام ہی تدوین برابر ہو
 اوہو نیک کمال ہے فضل نیک ولیک
 آپ پسند نہ مول ہے اگے اہل خرد
 لفظ اتے ہووے دووین کریں ملاپ
 شوق تیر باہجہ ہے کر ہنوں توں دور
 انہا نون تقسیم کر توں اس طور غفار
 کراوہ سیم کریم دل ہووے سیم علیہم
 کرندوس بیوح واسامع داوہ سین
 لطف علیہم سلام و اتوں اوہ لام بناو
 کراوہ سیم قیوم و اتوں اے رب قدیر
 ناسے مسلم نام دے معنے ہون دو چند
 رنج فکر تکلیف و چہ پاوین ناہن مول
 حرمت تہیں اس نام تے کر سب ورطال
 جلیتوں میں بدکار توں بخشیں پاک اللہ
 جلیتوں میں مجہول توں چاکرین مقبول
 تہیں اوہا نون بخشیا اوپر یک کلام
 ضرر عیسے و بخشیا کر کے لطف عطا
 روز حشر شرمندگی ہووے تاہ حصول
 تیرے پاک رسول دا میں ناں بند غلام
 میں بدکار بیکار توں بخشین جل جلال
 ہووے اصحاب رسول تے جو ہے مقبول
 عارف عابد راہاں تالے ولی تمام

مطربے نیا دین دسا سے کرین آسان
دل نہیں وہم خیال توں سارا وہ اٹھا
لطف عنایت خلق تے تیرا بہت لطیف
جے میں بدکار ناں تیرا اسم غفور
بخش میرے استاد توں توں اکب نصیر
تیری عاجز خلق ہے توں میں پاک خدا
توہیں بخشنا رہیں بدیان انت نہ کا
جو شب میں بدکار ہے میں اُس میں بدکار
جو اس میں نیا وہ ہے شب میں ناقص خیر
واحد رب ستار توں تیرا اسم غفور
توہیں شافی خلق دا میں تیرا بیمار
میری عرض قبول کو حرمت پاک رسول
بخشیں میراں دوستان تا میں ربا کل
لکھن ٹہیں سب ایس توں جوہیں سلمان
مسلمہ کوہن ختم توں ایس سوال بدیع
حالت ایس کتاب دی لوکاں آکھ سنا

تکریرین پر لور تمہیں ثابت رکھ ایمان
دیہ محبت اپنی مینوں رکھ خدا
میں وہ چہ تیرے بندیل ناں بدکار شریف
اک نظر تین کریم دی خطا ہو کورب ویر
بخش میرے ماں باپ توں تیرا نام قبول
جملہ مومن کل لون بخشیں کر اں و عباد
غرق گناہاں وہ میں جیوں ماہی دریا
جے میں کیتا ظلم ہے توں میں بخشنا رہا
سورجہ اوہ نیکے میں تمہیں کرین تمیز
میں عاجز بے کار تے کرتوں رحم ضرور
بھر سمندر وہ میں توں میں کر میں پار
میری ایس کتاب توں کر مشہور قبول
مومن ساسے بخش توں گنج جے راموں کل
برکت عزت پاک دی کرتوں سب آسان
روح محمد مصطفیٰ اسوچہ رکھ شفیق
طفیل محمد مصطفیٰ کرے آسان خدا

سبب تصنیف کتاب

پچھے حمد خدا تیرے نالے بعد د مار
بکدن دل وہ گزرا میرے ایہ خیال
لیکے نام خدا تیرا پکڑی نیم دوست
حقے اسدے چار میں کیتے جدا جدا
گلزار مونس ہے دوسرا حقہ ہوا خوب
ہے گلزار محمدی چوتھا حقہ خوب
وہ کتاباں مستبر لکھیا ہے ایہہ حال
کہ میں ظاہر قصص تہیں لکھیا ہے چال

حالت ایس کتاب دی دیواں کجہ سنا
ہندی وہ چہ پیہراں دا میں کجہ آکھ حال
لیکے جو اندر ایسے صاف تر میں حال
گلزار آدم اس نام ہے پہلی دوا
سمتے گلزار سکندی تریجا سن محبوب
حال محمد مصطفیٰ اسوچہ ہے مرغوب
شک ہو ورنہ چہ ویکہ کتاباں بہال
کجہ بھلا مواج تہیں لکھیا ایہہ حال

لکھیا کچھ تعار جوں کچھ قصص الہا نبیاء
 کچھ تفسیر غریبوں کچھ کشف الاسرار
 اینہاں باہجوں ہو جوسگی کچھ کلام
 ایہ سب قصے رب نے الحق وجہ عمران
 ہو ٹھی ایس کتاب می جو چاہئے گفتار
 پڑھ پڑھ راعی ہو سن اس قصے نوں یار
 یہ تکلف شاعری نا کچھ ساتھ رو یفت
 نایمن چانان قافیہ بانان نہ رو یفت
 عربی تے ہر فارسی خاں نوں مطلوب
 اس قصے دے باب چھوٹے کل بیان
 اندر پہلے باب کے قصہ نور رسول م
 اندر دوسرے باب دے قصہ آدم و
 اندر تیسرے باب کے قصہ نوح علیہ السلام
 اندر چوتھے باب کے قصہ ابراہیم خلیل
 اندر پچیسویں باب کے قصہ ابراہیم خلیل
 اندر چھٹی باب کے قصہ موسیٰ علیہ السلام
 اس تین چھوٹے ہو رہے ہیں ہر ایک
 نہ میں دعویٰ شاعری نہیں شاعر مول
 میں جہاں چہ خلق ہے ناقص عقل نہ کو
 مستلزم حال کتاب داکرا تھیں مقبول

کہا حوالہ مدار جوں لکھیا ہے میں جا
 کچھ تفسیر غریبوں کچھ کشف الاسرار
 اس جا اس کتاب واطلا ہر لکھیا نام
 اوپر پاک رسول دے نازل کیتے جان
 جوں آیات قرآن تہین کیتا اس انکار
 حاسد اندر حسد ہے ہو سن آپ خوار
 عامان لوکا لڑا سٹے لکھی کتاب شریف
 یہ عجائب قصص ہے قصہ بہت شریف
 ایہہ پنجابی ہو وی عامان نوں مرغوب
 سن سن راعی ہو سن مندی وچہ بیان
 پڑھ پڑھ جو سو سن او سنوں ہوگ لو اب حصول
 شہیت اس کے اور پس وانداز سیدے آو
 حضرت خارج ہو ودا حال شہداء و تلام
 لو طائے اسحاق و اقصیٰ سمیٹل
 احسن قصہ الیورپیہ رسفدا ہے خوب
 یونٹس آئے شہیت می حالت کے محبوب
 گلزار موٹے نوں بچہ توں نال محبت فوق
 بخشو بینوں مومنوں جو ہر سو چہ بھول
 انشد بخشہ ہمار ہے ہونی ہوگ سو ہو
 اوہو سیاہ خوب ہے ہیرا پاک رسول

باب اول در بیان پیدائش نور محمد صلی اللہ علیہ وسلم

بینوں سب پیدائشوں کیتا رب کمال
 نور نامہ ایہی و اچھے کے لہو لو اب
 پیدا کر کے رہے کیتا سب ظہور
 اس و نامہ یقین ہی دہریا جل جلال

اند باب آسان کر آکو شاواں حال
 صحیح روایت لکھیا وچہ اخبار کتاب
 پہاں ماسے خلق نہیں پیغمبر و انور
 اک درخت بنایا رہے نہ قدر خدائے

اللہ نور رسول نول صورت مور پنا
 بیٹھا مور یقین تے ستر تیرا ن سال
 اگے اُس دی آری رکھی قدرت نال
 صورت وچوں آری ویکھی نظر اوٹھا
 وچہ درگاہ خدا شہدے سجدے کیتے پنج
 کیتا اللہ پاک تہیں جسم مور حیا
 ہو یا سرگ عرق تہیں روح شہدیاں جان
 سوچ چند بنایا روشن و چہ چہان
 سینہ دے بچہ عرق تہیں پیدا کونے خدا
 ابرو دے بچہ عرق تہیں روح حال سلمان
 پشت مبارک عرق تہیں چہچہیت و مسمور
 دنیا دی جو سجاندی ہے حد بہ زمین
 قدم مبارک عرق تہیں ابرو زمین تمام
 اللہ نے اُس نور تہیں پاک فالوس بتا
 اوہ فالوس حقیق دا انا بہت شفاف
 کیتا اونماں طواف می بریاں مشرطار
 روح حال توں فرمایا اس تہیں بعد خدا
 شہر تھا جس روح نے ہو یا اوہ سلطان
 سیتے ابرو ویکھیاں ہو یا اوہ نقاش
 کن ٹٹھے جس روح نے ہو صاحب اقبال
 ہوٹھ دندان نوں بچہ کے ہو یا بہت شکل
 روٹھ مبارک ویکھ کے ہو یا روٹھ دار
 زاہد ویکھ دیاں نوں تہیں جوٹھ دیار
 گردن ویکھ تہاں ہے ہو یا وچہ چہان
 سجا باز ویکھ کے ہو سکر خاستہ چہان

اوپر رکھ یقین دے دتا اوہ پنا
 اندر یاد خدا شہدے داتھ سی خوش حال
 ہوا تے وچہ رب کی ایہ فرق سہال
 صورت اپنی ویکھ کے کیتا مور حیا
 اوہ اللہ کی تہیاں پنج نماز ان گنج
 عرق مبارک بدن تہیں شہدیاں تہا
 موندھے عرق تہیں بچہ توں روح قلم بیان
 تہا کے زینت واسطہ ہو رکیتے سہان
 روح ہوشیار عالم فاضل تے شہد او
 کتاں جس بچہ عرق تہیں روح کفار چہان
 بیت المقدس ہو یا کعبہ جان ضرور
 پیدا کیتے رجبے اس تہیں نال یقین
 مشرق مغرب تہا کے کیتے رب علام
 روح مبارک نبی دہی اُسوچہ دتی پاو
 روح حال توں فرمایا اس می کرو طواف
 گیتے عرق رسول سے بریاں بے تکرار
 ویکھو عرق رسول دی سارے نظر نکار
 جیسے متھا ویکھیاں عادل و چہ چہان
 بینی ویکھ عطار ہے ہو یا نیک معاشر
 حافظ اکبرین دیکھ کے ہو یا کریم خیال
 صاحب حسن خیال ہی اگے سے دلیل
 دا غلام و ذوق خلق اول ویکھ ہو یا سن یار
 غازی دا شہر ہی ویکھ کے لڑی جوان کفار
 سیمہ کوکل ہو یا باز ویکھ بچہ چہان
 کجا باز ویکھ کے ہو سکر خاستہ تمام

تہالی سجدی دیکھ دیو کچھ ہو یا صراف
 پٹھہ ڈٹھی جس سجیاں انگلیاں دی جان
 ستانی دی جس پٹھہ سی سجدی ڈٹھی جاں
 راج خرا دی ہو رہی جو ہے اس دنیاں
 پٹھہ ڈٹھی جس کھبیاں انگلیاں دی یار
 دونوں تہالیاں یکہ کے ہو یا سجدی کمال
 انگلیاں سجدی تہا تہا کاتبی محبوب
 جسے سینہ دیکھیا عالم قدر جلیل
 پشت مبارک دیکھ کر اہل شریع ہے جان
 سجدی دیکھ کے ہو یا ہے سجدی ر
 منجا گوڑا دیکھ کے مالی ہو یا ہے
 منجا ڈٹھا پیر جس سوچی ہو یا ہے
 کھیا ڈٹھا پیر جس منجا ہے گھیا ر
 پشت پیر اندی دیکھ کے جو کرے شکار
 جس نے سایہ دیکھیا اوہ کلاوت جان
 یہود نہا ہے اس تہا جو ہے قوم کفار
 طرف نور رسول دے ڈٹھا پیر خدا
 گذر یار جس ہزار جاں قدرت نال خدا
 پہلے حصیوں دے کیستہ عرش تیار
 و تم اندر ہر کن دے جو کوئی شے سوا
 چار فرشتے عرش لے ہو رہا ہے جان
 شکل تہا گھیا ڈے چو تھا بلد پہچان
 پیر اونہاں دے بچہ توں ستوین سوئے نہیں
 آتہاں اٹھایا عرش توں جاں آیا فرمان
 حقہ تہا رب دوسرے دتی قلم بنا
 چوڑا ہالی رہی داسدہ کوین و بیان

کھبی تہالی دیکھ کے وزن جو کرد اصاف
 اوہ لیلا ری ہو یا دہوی و چہ جہان
 لیکے تیشہ تہا و چہ ہو یا اوہ ترکہاں
 پیدا کئے ربے قدرت نال سمیہاں
 صقلی کرتے فضل گر کو فت گر لوصار
 پٹھہ تہاں دی دیکھ کے ہو یا بخیل سماں
 گھبیاں تائیں دیکھ کے درزی بر مرغوب
 شکم ڈٹھا جس قانع ہو یا کریں دلیل
 عابد زانو دیکھ کے ہو یا و چہ جہان
 کھنے تائیں دیکھ کے ہو یا ہے گھٹیار
 وال مبارک دیکھ کے اوہ جولایا ہے
 ہو رکھیاک سراج ہن رنگن چم ریان
 تلیاں پیراں دیکھ کے قوم یہود نہار
 زیر پیراں دیکھیا قاصد ہے رفتار
 جس نے مول نہ دیکھیا کافر بے ایمان
 گبر مجوسی اونہاں تہا ہو گئے اظہار
 تا اوہ نور رسول دا پانی ہو گیا
 دس حصے اُس نور توں کیتا جُزاں خدا
 تھم بنائے عرش دے اللہ چار ہزار
 چلے دن تے رات بے برسان چار ہزار
 پہلا صورت تیر دی دو جا جیون انسان
 قداونہاں دا طول ہے ایہی کراں بیان
 سر ہے اوپر عرش دے جانی نال یقین
 سر اوپر ہے اونہاں دے ہن تک اس امان
 پہلے پنج سو سال داسدہ سمجہ بھرا
 اللہ نور رسول دے جیتے دوی شان

حکم ہوا پھر قلم نون اوپر لوح شتاب
 لکھیا آنا قلم لئے اندر برس ہزار
 سویلے پھر قلم نون ہوا حکم خدا
 کلمہ اندر قلم نے ڈٹھا نام نبی
 ساتھ تیرے جو نام ہے نام محمد سے
 اوسے ویلے قلم نون کیستا حکم خدا
 آدم دی اولاد وچہ ہوسا یہ سردار
 پیدا اس دُنور تہیں کیتا سب جہان
 سُن کے شان رسول و اکبری تاون قلم
 ترتیب کے حصیوں بے سورج کیتا جان
 جنت پنجویں حصیوں کیتے آپ خدا
 دن ستویں تہیں ہو یا روشن وچہ جہان
 روح مبارک نبی دی دسویں ہٹے جان
 قدرت تہیں اک رب نے کیتا مروارید
 طول درازی اوس دی پنجو برسوں راہ
 پانی ہو کے ٹریا نال وہ قدرت نال
 مشرق مغرب ہو یا نال لے ہوئے باد
 اوپر پانی وگ نون ماسے ڈاڈر ہی موج
 فاون پانی تے وگ پئی وڈی تیزی نال
 واڈوگی جاں زور تہیں ہو یا دہند وکار
 اس دہوئیں کرب تے مکرے سب بنا
 پہلے حصیوں رب نے پانی کیتا جان
 چوتھیوں چاندی پنجویوں سونا کیتا رب
 ستویں تہیں یا قوت لون کیتا آپ خدا
 پانی تہیں ایہ سبھ توں پہلا ہے آسمان

لکھہ بسم اللہ جلد توں کیا رب و ناب
 اک بسم اللہ لوح دسے اوپر سنتوں یا
 کلمہ لکھہ نون لوح سے بسل نال رلا
 صلئے اُس آکھیا کہیا پیش ربی
 ایہہ محمد کون ہے بیٹوں دس ربی
 سب خلقت تہیں بزرگی ہنوں کراں خطا
 فضل سب پیدا نشوں کیہا رب غفار
 کیتے اسدے واسطے زمیاں تے آسمان
 رہندا قصد نور دا اگے کراں رقم
 چوتھے کولون چند ہے روشن چہ جہان
 دوزخ دی ہے چھیویں قدرت نال بنا
 ہوسے فرشتے اٹھویں ناویں کرسیاں
 اوپر عرش خاریدے ذکر کرے سبحان
 اوہ ہی نور رسول تہیں آنا قدر مزید
 اوپر مروارید دے کیتی رب نگاہ
 پیدا کیتے رب نے تہوں جنوب شمال
 اللہ نے اوس واڈووں کیتا ایہ ارشاد
 کف بکھے اُس پانیوں آسے اوپر لوح
 جس ویلے فرما یا اللہ جل جلال
 پانی کرسی وچہ اوہ دہواں پھر سے قرار
 ستے حقے اوس دسے کیتے جدا جدا
 تانبہ وچے حصیوں پنجویں لوہا پیکمان
 چھیویں مروارید ہے آکھہ سناوان سب
 ست اوٹھان تہیں آسمان بے بناسے پا
 تانبہ وچہ دوسرے کرسیوں دھیان

اوسے داسے تیسرا چوتھا چاندی دا
 موسے داسے پنجواں چھوواں مروارید
 کف پائی تھیں رسیں سب زمین بنار
 پاک رسول کریم تھیں کیتا سے سوال
 کف پائی تھیں بنی سے کیتا ایہ فرمان
 فرما پڑتا ریگھو دی بنیاں کہیں تھیں
 سبے زخرو سبتر تھیں سبے ساری کوہ کاف
 سب کوہ کاف بلند ہے رستہ پنجو سال
 اگے بہن کوہ کاف دست زبیاں ہو رہ
 اس تھیں اگے ہو بہن زبیاں ست کافور
 اس تھیں اگے کٹر ہے ستر ہزار نشان
 ایہ سب کٹر طیبوں ہوئے بہن بنا
 لمان ہے اوہ اثر دنا ستر ہزار سال
 حلقہ اوس دایا ہے گردے کل زمین
 اوپر بتوں زمین دے رہن فرشتے جان
 جان تون اوپر پنجوین رہندے دیو کثیر
 مارن واسے جانور بھی اوپر جان
 اوپر پٹی زمین سے آدم دی اولاد
 سنگ اوپر اک ایلہ شے ہے ایہ سب تھیں
 ہے اک سنگوں دو سہ سو برصاں دارا
 پتھر ہے وہ یا سبے ہے دیا عقیق
 تانبہ کی تھیں داؤ ہے دوزخ استوں پر
 کب فرشتہ رکھیا پتھر سر سے رہی
 کہی حدیث رسول تھے راوی دیں عباس
 سید رسول تھیں اوپر ہرما سمان

ایہ سب نور محمدوں مدب بنائے چا
 ستواں ہے باقوت داسے قدر مرید
 پائی اوپر اوسنوں تھا کمن کیتا چار
 ایہ زمین تھیں پتھر تھیں کیتی جل جلال
 پائی مروارید تھیں پید ہو یا جان
 اوپر ہے کوہ کاف شے ساری ایہ زمین
 آیا وہ حدیث سے اسوہ نہیں خلاف
 دو ہزار سال برس و اگر داکین خیال
 اوہ بنیان ہیں مشائیں ستوں کر کے غور
 چاندی دیاں رت اوہ تھیں اگے ہیں ضرر
 ستر ہزار سال تک اوپر ہر ہر جان
 اگے ہے اک اثر دنا اس قدر وڈا
 ٹرے کوئی اسوا ہے وڈی تیزی نال
 ایہ قدرت ہے ربی دلو چکرین لقمین
 اوپر چھوین زمین دے رہندے ہیں شیطان
 چوختی اوپر سب پتھر ہیں ستوں ایہ تقریر
 پر یاں دو جی زمین سے ویکھ کتاب بیان
 اوہ تھیں تھیں رسیں کیتی سب آباو
 چار ہزار سال تک ہے اسد اکرین لقمین
 پتھر اوپر پلڑوں کیتا کٹر اشد
 پائی ہے اوہ واڈ تے ستوں مردیق
 دوزخ ہے اس سنگ تے ستوں مردیر
 اوہ معلق کھڑا ہے قدرت نال ربی
 حالت تھیں؟ سمان دی سمان نال قیاس
 باہجہ شمار فرشتیاں کیتا ہے رحمان

و چنانچه چرخ قیامت نے دی را نہ پیریں مشغول
 کائنات میں دی کوئی شکل ہے صورت بیان کو
 لے کر آوے گا کہ نہیں اس کے ہر نون جان
 اور سب شہادتیں بزرگ پیچھے چار
 پہا چیرائیل ہے دو جا میکائیل
 جہی جہی ہیں انہما نزل شد سوتے کار
 با بجل حکم خدائے ذہ و شکر سے کم
 حضرت چیرائیل نون جاوے بیان پاس
 یارش زرق پوچھا نے او پر میکائیل
 حضرت عزرائیل نون فیض و عادی کار
 حضرت میکائیل ہیں سوچی سے کر ہوا

کری قیامت چرخ قیامت نون جان نہ مہول
 صورت چیرائیل گیشدیاں و کہو و کہو
 کوئی سجود قیامت ہے قدر سے کوئی پہچان
 او نہما نزل و چہ ساریاں رب کتنا سردار
 ایجا اسرائیل ہے چو تھا عزرائیل
 تالیح حکم خدائے رہند سے لیل و نہار
 اندر ذکر خدا ایشد سے بہند سے ہیں ہر دم
 جو کہ حکم خدائے دانگ ستاروں راس
 ایہ مراتب او سنوں دتار رب جلیل
 فقیہ کر کے روح بندیاں لیکے حکم غفار
 اوہ بھی چھو کے او سنوں جان ہدی رضا

پیدایش اسرائیل و میکائیل و عزرائیل

جن دم پیدا ہوا حضرت اسرائیل
 سب حیوان پرندیاں جن سے انسان
 نون کے لعل لعل سے جہی ہوا سے وال
 بہک کہ سب سے بڑا ہے کہ کہ کہ جان جان
 ہر دم پائے ان تہین دس لکھ اودہ
 ہر شے ہر تہین ملک ملک پیدا کر تہ خدا
 اوہ شے شے ہر شے صورت اسرائیل
 نون کو آکا تہین اس صورت سے جان
 وانم اسرائیل و آتہ سے دان
 ہوئے شکل ہندران پانی با چھ حساب
 ہے قدر اسرائیل و سنوں کراں بیان
 اپنا سدی لستہ و چو کوئی نہ پیدا
 آکھال میکائیل دی پیدایش و حال

زور بہشت اس شے پائے سول رب جلیل
 قوت سب پیرا دی و تی رب سب جہان
 ہر شے پائے سول سے کہ کہ کہ ان نون
 ہر شے پائے سول سے کہ کہ کہ جہان
 کہ کہ الشد پائے دی وانم سب سے تسبیح
 اوہ ہی ذکر خدا ایشد سے کہ کہ کہ سدا
 نام مقرب او نون دان ہر رب جلیل
 پیدا اسرائیل ہے حکم انور حیران
 پانی آکھ اودہ چہ ہوئے کہ کہ کہ ان
 ہوئے وانگ طوفان ذکر بہر نعت غریب
 پانی ہوتا آتہ انا وقت طوفان
 پونہا نہ رہیں تے شک پائے خدا
 پچھ اسرائیل سے ہوا پچھ سدا

دس لکھ ہسڈی چشم ہے آئی وچہ شمار
 آنسوں جاری اسدا ہر روز پہچان
 ہر قطرے تہیں ملک بکپد اگر سے جلیل
 اوہ فرشتے رات دن کرے ذکر خدا
 پھل اتے سب میویان اتے رہن مدام
 پھل درخت زمین تے ایسا ناہن کو
 پنج سو برسوں عمر جان ہوئی میکائیل
 چھ لکھ بازو اونوں رب کیتے انعام
 غوطے ہون ماروا قطرے ہون روان
 صحت جبرائیل دی ہونے اوہ تمام
 کرے ذکر خدا کے واروز قیامت تک
 ہو یا جبرائیل لون جدوں پنجو سال
 فستے ویلے موت لون کیتا رب واپ
 قذین آسمان تہیں آما اوس وڈا
 کوئی نہ لڑتے موت تہیں واقف ناسی مول
 کوئی نہ آما جاندا کی ہوندی ہے موت
 حضرت آدم آٹیا جان دنیا تے جان
 عرض کیتی عزرائیل نے ابدیم نال تیر
 کرے تہیں اس موت دہونے دور حجاب
 ویکھہ کہن اس موت لون ہونے کھڑی تمام
 اسے تابش ویکھہ کے ملک ہوئے میوش
 حکم ہوا عزرائیل لون تابع پوری جان
 اللہ عزرائیل لون کیستنا زور عطا
 عرض کیتی پھر موت نے ریا کر فرمان
 اکھین جو تہیں آکھنا ہویا یہ فرمان

داٹم خوف خدا ہے تہیں روز روار
 ہوندا ہر ہر چشم تہیں ستر ہزار روان
 صورت ہوندی اونہا ندی جیونکر میکائیل
 نام کروبی اتھاندا ویکھہ کتا بان جا
 رقی پچا لون بندیان نالے اوہ مدام
 جستے میکائیل واناہ موکل ہو
 پیدا کیتا رب نے حضرت جبرائیل
 وچہ دریا سے نور سے تری سوٹھ مدام
 ہر قطرے تہیں ہوندا پیدا ملک پہچان
 تابع جبرائیل نے رہند اوہ مدام
 نام روحانی اونہا نالکھیا ہے کرٹھیک
 کیتا عزرائیل لون پیدا جل جلال
 آما کرے موت دے ستر ہزار حجاب
 ساتھ ہزار زنجیرے قید کیتی ہر جا
 گردی موت آواز سی سندے رب مقبول
 جانے کوئی نہ حال ایہہ کیونکر ہوندی ت
 تابع عزرائیل دے موت کیتی سبحان
 یارت میون س لون ت ہوندی کی چیر
 اوس دم سب فرشتیان کیتا رب خطاب
 اٹے بازو کہو لکے او تہوں موت علام
 پورا سال ہزار سی پتے رہے خاموش
 کیتا میں اس موت لون قیامت تک عیان
 پکڑ لیا جا موت لون تابع ہوئے آ
 کران آوازہ ملک میں وچہ زمین آسمان
 ندوں بلند آوازہ تہیں کیتا موت بیان

سینیں خلاق خدا پیدا می نام میرا ہے موت
 و موت لوں میں وشتاں پاسوں کراں جدا
 عورت کو لوں چشم لڑن میں بے جاواں دور
 سہا و جاتاں ملک میں کراں مکان ویران
 نور نہ چلن دیوساں لشکر فوج سپاہ
 پچھوں اس آواز تین تاب عزم ایشل
 گھسیا ملک الموت دے یار و ہیں گے چار
 یک یک سدی اکہ ہے طرف ہر انسان
 جو پیدا پیش رب دی ہنگی وجہ جہان
 مرد و جدوں جہان نہیں ہے انسان حیوان
 او سے ویلے او سدی چشم ہندی اوہ دور
 اگے ملک الموت دے ایو ہے کج جہان
 و فرخ تے غم ایشل ما ہے کس پیر پچھان
 بے ویاہل ساریاں پانی کوئی اٹھا
 قطرہ او پر زمین سے ہرگز ڈگے نہ کا
 کس قابلیت لکھا ہے کس شجر کچھان
 او پر کس کس برگ سے کس کس کا ہے نام
 پتا اس کے نام و از رو ہوتا کس وار
 ہوتا و چہ اسمان سے فرود اوہ ظہور
 بندم اوں رخت تیر جڑ واپس پچھان

پچھان قبض روح پچھیراں و ہر ممال

روح قبض پچھیراں جاں ہوتا فرمان
 اگے اوہ پچھیراں حاضر ہوتا آن
 اس دم ملک الموت نوں کرے روح ندا
 ہوواں خواجہ بدن نہیں باہیں کوسول

لکھا و چہ کتاب دے منتوں ایو بیان
 طرف پچھیراں و ندا عزرا ایشل پچھان
 جدوں ارواہ قبض واکرے فرشتہ چار
 جد تک حکم خدا پیدا ہو سن نہ نر و ل

کہنڈا ملک الموت ہے کیسٹا حکم خدا
 اگوں ملک الموت نوں روح سٹائے بات
 سکے عزرائیل ہے کروا عرض بیان
 اگوں ملک الموت تائوں ہوتا حکم خدا
 توں اکسیب بہشت نہیں یا لے جا انکور
 چاند اطراف بہشت دے ہوا وہ جلدی نال
 پیچھے دی روح نوں سیب بکھا دے جا
 جے کسے مومن خاص دی قبض کریں جان
 تلی اوپر اپنی لکھ توں میرا نام
 حضرت عزرائیل ہے کروا ایہو کم
 جیہڑا لوک پیدن پین مرے ہو خراب

قبض کر لیں ان کو ایسا نہیں میں اس جا
 کوئی نشانی رب دمی لیا اوپر اس بات
 وچہ درگاہ خدا پیدا می سارا حال عیان
 کروا پھر بیان ہے وہ میرا انبیاء
 جاو بکھاوین روح توں میوہ اوہ ضرور
 پیپا لیکے پھر آؤندا پاس نبی فی الحال
 راضی ہو کے بدن تمہیں باہر چاندی آ
 ہوندا ملک الموت توں الدوا فرمان
 جاو بکھاوین روح توں الدوا فرمان
 باہر ہوندی دیکھ کے جسموں اوسے دم
 قبض کرے روح اوس ہی کر کے بہت عذاب

یہاں تختہ الشراے و میدان الشیطان و آیا وئے زمین

سنتوں تحت اثری واکھ تراواں حال
 دوش و اسر پش ہے پتھر و پتھر پیمان
 پیدا کئی فرشتیاں کیستہ آپ خدا
 ستر ہزاراں تہ ہے ہر ہر ملک پیمان
 اندر ہر ہر تہ دے تعالیٰ ستر ہزار
 اوپر ہر انگشت دے ہے اکا سپا و ڈا
 چہ اکواری اوٹا سنوں ٹھوٹا چاٹے کٹ
 کہتا انہاں فرشتیاں تائیں حکیم خدا
 کہتا غار فرشتیاں دوش خاؤں نہیں
 ٹھکانا پین جاؤندا سا تہیں وہ عذاب
 وچہ پشیمان چائیکے توں اک مہر لیا
 لکھیا سا اگس مہر دے اوپر ملک پاک
 مہر دے فرشتیاں پشیمان دوش و

نام تری ہے شک و شبہ کتاب نکال
مالک ادب و زخاں کثرت روغ جان
مالک دی اوہ تابع کینے ساسے چار
خوف میرے دل آوندا کرویاں یہ بیان
ہر تعالیٰ نے انگلیا مذاہب کا ایہ شمار
نثر ہزاراں سال وارنتہ اوس طولا
ترسیو پرسان اور بادرو نہ ہو سی گھٹ
کم کرو چاد و زخاں جو مالک فرما
رکھ اسل اسماں تے یار کھ وچ زمین
الذی جبرائیل لون کیتا تدرول خطاب
متھے اوپر اوہنا تھے جلدی اوہ لگا
ہے ایہ شرف رسول وی ملک انوچہ نکال
انزہ و زخاں آگ تے کیتا مول و زخاں

قیامت نہیں اونا ندا کر سی نہ زبان
آتش و دھخ اوستوں رنج نہ دہی کہ
نام جہنم و دوسرا نیجا سقر الیم
ماویہ چہیاں ستواں جاتی حطہ ہے
کھول گناہاں کچھ توں ہوی سپ عیان
عرش جواد پر عرش سے ہوا آیتنا وار
ستاریناں ہونیاں منگل وار چھان
ہفتہ دس دن زمین تے جو ہے مروجات
تاکے تے جو چند ہے جواد پر آسمان
جوابی ن جمہ سے پیدا ہوی عیان
یام حیدم آیار و ز جمہ و اسسا
اصل آلمہ چیز و اجائی نور سول

برکت کلمہ پاک وی اگوں ملی امان
لہو میں حب محمدی جہدے دلتے ہو
دورخ سارے ست ہیں ہکا نام جہیم
چو تھا نام سیر ہے نچاں جان نطے
ہک ہکا اندر ہوی ہک ہک فرقہ جان
ویر و ہارے ست دن کیتے پ غمار
پیر و ہارے ست دن ہونے ست آسمان
ید و ہارے ست دن پیدا کیتی رات
جمہ و ہارے ست دن سوچ کیتا جان
روز جمہ دے ہوا حضرت آدم جان
حضرت آدم جمہ نوں جنت و چہ گیا
روز جمہ سے اوسری توہ ہوی قبول

میان پیدایش شیطان لعین

وچوں قصص الایثار بنوں آسمان
پیدا کیتا دواں لوں آتاس پ شفا ر
ہک دن ہوئے جمع اوہ آپس اندر جان
ہن آستوں ایس ہے کہند اس جہان
آپو پیا و ہاں دا ہوا تا فرمان
آیتنا و کہند پیدا وئی تپیں ہو جو شمال
کیتا و کہند پیدا اس سے ہمت شہار
وہ پاز و دواستوں کیتا شہار
اوئے ہن شہار کیتا کیتا چان
اوڈ و سچ آسمان کیتا ایس مقام
ہاید کہند لوستوں ہاں ہک کار
چوہ ہوا و ہاں کیتا شہار

پیدایش شیطان دی ایچھے لڑان بین
شہار دی وچہ دورخاں شہارے کھیا
رہندے نوں اوہ سی چہ سچین مکان
ماوہ ہوئی حامہ جسم پیا شیطان
پیدا ہوا جہم ہا پیاں پچس شیطان
وچہ سچین ایس نے پوئے سوسال
پھر اوپر ہر سترین سے کیک سال ہزار
اوہ اوس زمین سے جاں ایہ پنتا آر
اوڈ کے تہہں زمین پچس گیا آسمان
وہ پانتوں قریباں ناشتر اسدا نام
پھر عبادت اوس نے کیتی ہر س ہزار
پھر سچے آسمان سے پکار دی جا فرمان

صالح اس دار کیا ندوں فرشتیاں نام
اس جاوچہ تیج دے گزرے سال ہزار
پنج ہاں پھر آسمان تے ڈیرا کیتا جا
عزائیل پھر اوسداوہریا ملکاں نام
او تھے ذکر خراپیدا کیتا سال ہزار
جاں تیج قیام وچ گزرے سال ہزار
اوپر عرش گزاریا چھ ہزاراں سال
تاں پھر لوح محفوظ تے کردا جہان مقام
اوپر لوح محفوظ دے خالی رہی نہ جا
بلکن لوح محفوظ تے اوپر ہک مکان
چھ لکھ رہیاں ہک کوکری یاد خدا
نام ہو سی پھر اوسخ اونیا وچ شیطان
شروع کیتی پھر اوس تے زاری پیش خدا
گزیسے چھ لکھ برس جاں آیا حکم خدا
اپہ لکھ لکھ لکھ کے رکھیں اپنے کول
اس لکھ لکھ لکھ کے طرف بہشت گیا
وعظ نصیحت اوس تے کردا پیٹھ سدا
وعظ فرشتے اوس دے سنسے گرو گرو
بلکن نظر فرشتیاں اس تے چاہی
دیکھ فرشتے لکھیا روون لکے کل
دیکھ کیا ابلیس لکھیاں ہر حال تباہ
کیا فرشتیاں لوح تے لکھیا رب واپ
اللہ دے ورگا و تپیں ہر سی اوہ مرد و
پہاں اوپر زین تے آہے جن انسان
حکم ہو یا پھر اونہاں عاف زمین کرے

پھر چھ آسمان تے کیتا جہا مقام
ندوں فرشتے اکھدے اسنوں ولی بکار
سال ہزاراں گذریا اندریا و خدا
پھر چھوپیں آسمان تے کردا جہا مقام
تاں ستویں آسمان تے جاندا کر رفتار
کر پروازی عرش تے پھر گیا جہا قرار
پاہج عبادت رب دی ہو رہ مول جہاں
کرے عبادت رب دی ہو رہ کوئی کام
جن جگہ ابلیس نے سجدہ کیتا نا
لکھا ہو یا اوس تے ڈٹھا ایہ ہسیان
پد لے ہک سجود دے ضائع دے کرار
لکھا ایہ سب کچھ کے ہو گیا جہراں
چھ لکھ رہیاں اوس جہا ندی اوس و
جو منکر تے حکم تپیں اسدی ایہ سزا
دیکھ لیا کر اوسنوں نت چہشتہ کھول
وچ بہشتاں نور تپیں منبر لیا بنا
کئی ہزاراں سال اوس گزر گئے اسجا
مندے اوسے کہن لوں عذر نہ کردا کو
لکھیا لوح محفوظ واپاس جاسے سی
اند رخم افسوس دے دروہا وں نعل
درون دل چاہے مارو تاہی ۵۶
کوئی وچوں اسانے لائق ہو گیا عذاب
دیا ناہ ابلیس سی سن ہو یا خوشنود
پہا کیتے رب نے ہر مرد وچ مکان
لکھیا واپر زین تے تپیاں تالے جو

جہاں نے اُس زمین نوں کروتا ہموار
 جن تمام ہی ہو گئے پچھو لے نافرمان
 جہاں اندر رہیجا کر کے قتل لے لے
 جہاں اندر اونٹاں لے جو سی حکم خدا
 جہاں حکم خدا لے آندا ناہ ایمان
 قتل کیتا اوس بی بی نوں جہاں بے تکرار
 کیتا حکم ابلیس نوں وچ بہشت خدا
 اہا حکم خدا لے نہیں فوج فرشتیاں نال
 مسدہک نہ چھڑیا ہرگز زندہ مول
 بادشاہت پیراوتھاندی رہی ہر اہل سال
 نڈوں فرستے زمین نہیں گئے اوہ آسمان
 بعضیاں اتی لکھیا سی اوہ لوری سب
 کھاؤں پیوں اونٹاں وا آنا ذکر خدا
 پچھو لے گھوڑے اونٹاں نہیں لے چھ جہان
 بہتی بہت زمین نے کیتا حکم روا
 بادشاہت وچ گھوڑیاں حضرت آدم جان
 بہت آدم داروڑی کرے ملک تیار
 تا آدم دی نالت نہیں تھوڑی خاک کھا
 اکون گٹا چھو تکدا گھوڑے ہاون وڑ
 بچھو اکھن ٹھکیا غالب نے شیطان

ندیاں نالے ٹکے ہوئی زمین تیار
 لگے کرن فساد ایہ ہر ہر وچ مکان
 حضرت یوسف نام سی اندر انہاں بی
 رات وئے سمجھایا ہر ہر جاگہ جاء
 ہو گئے اس بی نہیں سائے نافرمان
 کرن لگے خورشیدیاں ہو گئے بدکار
 فوج فرشتیاں نال لے اپر زمین لیں جا
 جن تمام ہی پکڑ کے قتل کیتے فی الحال
 کیتا نڈوں فرشتیاں اوہ نہیں نڈوں
 پچھو لے چالی آدمی کیتے جل جلال
 زمین اوپر وگئے اوہ چالی انسان
 بادشاہت پیراوتھاندی پچھو کیتی سب
 عرصہ بعد طویل لے ہوئے اوہ قسما
 بادشاہت پیراوتھاندی گھوڑیاں ہوئی نڈوں عیا
 پیدا کیتا رپ سنے بعد آنا انسان
 سی قلیوت بنایا ملکاں وچ جہان
 گھوڑے اُٹھوں آٹکے کرے سی سمار
 لٹا نڈوں بنایا آنا حکم خدا
 سن آدم و حال توں ایہیہ لکھاں ہو
 ہو یا اوسے ٹھک نہیں کتا وچ جہان

باب در بیان پیدائش حضرت آدم علیہ السلام

اللہ باب اسان کہ پیدائش انسان
 پاک ان اللہ پاک خدا ہی پاک فرمان
 اوہ میری درگاہ دا ہو سی جان نشان
 کیتا عرض فرشتیاں پیری جنت شہان

پیدا ہوئے سب خلق دی حضرت آدم جان
 پاک خلیفہ میں کراں اوپر زمین تمام
 میں نبی اوپر اوس سے قتل کراں ہر بار
 کرے سہاکی نال مال ہر دم پاک خدا

ہذا شعر مرثیہ ہے حضرت آدم علیہ السلام کی پیدائش کے متعلق جو کہ اس کتاب کے آخر میں مذکور ہے۔

مفسد ظالم ہو سی بے فرمان بے دین
پیدا کریں اوستو ہرگز توں سبحان
ہر دم تیری یاد سے اندر ماں دلشاد
علم نہیں ایہ تسانوں پہاڑے تاب
کیوں کر سے برعکس ہو جاؤ پر سے تمام
ہو شاگرداں سے جو بیگناہ یہ ماد
کہنہ ایہ گل کہہ کے اسپیں گدماں بھل
ہو گیا ہے بھل کے ساتھوں یہ بیان
بخشیں ساتھوں ہو گئی رہا یہ خطا
پیچے کوئی عذاب نہ ساڈے اوپر رسیا
بخشیں ساتھوں ہو گئی رہا یہ خطا
مٹی دین زمین نہیں بیجا یہ جلیل
وٹھا چرول زمین لئے رتی کر کے دین
مٹی لیں مول توں نہیں قسم عفار
اوپر میرے آیکے کر سی اوہ خطا
چھلن اوس عذابا میں چہ زور نہیں
ووجہ واری حکم نہیں آیا میکا بیل
میکا بھلا مول توں مٹی نہ اوٹھا
دیکھ زمین نے اوستوں وئی قسم جلیل
آیا پاس زمین سے کیتا زمین خطاب
مول نہ عزرا یل توں مٹی ذرا اوٹھا
حضرت عزرا یل توں کیتا حکم خدا
کیتی آہی زمین نے حالت کراٹھا
وئی آہی زمین نے شہناہ اوٹھا
اوس عاجز میکا نہیں نہ آیا مول

عرض کینا یہ رب نے حضرت عزرائیل
 بہت مقدم جانیاں ہیں قسموں فرمان
 حکم دیاتیں یہ جو اندا حکم بجا +
 پیدا جاں اوس مٹیوں کر ساں میں زبان
 اوس وقت عزرائیل نول قبض و وال کار
 مٹی پھیر زمین سے جہرا بیل لیا
 اوہ مٹی ہر قسم سی سرخ سفید سیاہ
 پلنی پر ساں اوگتے بارش ہوئی سی
 ایو حصہ خوشی دا ہے آدم لوں تیرا
 پھیر خمیر بنایا اندر چالی سال
 ہک ملک دی خاک تینیں بلیاں اک اعضا
 سر کھنڈی خاک تیں اوسدا آجان
 ہتھ بنائے جس تیں سی مشرق و چاک
 طاقت دی سن مٹیوں اوسدی سنی زبان
 ہند ملک دی خاک توں وند بنائے جان
 رمل سب فرشتیاں اوہ قلیوت مناء
 چالی سال زمین تے رہیا اوہ پیاء
 اوسدیا میں ویکھ کے ہوئی سی حیران
 اندر بحر امواج وے لکھیا ایہ مذکور
 دس حصے سب جس وے کر کے آپ خدا
 ہک حصے وے پھیر دس کھنڈے آپ خدا
 ہک حصے وے پھیر دس کھنڈے ریت چوہا
 آدم دی اولاد توں ملیا سہرا پاس
 آدم وے قلیوت تے ہکدن اشیطان
 تیر نہ ہرگز ہوو سی مست ہوو جوہ کام

حکم تیرا سوگند تھیں سنتوں ب جلیل
 اوسدی سہ سوگند تھیں حکم تیرا رحمان
 طرف عربی زمین دی ترس نہ تینوں آ
 قالہ تیرا و حال بندیاں ہوئیں وچہ جان
 کینا ہے آپ نے سنتوں میرے بار
 طاقت وچہ سی آں و ہری ہک جا
 رخم و زمین دسکے آیا حکم خدا
 سال اسی مٹی وے جوہاں خوشی
 لکھ پانی وچہ جان ہوئے خاک آہنر
 پتا ہک بنایا امر الہی نال -
 لکھان آپ بنایا چوں سی حکم خدا
 ہر قسم خاک تیں گردن کرین بیان
 مٹی تیں فردوس دی دل اسدا سی پاک
 ہر قسم کوہ تیں پریاں مغرب پچان
 ہر قسم بلبل دی خاک تیں ہفت اوراق بیان
 شہر گراں قدوسدا لماں خوب صفا
 سہرا فرشتے آوندے ویکھن سی اوس جا
 اندر تیری نہ دیکھیا غالب اونہاں جان
 آدم توں ایہ سن سی ونا سب غفور
 نو آدم لوں اوس تیں جسے ہوئے عفا
 تو پھیر لی ساثرہ آہے ملے پھرا
 نو دسے تی پھیر توں ہر قسم اسف خوب
 تیرا قیامت خلق توں کچھ کتاباں سکھ
 لکھ کیوں کر ہوو سی ایذا کھر ابران
 اندر غالب چاہیکر وٹھا جسم تمام

کھجے طرف سے اس کے دل آگے ور
 مینوں ناہ معلوم ہے اندر اس کی ہے
 شائد اسدی برکتوں ایہ خلیفہ ہو
 پھیر کسبیا شیطان نے کر کے بہت غرو
 ہرگز اسدا حکم میں مٹاں ٹاپیں کو
 وہ چھوڑ دیا ہے ایسا مال جنک
 میں لائق ہاں کم دی چہ زمین زمان
 قالہ لول ٹھیکیا لہہ گل آکھ شیطان
 جاں غالب سے پیٹ دے اوپر تھک پیا
 جلدی جبرائیل نے تھک کیتا اوہ دور
 کہ تھک شیطان نہیں جاں ہو یا پیدا
 گھوڑا تہوں ابلیس نے ڈنا جاسکھاں
 ہو سں لہر تاتہ سے پا لگام سوار
 ایہ گل سن شیطان نہیں کھڑے چڑھو تمام
 اکوں کتا ہو نکد اگھڑے جاو ن تن
 غالب گرد فرشتیاں چکی ہوئی مفر
 آدم سے ارواح نوں کیتا رب خطاب
 تہوڑے داخل ہو کے ڈٹھا وچ اندر ہیر
 اسوچہ داخل ہون نہیں کیتا روح انکار
 دوسے برساں او سے گریے روح ہے
 وہ چواری روحوں کیتا رب خطاب
 آخر تے منہ دے داخل ہوئی جان
 داخل ہوئے روح جاں سینہ تابیں جا
 او سے ویلے آیا اللہ و فرمان
 کمر تاپیں وچہ جسم دے روح جو پختی جاء

کہندا اسٹوں بچہ کے خوب ندریشہ کر
 ایہہ طیفہ حق دی شائد جاگہ ہے
 ہورے اسوچہ ہر گلی نظر نہ آئے کو
 مینوں اسدی تاج کرے جے رب غفور
 جیکر خلی حق دی اپر میرے ہو
 خود ور گاہ خدا پیدی اوپر ہوئے تنگ
 میرے چہا قریب نہ ہو ر کسینوں جان
 اوہ آدم سے پیٹ دے اوپر پوندا جان
 اے سے ہم ابلیس لے لعنت کرے خدا
 پیدا کیتا اس نہیں کیتا رب غفور
 آدم سے قلیوت دی راہی ہندا جا
 ایہہ خلیفہ تساندا کر سی متدا حال
 چڑھن اوپر تساندے ساسے بے نکرا
 قالہ کھن واسطے خاص اتے ہو ر عام
 ڈاہن تہیں قلیوت دے ہو گئے پیوس
 ناگوئی ڈٹے مول ناہ کھن وچہ نظر
 توں اندر قلیوت دے داخل ہو شتاب
 مڑے اندر ہیر ویکھ کے گئے نہ دوجی دیر
 میں روح پاک طبیعت ہاں یہ ہو خاک بیکار
 اندر اس قلیوت دے ہر گز نہ وڑے
 اس غالب سے چھ توں داخل ہو شتاب
 اندر قالب خاک دے چو تکر سی فرمان
 چھینک آئی اس جسم نوں کیتا تکر خدا
 رحمت ہوئے رہی تیرے اوپر جان
 حضرت اہم اٹھ کے لگا ہون کھڑا

مرکز کے ذمے زمین تے اندر جسم نور
 ڈگھروں زمین تے آیا ایسا مردمان
 داخل ہوئے روح جہاں اندر جسم تمام
 کہا عیسیٰ فرشتیاں او پیری جان
 آخر آیا جبرائیل سی تے نام خدا
 وڈ ہے او ہے کالجے شکم کیتا پھر بند
 وجہ پستان کالجے او س دیا تے جاء
 اس تہیں آجیاں رکھ ککٹا جان
 سہ جواو ہے کالجے اندر شکم پھر
 روح آدم و جسم عقل رکھے قصہ تمام
 سی ایہ خواہش روح دی تنوچہ ماں نمول
 ملک آجے پرچاوتے تا ایہ کرے مکان
 ملے کوں پاس جسم نہیں چھوڑے چا
 کدی لیجاوے مشرق و سنوں مغرب ول
 وجہ وریا سمندر ان کدی لیجاوے اٹھا
 کرے تسلی روح دی ہر ہر طور خدا

ایا ہے نمول سی کھڑا ہو وے کس نور
 وڈا علیہاں باز ہے ایہ خاک انسان
 کہے فرشتے ویکھے کے آدم تر تمام
 ہو تیری اولاد تے کرم کسے سبحان
 شکم آدم و اچھر یا زمین او پر اس پا
 وجہ پستان تے گیا اسنوں قلم بند
 تھم ہو یا ایہ کنگ و اٹیوں دیوں سہنا
 جنوں آدم کھا نیگے ہو یا تا فرما
 انہیں نفس شریر توں کیتا پاک خدا
 میں اس اندر جسم رکھے پڑاں تاہ مقام
 جا کے اصل مکان سے اندر کراں نمول
 رہن ہمیش ڈراوندے چوں ایکے مکان
 کدی عجایب جسم نوں دین لیاں پہنا
 کدی جنوب شمال نوں چا و کھا وں چل
 کدی لیجاوے چک کے ملک پستان و
 جسم ہمارک نال ایہ روح کوں مل تہا

سجدہ کروں ملائکہ فرود آدم علیہ السلام و احوال فرشتگان

آدم نوں پھر رب تے سبک پہاڑے نام
 بے نام کہن جو کہ سی ایہ نہیں تمام
 پاس فرشتیاں قدسیاں و دم چڑیں گیا
 آدم نوں ہے تسار نہیں علم بلو جان
 حکم ہو یا جے تسار نوں علم زیادہ ہی
 کہا فرشتیاں او تہا تہا اسیں تہا جان نام
 آدم نوں فریا دس او تہا تہا نام
 جاں آدم تے او تہا تہا تے نام سنا

نام فرشتیاں قدسیاں سے پہ تمام
 یاد کرانے اہل اندک آدم نوں اب نام
 کیتا سب فرشتیاں اس دم حکم فرما
 کہا فرشتیاں اساتوں زرا پر علم پچان
 نام ورتھاں نہیں تے سو ہیگا کی
 تہا تہا تہا سکھا یا اساتوں اب تمام
 فرشتہ آدم اہل اندک تے نام تمام
 کیتی عرش فرشتیاں اس دم ہمیش خدا

ایہ بنایا خاک نہیں تھی نہ لب غفار
میرا تار ہی جسم ہے ایہ خاک انسان
حکم ہو یا نہیں حکم نہیں کیوں کینا انکار
توں ہو یا ملعون میں روز قیامت یک
اسٹھ نہیں جامہ بزرگی ہو یا ترث جبر
بنکی شہر رب نفع نہیں کینا چا خر دم
و تانہ بہشت نہیں آیا طرقت زمین
وہ سمندر او سون مدت گئی وہا
اکھیں ہواں نیلیاں حکومت بیرت پر
عرش نشینی ابلیس لئے پیش غریب خواند
ہوئی عرش قبول ایہ عمر ہوئی اس طول
قسم شری ہے و اتنا دمی کمال میں کبر
بنوں جیسے واسطے کینا کی گوار
اسکے چھوڑا تھا سنا کینا ہو رہ
حکم ہو یا درگاہ نہیں چمنوں ٹیک کراں
دنیا اندر کوئی تاج تیرے ہو
توں لئے تیری تاج ہو ہو میں سردار

بنوں پیدا آپ نہیں کینا پاسوں تار
ریتہ میرا خاک نہیں گنگا عالی نشان
توں میرے آسمان نہیں نکل بسے مزار
بد سے ہاں جو دھسے تینوں کی یکسا
لختہ دال پائیے جامہ ہو رختہ
تال غروب شد قریب نہیں اور ہواں ملوم
وچو سمندر چاہتا تھا پھر ایہ نصیب
مشراف سمندروں باہر آئے گا
خارج ہو سوا توں ہو گیا مرتد
وینا آئے کریں توں میری عمر دواز
توں آواز بند نہیں کہن گنگا جہول
اوم دی اولاد توں پا والے آئے ماہ
وینا آئے اولاد توں پا والے آئے ماہ
پندر کمال سبب نہیں چارہ پاں نذر
نیرسہ کر قرب نہیں سون پاں مان
مشراف بائیس ہووسی و فرخ اندر سو
ساتھ نہیں میں شرف مکان اندر تار

بیان و بہشت افسان اوم علیہ الصلوٰۃ والسلام

چوک فرستے لئے آفرینت ہمار
داخل بہشت شے کینا اوہ فی الحال
تھے رنگارنگ سے اوم توں پہنار
اپنے وقت چاہا ملکات ساتھ آداب
قبول اوم چاؤرا کسے ملک بیکار
بہشت اوم آیا آئے کو تسلیم
اوم وچ بہشت شے کینا اوہ فی الحال

اوم وچ بہشت شے آبا حکم خدا
مگر مفریادس دی کران انظم کمال
تاج سکال رکھا ملکات سرستہ ہمار
کریا اوم انظم ہی سب سے باہر حساب
کر آفرین ملک لال بہر طرقت مشوا
مشتہ دی و دیان کرشے ملک کرم
قبول آئے بہشت شے کینا اوہ فی الحال

بنوں کینا پاسوں تار
ریتہ میرا خاک نہیں گنگا عالی نشان
توں میرے آسمان نہیں نکل بسے مزار
بد سے ہاں جو دھسے تینوں کی یکسا
لختہ دال پائیے جامہ ہو رختہ
تال غروب شد قریب نہیں اور ہواں ملوم
وچو سمندر چاہتا تھا پھر ایہ نصیب
مشراف سمندروں باہر آئے گا
خارج ہو سوا توں ہو گیا مرتد
وینا آئے کریں توں میری عمر دواز
توں آواز بند نہیں کہن گنگا جہول
اوم دی اولاد توں پا والے آئے ماہ
وینا آئے اولاد توں پا والے آئے ماہ
پندر کمال سبب نہیں چارہ پاں نذر
نیرسہ کر قرب نہیں سون پاں مان
مشراف بائیس ہووسی و فرخ اندر سو
ساتھ نہیں میں شرف مکان اندر تار

جان دل پہاڑے اوس ویکھے باغ بہار
 ویکھے کدی بہشت سے رنگ محل مکان
 ہو قانوس چراغ بھی شمع لے قندیل
 رکھیں بون بلبلاں نالے مور چکور
 نہراں وکن بہشت وچ شہر لے ہور شیر
 ہور نہراں خدمتی حراں تے غلمان
 کوئی ستھری رنگ وچ بہشت مکان
 کوئی چور نہ ملے وچ بہشتان کم
 پسند رانی سو گیا آدم ہو خاموش
 حضرت جبرائیل نے امر الہی نال
 بعضیاں چور وچیاں لکھیا کر توں یاد
 اُس ویلے سی پچھ نہی اوس قلوب نہیں خاک
 حضرت آدم اللہ کے ڈٹھا حوا توں
 صورت آدم وانگ سی سچاوی جان
 نازک چڑا آدموں اُس وچ جان نہاد
 تک آنا اس لطف چوں بہت سیاہ زلفین
 آدم کہند اکون ہے بیٹی ایس مکان
 آدم نہیں ایہ سخن سن حوا کیہ باتاں
 میں ان تیرے واسطے کر کے پکھ قیاس
 حکم ہو یا درگاہ نہیں حضرت آدم توں
 آدم پیر نام ہے حوا اس وچ نام
 شاہد ہوئے ملک تان پھر پارت نکاح
 حکم تائیں حکم ایہ کیستہ پاک ساری
 دو لہریں ہو بہشت وچ پھر لہریں ہو مکان
 حضرت آدم آکھیا کی سچہ کہہ پیمان

ہر ہر عیا بہشت وچ فرش لے گلزار
 سب چڑا موتیاں آتے عالی شان
 ہر چارہ ش ویکھا قدرت رب جلیل
 ہو ہزاراں غمراں ہر چا پاؤں شور
 سی اک نہر شراب دی چو کھی آہی شیر
 فرش فروش تیار سی ہر ہر وچ مکان
 کوئی سبز مروی صحن یو اسہ پیمان
 مان میں اکلا جنس تپیں آنا کھیدہ غم
 ستا اندر خواب سے جان ہو یا بیہوش
 کچھی وکھی چیر کے حوا لئی نکال
 آدم لے قلیوت نہیں مٹی بکھ زیاد
 حوا اس خاک نہیں جسم بنایا پاک
 راہی ہو یا ویکھ کے جس میری ہونوں
 فرق آنا اک اثنا وچ کتاب بیان
 خوش آواں بہت سی اکہیں شرم نہاد
 چھوٹا آنا قد بھی ہو وڈے دونیں
 کیوں بیٹی میں دس کہاں بیٹوں بیان
 میں اس تیرے جسم دھوں مگر انا
 ساری عمر گذار ساں میں تیری پاس
 تہدی میری ہے ہر دم میرا توں
 عقد ہو یا پیرا نہا نہا انا دس مقام
 حوا آدم و حوا نہا ہو یا توں ویاہ
 تیرے قدرت تان میں پیدا کیسا ہو
 ہر تہا ہر کسا یہ چھوٹے کر اختیار بیان
 آکھیں نہر قانور بیٹوں وہ عیاں

آدم توں ایہ ہویا اللہ وافرمان
 ہرگز اسدا اکھیا میں تاپیں توں
 رکھ جو ہے اک کنکٹ وچ پہنشت پچھان
 ہرگز اوس تخت سے جاویں نہ نزدیک
 ترکا بیت ابھر پھی کہا کچھ نہ انگور
 جو دل پہا سے کھاہ توں مہوہ ہور تمام
 آدم سے اپہ فیماں ظاہر کر اقرار
 بعضے کہن انگور داسا اوہ رکھ پچھان
 شکا پہا میں سے وچ نہ ہووین مول
 شرمی گرمی اوس چا لگے نہ ذرا
 حکم ہوا درگاہ تجیں پہنشتاں وچ
 جو دل پہا سے ایس تجیں کھاہ سب ظلم
 شاہ ایس کلام سے ہر سے ترستے کل
 دو توں میں پہنشت وچ کینا حکم خدا
 لگے نہ پہنشت وچ ودفین باہم ہر
 طرف اوس تخت و می کران مول خیال
 اوں کھاہ وافرمانی اچھے پنج سو سال

پتوں کدی جو آیکے آکھے کدی شیطان
 دشمن تیری چاند ہے شیطان تاپوں
 میواہ سن گھاہ توں جو آکھے شیطان
 ایہو میرا عہد ہے کینا لا شریک
 ایہو اوس تخت نہیں میں ہمیشہ دور
 یا بچوں اوس تخت سے کینا سب ظلم
 شاہ ذکرے فرشتیاں تاپیں سب ظلم
 منع کینا چکھان نہیں آدم تاپیں جان
 ایہ لٹا کے ہن توں ہویا بیت حصول
 نہ تہا یا ہووین توں اندر اس جا
 اندر ایس مکان سے کدی نہ ہو سو زنج
 یا بچوں کس تخت سے کینا سب ظلم
 آکھو پھر نہ کھاہے قول گئے اوہ بھل
 حیدر حکم نہ ساتوں مول کوئی نہ جہا
 خوشی آئے وچ شرمی فکر نہ ہرگز کوہ
 او بارو گزاریا سوچہ خوشیاں نال
 پنج سو سال اندر جان سے اتنا قدر سہماں

در بیان ہر دن آدم از بہشت شرح ملائکے آرد او شیطان

پہرہاں پہنشتوں کدھیا سی شیطان مکار
 خواہش دل چاہے رکھا اوہ کثیر
 آدم توں میں چاہیے اوسوں یاں نکال
 کسے کوئی توں میں اوسوں یاں کڈیا
 اوسوں پہنشتوں میں چاہیے شرمان
 کینا مہوہ کس سے کینا منع خدا
 شیطان فرشتہ نہیں کسے کینا کس پران

پچھو نہ وچ پہنشت سے ترستے دنیا اک وار
 جاواں کوں پہنشت وچ کدھیا سب ظلم
 جاواں چو کھاہ میں سے پہا سے نال
 اندر ایس خیال سے ہے شرمی سدا
 پہنشتوں میں چاہیے حکم کینا
 پہنشتوں سے آدم سے کینا
 یا بچوں پہنشتوں میں چاہیے کس پران

اندر آگیا جو کوئی آیتھے آء
 پاس دیوار بہشت سے بیٹھا جا مگر
 اوپر دیوار بہشت سے ڈٹھا بکریں مور
 کہند بیٹھا کون ہے نہیں نام ناموس
 مور کہیا توں کون ہے کیوں آیا اس جا
 ہک فستق رب واقدریاں نہیں میں
 دلچسپ شیر شوق پر ویکھاں جنت میں
 نعمت ویکہ بہشت وہی شوق زیاوہ ہو
 ہیکھاں کوں بہشت توں کر کوئی تدبیر
 پڑ گیا ہے پھر وہی کھا دیں شمع خدار
 اوپر تیری بات سنے تان ہو سی اختیار
 کہا وہی قسم شیطان نے ہے یہ پھر بیان
 بار می ساتھ ہک سبب رکھا آ نامور
 سبب اگے چامور سے کہتا سبب بیان
 یا ہر اوہ بہشت نہیں میں اوپر دیوار
 کہند اوہ ہکو ار توں جنت قریب دکھا
 سن کے اُس نہیں اڑو باخاطر منتہا
 سبب آئے شیطان دوعل سے یا ہم
 سن کے پانیاں اڑو راہی ہو گیا
 کہو میں توں منہ آپنا کہیا یہ شیطان
 شریاوتھوں اڑو نامہ اندر شیطان
 نکلی منہ تیراوسک ہو یا شیطان
 زناں آناں مارے آیتھے آشیطان
 ایہ فرمایا اونٹوں توں کیوں دہرا ہیں
 جنت اندر نہیں نہیں کر شمع پیش مدام

بیٹوں کوں بہشت دے داخل کسے بجا
 کوئی نہ آوے جنتوں سرگز یا ہر وار
 جاندا اس فی طرف اوہ کر کے چل دی زور
 شگے کہیا مور سے جنت واطاؤں
 ساتھ پیار شیطان نے آگے سنایا چار
 ہک ساعت میں ذکر نہیں قافل ہوتا ناں
 مدت وہی ہے آرد آگے سنایاں میں
 کراں عبادت ہے فی تاوان رات کھلو
 ایہ کریں احسان توں کہند بات شریہ
 اندر ایس کلام سے تاپیں شک ورا
 کر کوئی تدبیر میں داخل کر ساں بار
 شگے قسم خدایہدی ہو یا مور دوان
 جنت چو اوہ سبب سی ہند اصحا چرور
 ہک شہ اج میں ڈٹھا یا ہر جان
 ویکہ میر دل آپنا اوہ شہ شہ بار
 ہوئے ذکر خدایہ شوق زیاوہ ہوتا
 پاس گیا شیطان سے نہنت خوشی وینال
 دوش پانیاں کیتیاں توں شیطان کھلو
 کہہ کر جہ بہشت سے استوں ویاں بجا
 کہو لیا منہ اڑو مانے اُس چو بیٹھا آن
 وچہ ہشتاں کڑہیا چاکے ہک مکان
 آدم میں مکان سی آپنا آدم مکان
 آدم نامہ بچا تیاں ہے ایہ نامہ مان
 سن کہیا شیطان نے بیٹوں میں
 کہن انہیں نکل کے ہو گے آلام

اک دن ایس مکان میں تھے یوں کہاں نکال
 جہنم ایس مکان میں نہیں یوں کہاں نکال
 ایسے سخن سنایے کیا شیطان یوں
 مگر یہاں شیطان نے کرتوں میں اعتقاد
 ہاتھ رخت جو کنگنا بیگا ایس مکان
 تانوں میں بہشت و دہشت ہمیشہ شاد
 و ایک فرشتیاں ہو گئے اندر جل و جلال
 اوس میں وہ ارکھ ہے چہرے میں مکان
 جان و کھلا باموئے آدم کہاں زود
 سن کے سخن شیطان و آگہ شایان
 اسے اندر بہت سے دسار کر اظہار
 تاہم تو ایساں نہیں ہو میں فرشتہ خاص
 پیو جے کہ کھلا یہ کہاں ہیں دہر کے چیت
 اندر ہر آواز سے کہی روایت ہی
 خواہ اول ہو یا مثل اس ول جان
 رغبت آدمی و بچہ کے سٹے سٹے شہر
 اونہا نٹوں شیطان نے پاؤں و سوار
 نائل کہتا اونہا نٹوں کر کے کرو قریب
 جو کوئی پہلاں کھادی اس قدر بلند
 لے خواہ کہ کھالیا کہ لیا کہ پاس
 کیوں میں کھالیاں الیوں کہتا اس نکار
 میں کہ شاکھا لیا اوس میں پیا توڑ
 حضرت آدم آگیا شمع کیسا ہے سب
 یوں فرمان خدا نہیں کہتا شہر پیوستہ
 آچے جا کے کھانا دینا کروا مول

طرف تباہی و بچہ کے اسے رحم کمال
 پھیر نہ داخل ہو و سوائے کے حال
 شکے آدم ہو یا ول اندر غمگین
 دسار کہتا تیریں جس میں ہیں شاد
 ہاتھاری جے او بدمیوہ کھاپیں جان
 موت نہ تینوں آدمی ایسے رکھیں یاد
 ایہ گل کہہ کے ہو لوں کہتا اسے حال
 آدم لوں لیے ساتھ توں سدا رہ نشان
 منع اسانوں ایس نہیں کینا رہ دوو
 ایہ بھی میں معلوم ہے تینوں سدا مان
 جے مہوہ اس رکھ نہیں کہاں ہیں اکو
 ہو تیرے معلوم ہیں تانوں با اخلاص
 تانوں میں بہشت سے رہیں سلامت منت
 خواہی اسو منت سی آدم پاس کھڑی
 کہاں آگھاؤ ندا او گئے کھڑا شیطان
 خواہ پاس لیا چکے کہن لگا جے پیر
 دلچ کہنہ رتہ ایسے بات کہی مگر اس
 کہتا کھلاؤ الیوں ایہ تسانوں قریب
 پچھلے پاسوں ہو سی ایہ گل جانو پند
 ہنچ آدم تے بیٹے آدم کہتا اس
 سن کے خواہ اس نہیں کرن لگا اظہار
 توں ہی اسے کھان نہیں گئے نہ ہرگز موڑ
 ہو کے تاقران میں اسنوں کھادانچہ پ
 شمع کینا رہ کھان نہیں تیر کینا نہیں تیر
 تینوں کہتا پیر میں کہتا ان کریں قبول

عند ما ذہب شیطان عنہا فخرنا ما کا تاہی و لکھا ان کو شیطان نے اس سے یہی نکال دیا ان دونوں کو جس چیز سے کہتے ہیں اگلے

جو اکہیا رہا وہاں ہیگا لطف زیاور
 آدم کہیا اوس سے کیوں جاواں نزدیک
 لیا یا جام شراب دا بھرے ہک شیطان
 آدم لے شیطان نہیں پیتا جام شراب
 میو اوس درخت دا دواں کھا لیا
 آدم نے ہتھ دیو تداڑے مل شیطان
 اچے نہ ہرگز پٹ چہ میوے کیتی جا
 ناخوتاں دے رنگ آتا دواں لباس
 وچہ تفسیر ارک لکھیا ایہ بیان
 جانواں نے اوس دی پوندی جانظر
 سراوہر جو اوسے تاج آتا ممتاز
 کر بندھیر ایل تے کروں آلیا
 جہدم تنگا دیہیا آدم اپنا آپ
 ستر لوکا ون واسطے پاس درختاں جا
 کہیں درخت نو اسانہ سے آویں نہ نزدیک
 پار نہ کوئی اوسدا نہ رہیا غم حوار
 کوئی وات نہ پچھدا جاں دے تقدیر
 حضرت آدم رب نہیں کرن لگا فریاد
 کھتے ہیں توں آواں آیا ایہ خطاب
 حکم ہو یا بدکار دا ہوندا بد انجام
 آدم توں لے جنتوں ہو یا اوہ روان
 سپ آنے اوہ مور بھی کڈ ہوسد بیتاں
 آدم جو اکہڑے سی تنگے اوس مکان
 برگ دیہو جے اسان نوں لبیاں ستر چھپا
 جس نہیں جا کے منگدا کرداوہ انکار

بخشش ہوئی نہ گستاخا یہ گل کرتوں یا
 جس نہیں کیتا منع ہے مینوں لاشریک
 آدم نے ہتھ اوس نے جلدی دتا آن
 حضرت آدم نے نہیں جاں ہو یا بیتاب
 پہلی ہوئی او تھانہ سے پاسوں ایہ خطا
 پیہوشی وچہ کھالیا میوہ آدم جان
 سب لباس بہشت داتن نہیں ہو یا جدا
 ایہ نشانی رہ گئی اوس آدم پاس
 خوش مل کدی جو ہوندا حضرت آدم جان
 اوہ خوشحالی چھڑکے پوندا وچہ فکر
 سر نہیں انگوں مرغ دے کیتا اوس پران
 فکر تے وچہ رینج دے آدم جا پیار
 طرف درختاں جاؤندا کر کے بہت مہاپ
 برگ تہاں نہیں منگدا ویہو نام خدا
 تا فرمائی تدمہ نہیں ہوئی لاشریک
 دشمن ساسے ہو گئے جو آہر سب بار
 آدم وچہ بہشت دے ہو یا بیت زہیر
 مینوں دیہ امان توں حضرت رب جہاد
 کہندا وچہ بہشت تاں جبراں حال خراب
 آیا جیر ایل بھی اوہر اوس مقام
 دروازہ تے جاں گیا پھیر ہو یا فرمان
 رہن وچہ بہشت دے ایہ ہو گئے خوشحال
 پاس درختاں جا سیکے ہر جا کرن بیان
 ہک نہ کئے بہشت لے کیتا برگ عطار
 جتنے کرم نہ رہا اوسدا کوئی نہ بار

آخر انہاں انجیر نے کیتے برگ عطاء
تن نوں دوٹاں لوکا پیا انہاں پیرنتال
جسد ہم برگ انجیر نے کیتے انہاں عطار
عاصی لائق غصہ ہو آنا یہ انسان
شرش کیتی انجیر نے یہ عاصی مقہور
ایہر بیوں ایسے دسک وڈے شان
لطف تیرا تے بزرگی رہی اسک نال
حکم ہو یا انجیر نوں بدسے ایس عطاء
بعضے آکھن عودا سی اوہ رکھ پچھان
ایہ خوشبوئی عود نوں کیتی یہ عطاء

بعضے آکھن چارسی لینے اٹھ ستار
گرد لینے جیم سے دوٹاں او سے حال
او سے وقت انجیر نوں آیا حکم خدا
پتھن کین کیوں نہا متوں دڑ کر عیاں
نافرمانی ایس تھیں ہوئی انجیم ضرور
غرت حرمت نر کی اسدیو چہ عیاں
ضائع سوانح ایسوں کسین جل جلال
او پتھر سے حال آکر حکمت ہو گت خدا
اجر دیون اوں برگ تھیں ہو یا یہ عیاں
پے کیتے دا اجر ایہ دیون آکھن پکار

وہ بیان حیرا حال شہن حضرت آدم علیہ السلام راوطاؤں و شیطانیان و انجیراں

نافرمانی آدم نوں ہوئی رب غفار
پسلا اوں ہرشت سے جائے ناقریب
نیچا لاہ لباس نوں جاو کورت پاس
چو تھا کڑہ ہشت تھیں اوں کیتا دور
جیوواں دشمن ایسا کیتا ہے شیطانیان
انجیراں غالب اوں لے ہو گیا شیطانیان
وسوان اندر حرص و کیتا ہے با جند
تھا کس مکان ہے رب کیتا فرمان
حکم ہو یا تیں جائیکہ آدم نوں حیراں
نہ کیتا سی کسانوں اس سبب تھیں میں
ظاہر باطن کسانوں دشمن ہے شیطانیان
حوال کیا تھیں نہ پتوں آ ہی جان
جو پیاں قسوں کیا دیں باطن شیطانیان
ہو یا حکم خدا تھیں لڑ ہی با ہر ہوا

دس حیراں تین اوں سنوں دیو رب ستار
دو عم لباس ہشت دا ہوتا نا قریب
جائے نگاہ ہو نیکی کر کے جدا لباس
پنجواں شہوت ایس تھیں آدم ہو ضرور
سنواں عاصی نام اوں ہو یا وہ عیاں
نافرمانی تھیں لڑے اندر ہو یا حیراں
دن دن پتی ہوو گت پیاں تھیں وہ چٹکڑ
عرض کیتی میں ایس جائیگی نال حیراں
کیتا ہے کس واسطے جلدی کریں بیان
مول کھپا ایاں تھیں ایہ کی کیتا میں
ساتھ تھیں اسے کر گیا یہ فریب عیاں
میں اس سبب کہ تھیں ہو یاں نافرمان
میوہ ایہ کھلا سیکر کیتا ہے فرمان
جند فرمان خیرا تھیں ایہ تھیں نہ کو

وہ بیان حیرا حال شہن حضرت آدم علیہ السلام راوطاؤں و شیطانیان و انجیراں

ایتھوں گری تہ نگاہ آدم کہیا بکار
 جس توں بکل بہشت ہمیں اوپر ہیں
 حضرت آدم رب ہمیں کتنی پیہر دعا
 تو کہیں جزین سے کرے قبول خدا
 حکم ہو یاد رکھا ہمیں تو بکراں قبول
 اوپر زمین تہ ہونے کو ہمیں پیر سے پاس
 حکم ہو یاد رکھا ہمیں تو بکراں قبول
 فرصت ہو پڑی توں ملاں فرشتیاں توں
 کی جانال کہ کسا ندا ہو سی پیہر ملاپ
 آکھ سناواں میں جائیکے پہوں کہیں نہیں
 غاصی ناسی جے کہن تہ ہے ٹھیک بجا
 پاس فرشتیاں جائیکے ملیا وار و وار
 آشر اوں شریا خالی تہ پچھان
 ہو یا اس سو اک دعا صا سو تہے وا
 خوا جدی چاچی آدم بدی مکان
 خوا جد سے وچہ سی اوہ دریا کنار
 شیا وچہ اصفہا تہے اوہ اثر و پچھان
 بدی تہیں جائیں تہے اندر سور گیا
 آدم سر اند پیپ وچہ جبرائیل لیا
 زار و لاری رو ندا آدم سی اسجاو
 انہوں کولوں اوس دو گ ٹریا وریا
 آدم آتہ زمین تہے جندوں بیتاں تہیں
 ہمارا آتہ زمین تہے انگی گرم ہوا
 ہوئی مندل دی اوں تہیں پر شو شہ
 پیا آہو ہونا اندر تہیں مکان

آدم تہایش حکم ایہ کیتا رہیب غفار
 انہوں کراں آباد میں جائی نال یقین
 مول نہ جاواں زمین تہے تیری باپہر رضا
 ایہ کریں اقرار یہ اتھوں جاواں تہا
 عرض ہوئی پیر اوں تہے کتنی اتھوں
 اکھا آتہ زمین تہے ہواں بہت اوہ اس
 آدم کساوچی لڑوں کر کے پیہر تہا
 آکھال میں ملاں چلیا اوپر زمین زبون
 مل آواں میں جائیکے جے دلچہ وچہ پاپ
 آدم غاصی ہو یا آکھ نال تہیں
 نیان تہیں ایہ ہو گئی تہیں سب غطا
 تہے باہر آواں کردا سا اٹکار
 بہت سو اک لیا با ستوں کراں بیان
 باہوں بہت سو اک کو ہونہ جان بھرا
 سر اند پیپ پیاڑ تہے آدم آیا جان
 چا پیا وچہ بیتان دیوہ فیضان سنگا
 کابل اندر تہے تہا کے موزہ میران
 بہتال وچہ تہے تہی روز قیامت تہا
 ہک مکان بہا تہے قاسب ہو گیا
 خاک سر تہے پاؤندا میر کر کے وریا
 رونا باپہر تہا کے جند نہ پیا کا و
 کر تہے برگ انجیر تہے آہے کریں یقین
 پتہ ساسے تہا ہو پتہ تہیں ہتہ واد
 تہے آہو تہا ہی اوں تہوں غلا ہر ہوا
 ہند تہے وچہ تہیں تہے تہا ہر ہوا

ایکنا کے سوال ہے اگے ہی کریم
 ہی کہا حیوان ہے رہند اوچہ وریا
 کہا و اوہ انجیر واپست سی اُسے جا
 آدم ہر دم رو و نند آتوں ہن وان
 ہی شہاد چنگی آدم اگے جا
 حضرت آدم انہما لولہ بندناہ جواب
 آدم ہنول اور کے ننگل سے حیوان
 کہہ سہیں ایس جا ہر گز پٹال شرار
 کہی جوا پٹا سے کہی تہر نول
 اس رجا کہ پوچہ سے رہت بہت خطار
 آدم نے مال اہمان تہیں مہیاں بیان
 کہہ کر کے آسمان ول زاری اگے رب
 اپور کے و کہیں ملک و پر آسمان
 حرمت عزت اپنی حرمت سب اسما

ہنول بد کے نطائے سول کرین خوا

پیدا عنبر کس نہیں کیتا رب علیم
 نکل اوہ دریا تہیں چنگا یا ہر آو
 تا خوشیوں او سنوں کیتی رب عطا
 سنی آواز پندیان جوسن اوں مکان
 کہند سے حالت پی ساتوں آکھ شہاد
 صبر کردار و و نول رہند اسی جیاب
 آخر ساتہ پہنڈ کے چاند اوہ میدان
 آدم پر تقصیر ہے رب جبار تہار
 مرسان ایٹھے ہیں ہی خرمندہ سوال
 رماں ہیں جے کہن طسی بہت سزا
 لکنا باہجہ شمار سے آتوں کرن روان
 کر کے ہیں ملاقات ایہ پٹے سب
 مینوں اس شرمندگی کہ پٹا ہر جیران
 عورت ہی کہی دی ریا بخش خطار

دود کرن شرمندگی میری رب غفار

نماز پنجگانہ

یہ روایت و کچھ توں چہ شرف الاسرار
 آدم چہ وای زمین سے آتا سی ولسور
 سوسن ہوا غروب چال آتوں آتی رات
 کلے نول چہ چنگلے آتی رات سیاہ
 پاس آنا و حرمین ملک انسان
 چہ چال آدم ہی چہ وری چہ بیان
 چہ چنگل چہ چہ چہ چہ چہ چہ
 چہ چہ چہ چہ چہ چہ چہ چہ
 چہ چہ چہ چہ چہ چہ چہ چہ
 چہ چہ چہ چہ چہ چہ چہ چہ

ہوئی شرمع نماز جیوں آکھ سناواں یا
 وقت آتا اوہ شام و آنا آخر روز
 اگے آدم نہ کہی سنی نہ دیکھی بات
 سی شرمندگی چہ چہ چہ چہ چہ
 رات اندھیری و کچھ سے ہو گیا جیران
 اوہ سروی نفس و انداوس عیان
 چہ چہ چہ چہ چہ چہ چہ چہ
 چہ چہ چہ چہ چہ چہ چہ چہ
 چہ چہ چہ چہ چہ چہ چہ چہ
 چہ چہ چہ چہ چہ چہ چہ چہ

تسبیح پہلاں و سونوں بزرگی ہوئی عطا
 ایسب حضرت آدموں پہلاں ہو یا ہی
 کیا اندھیرا رات دا ہو یا جسد ہم نور
 اٹھ آدم ہن روشنی دیتی پاک خدا
 کر کے سجدہ شکر وادور کعت نماز
 سی ایہ فجر نماز دا آکھ سنایا حال
 حضرت ابراہیم نوں جاں ہو یا فرمان
 اوہ قربانی کرن نوں ہو یا ثروت تیار
 بدے اسماعیل دے کردنیہ قربان
 قدوں ظہر دا وقت سی لوچہ کریں خیال
 چار رکعتاں شکر دے سیتے نفل دا
 سنتوں عصر نماز دا آکھ سناواں حال
 جاں مہی دے شکم وچہ پونس آیا جان
 ظلم کتیا میں نفس لے لوں میرا معبود
 سن پونس دی عافری کیتا حکم خدا
 جان مہی دے شکم تہیں یا ہر آیا جان
 کر کے شکر خراٹا پڑے رکتاں چار
 مغرب ہوئی گئے توں حضرت یحییٰ تہیں
 پیتے باجھوں باپ پکا پیدا ہو یا سی
 زبہ بٹیا ہے رب واکھ خلق تمام
 زاری کر کے رسیک واکھ کر کے دعا
 بیٹوں پٹیا رب واکھ ہو پیرن پھول
 کیدہ اللہ پاک دا بٹیا نوئی نہ باپ
 اللہ آپ لطیف ہے توں میں اوس بٹیا
 جاں ایہ حکم سنایا حضرت جبرائیل

پہلاں آدم و سونوں تہیں ہو یا جسد
 وچہ کتیاں حال ہے لکھیا ایہ
 حضرت تہا میں دے لکھیا اندھوں نور
 حضرت تے سر جاکر کے آواز شکر بجا
 اگے رب رحیم دے کیتی جگر نیاز
 ظہر ابراہیم تہیں ہوئی کریں خیال
 کر لوں اسماعیل نوں راہ میری قربان
 و نہ تہوں بہشت تہیں پھیا رب عفا
 ہو یا تدوین خلیل نوں اللہ و افران
 ہو یا ابراہیم تہیں دے پکے خوشحال
 مسلماناں تہیں ایہ دے سیتے فرض خدا
 اول رشتہ حضرت نوں پر یا سی خوشحال
 وچہ دیا انہیر دے لکھیا باس سبحان
 توں قاور میر تہیں لکھیا توں کور مجبور
 ماہی دے اوہ شکم تہیں اکتار بے ربا
 وقت آتا اوہ عصر واکھ میں کران بیان
 ایہ حقیقت حضور دی آکھ سنائی بار
 ویکھ کتیاں میں کرساں اہل بشیر
 نورم جوہی ہاوس دی لگے کہیں شقی
 حضرت عیسیٰ نور تہیں شکر ایہ کلام
 ماہی واکھ نور تہیں آں میں رک خدا
 اللہ جبرائیل نوں کتیاں توں نور
 تہیں کر کے تہہ نماز آراہ سال باپ
 تہیں تہہ تہہ نور ہوئے اوہ شقی
 عیسیٰ سچے شکر واکھ دے پیر خلیل

بسم اللہ الرحمن الرحیم

شکرانہ دے کر اوس نے کیتے نقل دا
سینٹوں ایہی پتہ کے حال نماز عشاء
موتی چڑھ گئے تھے شہر ہوا روان
پیارے شام شے جان اوہ مصر وول
بدل آگے گئے وگی اند پیری روز
بی بی آہی عالم شکم ہوئی اس پیر
حضرت نکا آگے توں حضرت موتی جیب
حضرت موتی رہیں کیتی تال فراد
وادی وچ حیران سی ڈٹھا دل کوہ طور
بدل رہا برتنوں ہوئی اند پیری دور
حضرت موتی غیب میں سی آواز ندا
حضرت موتی غیب میں جان پیری آواز
اوپر ارتعاش ہو یا عرض تمام
صدا یہ نماز دا ہو یا حال ختم

نہ رکعتاں شام دی ہو یا فرض خدا
موتی تھیں ہو یا پہلاں جان ادا
آیا دین شہر تھیں منزل پنج پیکر بان
اچھرتوں زنجیریں پتی انہیری پہل
برس لگا بینہ ہی کبلی کیتا شور
ایہی زہے درو تھیں ہوئی بہت پھر
ہرگز آگ نہ نکلے پھر بکے سب
حسن میری فریادوں حضرت بعباد
نظری آیا اوسنوں اوتھے شعلہ نور
بی بی بیٹا جیبا کیتا فضل غفور
حافظ تیرا ہے مونسے ناغم کہا
چار رکعتاں عشاء دی پیردا نقل نماز
ہر مسلمان نے جو ہے وچہ سلام
حضرت آدم رہ گیا اوسنوں کراں رقم

بیان بقرار ہی آدم

آدم اوپر زمین دے ہو یا بے آرام
کدن جبرائیل نے آدم اگے جاو
آدم کہیا ایس جاننگاں تال حیران
شرکے بھرتیل نے جو ڈٹھا سی حال
حکم ہو یا بھرتیل لون وچ بھتتاں جاو
کہو آدم جوتھاں تھیں بچہ پیدا ہو
وہی آدم تال و تیاں دو بکریاں پیران
ذبح کیتا پیرا تھیں تال گوشت کرکتاب
خواہ اس بچاؤ تدا اوہو ششم اوٹھا
کھرا آدم اوس دا پتیاں جلد سمہال

کہاؤں پیوں چھدیا مول نہ کرو کلام
پیدا کی کج خبر ہے بیٹوں آگ سنا
جو کج میرا حال ہے ہوندا پیا عیان
وچہ درگاہ خدا تھیں کیتا عرض سوال
دو بکریاں تال اوسنوں جلدی دیہ لیا
گوشت کہاؤں یا پیدا ہو سی اوہ نیکو
بچے دے اوٹھاں نے ہوو اوہو جان
پشم اوہنا ندی لے گیا جبرائیل کتاب
کیتا سوت تیار جان مٹیا آدم دا
اس شہین ستر چھپا یا آدم جلدی تال

کشتایت و چسبہ کہے ایہ حال است
 اسن پہنی جنتوں اندی ہو رز نبور
 لوہا ہی کچھ آن کے دتا آدم نون
 آدم تائیں آگ اوہ دتی جہرم جہار
 پکڑی جبرائیل شے چا و چول دریا
 پھر اندر دریا و سے چاہی اوہ نار
 جبرائیل لیا آتش تائیں پیہر
 جبرائیل لیا وند کردی اوہ انکار
 پادتی جبریل نے پتھر لوہے و چ
 ہے اس دی اولادوں آتش نفع کثیر
 آدم تدرول بنایا لوہے دا او زار
 آخر آدم بھگتہ تھین ہو یا بہت درجہ
 بل پنجالی جو چمکے نالے بلد چہچہان
 جوڑن جکڑن دسیا آدم تائیں سب
 بل کیتا جاں اوس نے او پر پین روان
 کہیا اوس لوں بلدے عاصی ہو گیا
 حضرت آدم آکھیا جو ہے نا فرمان
 کہیا سن کے بلدے سچے ایہ کلام
 آدم سن کے بلد تھین کیتا شور و فغان
 اللہ جبرائیل لوں کیتا ابتر فرمان
 ہو یا جبرائیل لوں جو نکر حکم خدا
 حضرت آدم زمین لوں کیتا واہ تیار
 والے و تے نکاس کرد جبرائیل لیا
 کہ کہ نکاس نکاس نا آگ سناواں لوں
 واسے جو جبرائیل شے و تے آہے آن

جبرائیل لیا یا آدم پاس آلاست
 اک ہتھوڑا او سدھ آندا نال ضرور
 آتش اندی دوزخوں حالت لکھدا ہوں
 آتش لوں کے ہتھ تھین چاہی وریا
 آدم شے ہتھ او سنوں دتا آپکڑا
 پاس آدم شے رہن تھین کردیسی انکار
 پیہر اندر چاہی مول نہ لگی دیر
 پاس آدم میں نار نال کردی ایہ گفتار
 پیہر نہ گلن ہو یا ہی آتھ تائیں روح
 لوہے ڈوہ پتھراں آتش ہوئی اسیر
 کڑا لڑپی آہنی کیتی اوس تیار
 جبرائیل زمین تے کیتی اوہ تھیر
 آدم پاس لیا مٹا اندر اوس میدان
 لے آدم بل وادے زمین چھا تھیں
 سوٹا مارا بلد لوں آدم اوس سکھان
 کیوں سوٹا تھیں مارا مینوں باجہ خطا
 بد لے اٹھتے جہرم شے ہو تھیں تھیران
 تھین سچی تاثر ہوا ہو کیتا سی ایہ کلام
 یارب مینوں دیو ندا طعنہ ایہ حیوان
 ارج حیوانان ساریاں کر لوں بندہ مان
 کیتا بند زبانی لوں اندر جہرم جہار
 کہندا جبرائیل لوں لوں کی کہیں کار
 گشتی اندر تھیں دیو دیوین وندل سستار
 تو لے دوتے شے دیو دیکھ کیتا بل کھل
 عقہ توالیکسی دیو آدم لوں جان

اور بن ورتہ خلق نوں ہوئے عیسیٰ عیسیٰ
 حضرت آدم و حوا نوں کہند ایہ کلام
 کہیا جبرائیل نے آدم سے بیان
 بیج دتا جاں اولاد کی اوہ تمام
 و قری کنک زمین تہیں کستی شکست تمام
 جی اندی و حوا سے بیجی آدم چار
 ہاں تنور بنایا بالین جمع کرا
 آیا چروں طرفان سی نور جی و جان
 سن پکایا سٹھ گز ہو یا ہروں طیار
 آدم کہیا اتنی محنت کوئی اٹھا
 کہیا جبرائیل سے آجہ کنت کرکھا
 جو کوئی نفاقل ہوئی کے ذوی وقت نہکھا
 نیو جولا سٹھ و ہر سے کیت ایمان بنا
 تا ہوتا اس کیت نوں اٹھوں لفع کثیر
 سو ج ہو یا غروب و نعت کی کہیا محبوب
 آدم کہیا روزیوں عسی کہیا جزا
 و حوا کہیا اس چہ سے فائدہ یا ہوجہ شمار
 و جہاں تہیں کر سی رب انعام
 آدم کہیا ہو و سی بیوں ایہ ثواب
 تہیں سے اولاد نوں جو کوئی کرے اوا
 آدم بعد غرور و تکبران طعام
 اول جوا واسطے روٹی و پختاب
 روٹی جبرائیل سے آئی یا و چہ ہوا
 آدم روٹی کھان تہیں لگی بہت پیاس
 چشمہ نکلیا زمین تہیں تا وہ ہو یا سیر

جیونکر و چہ قرآن سے کہیا رب علیم
 کھاواں دانے کنک و جیتہ کہیں تمام
 بیج دیوین اس کنک نوں دیا پس میدان
 و حوا کہیا کر صیر نوں و سی رب طعام
 دھریا جبرائیل نے گندم اُسد انام
 اٹے تائیں گندہ کے کرے خمیر اٹھا
 گرم ہو یا جاں اگتیں کہیا من پکا
 پھان اس تنور تہیں ہو یا بجہ عیان
 آدم ہو کہیا بہت سی کردا تاہ قرار
 اچھ نہ کھاؤں واسطے لقمہ منہ و چہ بار
 بہت عسی اوں تہیں ہو رخصیب لقاء
 خیراں تائیں و کچھ سے بدن بھوں تا
 شرک کفر و کیت تہیں بوٹا دے گوا
 نفاقل ہو کے خواہی رو و سے اکہیں نیر
 روز سے نوں فطار کر روئی کھاویں خوب
 نی روز سے دافاندہ بیوں آکھ شمار
 پہاں تہیں بخشی حضرت رب غفار
 پھر نہ او تہوں نکلیں ہو سی خوشی دام
 یا میری اولاد نوں دتا و می جواب
 بہنان تائیں دیو سی اس داجر خدا
 کہیا جبرائیل سے تھوڑا کر آرام
 دیوال جڑا و چہ جائے کیتا یہ خطاب
 جہاں تائیں دیو داجدہ اندر جا
 چھی کچہ زمین تاں اُسے نال قیاس
 خواہاں غم او سنوں مول نہ گز و شیر

پانی زوئی کھائے کے آدم کرے دعا

شکر تیرے احساندا ہوندا نا ۱۰۱۰

دعا قبول شدن آدم علیہ السلام

ہمدن جبرائیل نے کیتا ایہ بیان
اس جا جا کے دیکھ توں جو کوہ عرفات
آدم ہو یا حج نوں کعبہ طرف روان
اگوں آفرشتیاں کیتا استقبال
دو ہزاراں برس نہیں کرے اس طاعت
آدم نوں جبریل نے دے رب احکام
آدم تائیں اکھڑے ہو فرشتے آ
آدم نندا مغفرت ہے بینوں درکار
جے نہ بخشیں رحم تھیں ہو وان کار
جو کوئی اندر پڑے دامن کرے دعا
دچہ معارج لکھیا آدم تریسوا سال
ادپر کوہ عرفات دے آدم جردن گیا
آئی جدیوں ڈھونڈی آدم تائیں جلا
نام ہریا اس کوہ واسدن نہیں عرفات
کعبہ باجوں دوسرا اپر دے زمین
یکے دایت دچہ ہے لکھیا ایہ بیان
اندھ ہر سال دے ادا کریدا حج
چالی حج جو او سبے پورے ہوئے ادا
آدم دے یک قدم کی منزل تن پہچان
دچہ مارک لکھیا رائے ہے عیان
خمس کعبہ داج حج ہی آدم کرا جا
اوہ کعبہ پیر سہ کئے ملک اوپر آسمان
بن چھئے آسمان تے تو بیت المعمور

اول موتوں آیکے کرتوں حج عیان
طیسی خوا اوس چاہنوں نیک صفات
شہ بابیراں منزلان سرانہ پوں جان
آدم تائیں اکھڑے اوہ خوشی دینال
نام بیت المعمور ہے اس کعبہ و صاف
لازم جو دچہ حج ہے آہ کلم تمام
جو خواہش دچہ ہے ایتھے کریں دعا
ربا کیتا ظلم میں اوپر جان غوار
دونوں اوپر اوس دے فضل کیتا غدار
کروا اوہ قبول ہے اوسے وقت خدا
رونا سرانہ پیں دے اندر ہو پے حال
او تھے خوا اٹلی آدم تائیں جا
طے چانک و سنوں دچہ عرفات مکان
آدم خوا مل پٹھے ایتھے ٹیکہ صفات
تندیں نہ ہو مکان کی عالی تال نہیں
آدم کر کے حج سی ہڈیوں روان
اٹے سرانہ پیں نہیں کچے پوچھ کچھ
طی اوپر عرفات دے تال خوا اوس جا
اندھ ہر سال دے کرا حج عیان
پچھ سو سال دے خوا ملی چمان
بیت المعمور اوہ ستوں حال ہر
ویسے حضرت نوح دے آیا جڑوں طوفان
کیرا وہ فرشتیاں کیتا رب غفور

۱۰۱۰

دایم ستر ہزار ہے کرو ملک طواف
 دوجی واری آونے کے پیر نہیں اوس جا
 کعبہ قبلہ اوسجا کیتا پیر تیس
 پہاں سینے میں نہیں دھنراں سال
 آیا بدول بہشت نہیں سی احمر یا قوت
 یاب و آہنے اوس دے مشرق مغرب جان
 وچہ بھر الامواج دے ہو معارج جان
 ہوندا آٹا چاں کھڑا سرنگ و آسمان
 قد ہوتا پھر اوسدا سٹھ گز اندر طول
 بی بی حوا چاں ملی آدم تائیں جا
 آدم پیر نوازا کر کے کرم خدار
 باقی جو کچھ عمر سی گزری نال آرام
 وچہ معالم التمزیل دے کیتا ہے خیر
 سی بی بی دے شکم نہیں سب چانی فرزند
 اندر قصص الانبیاء رک سواستی یار
 حضرت ابن عباس دی کریں وایت یاد
 وچہ بہشتاں الیں داخل ہو یا سی جان
 سویرساں جاں نہیں آئے پھیر ہی
 دختر ساتھ قاپیل دے یکساں پیدا ہوئی جان
 حوا تائیں حمل چاں ہو یا دوجی وار
 دختر اسے نال سی نام لبیدہ جان
 اندر بھر امواج دے لکھیا ہے احوال
 ہر واری سی ہو وندا دختر تے فرزندہ
 دختر باچوں ہو یا حضرت شیش پیمان
 آدم وادستور ایہ آٹا وچہ نکاح

ہوا میں جو آیکے ایتھے کرن طواف
 ستر ہزار طواف نوں رہندا ملک کھڑا
 ابراہیم خلیل نے سنتوں میرے یار
 کیتا اوس زمین نوں آٹا جل جلال
 کعبہ دی حار کہیا آٹا لا یبوت
 غرق آٹا وچہ نور سے اوہ یا قوت پیمان
 قد آدم واطول سی سن نوں ایہ بیان
 سخن فرشتیاں قدسیاں سدا اوس مکان
 ناں وہ سخن فرشتیاں ہرگز نہ مول
 در و جہانی اوس نہیں کیتا دوزخدار
 ساتھ اڑے حق نے دتار ستے پار
 آدم حوادہ ماثرے اوپر یک مقام
 آدم نہیں اولاد ہوئی کرند بیر
 ساتھ آھی ہر پتے دے دختر بھی دل بند
 چھے وہاں ہی بعضیاں لکھیا کر اظہار
 پیدا ہون تاپیل ڈاکر واسے ارشاد
 بی بی حوا بچہ توں یکساں سویرساں پیمان
 بی بی نوں قاپیل ناں پیدا ہو یا سی
 نام آٹا قلیمیاں ویکھ کتاب بیان
 پیدا ہو یا تاپیل ناں اکھ سداواں یار
 ناں آہی دوسال دی مت حمل پیمان
 حوا ہوئی حاملہ آھی پنچ سو سال
 پنچ سو وچہ شمار دے ہو یا سی دل بند
 بدلہ ایہ تاپیل دار یکستا فرمان
 لکے پہلے سال تیں کر دے آپ ویاہ

الحمد لله الذي جعل في الدنيا ما فيها من الخير والشر ما لا يحصى ولا يعلم الا هو العليم

دختر پچھلے سال فی اوس لڑکے دے تال
 لڑکا پہلے سال والی لڑکی پچھلے سال
 دونوں مانع ہو گئے جوں قابیل باہیل
 کیتا عقد قابیل واساتھ لیسرہ جان
 آہی بھین قابیل فی صاحب حسن جمال
 جو عورت سی سوہنی دتی اوہ باہیل
 آپس پیرا قلیبیاں رہی میرے کول
 دتی اوہ باہیل نوں جو سی بہت حسین
 محل میرا ہے جنتوں اوپر زمین باہیل
 آدم نے سن آکھیا ایہ تا حکم خدا
 کیتا سن قابیل نے حضرت آدم نوں
 عورت دتی اوسنوں جو سی بہت حسین
 بکریاں جنگل چارواکے دن سی باہیل
 عورت صاحب حسن کرہو یا توں مغرور
 کیتا ہے تیں عقد جو اقلیبیاں دے تال
 وچہ معاملہ تنزیل دے ہو بھرا لامواج
 بیڑے آقاہیل دے تھوڑیں میں شیطان
 کہے جناور مار تال تینوں دیاں سکھا
 سر دے اوپر اوس دے جلدی پتھر مار
 اوہ جناور مر گیا ثرت ہو یا بے دم
 بکرن جنگل وچہ ساستا ہو یا باہیل
 سر دے پیٹھ باہیل دے پتھر رکھے چاؤ
 پاٹا مغر باہیل دا ہوئی جان ہوا
 آہی عمر باہیل دی اُسو پیٹھے سال
 مردہ ویچہ باہیل نوں ہو یا قابیل حیران

آدم دی ایہ شرح سی ویکھ کتا پ نکال
 کرو ایسے طور نہیں بکڑے دے نالی
 آدم تڑوں ویاہ دی کیتی بیٹھ و لیل
 اقلیمیاں باپیل نہیں ہوئی پیو نرعیان
 ایہ قابیل شریر نے کیتا تڑوں خیال
 ماراں کیوں باپیل نوں کیتا قصہ قابیل
 پیس نہ مول لیدر نہیں بات کراں کچھ مول
 لایق میرے شان دے شان باپیل نہیں
 رتیبہ میرا وڈا ہے کہیا ایہ قابیل
 اس چہ میرا دس کی جو ہے پ رہا
 کرو اساتھ باپیل ہیں بہت محبت توں
 کیوں لیدر باپیل نوں دتی مول نہیں
 غصہ نہیں باپیل نوں کہندا ایہ قابیل
 ہکرن تینوں ماراں ایہ گل جان ضرور
 ہکرن اسے واسطے تینوں کراں حلال
 کھنٹی وایت ویکھ توں پیا کے ٹیکھا منراج
 کہیا وریکڑا گے اُسے آن
 سیس چا وریکڑا اوپر پتھر چا
 کہندا ایہ تدبیر میں تینوں دسی بار
 اندر عقل قابیل دے آگیا ایہ کم
 اُسوں ستا ویکھ کے ماراں کہیا قابیل
 دو چا پتھر ایہ اوپر سیس اٹھا
 کھویرا میں تینوں کے چورا کہتا چا
 وچہ پستان ہاں گیا آٹا نیکہ انحصال
 کہندا دی لاش میں رکھاں کہیں مکان

قال ابو بکر بنی بختنجان ان اکون مثل ہذا الخراب فادری سواۃ اخیہ بوللا امر من

چامہ وچہ لپیٹ کے چالی روزاں تار
دوم روایت لکھیا گزریا پورا سال
ہک دن آئے گاں دو اوپر اوس مکان
زمنے نے کچہ نہیں تھیں مٹی دور ہٹا
کہندائیں تھیں ایہ ہی مول نہ ہو یا کم
اونیس ویچہ قابیل نے دیاتی اوہ لاش
لکھیا اندر راہی حضرت آدم جان
مدت نہیں ایل میں ڈٹھا مول نہیں
ڈٹھا بیت درخت سے ہیٹھ دیا ہے
لخت کینے بیت نوں توں چوراں دیار
ہرول ایہ کم ویچہ کے کرے قابیل قبیل
قبلیاں نوں نال لے ٹریا جلد کتاب
یہ جاں قابیل سا آدم پاسوں جاء
بیس سکتی لے تہا جاں قابیل شیطان
جاں اوہ اندر غار سے ٹریا طرف پہاڑ
لیا آقا قابیل نوں راہ اندر شیطان
مل میرے آسن ساتھ نوں ہوئیں نالوں
آدم واسطہ پیر توں ہرگز لیئیں نہ نام
چوری آدم سے کیا توں آقا تادان
آدم سے چاندی بات نہینوں یاد
من نہ ہرگز اونٹوں دلوچہ یاد کریں
مناں تیرا حکم میں لکھیا سن قابیل
سہرا اندر راہ سے ایہ جواب سوال
قبلیاں قابیل نوں لے ٹریا شیطان
جاں ایلیس ابھایا اندر ہک پہاڑ

لاش لوکا دن واسطے پہر یا ہر جا
کیونکر دیاں لاش نوں آئے ناہ خیال
اک انہاں تئیں مر گیا کرے قابیل بیان
مردہ اٹھتے رکھ کے خاک دتی پھر یا
جیونکر کتیا کاں نے اندر اوسے دم
اتر آدم اونٹوں نوں لگا کر تلاش
ہک دن سد قابیل نوں کیتا ایہ بیان
تئیں ہو سی اوہ ماریا بنوں ہو یا یقین
آدم لگا روئے ایہ کی ہو پا ہے
اچھل ایہ درخت ہے آدم دی کھڑکار
سہی امید نہ رہن دی من آدم سے پار
جاواں پوٹ لیں دلوچہ کرے جہاں
ہاہیر نہ ہرگز رو برو اندر سر گیا
حکم خدانہ بنہاں ہو یا تا فرمان
جاں کچھ کر کے منزلاں آیا وچہ او جاڑ
کہندائیں بارہاں میں چہ ایس جہان
حکم میرا دل جان تئیں سب کریں قبول
شیو جو تیرا پاپ ہے پار بنی سے ماں
سپاؤنرا کہاں یو دا اندر اصل نہ چمان
پالیا جو سا اوس نے توں ہی آقا شاد
تینوں کرساں حکم جو میرے اوہ دہرین
تابع تیرے میں رہاں دلوچہ ایہ ذیل
شیطان ہو قابیل واسطہ پیر کمال
جگل نماں پہاڑ سے ویچہ ہے ویران
مدت سے ویران جو آئے پئے اُجاڑ

دیو تیاں دے بنے اوتھے دڈے مکان
نالے پچھن رام دے پکے محل مکان
نالے چوکی پاس سی اوہ وڈا سکھ پیا
جلدی کر شیطان پھر پاس قابیل گیا
وہوٹی جلدی پائی کے ٹرت جینوں پا
اندرو چاٹھا کران کر دتا مشغول
رام پچھن دی اوس نال گری دے ملا
ہوئی اولاد قابیل تھیں خالی شہر آباد
اوہ شاگرد ابلیس دا ہو گیا گمراہ
مسک ابلیس کلام نوں ہرگز نہ ودھا
وچہ معالج لکھیا آکھ سنا ماں حال

اندراوس اچار دے آسے عالی شان
ہو چوکی سی ٹھاکراں اوتھے بنی پچھان
اوہ لے لے ابلیس و تاترت و جا
متھے اوپر اوسدے لکھا دے لکھا
چوکی نوں قابیل تھیں سجدہ دے کرا
جو کہندرا شیطان سی کردا اوہ مجھول
آدم دی اولاد تھیں کینا چا جہا
آدم دی چہ زندگی مسئلہ کرتوں یاد
شامت نال زماہ دے دور ہو یا بدخواہ
قصہ روز میثاق و اچلدی آکھ سنا
آدم جو اک دن بیٹھے سی خوش حال

احوال روز میثاق و تابوت سیکھتے

دی اچانک غیب تھیں اوتھے تیز ہوا
ساتھ ہشتی میوہاں ہر آنداک جوان
میوہ سب بہشت دے کیتے رب عطاء
میوہ آدم کھائی کے دل وچ ہو یا شاو
کہا سب فرشتیاں میوہ کھاہ تمام
بی بی حاحالہ ہوئی اوس مکان
بالغ ہو یا شیت جاں آیا ایہ فرمان
لیکے آدم شیت جاں باہر چدوں گیا
تابوت سیکھتے دھن آندرا اوسے جا
سی وہ پاک ہتھ پتھر کھڑ تھیں شیت
چوڑا دو گرا اوہ سی اوچا دو گرا جان
بعضیاں وچ رہا تیاں لکھیا ایہ بیان
صوت تے خدا دھن بی اٹکوں جان

ساتھ فرشتے بہت لے جبرائیل اوس جا
آدم خاطر اوہنا ندی عرض کتنی سی جان
آیا خوان بہشت تھیں ہوئی قبول دعا
رخصت جبرائیل جاں ہو یا کرتوں یاد
نینوں الہ پاک تھیں ہو یا ایہ انعام
سے پہلین شیت دی اوس جلدی جان
لے آدم توں شیت نوں چا وینوں میران
لیکے فرخ فرشتیاں جی آیا اوس جا
آندرا وہ بہشت تھیں آدم نوں پکڑا
لماں پوسے تن گرسنتوں نیک نہا
وچہ کشت الاسرار دے کھیا ایہ بیان
آنا وچہ تابوت دے کھیا چاور جان
وہم یازو دے اوسدے سب باقوتی جان

وانگوں شیر آوازی نلے اُسدا رنگ
لیجانے تابوت نوں چہ میدان اٹھا
جاں اوپر تابوت دے پوندی نظر کفار
بعضے راوی معنے کرن سکینہ آء
نکل کے تابوت نہیں وگدی ویلے جنگ
ہو لاچار کفار سب چمڈ جانے میدان
ہک سکینہ روح سی ہوندا جرم فساد
بعضے کہن ہک طشت سی آیاجت نہیں
بعضیان وچہ وایاں لکھیا ایہ بیان
سُن توں وزمیشاق داہن پہلن بیان
اُس ویلے میثاق دا ہویا عہد ضرور
بعضیاں دا اس قول دے اُپر ہوا اتفاق
ہویا ایہ بہشت دے دروازے جاں
وچہ مواہب لکھیا ہوئے معالمتزل
ہویا عہد میثاق دا اندر سی نجان
آدم سرندیب نہیں اندر ہر سال
جاں وہ کوہ عرفات تے آیا سی اک وار
پشت آدم تے تے قدرت دا ہتھ پھیر
روحان نکل آیاں جو سی اوہ اولاد
ہک پلک چہ نکلی اوس اولاد کثیر
ہو کے صفائ کھلو گئے سارے چہ بیان
پہلاں بنی کریم نوں آیا حکم خدا
کہیا پاک رسول تے توں ہیں میرا رب
سجدہ کیتا بنی تے اندر اوس میدان
سجدہ ایہ رسول تے کیتا سی منظور

مومن ساتھ کفار دے جاں کرے سی جنگ
اوہ سکینہ اوس نہیں باہر اوسدم آء
اکہیں کرن نہ سامنے جانے ہو قرار
نام سکینہ چمدا اوہ سی ہک ہوا
اُس نہیں فرج کفار دی لوچ ہو جنگ
ہک جاگہ میں ویکھیا لکھیا ایہ بیان
وچہ لڑائی فیصلہ کر کے دینے داد
نقشہ سی پیغمبر اوس تے جان یقین
اوہ تابوت بنا یا حضرت موسیٰ جان
آیا چل بہشت نہیں حضرت آدم جان
وچہ تفسیر مدار کیتا ایہ مسطور
اول سب پیدایشوں ہویا عہد میثاق
باہر سی دروازیوں ہک وڈا میدان
ہے ایہ قول سول اصدق ایہ دلیل
ہے اوہ کوہ عرفات دے پیرے ہک میدان
چم کرن توں آویدا کچھ دل خوشحال
بندر آئی سول گیا آدم چہ او چار
کیریاں انگوں پشت نہیں سول نہ لگی دیر
چو تکر وچہ جہانے ہوئی ایہ ایجاد
لڑکے لڑکیاں عورتاں جوان آئی ہجو پیر
الست بزرگم آیا السدا فرمان
آکھ محمد کون ہے میرا پاک خدا
حکم ہویا جے باں سجدہ کرتوں چہب
اول ہویا عہد سی پاک اللہ نہیں جان
بھیتا حکم فرشتیاں تابیں رب غفور

لہ واد اضر بک من بنی آدم من ظہرہم ذرئہم و شہدہم علی ہام البنت برکم جو وقت نکالے تیرے ربک اعدا آدم کی پشت کے لہا قرار کرو یا انکے پر جان انکی کے کہیں نہیں ہو رہا نہیں

اسودنگ بہشت نہیں لیا وچک شباب
 سنگ بود حال ہے ایسے کہیں ضرور
 ساتھ گناہاں خلق سے ہو یا وہ سپاہ
 ہوتا اسدا دور سی فکر لئے ہو زغم
 اسودنگ بہشت نہیں آندا اوس مکان
 جے میں تیرا رب ہاں رکھ اسودتے مانتے
 پہلاں ساری خلق نہیں پاک محمد نہیں
 پیر ہو یا اُس عہد و آدم لوں فرمان
 کبھرا عالم وچ ہے تیرا دس خدا
 حکم ہو یا جے رب ہاں سچہ کریں شباب
 بچوں ہر ہر بنی نہیں ہو یا جدا جدا
 نوح خلیل اسماعیل نہیں نالے اسماعیل
 آدم لوں پیغمبری ہوئی تدوں عطاء
 آدم وی اولاد لوں رب کیتا فرمان
 روحاں نے تاں اکھیا قالو ایلکی پکار
 توں ساوا معبود ہیں لا شریک سہی
 جسدہم روحاں ساریاں کیتی ایہ صدا
 ہوئے گواہ پہاڑ بھی زمیناں واسکان
 روز قیامت نا نہیں پیر کر خسر یاو
 میں پیغمبر بھیج ساں یاد کراواں آء
 تاں پھر حجت تاں وی اندر حشر نبو
 سجدہ دافراں بھی کیتا اسد تاں
 سجدہ روحاں بے فیماں کیتا تری ادا
 سجدہ کر کے کہہ جاں کہڑاں یہاں پیر
 دونویں کیتے جہاں نے وہ کامل ایمان

آندا چک فرشتیاں آما جوین خطاب
 سی یا قوت بہشت داروشن تے پیر نور
 ہونہی شہنا پاروں اکیا ہے نہ کم
 ہوا پاک رسول لوں اسد دافراں
 ہر پیر ہونہی نے حکم الہی ساتھ
 ہو یا عہد بھٹائی دا دل وچ رکھ یقین
 اندر اوس بھٹائی سے سنتوں ایہ بیان
 تو چیں مہر رب ہیں آدم کیتا سنا
 سجدہ کیتا اوس نے آیا جدوں خطاب
 شیت الے دریں نہیں ہو ز جو سی انبیاء
 موئے علیہ بنی نہیں کیتا رب جلیل
 پیچاہ وقت کاڑ لوں کیتا قرعہ خدا
 چو کی شہر بھٹائی دا اندر اوس میدان
 اسد پاک لطیف ہے سب دہر خہار
 شریک کرے ایں ساتھ نہیں رہا خفی جلی
 شاہد کرے فرشتیاں تا ہیں پاک خدا
 تاں پیر کیتا روحاں لوں اسد نے فرمان
 اوہ کیتا اقرار سی رہیا نہ سالوں یاد
 ایہ تاں اقرار ہے کیتا پیش خدا
 ہون گواہ موجود جاں دعویٰ ہے نکو
 سجدہ قبول سب کرے میں اللہ ماں
 نہ جہاں کیتا مول نہ ہرگز سیس نوا
 سجدہ شکر واکراں نہ لاواں دہر
 جہاں کیتا مول نہ ہوئے نافرمان

لے تاں بولے شہر بھٹائی انکنا من بڑا فلیس ہونے الیہ ہم قائل ہیں کبھی سنت کہو قیامت کے دن اکھو اسکی خبر نہ تھی ۔۔۔ اللہ اعظم الکائنات وکبرہ

پہلاں کیتا جنہاں نے جتھے مسلمان
 پیچھوں کیتا جنہاں نے جتھے کفار
 غسل جنابت اوس جا ہویا فرض بچیان
 روزہ بھی دس فرض سی ماہ محرم جان
 کئی صحیفے آدم لوں کیتے رب عطاء
 اوہ میں درمیشاق و اکھ سنایا حال
 ساڈی خاطر رب سے اگے کریں دعا
 کر کے ایسے سو اگر ہی رل کر ساں گزراں
 سونے دی اک جی نے آندی اٹا اٹھا
 فرزندوں نے ویچھ کے کیتا ایہ بیان
 قصور ایکے کی کراں ہے ایہ بہت قلیل
 تا اسویلے غیب نہیں آدم سستی نہرا
 آدم نے اوہ سٹیا وچ پہاڑاں جان
 جاں آدم دی عمر سی ہوئی سال ہزار
 کہند حضرت ثبیت لوں میں بہت بیمار
 میو کچ بہت نہیں اندر کے عطاء
 اپس حضرت ثبیت جاں لگا کرن دُعا
 میو سے رنگارنگ وے اندر طبقات جان
 بیہوں ہو ترنجیاں آھی ہو رکھو ر
 سی اک حور بہشت دی بیانی طبق اٹھا
 کہیا حضرت آٹھے ایہ حور آئی حور
 خاطر حضرت ثبیت دی گھٹے جل حلال
 ثبیت اکلارہ گیا آٹھا یا ہیج ویاہ
 حضرت آدم حور و اعتر کیتا اوس نال
 حور سی اوہ پو لدی عزلی سپا زیاں

اوہ مرے رب کفر دے اندر ہو حیران
 مرنے ویلے اوہاں نے کیتا نفل گزار
 لہو مردہ سور بھی ہوئے حرام عیان
 حضرت آدم نے نیکیاں کیا حکم عیان
 دس بعضے میں اکھ ویکھ لکنا میں جا
 فرزندوں کیتا کہدن آدم پاس سوال
 نال خزانہ اسانوں تاکچ کرے عطاء
 حضرت آدم ہویا دل اندر حیران
 ہک رپے دی دیتاں دونوں آدم چار
 تھوڑی زر نہیں اساندی ہوو نہ گزراں
 ساٹوں بہنا چاہئے کوئی دس دلیل
 ایہ زر وچ پہاڑے سٹ دیوں اک جا
 اوہ کیتا رب نے سونے روپے کان
 آٹا وچ نقدیر سے آدم ہویا ہمبار
 کلہراہو کے کر عرض لوں اکے رب غفار
 جاں کہاواں میں اونمانوں دیسی رب شفا
 میو دیوے طبق بہر حیرا میل یا
 سیبا نارا پنجیری ہو رانگور بیچھان
 خربو سے ہر قسم سے میو سے جان ضرور
 اگے حضرت آدم رکھے طبق لے جا
 بیسی بہشت نہیں تیر پوچھ حضور
 اس نہیں حضرت ثبیت و اعتر کریں فی الحال
 اسداٹوں اس حور نہیں جلدی کریں نکاح
 کہر وچ حضرت ثبیت سے حور ہی خوشحال
 میو کہا سے طبق نہیں حضرت آدم بان

حضرت آدم شہیدتوں لیندا پاس پہا
جوسی حکم خدائید اکبستما سب عیان
وچہ بہشتاں جاپیا آنا عالی ذات
دفن کیتارلی ساریاں روون نار و زار
نوشوئے سٹھ سال دے کہتہ اکبر عمار
دفن ہویا سراندیپ داندہ بزرگوار
ہویا حضرت شہیدت سا پیر خلیفہ جان

کچہ دتے اولاد نول وچوں ملحق اٹھا
کرے خلیفہ اپنا وہ صاحب ایمان
حضرت آدم اوس جاپانی سپہروقات
یت جنازہ اوسدا کردے جلد تیار
عمر آدم دی وچہ ہے اختلاف اقرار
ہک روایت لکھیا آہے سال ہزار
ساوہے نوشویرس دے بعض کرن بیان

دور بیان حضرت شہیدت علیہ السلام وغیرہ اولاد آدم علیہ السلام

کرے او تقیم لہن اسدیناں کلام
کارزراعت جمعی سی کرے سب ل شاد
تابع داری شہیدت دی کرے سن ہر دم
اند ساریاں بہائیاں کیتا فضل ربی
پڑہا جاکتاب نول اندر خلق شتاب
سانچہ شراکت بہائیاں ہی راعت جان
اند ساری خلق دے پڑہا علم بیان
اوسدا نام انوش سی آنا قہر بلند
سب کہلا دے اوسنوں جوسی حکم ربی
دنیا چھڈ بہشت نول پڑیا ہو بیوسن
اسدایت کنعان سامو یا چہول ہوان
آخرا یہی ٹر گیا فانی چہڑ بہان
ملی نبوت اوسنوں اللہ و افران
کامل اہل ایمان جان کیتا سب تہیل
دنیا فانی چہڑ کے ہو بار و اند آسپ
ہر جاگہ جائیکے کرداد حفظ کلام

تابع حضرت شہیدت دے بہائی ہو کلام
وچہ فیصدت بزرگی ہویا شہیدت زیاد
ایہ حضرت شہیدت نول کدی لا دن کم
اند او سے سال دے ہویا شہیدت ہی
نالے حضرت شہیدت نازل ہوئی کتاب
بہائی سائے شہیدت دے آئے ایمان
غلہ جو کچہ آؤند اس تہیں کرگزراں
گھر وچہ حضرت شہیدت دے ہویا اکفرزد
ہویا جوان انوش جان حضرت شہیدت ہی
جان سب حکم خدائیدے دے انوں س
پچھوں حضرت شہیدت دے ہویا انوش بچان
وسیا سب کنعان نول جوسی حکم خدا
وچہ خلیفہ خلق دے سی حضرت قینان
ہویا گھر قینان دے پیدا تہیل میل
تاں پھر ہلایل نول کرے خلیفہ یاب
پچھوں بہائیل ہی اندر خلق تمام

اوس زمانے اوس لائق ماسی ہو
حضرت ہبلائیل دی ہوئی اولاد کثیر
پیکے ہبلائیل دے یار واسدی جا
نذراں ہبلائیل نول خلق جو آئے لے
زیارت ہبلائیل نہیں مرنے ہو محروم
نذراں تحفے خلق دے ہو مرنے کا ہم
ہکدن آابلیس نے صورت ہوا انسان
زیارت ہبلائیل دی خلقت یا چہ شمار
سیناں اوتناں فوتے ہو یا ہبلائیل
تحفہ نذر نیاز نہیں کر پیٹھے انکار
جاں سب اپنی حق نہیں ہو گئے محروم
جلہ کر کچھ اوتناں راہی ہوں بہرا
سورت ہبلائیل دی توں اک خوب شمار
اس نہیں عزت ہو و سکی تیری بہت زیاد
دو جانتہ نیاز نہیں ہو سیں نا محروم
کریں نہ ابہ تدبیر جے مدت و چہ قلیل
یارو سن شیطان نہیں بیایاں پاس گیا
سنکے اوتناں ساریاں دتی ایہ رضا
برقہ اوپر پاسیکے رکھے ہک مکان
سورت ہبلائیل دی پوجن لگے کل
اس شیطان بعین نے خلق کیتی گمراہ
اندر جاہر قوم دے خیر کیتی شیطان

نذراں خلق لیا وندی ہو یا نبوت زور
یارو ہبلائیل داسی فرزند کبیر
خلقت اندر اکھ دا جو سی حکم خدا
سند ہبلائیل ہن سول نہ زندہ نہ
موت جو ہبلائیل دی کرے سی معام
ہبلائیل نہ سول ہے آکھن خاص عام
یارو اگلے آئیے کیستہ ایہ بیان
ہو کے نا امید ہن آون تہین بہرہ
ترک کیتا ہے آوناں کر کے ایہ دلیل
دینداسا توں جہاننوں اوہ جو ورم دنیا
اوہ نہ راضی سول ہن حالت کر معام
اسدی اک تدبیر میں تہینوں دیاں سن
کر سی زیارت اسدی آپنے خلقت ار
خلق جو آہی آوندی اوہ ہی ہوشی شاو
لے لے خلقت آوسی ایہ گل کر معلوم
عزت حرمت جاوسی ہو سیں پیر ذلیل
جو کج کیا شیطان نے آکھ سنایا جاو
یارو ہبلائیل دی صورت لئی شمار
سن سن خلقت آوندی کرن زیارت آن
کافر شرک ہو گئے رستے بیٹے ہبل
سیدنا راہ چٹا ایہکے پایا لٹے راہ
سورت ہبلائیل دی کرو زیارت جان

در بیان حضرت ادریس علیہ السلام

ایہ حضرت ادریس سی پھیلا آپ ربی
دلی تدوں پیغمبری استوں وچ جہان

یارو دے گھر ہو یا پیدا پیر نبی
جاں حضرت ادریس نول کیتا رب جوان

نہ انگریزوں کا صلہ یا دنیا و نہ پناہی (۱۱۱)

جو سی حکم خدا نے دا اندر خلقت جاو
 اوس مورست پو جنون کردا منع مدام
 خلقت مورست پو جنون کیست تا انکار
 پاس پیرا من بیونہ اسی اوریں مدام
 روز طعام بہشت تہیں کردار ب عطار
 کرن زیارت آیا کہ دن عزرائیل
 جاتا یہ اوریں نے ہر کوئی انسان
 دہر یا عزرائیل دے اگے اس نے آ
 دونوں یاد خدا پیدی کرے دچہ مکان
 کھاوا ہرگز تین نہیں راتین کچہ طعام
 جنگل اندر سیرتوں چل توں میری نال
 جنگل پل پڑ گئے جان اوہ اوٹھو وہ
 کہیا عزرائیل نے چل اس طرف بھرا
 سن کہیا اوریں نے کل طال طعام
 قصد کریں من اوسا جو ہے رزق حرام
 تھوڑا اگے جان گئے باغ آیا اک جاو
 آویں جے دچہ باغ دے کہاواں کچہ کچور
 کہیا باہوں اذن دے ناپس کہاں روا
 اوہ دن پیریاں گزریا آیا دو جا روز
 شیعہ دن اوریں نے کیتا یہ دہیان
 کہنا ایک الموت توں سچی بات سنا
 اوس اگے اوریں دے کیتا یہ بیان
 اگوں من اوریں نے کیتا یہ خطاب
 تیری زیارت واسطے دتا اوس جواب
 روح میری کر قبض توں مسلم حالت ہو

ہر ہر جا کہہ جائیکے رب و احکم سنا
 آکہ سناٹے خالق توں ایہ گل صبح و شام
 آکہ رہیا خستہ شے اندر کر اظہار
 دینا نام خدا پیرا سے بول نہ لیندا دام
 کہاندا روزہ کہول کے اوہ روز تہیں
 پاس گیا اوریں دے لیکے حکم جلیل
 طعام جو آیا شام توں آسمان تہیں جان
 سول نہ کھاوا اوس نے رکہہ تا اوس جا
 فجر ہوئی اوریں نے کیتا یہ فرمان
 مینون تہیں فکر تہیں آیا تا آرا م
 دل تیرا خوش ہووے آسجا کہہ فی الحال
 کہیت پکا پاک کنک و انظری آیا دور
 شے کہیتوں توں کہے تھوڑے لیسان کہا
 کھاوا سول نہ اوس تہیں جاتا اوہ حرام
 جیڑا پاک حلال سی کھاوا تاں طعام
 دیکہ کچوریاں پیمان عزرائیل کہیا
 ایہ ہی بات اوریں دے کیتی نامنتظور
 اپنیں منظور ہیں ہرگز سے دا
 دوجے دن ہی اوس نے کھاوا تا ہنوز
 اپنیں سے آدمی بیول ہو یا جہان
 کیون آیا توں کون پور پور کہی پری جاو
 میں تاں ملک الموت تاں قابض روح چہا
 آیا ہیں کس واسطے مینوں دیہ جواب
 من حضرت اوریں نے کیتا موثر شتاب
 تادل یاد خدا تہیں غافل کدی نہ ہو

کہہا ملک الموت نے یا جہوں حکم خدا
 تلخی کنڈن جان دی جاں میں کجیاں سب
 اونویں ملک الموت نوں آیا ایہ فرمان
 قبض کیتا اس روح نوں آئی ہنوں مت
 اونویں ملک الموت نے کیتی پیر د عار
 بہانی سن کے ایسکے آکھن ہر ہر جاو
 کیتا ریا وریں نوں ندہ قدرت نال
 دوزخ چل چکھا توں ایہے مینوں شوق
 اوہ حضرت ادریس نوں لیندا جلد اوٹھا
 کہندا دوزخ ویکھہ کے دہشت پٹی زیاد
 کہہا ملک الموت نے اول کرتکار
 قول کیتا ادریس نے اندر اسے حال
 طرف بہشتاں لے گیا عزرائیل اوٹھا
 ڈٹھا سب بہشت دا باغ اتے گلزار
 کہہا ملک الموت نے ڈٹھے سب مکان
 آون تہیں ادریس نے کیتا جاں انکار
 سیا پہن بہشت لے اندر اوہ نعلین
 چہشت بہشتاں رہ گئی جتی ہک مکان
 جتی لکین بہشت وچ جاندا دوجی وار
 کہہا ملک الموت نے باہر آؤ شتاب
 مین کدی تم آوساں مول نہ کرتکار
 مین دوزخ دھی طرف تہیں ٹریا طرف بہشت
 ہوا عزرائیل نوں اللہ دافسریان
 ایہ وچ نفیسیا کسی اسدی تقدیر
 جوسی قسطنطینی ہویا اوہ عیان

مول نہ کرد قبض ہاں روح کیدی جا
 ہرم ذکر خدا میدے کرساں ایت سبب
 توں حضرت ادریس دی قبض کریں ہن جان
 ہو گیا ادریس جاں اندر جنگل فوت
 کر زندہ ادریس نوں قدرت نال خدا
 کوئی مسافر مار کے کدھرے سٹ گیا
 کہندا ملک الموت نوں حضرت اسے حال
 زائد ذکر خدا میدا ہووے دل وچہ ذوق
 سارے دوزخ اوسنوں دتے جاو یکھا
 چل بہشت وکھا توں جے ہو و دشاو
 مٹ جنت تہیں آونوں کریں مین انکار
 پیر آواں گا ویکھہ کے اوہوں تیریاں
 کیتا سیر بہشت دا اوس نے اندر جاو
 باہر آون جنتوں کیتا اوس انکار
 باہر جلدی آتوں مین لے عالی شان
 کہہا عزرائیل نے یاد کریں تکرار
 تہوڑا باہر آئی کے کہندا نور العین
 لے آواں میں اوسنوں ہوساں پیران
 اندر جا کے آونوں پیر کیتا انکار
 مین حضرت ادریس نے دتا صاف جواب
 مزا چکھا یا موت نے مینوں ہے بکوار
 باہر مول تم آوساں مین لے تیک شہر
 رہن دیویں ادریس نوں اندر ایں مکان
 ایہ نا باہر آوسی نال کسے تدبیر
 مین فرمان تہیں ہویا ملک روان

اوتھے درخت شادرا اک درخت عظیم
 فزنداں لوں آکھا جا ہو کرو نہ ویر
 بیٹیاں حضرت نوح لوں وٹا صاف جواب
 عوج جو پخت علق واکھ توں انوں جا
 کس جاکے عوج توں حضرت نوح نبی
 توں جا کے اسے توں باکے پٹا لیا
 عوج سمیا توں دیکھ بیوں اجرت کی
 پاوانی جاکے عوج توں دیاں کھیا
 عوج کنا سے نال تھیں پٹ لیا یا جا
 روٹیاں تن لیا یا جھنت نوح شتاب
 روٹی باران ہزار جے کھاوان میں کھیا
 ساتھ انہاں تین روٹیاں بیوں ہوسی کی
 اندر ساری عمر سے مول نہ کھا دھرج
 کیا حضرت نوح نے کرسم اشہ کہا
 کرسم اللہ اوس نو کیتا شروع طعام
 اس لکڑی دے نوح نے سختے چارینا
 دو جے اسے عورت تھیں تے عثمان
 سختے لگے اوہ جاں کشتی ہوئی تیار
 ہن بیت المعمور دی کرین زیارت جا
 کر کے نوح زیارتاں مڑ آیا جاں پیہر
 کشتی موج ست طبق سی کیتا نوح تیار
 مابوت سکینہ کیا پہلے طبق اٹھا
 اندر طبقے تھیں سب پرندے جان
 پنجون چڑی چڑو گھڑی ہو رہیں جاندار
 ستوں وچہ ہرسم دی سید دہری کچان

کشتی پوری اوس تھیں کر سی رہا
 لیکے اوس درخت لوں جلدی آؤ پیہر
 اندر اسیں سمندراں ہوساں جا شراپ
 رستم راوہ جان اویسی جلد لیا
 کس درخت شادرا اک درخت عظیم
 بیوں کچہ پیہر توں اسد کی اجرت پیا
 سیکے کہند نوح توں حضرت نوح نبی
 یا نہوں۔ عوج توں دیاں کھیا
 اگے حضرت نوح عوج جا نگر کیتا پیا
 اگوں حضرت نوح توں عوج شتاب
 عوج نہیں تھیں رجم و سال کرا کھیا
 شے تیریاں روٹیاں القمہ کنا تھیں
 ایہ تین روٹیاں کھیا کیتا کیتا جاں
 شام تیریاں ہوئی توں نوح نال جا
 کھان نہ ہوا اوس تھیں اوس طعام
 کس اوپر عقیقہ دا لکھیا کنا کھیا
 چوتھے اوپر لکھیا شاہ کنا کھیا
 حضرت جبرائیل نے کیتا اوس کنا
 کوہ پیہر تھیں تھیں لکھیا کنا کھیا
 کسے دل آسمان شے کیتا کنا کھیا
 خاطر کنا کسے کنا کھیا کنا کھیا
 دو جے حضرت نوح سی مومن ہو کھیا
 چوتھے وچہ درندیاں وٹا چا کھیا
 چھینوں وچہ ہرسم دی سید دہری کچان
 رکھے حضرت نوح نے بیوں آنا کھیا

کرن لگے سوراخ اوہ اندر کشتی جا
 کہتی حضرت نوح نے اللہ نہیں فریاد
 حکم ہوا توں شیرے سینہ کے متھہ پیر
 بلی پیدا ہو گئی قدرت تال خدا
 چالی دن تے رات سی بارش ہوئی کثیر
 جاں اوپر اوس زمین سے زندہ رہیا گو
 چم مینے اٹھ دن کشتی ہوئی روان
 کوئی نہ رہا چھوڑا اوپر اوس زمین
 اس نہیں بعد زمین نوں کہتا حکم خدا
 سکے حکم زمین تے خشک کہتا کل آب
 جو دی نام پہاڑ نوں کشتی لگی جا
 اس نہیں پہچے نوح نوں کہتا حکم خدا
 تخم چھڑے سب پوٹیاں پاس اس کے سی
 حکم ہوا پہر نوح نوں مسجد ہک بنار
 جلدی حضرت نوح نے جو دی زیر پہاڑ
 پیچے تن جو نوح سے ساتھ آتھے خوشحال
 عمر چم سب سام دی نسلوں ہوا آباد
 اندر کشتی تان سے پانٹ سے فرزند
 سب پیچہ زمین سے اوپر جو آباد
 عمر ہوئی جاں نوح دی سچہ چودہ سال
 پاک وایت وچ ہے آہی ڈیڑھ ہزار
 نوح بیوی نسل نہیں ہوا ملک آباد
 ہوا کوئی مول نہ ست سو سال بی
 آدم دی امان و امن ہر شیطان
 اوپر ہک مکان سے آئے رہا شیطان

وٹھا حضرت نوح تے جنبش دنوں آ
 کرین ایہ سوراخ جاں اسیں ہواں ہر او
 پہر یا حضرت نوح نے مول نہ لگی دیہ
 چہ وہو پیر پکڑ کے بلی کرے فنا
 ہو رہی تھیں لکے لے اندازہ پیر
 چم کشتی وچ سی زندہ رہا سو
 نظر نہ کے پہاڑ دا آیا نام نشان
 وچ جہنم جا پئے مہر سب بیدین
 پانی نکل زمین توں ہرگز ویر نہ لا
 لکے نظری آوے سب پہاڑ کتاب
 کشتیوں ساری خلق نوں نوح اتار لیا
 تخم جو تیرے پاس ہے اوپر زمین لگا
 اوپر زمین لگا وندا حضرت نوح بی
 کشتی نوں توں توڑ کے اسنوں در لگا
 مسجد نے اک پنڈ بھی کہتا جلد تیار
 کثرت ہوئی خلق دی وہاں نہیں فی الحال
 ہند چش دیو جام دی ہوئی جان اولاد
 آئے حضرت نوح سے تے ایہ ولید
 سام اتے ہو جام دیوچوں ہن اولاد
 اس دنیا نہیں اٹھ گیا امر الہی مال
 تریا جہنم نوں چھوڑا بھڑ سیونہار
 خلقت ہوئی بہت جاں قصہ کر نوں بار
 چم و تا پہر خلق نے جو سی حکم بلی
 داؤہ لگے اوسدا کردا نرت زبان
 صوت ہو کے صوفیاں مکر جگا یا آن

گزرے دو تن روز جاں او پر اوس مکان
 بزرگ سنوں جانکے ہوں لوگ رجوع
 لکھیا لوح محفوظ و استوں سی معلوم
 لکھ دتی اک پتری شیطان پے شان
 لکھیا اسرار و کیم کے خلق ایسا از ما
 پچھ گئے اوسے جو سی لوگ تمام
 پھر شیطان فریب تھیں لیکے تمام دوات
 چاکے بید بناداد جو در تن کفار
 تبا بھارت تے کتیا بھی چھوٹے بنایا کل
 ہو تمامی پوختیاں کوئی نہ چاہے چھوٹے
 ہو تمامی پوختیاں پھر ہر ادوں بنار
 کردا پنج ست آدمی ویشاگر و سبیں
 پتریاں لکھتیاں شہاں سہیاں چلن
 پتری اکھو سال دی کوئی موقوف
 مہول ورنہ پتری لکھی چھوٹے سال
 چالا پچھ سال و اسوچ ورنہ جان
 پکڑ و پچھ سال نوں جاں گھڑ سال
 عربی و چھ شیطان سچہ ہندی نار و نام
 لوکان کیتا کھن نار و پاس حوال
 نار و کپھا چساں پچھل اول تھار
 لوکان کپھا گھن تھیں کیونکر چھ معلوم
 آسمان دی شہر نہ آدمیاں نوں مول
 نار و کھکے آکھیا یثوں شہر تمام
 لوکان کپھا گھن چھ سوچ پچھوں ہو
 پیر نہ پترے کھن تھیں باہر قدم ہراں

چرچا ہوئی خلق وچ ہویا رجوع جہان
 تاں کیتا شیطان نے مکر فریب شروع
 جو سا حکم خدا پیدا ہوئے تمام معلوم
 سعد غس تے تاریاں سگر او اندر حال
 دل تھیں سنے معتز ساسے ہوئے آ
 پچھن آئے شیطان نوں چالا خاص عام
 لگا اوہ و گار تے خلقت دن تے رات
 خلقت تاپیں اوسدی ذرہ نہ آئی سار
 تاپیر خلقت اوسے اوپر کرے عمل
 چھا آنا و پتری اوس بنایا اوٹھ
 رات دہیں پوچھا وندا کر کے مکر و غار
 کتھا سافے چھوٹیاں تے طہیرین
 شاگرداں نوں سیار پترے نشان
 شاگرداں نوں اکھیا پھر نال و قوت
 تھیں پترے تھیں تھیں تھیں سب حال
 شہیں تھیں آو ندا او ہور نا پچھان
 ایو اسد اپیت ہے ہو نہ کوئی چال
 ہو گیا مشہور چال کرن تعظیم تمام
 لچ اسافے شہر وچ چل اسادیناں
 سوچ تاپیں لکھی پترے گھن جو آ
 شہر تھیں پترے کے نوں نہایہ کے معلوم
 ہن تاپیں ایہ کے نے دے نہ کے مول
 لکھی چھل تھیں کہاں حالت خاص عوام
 شہر ہو یا اساندا شکست نہ کر ساں کوہ
 جو کچھ کپھن پان تھیں ناہ عدول کراں

دو گھڑیاں اوہ تیسرا جہاں دن گیا وہ
اس تیسرا نار و خلق وچ بہت ہو یا مشہور
نار و دو چہ اپنے کرد اخوشی تمام
ہک سوداگر آدمی اوس پر آسرا نام
اُسے وڈے پٹن و آکا نام بیاس
اوہ تلوہ دلوں کو کھینچوں کھنڈن اس
نار و نے ایہ بنیاں کرے خلیفہ چا
ناں بہمن قوم سی اس تہیں گے بول
نار و کہند اوسنوں سننوں میری بات
سب تیری اولاد کے پیر پیر بن لوگ
لگا پیر بیاس نوں علم و سن ابلیس
بولی تو میں بنائی پیر سنکرت دھرم نام
دیا بھارت کے پہا گونت اوس بنایا بان
تھر سکھانے خلق نول ہرم چوٹے پتار
ناکوئی ایسے بھیت تہیں آفت آنا مول
پاپ پراسر بیاس و طنی ہندوستان
پہا لی اک بیاس و لہ چوٹا آنا جان
اس تہیں چوٹا نشن ساکسب سوار جان
اپو اپنے کسے چا ہے چا ہے شاد
باہمن ہیں بیاس کے دے ہا کہتر بھجان
نار و لہ بنایاں چا ہے ذاتاں کل
پیا سکھانے بیاس نوں سبھے کر شیطاں
نار و مال پیاں جو کیتا قول اقرار
نار و نے اوہ پیا وڈا جانا سنور
ایہو قوم کفار و اول ہے استناد

گرہن جو لگا سوچے لوکاں ویکھ لیا
سجہ کرے لوک سی اُسے آ حضور
خلقت ہوندی جمع سی خاص اتے ہوعام
اوہ وڈا مشہور سا اندر خلق تمام
پہلا یہ شاگرہ سا آیا نار و پاس
علم چو تہیں یاد ہے بین سا تھقیاس
علم چو آسنوں یاد سا و تاسپ پڑھا
نوں بنائی قوم سی نار و نے ہر سول
ہوئی چو جہاں کے اچھی تیری ذات
رجوع تیری اولاد کے ساری خلقت ہوگ
حرف بنائے ناگر میں پہاں نوں خدیت
اگے یہ نول سی وچ جہاں تمام
کتھا بنائی چو تہیں کیتیاں اوس بیان
پہچھے ناسی اوس تیری اولاد بنایا چار
پہا لہ بیاس شے ہور نہ کہے سول
پہا لہ بیاس و اقسیم سوداگر جان
راہ کرے چو خلق کے نام سدا زبان
چوٹا ہو بیل سا وچہ کر سائی مان
چا ہے قوم انا ہندی جہری جہری اولاد
نور ہوئے تہیں چو تہیں اہل کھان
خوشی ہیا گمراہ کر جا پیا غسل
رہنہ سارا کفر وادھو چو چھپان
ہوگ تیری اولاد سب جگہ چو عزت تار
آدم دی اولاد نوں راہ تہیں کیتا و
گمراہ کر کے خلق نوں ہو گیا دل شاد

میرا چہرہ جہان نہیں عدا آنا پلید
 میٹھا اوپر تخت سے جاں شدید مکا
 مشرق مغرب ملک و اقالیم ہو یا جان
 کوئی بلبراد سدی ناسا صاحب تاج
 مویا شد بد جہان نہیں بیٹھا تخت نشاد
 دولت گھر شداد سے اسی باجو شمار
 عورت گھر شداد سے اسی یک ہزار
 تہو سے عرصہ ہو گیا جاں اوہ مالی شان
 ناپیں چہ جہان سے میرے جیہا کو
 قبضہ میرے وہ ہے ایہ تمام جہان
 حضرت جو شدادوں ایہ گل آگہی چار
 ناں ہی ایہ گل کہیں نہیں اوہ نہ آیا باز
 خلقت تائیں اکہدا ملک میرا ہے راج
 جاں کراں کس واسطے سجدہ پیش خدا
 میرے اگے خلق ہے کردی آئنا ز
 سب کچھ میرے پاس ہے مافی رہیا کی
 کہا حضرت ہونے تخت تیرا ہے راج
 جد تک ہیں توں جو ندا ہو یہ تیرا تہ
 جے توں اوپر رب سے لے آپس ایمان
 ایہ جنت دی نعمتوں پاسنگا میرا دل
 ایہ فانی اوہ ہو دی قائم باجہ حساب
 سنکے کہا شداد سے جنت حد نام
 جو سی حال بہشت کجستما ہو و بیان
 سنکے حال بہشت و اکہن لگا شداد
 مینوں ایہ بناؤ ناں ہرگز نہیں حال

اوپر چکہ اوس دی بیٹھا تہوں شدید
 آنا وہ تخت پر سے ہو گیا سحر وار
 اندر سارے ملک سے اوسدا حکم روان
 آئے مشرق مشرقی اوسلوں پیا نراج
 مالک اوسے لگا کسا ہو یا جسے نبیا و
 گنج خزانے اوسے آجے کئی ہزار
 گھر اندر موجود سا جو ہو سے ورکار
 ناں اوہ اگے خلق سے لگا کرن بیان
 ہیں مالک ناں ملک و جو ہیں کراں ہو ہو
 میرے باجہوں خیر دی ایہ نہ ہو سی شان
 مالک سارے ملک و ادا حکم حق بقار
 کردی نہ اگے رہا شے کردا اوہ سپار
 تخت نشست گنج سے لگا دولت تاج
 اوہ نہ مینوں دیو سی جو ہیں پاس نہ آر
 کسدے اگے ہیں کراں دولوں نہ ہزار
 مشکاں شہادوٹھا پیکے لی ہیں پیش رہی
 ہو سی اکٹاں خیر و احسن سے کریں مزاج
 مرے پیچھے مولی نہ تیرے آؤگ مانہ
 روز قیامت دیو سی بیٹوں باغ چنان
 بھیجیں توں غور نہیں سن اگے مظلوم
 نسبت ہو نہ دی مولی نہ وہ آپس تہا پ
 میرا گے اوسدی خولی کہیں تمام
 جیو نہ کرو چہ جیہاں سی رہا دافران
 اس نے ناڑاں ہو چکے ہونے ہو شداد
 ہک مکان بناؤ ساں میں ہی اوس مثال

کھسو اوس سے اپنا جلدی سار
 دیکھا نہاں پچھا بہت دینار ورم
 پروا نہ لکھتا پچھا بہت سے اتنے یحید
 پچھا بہت پچھا بہت لوں صرفہ کرو نہ مال
 ہر ہر قسم جو اہراں جتنے ہوں وہوں
 لکھیا ہو یا نہ ہو دا جاندا ہر ہر جا
 تحفہ ہر ہر قسم کے شیر مشک کا نور
 ہر ہر طرفوں پچھا بہت سے نکال نہیں سہرا
 پاس جو سی لکھتا بہت خزانے مال
 پیر سے عورت پھاڑتے ہنگل سی اک خوب
 موجب حکم شہر سے محاباں سے حیا
 چالی کوہ چو فیروں کیستہ اوسدا طول
 کھوہ پیر اوس دی ڈوٹکی کر پھیلاو
 پچھا کرال دیواروں کیٹا اوہاں پسند
 حال اوہ چلے طرقت نقیب ہو یا بہت یقیم
 دس سو اندر اوس سے قصہ کہتے تعمیر
 اندر ہر ہر قسم کے خوب ستون اوسار
 ہوئے قصہ تیار جاں کہتے نہیں خوب
 اندر ہر ہر قسم کے زینت دار سرشت
 نہاں گرد سواو شے چار و نظرت و رخت
 زینتیں شاخان دیوان سن عالی شان
 ست شکوئے چکے وریا قوت لگا
 بھی تصویر جاناو شاخان اوپر عجیب
 شاخیں بہت سواو شے پچھے مور چکے
 جاگہ پچھا کرال اندر تہراں جو سے

کھندا کہسا مکان دی کرساں میں تدبیر
 لے آوے اسباب جاسب تعمیر ارم
 نالے ہر ہر ملک نوں پچھے مال مزید
 اثاں سوئے چاندیوں قالب اندر وصال
 دریاواں دی کان نہیں جا کے کہ حصول
 پڑہ کے لگے کہتے ہر ہر طرف اُمر
 خوشیوں ہر قسم دی جوی بہت ضرور
 موتی لعل یا قوت ہی جوی قیمت دار
 اوس خرچ دیواسطے کڑہ دتو فی الحال
 زمین برابر منزلان بہت آمار غوب
 خط میرج شہر سے اوکھوں و ہری بنار
 دس دس کوہ انطرف نقیب ہو کیا منتول
 زمین تابیں سنگ مروں ہوئی جڑاں بجاو
 سوئے چاندی لاو شے اثاں بہت پسند
 خاطر خواہ تیار اوہ ہو یا جہول بدوچ
 وضع قطع سب و یکھ کے کر کے سو تدبیر
 جڑے زمرہ لعل سن تے الماس ہزار
 عالی شان بنایا بہت ہو یا مر غوب
 نہراں جاری کیتیاں سب شمال بہت
 مندرہ سنہری اوہاں گنتوں نیک شرت
 چھوٹی شاخ زمرہوں نالے برگ پچھاں
 میوے ہر ہر قسم کے لائے جا بجا
 سوئے اتے زمرہوں پچھے و زمرہوب
 کوئل نالے باطلان ہر جا کر میاں شور
 لعل جو اہر چکے جس دا انت ہوسے

لعل جواہر لایکے کرن تیار بازار
 ہر دوکان سوانہی آہی زینت دار
 گرد بنایا شہر دسے کھنڈ ہزار مینار
 اوپر سب شاریاں بیٹھے چوکیں دار
 اٹھس تے کنوایہ دی ہر چا فرش فروش
 پرے سے سٹاواںیاں اوپر پٹے تمام
 بازاراں برسل چوچال پہنچا شہر تیار
 صاحب محی جوان بھی جو آئے زردار
 گھرے اندر اپنے کرے ساسے کار
 ہو یا شہر آباد جاں و بچن کیا شہاد
 توں سا ایسے شہر دی کردا عفت شمار
 میں کر کے دکھلایا جو بچہ کہہا میں
 چوٹیاں لافاں مایکے شریا اوہ ناستار
 سنکے خیر شہاد دی سب صغیر و کبیر
 نڈراں لیکے مل پٹو اگے چا شہاد
 وچہ دروانے شہرے سا کھمرو کھڑا
 کہندا ملک الموت ناں لیاں تیر بچاں
 ذرا تحمل توں کریں بکھاں جامکان
 کیتا ملک الموت نے باب آوازہ چا
 ساتھ جوسی شہاد دے ہو رگے سر دار
 اوکو ویسے شہر بھی قاضی ہو گیا
 اوتھے کوئی شہاد وارہیا نہ نشان
 بعضیاں وچہ روایاں آہا ایہ مذکور
 کسے شخص دی زمین تے قبیل بنیاد بچاں
 نالے حضرت پو توں کہندا شہاد

اوہ بھی بہت سوانہی عالی چو پڑوار
 پیرے اتے زردوں سب چڑاؤ کار
 اوہ بھی لعل زردوں سب چڑاؤ کار
 جاگو شیر بہادر و کھنڈ لیل و ہمار
 سٹا وکاناں وچہ سی زینت دار توں
 زرد و زریا اوہنا شے اوپر ہر کام
 ساکن اندر اوسے کیتے پیسے دار
 اوہیا شے شہر وچہ نامی وچہ بازار
 بعضے کرن سوانہی سٹے وچہ بازار
 ساتھ وزیر امیر بھی شریا ہو و شہاد
 بیوں آٹا آگیا سر رکھ بھڑا خدا
 باقی وچہ جہان شے شہر لکھیاں
 آیا پیرے شہرے جہاں آہو سیر شہاد
 کرے تیر سب آریاں ہر چا شہر
 دروانے وچہ آیا جس لیکے شہاد
 اسنوں کہیا شہاد دے کہیں آہو شہاد
 سنکے اپن شہاد دے کہیا ہو حیران
 آیا اس امید تے زرد وہ (۱) ان
 سن آواز شہاد دی ہوئی جان ہوا
 نالے شہر بارایاں داریاں کھنڈ دار
 غرق ہو یا وچہ تیرے شہر لکھیاں
 رہیا ہشت شہاد و سوانہی کوئی ہر مکان
 پاک دن ملک الموت توں کہیا حکم غور
 رحم کردی میں آیا بیوں وہ بیان
 لیکے نام ہشت شہاد و سوانہی کوئی شہاد

کیا ملک الموت نے دو جاگہ کر یاو
 پہلاں اک جہاز سی پاٹا وچ دریا
 گو دی سا اکا دستہ لڑکا بہت نادان
 قبض کیتی روح اوسدی اس تختہ نے جان
 اُس لڑکے تئیں ترس میں آبدار قبر
 دو جا اک شداد نے کر تھیں وارم
 ہو یا جدوں تیار سازیا اوہ مکان
 رجم کسکول آیا قبض کریدیا بجان
 ربا تیرے حکم تئیں میں آنا معذور
 حکم ہو یا درگاہ تئیں ایو سا اوہ شاہ
 تختہ نے اوہ طفل جو وچ دریائے سا
 میں کر دیا پرور سسٹن انوں شفقت مال
 نکالتے ہو مال بھی کیتا اوس عطا
 اوہ احسان پہلا پیگے منکر ہو یا دنی
 کس پل اندر اوسدی جو سی فوج سپاہ
 سنتوں حال شداد اکیو نگر ہو یا جان
 قبض کیتی روح اوسدی جیڑن فرستے جا
 رہے رہے شہر تختہ اوہ حال کیا تیسے جان
 ڈٹھا چیرا اوسدے عورت مردہ سی
 دھوبی عورت چکے دھن کرن کس جا
 دھوبیاں سے شرادی مول ترسی اولاد
 ست پیر سان اوس لے جان کیتا ہشیار
 اوس شہر واسیروں کس گن گیا جو شاہ
 لشکر اوس دل شاہ کرد آیا شور
 آیا وچ شداد بھی پہلا ایو کھڑا

قبض کریدیاں روح نوں بائرس زیاد
 اک تختہ نے رہ گئی اک عورت اُس جا
 عورت دی روح کسدا تئیں کیتا فرمان
 بیس لڑکارہ گیا اوہ لکھا نادان
 کس نے دتا ہو سی اوس لڑکے نوں شیر
 لائے اوئے اوس سے بہت دینا ورم
 جان اوہ بکھن آیا قبض کیتی میں جان
 ہکواری نہ ویکھیا اوس نے اوہ مکان
 دل تئیں بنیوں اوہ ناہرگز بسا منظور
 وچ دروازے عدن سے کیتا مار تباہ
 اوہ اوہ شداد سی بنیاں ہو یا خرا
 باجھوں مائی باپ سے کیتا شہ کمال
 تان میرے احسان ہر دم شکر بجا
 اوس نے شامت نفس تئیں ساری لاف متی
 دروازہ وچ عدن سے کیتے مار تباہ
 عورت سخی رو ہر گئی کس تختہ تو جان
 لڑکا زندہ رکھیا جو سا وچ دریا
 دھوبیاں ستوں بکڑیا اوس مکان
 شیر عورت سے تنہا تئیں لڑکا پیڈی
 لڑکے تائیں لیگے گھروں اوہ اٹھا
 دھوبیاں دتا اوس نوں ناہو کو شداد
 لڑکیاں اندر کھپڑا جا کے باہر وار
 لڑکے سی ہی کیڈ سے اندر او سے راہ
 لڑکے سے ویکھ کے سب اوہوں فی الفور
 جس سے تئیں شاہ دا لشکر جاندا سا

ڈریا یہ نہ کہے نہیں بہت آنا ہوشیار
 سرسہ وچوں راہ دے لے لے تاک سوار
 باران تابیں اکھدا سیوں بات عزیز
 کہیں نہیں ہر میریاں تھوڑی ہوئی نگاہ
 کہنہ ریاستے ساتھ دو توں توہیں تادان
 لازم ایہ نہ مول ہے مت کہ پور فساد
 اوہ سن ایس کلام توں لگا کرن دھیان
 آویں سیال لکھا کہنہ اوہ اسوار
 کیہا آشداد نے ہتھو پیکر پکڑا
 سر پیا اوس نے جاں دتا اسوار
 زیر خزانے زمین دے جو سی جا بجا
 ویکہ شدا و فریب تہیں تڑت چایا شور
 اوہ اکہیں و درو تہیں کرن لگا فریاد
 جاں ڈٹھا اسوار نے ہو پا شور فساد
 ڈٹھا جدوں شدا دے کوئی تاہیں مول
 دہو بیلاں سے سر داتہیں کیر حال تمام
 سر کب میں پایا اندرا کہیں چار
 دہوئی اسے اوس جاں حالت ہی تمام
 گدے پھر اسانے گھر وچ ہیں تیار
 راتیں نوکر ساتھ لے جا کہہ ہک سترے
 سنے کے ایہ شدا دے نے کیتی بیہو بات
 نظری پوندا جے کتے پیر خزانہ بچ
 جمع خزانے اوس نو کیتی باجہ حساب
 لاچ دے کے غلق نو کیشا اسے ساتھ
 حاکم ہو پیا شہر دا جو کوئی آیا ہور

لنگ گیا جالی بادشاہ آئے کچھ اسوار
 چک پٹری اسوار نے کیہا تدرول پکار
 جسدی قسمت نیکے ہاتھوں پھدی چیر
 سرسہ ہارہ تہیں کیستہ فضل خدا
 بن ازبانے پاؤناں سرسہ اکہیں جان
 جیہڑی باقی نظر ہے ہو وے تار یاد
 ڈٹھا کہنہ شدا و توں اسے اس مکان
 اکہیں تیری پائشے سرسہ ایہ کب واد
 آپے اندرا کہیاں سر لیاں پار
 نظری آئے اوسنوں خفیہ سب رار
 نظری آئے اوسنوں اوپر اوسے جاو
 سر پیا اس نے میری زور و زور
 حاکم تہیں میں آپشے جا کے لیاں واد
 گھوڑا ایس دوڑایا اوتھوں وانگڑی باد
 سر کسے کسے پائے جاندا اسے سول
 میں دیکھے وچیزین سے گنج خزانے غم
 اس تہیں حال زمین دا معلوم ہو گیا
 دہوئی کیہا کسے کے ایہ نہ کریں کلام
 نوکر سائے اسانے ہیں امانت وار
 کڈ ہو جس جاو یکھیا آ خزانہ سہار
 ہک خزانہ کڈ ہیجا کے اوہی رات
 راتیں کڈہ لہا وندا کردا ست نہ بچ
 تابع کیتے شاہ سے جو آہے اجباب
 حاکم اوپر شہر سے پیر پیا اس ناتھ
 وچہ لڑائی حاریا کر کے وڈا زور

کر کے جنگ شہزادہ نے باز بہشت مکان
 جنگاں دا اسپاہی کیتا بہشت تیار
 ہر پامندی فتح سی جتے کروا جنگ
 جنول چڑھا جائیکے ہندی فتح سی بہب
 کندے تھوٹے روز جاچ سا شاہ بہمان
 وچہ تیاری جنگ ی آئی شاہ لوں موت
 ملک خزانہ اوسدا چاکے روک لیا
 عرصہ تھوٹے وچہ اوہ ہویا وڈا شاہ
 جنول چاہے دیوڑا عزت تے ہو رہا
 باغی رہے بن تے مول نہ رہیا کو

شکر نوکر کیا اس نے باہجہ بیان
 چڑھا سی جس ملک کے کروا مار خوار
 قسمت اسے اقبال سا آیلو چترنگ
 طالع قسمت اوسدی جاری کیتے رب
 کیتا اس نے جنگ اساتھ شہزاد سامان
 سنبھال جیون شہزاد لے ہو گیا اوہ فوت
 لڑنے والا اوس نہیں کوئی نہ رہیا سا
 ہوئی باہجہ شمار وی اس دی فتح سپاہ
 جیون چاہے پکڑ کے کروا مار تباہ
 جو کروا شہزاد سی اوہو جا کدا ہو

مقولہ مصنف

سن مالک تقدیر دے قدرت دا حول
 رہیا بہشت نہ اوسدا نہ شہزاد
 ظاہر اوس لعین دا زور آتا ہر طور
 جان اس نالی زبان سے ماری لاف منی
 سفلس بہشت غریب لوں عاجز تے ناتان
 کیا اس بل تہیں میں ناں آپ خدا
 چھپتاں مانی زندگی اوپر کریں غرور
 کہوہ مکان جو لیاں جو ہیں حور تصور
 ملک شیرے باپ دا جو ہے ایہ جہان
 دلویہ باطل ہم نے بد آں یقین
 ہو سی جیتی عمر ہے شتر استی سال
 احمق ہو اس زندگی اوپر کریں غرور
 ہن تیرے موجود ہیں بار بار جو
 تیری جاگہ دوسرے رکھن آردم

ایڈا سا اوہ شاہ دا مار کیتا بحال
 اللہ بہشت دی دور کیتی بٹیا و
 مالک سارے ملک دا کرول اندر غور
 بیسکر چہا ووسرا ہرگز ناہ غنی
 رات دیں شہزاد دی مثل کریں سامان
 تیر ل اندر اپنے لب یقین لگا
 جاتا یقین تہیں ہو توں ہساں دور
 دشمن سارے ہو چکے ہکدن ہون نقور
 تیری دانگوں ہو گئے لاکھاں ایس مکان
 گویا ایس جہان تہیں مرنا مول نہیں
 ہنس سو ہون عمر دا بیگا بہت محال
 آخر مرے رہیں جاندا ہوگ ضرور
 سو برسوں وچہ انہاں تہیں نظر پوسی کو
 اوہ ہی تھوڑے روز وچہ لین راہ عدم

جیڑی پاتی رگنی اُسٹوں جان جیاسیہ
 جیڑیاں لاقاب مار کے ہوئے انت فناء
 کیشاد کاوس بھی ہوئے سب منتظر
 ایہ کہہ دن کا میرا تیرا ہو گس پیرا
 یا جگر پئے اسپا پہ ہو پو پو بس کہہ دل جا
 تپا نہوت لکیر رات فیوں دسدا ہوں
 بہر ترقاں سوس چپس توں بجاں
 کہ اول کثیر کثیراں لوچ جانی دوست
 پیر چسپ ہووے سار جیڑیاں
 جیڑیہ جیڑیاں جیڑیاں جیڑیاں
 کوئی ہرگز نہ کیا اس کا کہیں شاد

او ہم ابراہیم حیل و نقول پیشہ ساز
 سبیاں کہیں رات نول ابراہیم او ہم
 سداستول و باجالی اودہ و باجدار
 بیول پیر و انسان پیر کو شمشاد گاہ
 جاتا اودہ و سداستول و باجدار
 کو شمشاد گاہ پیر و انسان
 سداستول و باجالی اودہ و باجدار
 کیا اگل اوس سداستول و باجدار
 سبیاں ابراہیم سداستول و باجدار
 ابراہیم سداستول و باجدار
 ابراہیم سداستول و باجدار
 ابراہیم سداستول و باجدار
 ابراہیم سداستول و باجدار

جاں ایہ سرخاں پیدے آکھ سنانی بات
چیکرا اوپر تخت و تینوں سلسلے خدا
تخت حکومت چہڈ کے ہو جائزت فقیر
دنیا جان پید ہے سوچہ غلے نہ رب
فانی آئے پید ہے سوچہ نہیں بقا
جے تون مسافر آپ تون مومن خاص
صورت اسدی دیکھ کے ہوں ناہ بھول

کیا ابراہیم سے تہ غفلت سی بیہات
اونٹ محل آئے بہناں شکل تاپیں کا
توں ہی دنیا چہڈ کے ہوں ناہ دلگیر
اسنوں دیں طلاق جو طسی بیت سبب
نہر کرا سدی طرف توں و تونوں ناہ لگا
تال میں دنیاں نال توں کریں نہیں غلام
توشہ لے کجہر دامتزل ہے اوہ طول

رجوع بقوم قوم شداو

سرکے بعد شداوے جو سی قوم رہی
حضرت ہود نصیحتاں کردار ہے مدام
دشمن حضرت ہود ہوئی قوم پید
شر شخص اس قوم نہیں مجھے مسلمان
یکیتی حضرت ہود نے زاری پیش الہ
طاقت سولہ لڑائی میں ہوتا تھا
حکم ہوا یہ ہود توں یکے مومن نال
واؤ تہر وی سنگراں اوپر کراں مڑول
حضرت ہود پہاڑ تے من کے حکم چار
کہاں وہ چہ خدا پک ہو ویتیں ہاک
کہاں وہ چہ کسی تہر وی اوپر تہاں ہوا
سے کہے کہندے ہیں ہاں صاحب زور زیاد
نظر نہ کوئی آوند کرے جو اسان ہاک
کراں چورل وچہ آوسی کیہ نظر سکے روک
کہا حضرت ہود نے سینوں آبدکیش
ایک کل کہے چار پہاڑ سے ہو و
بارش ہوا سے ملا تہیں بند ہوئی ملکوت

کلب گمراہ شریر سی تہیں اوہ بھنی
سول نہ اونہاں بیٹیاں جو ساراہ سلام
قتل کراں ل ہود توں کرن صلاح پید
یا بچوں اونہاں شراں آہے ز فرمان
میسے کر مارن واسطے قصد کرن گمراہ
نارل کرتوں ہٹاں ز اوپر کوئی دہال
جاگے ہو پہاڑ تے اوپر رب خوشحال
مر جاسن اوہ واؤ تہیں لوک جو ہیں بھول
کہند اقوم شداو لول حضرت ہو پکار
مر سوب جیران ہو خون آتے وچہ خاک
اس تہیں سارے مرو گئے ہئے حکم خدا
ساڈا وہ کی کہو سی جو توں دسدا باہ
خاطر تلے نہ لیا وندے شکی ادہ ناک
دیکھیاں حضرت ہود توں میند زلوہ خم ٹرک
معلم سارا ہو سی جو کہہ آوسے پیش
پہاں اوپر اونہاں کیسیا قحط و دو و
ہی واری پہے گیا قحط زمیں تے سخت

سخن خوشخبری دیندی شامی بھول
 تھے حشر ہووے طعنہ دیون جا
 بدل آیا ویکھتوں میں ہو سی گلزار
 کہا حضرت مہوش تھے بیہوش قوم غلام
 اچھے لگاؤ وقت پر تو بہ کر و شتاب
 انہاں کہا میں توں سے بدل چہ کی
 قوم لساڑی اور تیں ہو سی سب ہلاک
 محل جوئی رکھ سب و بیسی ایہ کیشور
 کہے ایسے سخن و چہ بدل آگیا
 شروع انہری بدلی ہوئی ڈوئی شہد
 اسے و غیب تیں مہدن باد شیم
 اس و بے اس و او توں کتنا حکم خدا
 اسے روکن واسے ملک ہو اس جا
 پاسوں انہاں فرشتیاں گدی اوہ تھول
 تھے اُن زمین تیں جیو تکر اسے سرنگ
 گئے جان لگاوتے چکر بے پناہ
 کر کے کر کے چاگے رہی نہ ہوش جو اس
 اندر گلاں زنجیروں لینے کوئی پاء
 اوٹھیاں اوپر عورتاں کر دیون اسرار
 چکے انہاں زمین تیں کر کے نہ رہا
 چکر دی میں مکان تیں اوٹھوں کے دور
 و انک پتنگ اوٹھ کے لیجا کرے افلاک
 پر است کہہ اوئی دور چہ پیا
 بچوں قوم شہادے ہاتی رہیا نہ کو
 نشان اوپر زمین سے پیاں ہر ہر جا

لکھناؤ و در خطہ سکھتوں اور انہاں کے تہذیب و تمدن کے بارے میں ایک کتاب لکھی گئی ہے جس کا نام ہے 'The History of the Sikhs'۔ یہ کتاب انہاں کے تہذیب و تمدن کے بارے میں ایک مفید کتاب ہے۔

کہندے مطلب اس کا کعبہ ہو یا حصول
 آفت آگے تہاں تے توں ایہ کتبہ سا
 بارش ہو سی لکھتے با چہ حساب شمار
 ایتھوں غلامی سے بچیا جل جلال
 آخر بچوں تاو سو آگے جدول غلاب
 حضرت کہا شہر دی اک انہری ہی
 سورت کر کے لکھتے مرن اندر فاک
 جاں اوہ سر تے جیسی تال کی کر سو پیر
 پیا چانک شہر تیں گو لا تھر خدا
 دل سے اندر در گئے ساری اوہ کشت
 چوٹی پہنچتے ہیں سے اسی قید مقیم
 نکل توڑ زمین توں مار کفار ل جا
 ضرر نہ دیو سے انہاں چوہی ایہا جی خطا
 چک چک تے زمین سے اوپر سب بھول
 اس حالت توں بچے ہو گئے سب تنگ
 توں بچا کے اٹھائوں جاں کہے تھر اللہ
 کوئی برہاں محل چوہی و ڈوئی اساس
 بک دئے توں پکڑے ہوئی صفائ کجا
 بچے تھے زنجیروں تیں جو پ ستوا
 نے چائے آسمان توں ماسے زمین اوٹھا
 سر تے پیراں تیک ساسن ہوندا اک چور
 مارے سب زمین تے ہو تکر سب ہلاک
 وقت زور اوٹھاں دا پھر گیش گپا
 جیوں پیدا و رفت و انجم نہ ہرگز ہو
 جیو تکر کہہ بچو روپو سے زمین تے آ

بچوں پر سال چار سو زہر ہوا ہو و
وہن کیستار میں حضرت ہوشیار

پانی پیر و قاتل ہی دنیا نہیں خوشنود
وہناں حضرت ہوشیار کی ایمان

مقتدرہ حضرت

دلوچہ سے جو غافل و قدرت اللہ پاک
وہچہ و ناغاب اہل بیت خرو
نہیں نہ وانگوں اہل بیت کے ہوشیار
کتوں کو ساں لے گیا اطلال ہم خیال
جس کے تلواروں کہا گیا رنگار
چھ دولت ایمان وافرہ ہو سی نور
دنیا نہیں چھ زندگی اول ہو پزار
ہے دنیاوی زندگی محل چاوپر ہوا
مال نعمت گنج ہی تخت اتے ایہ تاج
ہرگز فیض موت لے ڈرہ کم نہ آء
کم نہ تیرے آویسی سب نہیں ہوشیار
ایہ دم ہے لے قیمتی جس داخل نہ کو
بھلائیوں کس چیز سے کس بھگایا ہوا
کی ہو یا اوہ بادشاہ صاحب تخت کاد
نام نہ رہا وہناں ناں کچھ ہو نشان
مالک حاکم حکم سے بہت ہوئے مشہور
شاہ فقیراں وہ ہے فرق حیاتی تیکہ
صاحب تخت فقیراں تلواریں اندر خاک
تیرے بلخ مکان جو بیٹے کے مثل رزم
عمر بچاؤ گزاسکے آیا نہ وقت
کس دنیا سے واسطے کروا ہیں سامان
ہو سن مدت تیکہ یہ واسطے سوچ ماہ
قبروں میں سرین چکنا ہو ہی بہت محال

ابھی سرکش تو تم لوں کیتا چاہا پاک
آئی داؤد قہر دی ہو گئے سب دور
ہوئے ہوئے چھ سرکش اونہاں سے استقام
پیشے سے خوف ہو جاتی ہوئے کمالی
حقیقت مالش اوسوں ویشی تارہ سوار
تہوڑا بہتا اوسا ہو سی اثر ضرور
اس ہو فاطمہ نہیں کریں کنارہ پار
اس ہی کوئی بنیاد ہے دہشتیں جان ہرا
شکار گھڑا فیصل ہی فوج تیری لے سلج
دنیا دا ایسا پسا رہی جا بجیا
دنیا اندر دیکھ کے سبوں کریں غرور
تارہ گواہیں اسوں کہتا آخر دور
خطرہ اسوچہ بہت ہے ہو ہوشیار لانی
جنہاں باہجہ شہاب سے اسی فوج سپاہ
ہو رہا راں ہو گئے کوئی نہ کرے بیان
آٹھ راہیوں ٹھکے تھالی تھہ ضرور
موتوں بعد نہ فرق ہے یہ گل جانا بھگا
حال نہ کوئی جاندا پاہوں اندر پاک
خرچے اوپر اوہناں سے بہت دینار ورم
ایہ بچوں تانیکے کیتا ہے مو قوت
ساری عمر گواہی کے ایہ بچہ پیا تاوان
روشن آئے تاپان بھی تو ہیں ہوسیں ماہ
آدن اور زمین سے تیری ہو رہا مال

۱۲
۱۳
۱۴
۱۵
۱۶
۱۷
۱۸
۱۹
۲۰
۲۱
۲۲
۲۳
۲۴
۲۵
۲۶
۲۷
۲۸
۲۹
۳۰
۳۱
۳۲
۳۳
۳۴
۳۵
۳۶
۳۷
۳۸
۳۹
۴۰
۴۱
۴۲
۴۳
۴۴
۴۵
۴۶
۴۷
۴۸
۴۹
۵۰
۵۱
۵۲
۵۳
۵۴
۵۵
۵۶
۵۷
۵۸
۵۹
۶۰
۶۱
۶۲
۶۳
۶۴
۶۵
۶۶
۶۷
۶۸
۶۹
۷۰
۷۱
۷۲
۷۳
۷۴
۷۵
۷۶
۷۷
۷۸
۷۹
۸۰
۸۱
۸۲
۸۳
۸۴
۸۵
۸۶
۸۷
۸۸
۸۹
۹۰
۹۱
۹۲
۹۳
۹۴
۹۵
۹۶
۹۷
۹۸
۹۹
۱۰۰

اکہیں سون بند جاں تینوں پوسی سوچ
 طالع سے بواہوس دا جیکر دیکھیں رنگ
 کنج جویں قارون دا بہرے نہ پیٹ پلید
 عبرت دیکھا دیکھ توں اندر قبرستان
 جہناں مغر غور نہیں اوہر سا افلاک
 حکم نعمت تے خشتاں کیتے عیش سرور
 تخت کتھے اوہ اٹھ گیا جان دلیوچہ توں
 محل جوہلی مقبرے جوہن وڈے بلند
 بہتاں نو اس مودی کہادی سرتی چوٹ
 آخر یہی جوئے ہوئے دنیا نو چہر
 ہر گھوئے ٹیچہ کے ولداراں سے ساتھ
 ہن کتھے اوہ یار ہیں محرم تے ہمران
 ہن عاجز ہوئے ہیں وچہا ہیری گور
 ہن کتھے اوہ بیس ہی جتے رکھکے تاج
 تہہ کن پکینی اکیتاں ناگوشت پوست
 جڈیاں جڈیاں ہڈیاں پیاں جا بجا
 نالے سردی کہو پری پی ہے کس جا
 ہندی کتے غرابے شہی اندر پشت
 دند جڑیاں موتیاں آہے وچہ ومان
 تن ساہیدیاں ہڈیاں ٹکڑے ہویاں چور
 ہکٹن توں ہی خاک وچہ اینویں ملیں جا
 دنیا اوہر شاہ توں یاہویوں درویش
 غیراں تے غم راج کیوں کردا ہیں بدوست
 ایہ تیری بنیاد ہے غافل ایہ سربسا
 کر صاحب دی بندگی حرص دلیری چوٹ
 ہر گھوئے ہر گھوئے ہر گھوئے ہر گھوئے

اکہیں جویں کہیاں سول آوے پہوچ
 وچہ نظر سے اوسدی زمیں تہا می تنگ
 دوزخ وانگوں رات دن ہن کہی فرید
 نازک بدن گلاب نہیں شے وچہ مہدان
 عاجز ہوئے لاچار اوہ ہیہہ پئے وچہ خاک
 شوکت شان حکومتاں کتھے گیا غرور
 وچہا ہیری قبرے میں جہان زبون
 رہند سی وچہا نہاں وے وڈی قدر بلند
 فانی ایں سہرا نہیں ہوئے لوٹ پاوٹ
 قبضہ کیتا موت کے کر کے بہناں زج
 ہوئے بالحدی بیٹھدی پکڑا ہناں اندا تھ
 کتھے نازک بدن کی کیا کتھے ول ناز
 شر گل کے سب ہو گئے لقمہ مار و مور
 اوہ مزے قدر نازین سول نہ رہیا راج
 ہن کچہ باقی ہی نہیں سہن اوسے بدوست
 جوڑن ہون دست ہن ہن جدا جدا
 پیراں ہتھیاں ہڈیاں دا نہیں کچہ پتار
 پئے خراب ویراں ہیں جد و بند انگشت
 غیرت دین محشوق نوں ہن سبے ویراں
 کچہ بلیاں ہیں وچہ خاک کو کچہ بیاں ہیں ور
 حیرت سے افسوس میں غم ذرہ کم نہ آو
 کل ایہو شیک دن تینوں ہے درپیش
 مثل اوہنا ندی ہو دی ہکدن گوشت پوست
 جتے نازاں ہو یکے کردا عیش نشاط
 اس دنیا بے وفا ہیں واک دلیہی موٹ
 قصہ حضرت جلالی دا ہن توں آکھ سہا

[illegible]

پہنچا ساہک بجاد وادس دا تانم تھو و
 اسدی بہت اولاد سی آئے تہا شہا
 مچل کی اس قوم تھے حضرت صالح علیہ السلام
 مول تہ مندر می قوم سی صالح وافرمان
 حضرت صالح نوح وی ایمان اولاد
 حضرت صالح جان توں اٹھا وافرتر
 اسخ پت عید و اوہ چاور و جان
 اوہ عاشق واپت سی اوہ اسم پت سام
 کہیا حضرت صالح سینوں قوم تھو
 شے کہیا قوم نے جے پیہر پیں
 کہیا حضرت صالح چورل کہو تھام
 کہیا اوتہاں اوٹھنی پید کر کے خور
 قوم تعانی آیکے پیو سے اسدا شیر
 صالح تھے چیریل لے آیا حکم خدا
 پیہر اکھنی اوٹھنی او سے وقت خدا
 چارہ شہر اراں سال پیں اس کے اندر ہی
 او پیں حضرت صالح کیستی یہ وعا
 بچہ ونا اوں سے ارستہ و پے آن
 صالح کہیا اوٹھنی جے ایہ پاک الشہ
 جے پیہر چیریل واپس کر کے پیہر مذاب
 چرن لگی جاں اوٹھنی اندر اوں میں
 ست قیلے او سے اندر شہر پچھا
 کہو شہر وچہ پاک سا وچا نا کہو
 پانی سوچہ تھامول تہ ہوندا کم

کہ وہاں بیہوش ہوتے تھے اس لئے ان کو ضرور آگاہ کر کے

اُس چہ غائب ہو گیا قدرت نال خدا
 خبر سستی جاں صالح ہو گیا حیران
 عمر نساؤ می رہ گئی ہے بہن بہت قلیل
 ترے روزاں نوں تساں تے نازک ہو گیا غلب
 اوہاں کیا غرابی دس علامت توں
 رنگ نساؤ اکل نوں کر سی سرخ الہ
 جو فرمایا صالح ہو یا اوہ تمام
 مودی حضرت صالح دیول آئے دوڑ
 صالح لے اوہ قتل نوں جدوں گئے جہول
 حضرت جبرائیل نوں بھیجا نرت خدا
 و گیاں جدوں عمارتاں تے پھیر شریہ
 چنچ پھیر ایل نے ماری ہوئے کھڑے
 ست قبیلے اوہ سن سیٹے فی القار
 اوپر زمیں نہ اونہاں نہار ہیا نام نشان
 صالح لے جو ساتھ سی اونہاں علی نجات
 اونہوں حضرت صالح چاند اطرے شام
 مدت بہت گذرے کہ پائی پہیر وفات
 اندر قصص لایا چو لکھیا سا حال

ہنہ نہ آیا کیدے دھونڈے قوم چھا
 غصہ ہو کے قوم نوں کستیا ایہ فرمان
 ترے روزاں وچ ہر گزے سلسے ہو ذلیل
 مرسو پھر خدائے نہیں ساسے ہو خراب
 کہہ حضرت صالح سیوں سدا ہوں
 زرو ہو سی دن دوسرے تیجے ہوگ سیاہ
 کہندے چلو صالح نوں جا کر یے قنلام
 شمشب اتنی اتھاں داچھ کا کیترا چوڑ
 ڈوسے گھر وچ بنی تے ٹن نہ ہرگز مول
 کریں عمارت اونہاں دی بچوں چافٹ
 کہہ لے ہو افسوس نہیں ساسے ہو ڈر ظہیر
 بلی چنچوں وحی سے چا بجا مرے
 بات نہ پھینچا چو ندا چوں قوم کفار
 ہرگز نظر نہ آیا کوئی محل مکان
 باہوں انہاں خلق تے آئی موت آفات
 اندر شہر ان عروج سے کیتا جا مکام
 دشمن کیتا رل موبناں جو سی ٹیک صفا
 محل آنکھ سے کیتا پاست سنبھال سنبھال

مقولہ چہ مستحق

اس دنیا نوں جاتوں سہے ایہ لے دنیا و
 مکان باغ حویلیاں دنیا وچہ بننا
 جہو ٹھیاں ہیں ایہ لذتاں دنیا سے آرام
 زن فرزند برادری چہ ہے وچہ جہان
 ہرگز کوئی انہاں نہیں ساتھ نہیرے جا
 مول نہ نہیں اوس نہیں ایسی کوئی چوڑا

چار دماں وہی زندگی اوپر ہو یا مستاد
 اس نہیں نفع نہ مولیٰ جہو ٹھیاں پکا
 روز قیامت یاد کر جس نہیں ایسی کام
 وچہ محبت انہاں سے بندے ہیں حیران
 جہدم عزرائیل حاضر ہوگ کہدا
 ہمت سخن نہ کرندی ورہ دیوگ پدا

(مترجمہ) اس کے ۱۲ (۱۲) سورہ ہود

اندر دنیا میں توں دل لگا دیں ول
عقبتہ بندے ایسوں دنیا تار و شریہ
دنیا ہرگز سول تار و شریہ تیرے کام
ویکھیں طرف نشاد و می تائے نل نرود
حضرت عیسیٰ چاہتا قاتی رہے سر
جنگل اندر لپٹی کر داسا گزران
گزرے داک و دن ہو یا کب میدان
اندر جنگل و گویا ہر طرف سے دربار
رشتہ اندر جسم سے پیدا ہو گیا
او توں ایک مکان ول لگا کر خیال
عیسیٰ کہتی عرش لے سسٹن میرے حدود
پارش و یوچ نو پڑی تائیں نہیں آرام
وہی تھا یا پچھپ تائیں اسلئے حکم خدا
دنیا و لوچہ چو بی کوہ کثیف تھا
پتوں پر سے رچے و لپی رہا انعام
عیسیٰ خوشدل ہو یا سکے لے اہام
عیسائہ بنا یا دنیا و چ مکان

حاصل عقبتہ توں کریں جسے کچھ عقل
حاصل عقبتہ جسے کریں ہو سی نفع مزید
جو اس اندر کھیں گیا ہو وے کا بدنام
پایا کی فرعون نے اس دنیا تھیں سود
مول نہ ہئے واسطے اوس بنائی جاو
سو نہ پھر دا پٹہ دا اندر سی میدان
بل ایانج کے برین ہو یا روان
حضرت عیسیٰ او تھیں پائی بہت اہدا
عیسیٰ شکر زبان تھیں کروا رہیا کھرا
بیٹی وٹھی نو پڑی ایک بگہ خوش حال
جیسا کہ جو کہیں ہوتا ہے موجود
عیسیٰ لوں حیران ہئے کیتا ایس مقام
تینوں وچ بہشت میں دیواں عالی جا
وچ و پھاڑے شتر سے دیسی اجر خدا
تو قفس بہشت سے ہر انواع طعام
دور ہو یا تم کوچہ ہی و لوچہ پیا آرام
پاچہ مکان اوس نے عمر گزاری جان

انجیل قصہ شاہ مہمچو

عیسیٰ اوس میدان میں ہو یا پھر وال
حضرت عیسیٰ کہان پھر داسا ایک چار
حضرت عیسیٰ رہا تھیں کہتی ایہ دعا
نکر سا ایہ رہا تھیں ماسی مزد خدا
یار پ توں اس کہو پری تائیں کہ فرمان
اوس فرمان نہ لے تھیں کی حقیقت نل
کہتا اسوں توں حال حقیقت بہت

چرت دا احوال میں و جا کر ان بیان
وٹھا سرافشان دا اندر را و پیار
اسد سے ساک سے حال تھیں آفت کرن خدا
پائے آیا آدشاہ پائی کوئی کدا
سب حقیقت اپنی گزری کہ بیان
عیسیٰ خوشدل ہوئے کہرا ہو یا اس کوں
سانہ تیرے کی ورنیا اکھ تائیں تھیں

کوئی جا حکیم توں لیا یا میرے پاس
 کوئی صدقہ دینا دیوے کوئی خیرات
 جاں بیل لئے باغ نہیں دیر لیا اٹھا
 کرے آپو اپنی آچھے سب تدبیر
 کی کج اکھاں ماں دا آنا میری حال
 گھر وچ پیغم رووندی مول نہ کردی چین
 آیا غریبیل جاں مینوں پیا نگاہ
 رہیا نظری آؤں سنو کن ہے
 اک آواز دلاؤنی پہچوں سنی پلا
 قدر داری اوہاں واسر ستویں آسمان
 وچ انہاں میں دیکھیا اک فرشتہ ہوا
 کوئی آکھے اس کے سر نوں لٹو اتار
 غصہ ہو دکھا دے ہر چھپاں نیرے آڑ
 کوئی دیندا چڑکیاں کوئی کرے لے حال
 میں پیریں ہتھ لاؤندا لے کہاں غریب
 آخر میرے بدن نہیں کڈی اوہاں جان
 آنر گھر نہیں کے ٹرے لاش میری کفنا
 وچ لحد دے رکھ دے جاں اوہ کیتی بند
 منکراتے نکیر جاں آئے میرے پاس
 میں ڈر کیا اوہاں توں میرے تیں خدا
 ماری سر تے گزراک کہند غصہ ہو
 کہندے مدد واسطے ہن توں کوئی بلدا
 میں رو رو کے آکھیا میرا کوئی نہ بار
 تنگ کیتا پھر لحد توں اوہاں باہر حساب
 دنیا اندر کم جو کیتے نیک خراب

آخر میرے چینی دی نظر نہ آئی آس
 ہرگز مول نہ سودی جاں کوئی بگڑے بات
 ضرر نہیں کجھ کاؤں نہیں نفع نہ کری ہما
 ہرگز اس نہ آوندی جاں اُلٹی تقدیر
 ساتھ تماچیاں منہ توں کیتا اوس نے لال
 خاک سرتے پلندی جاہی دونوں بین
 رسمی زبان کلام نہیں کیتی بند الہ
 طاقت بات کلام ناں کوئی ہزار کہے
 آچے ملک غراب دے رحمت نظر نہ آ
 ستویں پہنچے زمین دے آچے پیر چھان
 قدر ہو سر چار سی جاں ڈٹھا کر غور
 کوئی آکھے اوسنوں دیہو گزریں مار
 کوئی مارن واسطے سر تے ہو یا کھڑا
 کوئی ساتھ تماچیاں کر داسا موتہ لال
 ساتھ ہزاراں خواریاں میرے آئے قریب
 مینوں ہو یا دیکھ کے دوشے پیر جو ان
 بند پھرا تھریاں اوہاں قدرت کے خاں
 ہو گیا ہے حال میں پہاں نہیں دوجہ
 کہہ ایترا پ ہے کہندی اوختنا سس
 باہجے تسافے دوسرا ہن کوئی نظر نہ آ
 باہر آیا مغز جاں ہوش نہ رہیا کو
 جہاں توں تیں پوجیا عمر تمام می سا
 دونوں میرے رب ہو رحم کرو ہک وار
 غصہ ہو پھر آکھ دے ہن توں کہیں شتاب
 لکھ کھاویں جلد توں ساسے عیب لوپ

عرض کہتی میں اونا منے لگے ہو پیدم
 کہندے کاغذ کفن امنہ دی کریں دوات
 چوہ نگر اونہاں آکھیا لکھا ہو لاچار
 فہر کر کے اوس نے گل وچہ دتا پاء
 اسدے اوپر فیصلہ ہو سی روز نشور
 جاں اوہ غائب ہو گئے لحد ہوئی پیر تنگ
 پیر آئے کوئی شخص دووڑے غصہ دار
 کہندے ہیں کچھ رپ نہیں کیتا نہ حیار
 جس دولت لول ویکہ کے ہوندا سا مغرور
 گل دیو چہ زنجیر جاں پایا میرے سخت
 پکڑ مینوں پہرے گئے پاس رسول خدا
 دشمن سی سب جان سے نفقت کرے نہ کو
 اوسے ویسے ٹپ نہیں آئی ہک ندر
 سسکے مینوں لیکھ دوزخ سے نرویک
 ڈٹے ملک غراب سے رحم نہ اونہاں مول
 گرز کے سے تھہ سی پاس کے تلوار
 کے تائیں اوہ پکڑ کے سولی دیہن چڑھا
 سب اٹھو ہیں کے دیون سٹ شتاب
 لکے سائے دوزخی باون شور کہا
 میرے مارن واسطے جاں اوہ ہو یا تیار
 جاں میں بھکھا ہو ندا دیکھے رکھ زقوم
 ایسا شجر زقوم ہے کہا دا مول نہ چاء
 مینوں یاد کردے دنیا کے سامان
 یاد کروں شمشیر تے ہور پر پنج پلاء
 حالت گذری حالی وی چنے کراہن یاد

مول سیاحی ہے نہیں کاغذ اسے قسمل
 انگل دی کر قلم لول جلدی ہوید ذات
 چو لکھو یا لکھیا تا دم سکاں مار
 کہندے ایہ اعمال ہے چوتیں کیتا سا
 حق نہ جانا رپ دا آنا ماہ شعور
 اوس صدمے نے کہو یا اگلا پچھلا رنگ
 طوق گئے زنجیر پاکستا بہت خوار
 اہن مطلق ہو چکے جانا ناہ خدائے
 شمت ہستی ہو گئی ہیں وہ ساری دور
 بھل گیا ایکیا سگی دولت شمت تخت
 ایسا چہ غراب میں نہ کوئی پار بھرا
 پاس پھیر چا پکے کہندے ذرا کھلور
 دوزخ اندر اسٹوں جا کے دیو سزا
 حال کہاں کی اوسدا آما بہت تاریک
 میرے تائیں آکھو کے کیوں اونا مقبول
 ہتھ پیالے خون سے غصے نہیں انگیار
 آرا سکر کے کیدے دیون پکڑ چلاء
 کے اہر سی پاونے لور اندر پیشاب
 منت مول نہ من سے رحم نہ اونہاں آ
 منت ہتھی کر رہیا شمشیر کوئی پکار
 کہندے اسٹوں کہا توں لکھنا شوم
 جے کہا ہے تا شتم تیریں سب کچھ باہر آ
 ہو رہا ہی لڑناں نالے کرن ہیان
 یاد کروں عیش جو اندر دنیا سا
 تالے یاد کروں تیرے جیوں آما دل شاد

پانی داجے اوس چاہیے کوئی تمام
 جہاں اوہ روئیا یاد کر دنیا دمی اوقات
 اوٹھوں بیٹوں لیکھے پیرا اوہ کسکو
 آہے اوس مکان لوں کہندے سب سرات
 اکھاں برساں جے ٹرن ہو کو تہ تمام
 اوٹھوں بیٹوں لیکھے پیرا اوہ کسکو
 اوہ تاسی وریا کو آ تا لوح طوقان
 پیر چو اسوچہ رکھیا چلیا سب بدن
 مالک کیمہا ایسوں غوطے کہ پیر کثیر
 جدم اندر اوسے غوطہ دتا چار
 اوٹھوں بیٹوں لے گئے ہک کو اوہ پیر
 اوس کھوہ تا میں یکے کوئے کوئے پیر
 کی کی اکھاں پور میں آ تا کہ شراب

تاں اوہ دیون یکم دا اُسوں پیر کے جام
 تاں اوہ اوپر اوسے پاؤں ہور اوقات
 تانت تہدی اوس چاہی ہک آہوہ
 طول فرازی اوسدی کی میں اکھاں بات
 تاں شخی اوسدی حاصل اوس تمام
 چاہیں اوسوں لیکھے سب پیر چل گیا
 اُس دیانوں اکھدے آہے اوہ غنیمان
 ہوئی ساسے بدن لوں پوش اتے جلن
 تے ایس تمام لوں پیر گئی تدبیر
 چلے وانگوں کوئے جسد ہو گیا
 سب اٹھو پیر اوسے اندر آہے ڈیر
 ونگس گئے آہیکے جسم اوہ پیر چار
 کہاں مقصدا اوہ چے ہو کوئے کتاب

مقولہ مصنف

محبوب تہیں نفس لے گیا ہے چہرہ
 جو ابہ دو لوں اکھدے او لوں کردا ہیں
 وہا تہے ہر نفس لے کر ہی جو ساسے کام
 وں تہیں انول ہے کیتا نفس غار
 جے عورت و رکار ہے تالے تہہ زہر
 جے دل تہے شوق کیمہا دل تہہ طہ
 جے دل تہے شوق و آہے کردی بیان
 جے تہوں کیمہا دل و شوق و دیوچہ ہو
 جیکر خوش الحان تہوں ہوئے شوق
 سنتوں جانے اوس چاکم بول تہدا
 کہ تہہ تہہ تہہ تہہ تہہ تہہ تہہ

تاں نفس لے گیا ہے سر اسی ہے غنیمان
 احمق ہو کئے وں کے اوپر مردا ہیں
 تاں تیرا شک ہے آخر نیک انجام
 ہرگز تہہ تہہ تہہ تہہ تہہ تہہ تہہ
 تاں نفس تہہ تہہ تہہ تہہ تہہ تہہ
 خون جگر و شوق تہیں کہا میں پیر تمام
 تاں لے لوں اوسوں جیسے دلی جان
 پڑہ ہو خوش قرآن لوں اکھدے دیوہ
 اندر وں محرمی لوں چاہیں باشوق
 اوہ شرع رسولی ہے قائم ہمیں سدا
 حاصل اس تہیں ہوئی تہوں قرب ہدی

لالچ دنیا وچہ تیں کھوئے سب اوقات
 ایہ پوڈنا پیا گیا گئی جوانی سب
 وچہ جوانی سوں رہیا توں وچہ غفلت آو
 اوہ ویلا مہن گزریا باقی ہے کوئی روز
 پنج دھاڑے عمر ہے رہندی گئی وناہ
 وچہ پیدائش فعل دے توں ناہیں مختار
 سخن میرا یہ نیک ہے توں ل اندر جان
 دل نہیں لڈپاک دا ہووین شکر گزار
 یا بچوں مرضی رہی جو دل بیٹھا لاو

رہندی تاہ گوا توں باقی دن تے رات
 جان غنیمت زندگی جو دیتی ہے رب
 وچہ بوڑھا پیر رب دی یاد آتے دل لا،
 فکر و لیوچہ آیتا تینوں نہیں ہنوت
 ڈر کے تینوں تھالقواں آیا نہیں بیا
 سب سے ارسی طرف تہیں جو ہے رب غفار
 ایہ جنت نفس کی خاطر ہوئی بیان
 جو تینوں سا اکھن آکھ سنا یا یار
 آغرو انگون جھمکے توں ہی پچھوں تار

مقول مصنف

حضرت عیسیٰؑ اوس تمہیں سن کر ایہ بیان
حضرت عیسیٰؑ اوس نال کیتی ایہ کلام
پیری کارن رہتیں کر ساں جلد و عا
عرض کیتی پھر مجھ حضرت عیسیٰؑ پاس
مان نہ جلدی مول جے ہوندا بیت پہلا
مول حیران نہ ہوندا تاں میں وچہ عذاب
عیسیٰؑ اگے مجھ عرض کرے ایہ جہیب
میری بخشش اسطے حضرت کرین و عا
تاں میں زندہ ہو سکے ہو و اں سلمان
حضرت عیسیٰؑ اوسدی شکے ایہ گفتار
کرین عطا توں مجھ تائیں رہا جان
حضرت عیسیٰؑ رہا تھیں مگی جدوں و عا
جوڑ تھامی بلن و ۔ ۔ ۔ ۔ ۔ اچانک آ
کلہ آکھن بیان تھیں ہو یا مسلمان
کلہ ٹیرہ کے شہر پیا اوہ جنگل دی راہ

روندا بھر کجرا گھیاں ہیبت ہو یا حیران
جو کچھ تیری غرض ہے مینوں آکھ تھام
کرے اجابت او سدی او سیوقت تیرا
جو میرے سر گذر یا آکھ ستا یا راس
جے خیال تاس یا وندی مینوں راہ خدا
تالیاں یا یہ ہوندا مولنا سیرا حال خدا
راخنی ہوئے جے کوں میری پاسوں رب
مینوں زندہ جے کرے قدرت تال خدا
کلہ کہاں زباں نہیں لے آواں بیان
دو نوں چشمہ اوٹھا وندا گے رب غفار
تالیاں ایہ راخنی ہو چکے لے آئے ایمان
کرے اجابت او سدی جاہدی پاک خدا
چہک آئی اٹھ بیڈا کر کے شکر خدا
اللہ لا شریک لے لے آیا ایمان
دنیا دی کیراوسنے مول نہ کہتی چاہ

تو شک یکینہ پیمانہ کوئی تھاں سا نہ
 ترک کیتی سب اوس نے دنیا والی کار
 گز سے شربس جال پانی پیروغات
 پار پیدیا جیہہ دا کیتا تدرہ اجمام
 شامی ہو یا جیہہ دا جیہہ عیسے سی
 برکت مہی کریم دی کرکوں سب آسان
 قصہ ابراہیم دا بن میں دیان سنا

ستر برسوں جیوندی سیا خالی با تھ
 بندہ ہو یا رب دا جو ہے سر چہار
 شامی عیسے ہو یا دتی رب نجات
 مسکری بھی آسان کریں پی پند کار
 پاک محمد مصطفیٰ میرا شامی ہی
 آکھ متا یا جیہہ دا میں سب حال بیان
 مینوں وجہ کتاب کر جو نہر نظر پیا

ادریان حضرت ابراہیم علیہ السلام و نسل دا

الشیاب آسان کر ابراہیم خلیل
 لکھیا ظاہر قصص شے اندر ایہ بیان
 آنا حضرت ہودی ابراہیم او لاو
 حضرت ابراہیم سی آذر وایت جان
 اوہ را خود وایت سا اوہ قانع دامن
 مام حضرت ہو ودا بٹیا کریں دیان
 بٹیا حضرت نوح دا نام آنا جین سام
 چونہ شخصان نے زمین کر کیناراج تمام
 پس کینر دوسری حضرت سلیمان
 تخت نصر یکا بادشاہ دو جا سا نرود
 یسے آکھن انہاں وچہ کہہ آنا شدا
 اندر کینر وایج دے کیتا ہے ار قلم
 مشورے شربس بھی ہو یا سا نرود
 منقبت ساری تاریخ اوسدی آئی جان
 نوت لشکر شہستان لشکر یا جیہہ شمار
 مشرق مغرب تیک سا اسدا حکم روان
 قبضہ ہندوستان ہی نالے ساری ارم

سایہ جد پیہراں کیتا رب جلیل
 ہو معراج لکھیا پڑے ویکہ عیان
 جے تیں اسدا شوق ہے کرسی رکیں یاد
 اوہ ساپت ناخورد اوہ سانشو پچیان
 ہوہ قامر وایت سا کھول دینے کن
 بابل ابراہیم دا اوہ وطن پہچان
 آنا سدی نسل تیں ایہ نرود و حرام
 دوا ہے اسلام وچہ وکافر بد نام
 ایہ زمین تے بادشاہ ہوئے مسلمان
 دونوں روئے زمین آشاہ تے مردود
 حال کھل نرود دا جو آنا جے داد
 پہلاں چہ چہان و ظالم تے بد نام
 ٹاٹے ابراہیم تیں راخی اوہ مردود
 اوہ سب زمین آکے کرد حکم روان
 فکر سکے جیہہ دا آنا اوس سکار
 ملک علاقہ شام دنا لے ترکستان
 اندر بابل شہر دے تخت آنا اس شوہم

حکیم کیا اوس نے دساں کر اظہار
ساتھ تیکر مول ناہ کر دا اوہ و عاو
کندا اوہ جا کون ہے میرے یا چہ خدا
میرے چہا ہے نہیں دنیا اندر ہو
میں ہاں ساری خلق و ایک آپ خدا
اس نے صورت اپنی کر کے بت شمار
مال بتاں دے پیدا نا لکے فرمان
اسے اندر بیت نول رکھو سا اوہ آداب
جو اس میرے کہ تمہیں ہو سی نافرمان
ڈروی خلقت اوس نہیں ہو گئی گمراہ
خلقت سب نمرود نول لگی کہن خدا
گم نمرود شریر دے طلسم ہی اظہار

صفت سو سالان پوریاں ٹاسے یک ہزار
ہم ساری نمرود وار ہیا ایہ و او
جدو اسکے اٹھ کے سنگاں کہہ و عاو
آسمان دارپ بھی او کہا و سے زور
میں ہاں ساری خلق نول کر دار زرق عطا
نہی ہر ملک نول عزت مال سکار
یک ہک خوب بنا پیکے زینت وار مکان
کر پیر شش اوسدی ہو تی بہت لو اب
قتل کران میں اوس نول دیوال ناہ امان
زور نا نمرودا ہو گئے بد راہ
دل و سے اندر شک ناہ کر کے مول و
اُس طلسم نول یکہ کے خلق کر جا اظہار

ایمان طلسمات

پہلا طلسم اوسدی بطن سی یک جان
ایہ نہیں جاسوس کو یا سنے آئے چور
ایہ علامات و یکہ کے خلقت یکہ شتاب
جو دل اوسے آندا و پیدا اوہ ستر
وہ جا گم نمرود سے یک طبل سا جان
اوہ جاسکے اوس طبل سے چوٹ پت اکہ کا
چیر قیری اوہ دھیری - چہ دیر فلائی جا
جال اوہ جاسکے و یکہ اندر ہی اوتوں چیر
ترسیا شیشہ اوسدرا نا لک عطا
شیشہ جال اوہ و یکہ علم ہوا حال
پاسے اندر شمر سے یا سے و چہ شمار
چو تھا سا یک عرض سے کر دا اوہ اندر

انور شہر بازار سے کر کے گشت پہچان
بلطخ اوس نول یکہ کے کر دی آئی شہر
یکہ چاٹھ کے نمرود سے کر کے حال خراب
قتل کر کے یا قیدا اوہ جو دل اندر آد
چوریاں نہیں سے کیسے اپو واکہ لقتل جان
نہ علی نقار اوس و حال کر سے انکھار
جلدی جا گئے اور نول یکہ و عاو
خلقت نول نمرود سا کر کے اوتوں چیر
فانہ ہوتا سے و عاو و عاو و عاو
پاتے ارہ غم و چہ یکہ اوتوں چیر
حالی فانی و اوس سے علم ہوا حال
سمان شہر جانی ہو نورا و عاو و عاو

خلقت و نجات دی جوسی خاص و عوام
 باسے کوئی شراب جاں کوئی عرق انگور
 پچھوں ساقی آئیکے بھر دیندا جام
 جو جس نے سا پایا اندر اسے جام
 پانی جس شراب سیل وی اس شراب
 باجھوں پاسے اسے ملے نہ دو جی پیر
 پنجویں طلسم اوسدی ساکب جان تلاب
 جھگڑا ہوندا کسے دا جیکو باہجہ گواہ
 دونوں اوس تلاب کی حاضر ہونے جا
 جہوٹھا غوطے کراؤندا سچے ملے امان
 جاں اوہ اپنے جہوٹے دا کردا سا اقرار
 چھوواں طلسم اوسدی دساں کرا ظہار
 اگے اس ور بارو سے ساکب رکھ پھان
 جیوں جیوں خلقت اوسد سا پہنندی آ
 لوگ تھوٹے جی ہونے سے سایہ تھوڑا ہو
 لکھ تائیں اس رکھ دار بند اید دستور
 ایہ طلسمان ویکھ کے کرے لو کہدین
 اندر بایل شہر سا اوس وایتخت پھان
 کہند اوہ سا خلق نوں میں ملن نساں خدا
 بکدن راتیں جائیکے مستادین خراب
 فیری سدنجو میاں کیستنا ایہ فرمان
 سوچ کرے چند دا زائل ہو یا نور
 پاکستارہ مغربوں پھیر ہو یا اظہار
 ایہ سفین میں ویکھ کے ہو یا مال بیدار
 ویکھ کتاب نجوم نوں ہوئے دیکھ

حوض اندری پایا وندی شربت آستام
 جا اس اندر حوض سے ہو ہوندا مقدور
 آبا سے خلق نوں عرق شراب تمام
 شربت اوہ ہوا وندا عرق انگور تمام
 جسدا شربت ہو وندا شربت ملے کتاب
 سی ایہ طلسم اوسدی مٹی کلام عزیز
 شیریں صاف زلال سی اندر اسے آب
 ثابت ہو ضرورتیں فیصل ہو ہونا ماہ
 داخل پانی وچہ جاں ہوندی آ ہی آ
 جہوٹا وچہ تلاب کی جاں ہو ہونا حیران
 ملدی اوس امان تال سی ایہ طلسم یار
 یک ضرورتیں دا حاضر سا ور بار
 خلقت سی اس رکھ دی چھاویں بہکان
 جیوں جیوں سایہ اوہ سا گردا جان وڈا
 آون بہنے لوک جان وہو پے پھسے نہ کو
 ہونے لکھوں بہنجا جان ایہ ہوندا دور
 چہرہ چہرہ راہ پیغمبران ہو گئے بیدین
 رنگ پرنگے اوس سے آری بہت مکان
 خلقت کے ہی نیماں اندر ہر ہر جا
 سے ہوئے عین نوں راتیں آیا خواب
 خواب ڈھاکب رات میں کرو تبیر بیان
 چارون طرف تاریک کی ٹیرے کی دور
 اوسدی ہر چاروئی ہوئی وچہ سار
 کہو تبیر اس خواب دی دنوں پور قرار
 کیا پھر ضرورتیں کیوں کیتی تاخیر

بہو حقیقت کہو لکے جو ہے نظریا
وچ کتاب نجوم دے ایہ ڈٹھا ہے حال
ہو سی صاحب زور اوہ عالی قدر بلند
بادشاہت ملے ملک بھی جو ہے تیرا راہ
ولدے اندر تیا سن کے ایہ مردود
قتل کر سب لڑکیاں جو کوئی پیدا ہو
جس ویلے مرد لے کیتا ایہ فرمان
اندر سارے سال دے لڑکا مگر نزار

سن کے اوہاں بخوبیاں آکھ سنایا
لڑکا پیدا ہو سی یک اندر اس سال
اوہ تیرے اس حکم توں چاکری بند
تینوں تیرے حکم توں کر سی مار تباہ
سب امیراں سکے کے کہن لگا غرور
چھڑو بکشت جیوندا سب قتلام کرو
سن لیا فرمان توں سول نہ آیا تھان
اوس ظالم دے ظالم تہیں قتل ہو یا لاچار

بیان پیدائش حضرت ابراہیم علیہ السلام

سنوں ابراہیم دامو یا جو بن ظہور
حضرت ابراہیم دی مانی ہوئی دلگیر
اندر ایسے فکر دے رہندی سی نگین
گذری مدت حل جاں بی بی آذر پاس
میں پتیاں ہے عورتاں پاسول یہ مذکور
ویسے لڑکا جن دے خوف ہو پلے موت
توں محبت خانہ مہر چاہلے یک گز
تیری اس دعا توں حیرت کرے تبول
آؤ سن اس بات توں بت خانہ و چہ جا
وچ چلے دے پلٹے وا آؤر جاں مردار
آؤر توں وچ چلے دے جاں گدے کچرو
جلدی گھر نہیں اپنے بی بی ہو روان
پستی پائل شہر دے بہت اوہ مزدیاب
دوستی راہ تہیں اوہ وڈی سی غار
پیدا ہو اوس پنا حضرت ابراہیم
صورت ابراہیم دی ویکہ ہوئی دلشاد

اندر آیا شکم دے جاں ایہ پودا نور
بدم پیدا ہو سی کر سن قتل مفسر
خاوند پاس نہ آکھدی آنا اوہ بیدین
آکھن لگی یک دن اسنوں نیت راس
اندر ساریاں عورتاں ایہ گل ہے مشہور
اندزدہ دے درد دے اکثر ہو دن فوت
اگے وٹے بت دے آکھین کرا ظہار
شکل کرے آسان جو میری کسے سول
اگے ڈے بت دے لگا کرن دعار
بی بی دا احوال جن دساں کرا ظہار
بی بی دے وچ شہر دے دروہا کروز
اندر غار پہاڑ دے ڈٹھا یک مکان
جاں ڈٹھا اس غار توں آہی بہت تاریک
بی بی ڈھارس تہہ کے وڑدی اندر غار
اندر غار ماز تاریک و قدرتہ رب بنیم
قتل کرین مرد وانا لے کر دی یار

نالے دلوچہ اپنے سنگد می ایہ دعار
 خوف آنا اس اپنا دلوچہ بہت ڈری
 کپڑا ایک چھاؤندی کر کے صاف زمین
 چھ انہیرے پائیکے اندر غارتار یک
 سڑائی پہر شہر لوں دلوچہ سی جیران
 یک تاریکی غار دی کہوہ اسے صحرار
 حافظہ ناکری اوس وانا کوئی شخوار
 حضرت جبرائیل لوں کیستہ حکم خدا
 شہد جبرائیل نے ایہ کیتی تدبیر
 پاکانگل وچ شیر سادوچی شہد پیا
 بیٹے تامل ویکہ کے بہت ہوئی خورسند
 سڑاے پھر ویکہ کے بیٹا قدر بلند
 جو بیٹے سی آوندی اوہ بیانی خوشحال
 چلہ چروں گزار کے آذر گھریں گپ
 بی بی کیہا مر گیا لڑکا پیدا ہو
 بہت دوسے نے بنیاں تیرا سب حال
 آذر راضی ہو گیا سن کے ایہ کلام
 گھر تہیں آذر جے کتے باہر جاوے کم
 بی بی باجھوں شیر لوں خبر نہ سدی ل
 ست برس دی عمر جاں ہو یا اندر غار
 وچہ روایت میسری لکھے ستاراں سال
 غار قلاتی وچہ ہے تیرا میت جوان
 کیتا آنا جو ٹھہر میں تیرے پاس بیان
 ساتھ میرے سن چل کے پکڑاویں فرزند
 بی بی آذر آوندے دونوں بیٹے شام

ایہ کوئی مکر و دونوں حالت کسے نہ جا
 اندر اوسے غار دے ایہ تدبیر کری
 اوکھے ابراہیم لوں پاوے نال یقین
 اوپر دیندی کپڑا اوسد جا بار یک
 اس میرے فرزند لوں ربارک امان
 ہو درندے جنگلی پھر کے سی ہر جا
 اللہ حافظ خدا اس واسطے سنار
 شہد اندر اس طفل دی انگل سدی پا
 رہی نہ اسوں پیر می خواہش فرہ تیر
 ہفتہ بچوں غار سے کتے ماں سدا
 ہوون لگا پرورش جان اوسد افرز نہ
 بچوں اسدی غار لوں کرن فرقت ہند
 کھل جائدا شہد غار دا امر ابھی نال
 بی بی پاسوں پکھدا حالت آکر ستار
 جان سلامت رہی ہو کلام نہ کو
 کرم تیرے آوے س نے کیتا اوسو حال
 سنتوں ابراہیم دی حالت کہاں تمام
 بی بی گہر تہیں غار لوں جاندی اوسو دم
 ہوون لگا پرورش ابراہیم رسول
 وچہ سوا سب لکھیا تیراں برساں یار
 آذر اگے آکھیا اک دن بی بی حال
 ہوئی تیراں برس دی اسدی عمر بچیاں
 پیدا ہو نہ امر گیا لڑکا اوہ تان
 صورت بہت لطیف ہو ویش و انجون چند
 جانے اوپر غار سے دلوچہ خوشی تمام

ڈٹھا جاسکے غار سے اندر اوس ظہور
 آذر کھپالی بیٹے کے چل بیٹا نال
 ستے جاں اوہ غارت میں باہر آئے
 اکھن لگا مالوں بنوں آکر کھستا
 کہندی ماؤ خلیل نون تیرا وہ خدا
 تیرا کھپار ہے کہندی پسر خلیل
 میرا وہور ہے خراج جو دیو سے منت
 کہن اوسدا کون ہے دسیں سر جہنمار
 فرمایا نمرود داد دسیں کھپار رپ
 کہندی پسر خلیل نے اوہ تہا ندر پد کون
 مول جواب نہ آیا ہو گئی لاچار
 عمر نہ وڑی ایس دی ہے ایہا چو نادان
 لکھیا قصہ عن الایضاد اندر یہ بیان
 و کچھ خلیل شارب ال تائیں کرے بیان
 تائے ہو غروب جاں قاسد کریں لقیں
 چندی بن ایہ تاج مہر سی اوہ خدا
 روشن ہو یا چند جاں ویکھ ہو یا خوشحال
 ہو یا چند غروب جاں اوہ پیریا غلاف
 ایہ تاج ہیں اوسدی چندی کے مال
 سوچ لول جاں کھپاد لوچ کھپا خلیل
 ایہ دیو کی چو پاد پاد کھپا ایہا ہیم
 پیر خلیل ہو گئے چاندن اساراہ
 کہندی خلیل لول کچھ ہو تو رخصت
 کہن کہندی مال لول ایہا ہیم خلیل
 اکھن شارب ال تائیں ہیں پیر خلیل

وچہ انیسرے چن چوں آنا اوسدا نور
 گھر کے اندر آپٹے ویر نہ کرنے الحال
 تائے چندا سمان کے نظر خلیل پیٹے
 میرا وچہ جہان ہے ہیکہ کون خدا
 تہنہ اس جا پالیا شک نہ مول نیا
 اکھن اوسدی مال تے دسی ایہ دلیل
 کچھ لائے طعام ہے سنتوں ہر کے چیت
 اوسدا شاہ نمرود ہے کیتا مالوں اظہار
 کہندی جو اسمان تے ہیں تھاکے سپا
 مال کھپاشن چپ کبول نہ آراگون
 آذر تائیں کہندی لڑکا ہے ہو شیار
 سخن کرے نمرود وچہ نقصان
 نکل تے غارت میں جاں اوہ ہو نوری روان
 کہندا شاید ہو سن ایہور پ غفران
 صفت اوہاں وچہ بری ہرگز مول نہیں
 ٹرے جسک حکمتیں مول قرار نہ آد
 اس جاں کمال ہے ہر سی بل جلال
 و کچھ خلیل تے ہے ایہ وہم غلاف
 ظاہر غائب ہو وندی ہو اوہ بل جلال
 ایہ پیریاں تھیں کچھ ہو سی رہا خلیل
 اوہاں تھیں پیریاں جو ایہ لاک لیکھ
 سوچ تے چن تاریاں ہیت پوچھن گراہ
 آذر باغی ہو وندا جلال ویکھ نمرود
 میرا پشاشن ہے پالیا بہت سکھیل
 تیرا شارب ال تائیں ہے سخن نمرودا بن

و اما در این کتاب که در این باب است و در این باب است و در این باب است

جے توں میرا رب ہیں کہندا صا حب دین
 کیا پیر خلیل زینوں پچھیاں میں
 اس کیوں تینوں آپ میں کتنا بہت سیکل
 میرا پاب حسین ہے یا ہے شاہ نمرود
 صورت ہے نمرود کی کالی لتے پدرو
 کیا ابراہیم لتے جان سے اوہ خدا
 کیا اپنیاں پندیاں بھتا حسن عطاء
 جیکر میرا رب نہ مینوں پاوے راہ
 مول جواہر آئیاں ماں ہوئی حیران
 معلم مینوں مہوندا تیرا یہ فرزند
 آؤرسن احوال لوں ہو یا پراند وہ
 رستہ دی ابراہیم دی ایہ سدا گفتار
 بکدن کیا خلیل نے آؤرا گے جا
 لپے ہو پر اکھدے ساڈا ایہ خدا
 ماپے اسنوں آکھدے سن بٹیا خوشنات
 جب یوچہ نمرود دا ہووے کچھ نقصان
 باقی ابراہیم لڑیں لیکے ہک دن نالی
 ڈٹھا ابراہیم نے تخت اوپر نمرود
 گروے صاحب حسن سی اسدے خدمتگار
 تہیں بے سامنے او سدرہن کھڑی
 حضرت کیا ماں نوں تینوں پچھیاں میں
 کہندی میں سو لستے تینوں لیا فی ماں
 کہندا آکھتے ہیں وکون کھڑے ہیں
 آکھ بٹیا ماں نے اسدے سب علام
 حضرت کیا میں کے ہے ایہ عجیب خدا

کیوں توں مینوں آپہیں کتیا بہت سہین
 باس پیر پدے کتہ تہیں ہے نہ فضل تہیں
 کہند اپنی مال توں ابراہیم ٹھیل
 اگے ابراہیم دسے مال سٹا فے زور
 باپ تیرے تہیں اوسدی مول نسبت ہو
 تاں کیوں اوہ بد شکل ہے مینوں آکھ سٹا
 خود بد صورت آپ ہو کیونکر ہوگ خدا
 تاں میں ستے بھل کے ہو جاواں گمراہ
 اگے آذر بٹہہ کے کیستہ ایہ بیان
 رستہ سب نمرودا چا کر یسی بند
 کہند انا حق پالیا چوری اندر کھوہ
 بتاں توں رب کہن تہیں کرو اسما انکار
 سورت اپنے ہتہ تہیں پہلاں آپ بتار
 توں تے تیری قوم ہے او پر راہ خطا
 زیب نہ تینوں مول ہے کرنی ایسی بات
 ہرگز مول نہ آکھنا ایسا کوئی بیان
 نمرودی دربار وچہ لے آئی خوشحال
 رنگ سیاہ بد شکل بھی آہی اوس نمرود
 صاحب حسن کینرکاں جیوں گل و پھہار
 ہو را میر فر پچی صاحب حسن بڑے
 مینوں ہے گسوا سٹے ایسے آندا تہیں
 ویکھہ دیدار خدا شدار نشی ہوزیں تاں
 کی وہ چہ ایہ رکھہ کے سب حقیقت نہویہ
 رازق ہے ایہ انہاں اولوی ذرق مدام
 کیستہ اپنیاں بندیاں ایسا حسن عطار

کے سورتوں کو ختم اور قوم تہری ظاہر گزری میں ہے (صورہ القاسم)

اس تہیں ہو یا خلافتیں بد صورت ہوں
ابلیس میں ہی رہن لگا خوشحال
کہ اندر پر کوئی نسبت خاص ہے نہیں چل
دور سفر ہو یا کچھ دانا اور ضرور
ظاہر کچھ نہ لولہ یا طعن نہیں ہزار

خلقت پائل شہر دی اندر ہر سال
 آبادی نور و زجالی خلقت ہوئی تیار
 حضرت ابراہیمؑ کوئی لہذا اس ما با پ
 کیا ابراہیمؑ کے ہیں ان ارج بیبار
 حضرت ابراہیمؑ دی مولیٰ - سچے بات
 جوں شہر میں اٹھ گئے تاتے دل صرا
 ہنس کو طرا تہہ کے بہت خاکے دل جاو
 کی ہو پیچے تاتوں کہا تے نہیں طعاص
 مار کو اٹا گسید اگیتا نہیں بد
 نکاسا کیسے کوڑے تے تے کیسے دے دو
 تات سدنیوں کوڑے کیسے تات چا جاو
 چور نہ کوڑے بہت و اگیتا مولیٰ نہ پاو
 حضرت ابراہیمؑ کے کیا تاتوں و ہیان
 تات پھر پھر کے تاتوں کوئی لہذا تات
 وروانہ و پھر پھر کہ تات تات تات و
 جاں بہت تات تات تات تات تات
 آخر کہ تات تات تات تات تات تات
 شہر پیا و چو شہر تات تات تات تات
 تات تات تات تات تات تات تات

[illegible]

حضرت کیا میں نہیں کیتا کچھ نقصان
 آپس اندر اونہاں سے کیتا ہو سی جنگ
 آپس اندر ہوسن سائے بیت لڑے
 دوسے بٹنے چوٹیاں داکیتا نقصان
 سوٹے اوپر دوسے جو ہے تیر بیا -
 حق میرا اپنا ہے پوٹے اقبول
 کہیں حقیقت کہل کے پھوٹناں جا
 جیسے مارا انہاتوں آپسے دین س
 ہوشمند ہولیا سن نرو و حرام
 ناہ اوہ ٹرے بول شے ناوہ سن بیان
 جس جا اونہاں رکھے اوٹھے رہیں چٹے
 حضرت کیا چوٹی شے دوسے سول
 آپسے اوہ بنائے کے آپسے کہو خدا
 سن نرو خاموش سائیں گردن پا
 کہے ایرایم نون و تانا یہ جواب
 کیا ایرایم نے اول بخت بنا
 اندر قصص الالبیہ لکھا ایہ مذکور
 کہے اوپر نرو و پچھ ہونا کہی شفا
 اور مقدمہ شریعت کرانش میں لال
 گزی تیرا ہی دیریاں دیکھنا بات
 کہوں سر دھڑلوی کیتا ہے سنجان
 دل اندر نرو و ساز کچھ سو یا شران
 ویکہ کیا نرو و دسے ہور کو و تھیر
 پیکر کے نرو و سارے پھیریاں

بتخانوی طرف میں کیتا نہیں و بیان
 ایہ سب دوسے بٹنے کیتا ہوسن جنگ
 ہتھوں دوسے بٹنے کیتا ہوسن جنگ
 اوہ ہتھوں دوسے بٹنے کیتا ہوسن جنگ
 معلوم نہیں ہورند استہیں جو یا خطار
 پچھو جا کے انہاتوں جو پچھو
 بخت جوڑ خمی ہو گئے ہیں گئے ایہ خطار
 ظالم نے مظلوم ہی ظاہر ہو سی پس
 توں لایہ دل وچہ جانرا کرے کہ ایہ کلام
 ہرگز اندر انہاں شے سول نہیں ہر جان
 ہو گئے جس زبان ناوہ کی حال کہے
 رہا نہیں رہے اونٹوں کہنا کے سول
 قطع اپنے نقصان اوہ کر سن کڑوا دا
 کہے ایرایم دوسے سول جواب نہ او
 پیشہ نیویاں گردن سائے حال خراب
 آپسے ہتھوں دوسے بٹنے کیتا ہوسن جنگ
 گھرا نرو و دوسے کتا کہے تندور
 کر کے گرم شور اوہ اسٹوں دینا پا
 دتا ایرایم نون و چھ نرو و پھیریاں
 پیکر کے نرو و دسے ہور کو و تھیر
 حضرت ایرایم نے کیتا ہے سنجان
 وچہ شور نہ اوہ سارے کیتا ہے نقصان
 ہاشم اوہ شے کتا ہی کل ایہ نرو و
 حضرت ایرایم نون کیتا ہے سنجان

درانش اندر حق حضرت ایرایم علیہ السلام و السلام

حضرت ایرایم نے کیتا ہے سنجان
 وچہ شور نہ اوہ سارے کیتا ہے نقصان
 ہاشم اوہ شے کتا ہی کل ایہ نرو و
 حضرت ایرایم نون کیتا ہے سنجان

لکھیا وچہ مہالکم بندہ ی غنائے و چہ
 اکبر وایت وچہ چہ تیدہ پیاست سال
 تاثر و شریوں کہندے سب امرا
 جے پاویں وچہ آگے وکھوسی اوہ ڈالوہ
 اکدن دلوچہ سوچ کے کردا حکم شریہ
 حاظہ اک سیدالوچہ چاروں طرف دیوار
 ریل سب بناؤندے حاظہ اوہ دستک
 سوکڑاویں دیواروں کر دے بلند چکان
 حاظہ چاروں طرف تہیں ہو یا جہول تیار
 کیا میرا ہو وی دوست و لہیں سو
 جیہا جید اقدربہتے او سوچہ پاوے چار
 راضی ہو کے آدمی کروا سی ایہ کم
 اوس زمانے وچہ سامونورا جو بیمار
 یانیں حاظہ پادساں ہو سی بیرون شفا
 اس زمانے وچہ جیوں بھنے جاہل عام
 جال بیوں بیمار یوں کر سی پیر شفا
 شکل پٹے آکھدے ہیں بھنے بین
 جہ اوس مہر کے کہ نوں کر سی پیر اسان
 پامیں تہیں جاو ساں اندر اگلے سال
 ایچل روانہ مول ہے اللہ داور چھوڑ
 افویں آہی تندی عیت سب نرود
 یان و بیوں واسطے چھر ہو تی تیار
 کیتی اہا پیٹم نے اسے حق و عار
 جال اوہ حاظہ ہو گیا یان تہیں مہنور
 یانیں ملک خدا تہیں رہند و چاسان

قالا اعرافہ را شکو مار ڈالو جلا و د و سلسد وانفردا آہیکو سردار پائینہ شاکر وں کی ۱۱

پالی روز غلیل نوں کیتا اہمان ز چہ
 حضرت ابراہیم دستوں رہندا حال
 تمل کر غلیل نوں یاوچہ آگ جلا
 فتح ہوئی پھر تہا گراں خود ہو سن خوشنود
 ساڑاں اندر آگ دے سنتوں کر تدبیر
 پستہ بننے واسطے کردا حکم مکار
 گردا چاروں طرف دا آٹا اٹھ فرسنگ
 حاظہ ہو یا تیار جاں خوشی ہو یا شیطان
 حکم کرنے سب ملک و اندر اوہ مکار
 اندر حاظے آئے کے یان پاوے جو
 خلقت کی آونے اسوچہ دیون پاو
 حاظہ لگا بہن تال اندر ہر دم
 منت منے دے اوہ سی دلوچہ بہن قرار
 باری ہوئی رسم ی اندر ہر ہر جا
 ہوئے کوئی بیمار جے من نظر مدام
 او پر اسدی تہرے دیاں چراغ جلا
 نکلے کدی جو سیتلاں ہی کہن نعین
 طرف نگاہے جاو ساں اگلے سال روان
 کرم کر سی پیر جاں تال ہواں خوشحال
 حکم خدا رسول تہیں بیٹھ رہے موتہ موڑ
 اوہ درگاہ خداے تہیں ہو گئے مردود
 ساریاں ہو جناوراں کیتا سا انکار
 نسل نہ تیری بیٹ تہیں کر سی کدی خدا
 آگ لائی پھر اوسنوں ہو یا گرم تنور
 بس آتش نوں ویکھو کہ شگدہ سب آں

اگے جانمرو دے کر دے عرض شریہ
 حکم کیتا نمرود دے آسنوں جلدے جا
 ہوئے سب نمرود دے دل اندر حیران
 آتش دے نرودیکہ کوئی سکے جا
 حکمت سال آسنوں ہوئے نہ حیران
 گوہیاں تدول شیطان نے کیتا پاک تیار
 سوچ ابراہیم نوں دیون تر متہ بہار
 اللہ جبرائیل نوں کیتا تدول خطاب
 نالے آکھ پکار کے ساتھ بلند آواز
 ویکہ نہیں آسمان دے رہنے واسے جان
 سکے وجہ آسمان دے پاک ہوئے حیران
 کیتا عرض فرشتیاں اوپر دے زمین
 حکم ہو یا درگاہ نہیں مدد ایس کرو
 کیتا تدول وزیر نے اگے جانمرو
 آتش اندر اوسے بچیا رہی جان
 پیرا من دے اثر نہیں جلیا ایہ نہیں
 پیرا من اوسدار بھر آری چند
 چکن چکن گوہیاں رل مل زور لگا
 چکن لگے آدمی رل کے چہل ہزار
 کیندا آ نمرودوں تا شیطان شریہ
 چالی عورت مردوں ایٹھے زناہ کرو
 تال اوہ اوپر زناہ دے قائم ہوئے پلید
 تال پیرا نہاں اوٹھایا ابراہیم خلیل
 شریہ زفر شستیاں لیکے آنا مال
 سکھ ابراہیم نے کیستنا شکریہ

چلو ابراہیم نوں ساڑاں کر تدر پیر
 آتش اندر سٹ کے دیہ شریہ جلا
 کیونکہ اسوں بیٹے آتش اندر جان
 تال نمرود شریہ نوں شیطان کیندا آ
 پاون اندر اگر کے ایہ شریہ بہت آسان
 کیندا سوچ پیرا کیتا شریہ اندر تار
 سٹن لگے اوسوں اندر آگ اوٹھا
 جلدی جا کے کچل نوں آسمان کو باب
 تال ساکن آسمان نوں معلوم ہو کر راز
 ویکہ نہیں آسمان دے رہنے واسے جان
 وسم مارن واسے نہیں ایٹھے دورا مکان
 تیرا شریہ واسے کلاں ابراہیم پیر
 جو کیندا زور دال دے تیرا آسان ہے
 پیرا من آسمان واسے کلاں پیر
 تال پیرا من دے کچل نوں آگ کیندا
 تالقتن لگے کچل نوں آگ کیندا
 تال پیرا من دے کچل نوں آگ کیندا
 گوہیاں سول نہ پلید آنا حکم ہزار
 تال پیرا من دے کچل نوں آگ کیندا
 اسے چکن واسے پیرا من دے کچل نوں
 تال پیرا من دے کچل نوں آگ کیندا
 لگے فرشتہ اوس نہیں جو شریہ منریہ
 اسے وسیلے آٹھا حضرت جبرائیل
 کیندا ابراہیم نوں کی ہے تیرا مال
 میں مال راخی اوس لکھو کر رہتا

حضرت کی ہر چیز پر وہ
 ترس جاتا اور اس کے ہاتھ خدائے
 تعالیٰ نام وزیر پاس کھڑا ضرور
 ہوتا جو جن تین ایسے داد دہو ہوا دھوا
 مہینا جواج اک تین دس سال گر انکھار
 دختر کی ضرور دی تہ عفو اسدا نام
 اور ستارہ دیکھدی تھی دختر ضرور
 طرح سے ابرہیم دی ہوئی اور روائے
 ولوں زبانون اس کے کلمہ کہتا یاد
 پھر ضرور شریعت دے دی اوہی ہزار
 لونڈی ابرہیم لڑا ایہ ضرور
 اوں جگہ تین ایسے تین چار اوٹا
 پھر ایہ ابرہیم سے ساری عمر رہی
 دن چالی اور اک گھنٹہ رسیا قلیل
 چال ہو یا ایہ بچہ فاقہ و پر مشہور
 اس کے ابرہیم دسے ہر دن سبیلان
 آراو سے وقت ہی حضرت کو طاعت
 ہی ایہ ابرہیم دسے چاہے داکت جان
 اس کے ابرہیم دسے اوہی چل چال
 حضرت کو ضرور دے کون پاس ہزار
 جوئی تیرے دل میں ایسے نال یاد
 کل میری نکاحیں ایسے ہیں قانون
 جلدی جہان میں سے دختر اور انکھار
 حضرت سے ہی بیانی ہو گیا ضرور
 دختر ہی ضرور دی تہ عفو اسدا نام

لوں کہ ہر شے میں اسدا کون لگا
 اور ایسے جان دسے کلمہ یا بچہ ہزار
 شے اوہ ضرور تین کون لگا ضرور
 تیرے دل میں دسے کی یا طلی ۲ بچہ
 اک پرتی اور اس کے کلمہ یا بچہ ہزار
 حسن چال کمال ہی اسدا خوش نام
 حالت ابرہیم دی دیکھ ہوئی خوش نام
 پاسے پاس قلیل دسے آراو اسدا نام
 ہر شے میں تیرے دل میں ضرور لگا
 ابرہیم دسے دی لوں کلمہ حکم خدا
 رنج اس کے تہ عفو اسدا نام
 جلدی ابرہیم دسے اسدا نام
 سوئی ہر شے میں اس کے پاس
 اوں سلامت دسے اسدا نام
 حسن چال کمال دسے اسدا نام
 اس کے ابرہیم دسے اسدا نام
 اس کے کمال اور اسدا نام
 دسے اسدا نام
 اس کے ابرہیم دسے اسدا نام
 اس کے کمال اور اسدا نام
 اس کے ابرہیم دسے اسدا نام
 اس کے کمال اور اسدا نام

ایہ پر دہی شخص ہے نالے بہت شریب
جلدی سب تیار کر شادی واسا مان
دیندا اُسے رہن لوں عالی شان مکان
تفسیر عزیزی وچ ہے لکھیا ایہ مکان
اندرا جان شہر کے رہندا اوہ قسیم
بازن ابراہیم نفیس الفت کرے درام
نالے بی بی سائران دلی ایت سبب
سائوہ تائیں دسیا چوستہ سادین

ایو آنا لکھیا پیر کے وچ نصیب
شہر پہنچا پارسم جیوں اتھی اوں زمان
حضرت بی بی سائوہ وختہ واسا مان
فلن ابراہیم وچا چا سائوہ جان
جان شہر ان وچ آئیا حضرت ابراہیم
ڈان دی شہر میں سی چھوڑے اسلیم
اٹیں پھاٹے ایہ جے پھوڑے رستہ
ایا ابراہیم ٹھیلے آندا اوس یقین

وریاں پر دن حضرت سائوہ زاکم پاوٹا اور شہر میں ابراہیم ٹھیلے اور

مسلم ہوئی سائوہ سپاں ڈان حال
سائوہ ابراہیم کے آکھ سنا یا حال
موافق میرے کہن ہے جیتوں کم کہن
جو کچھ کہان زباں پچیں پڑیں ہیں توں
راضی ہو ٹھیلے کے کھتا ایہ منظور
جو گھر واسا پ سا ڈان کھوہ لیا
باچوں حضرت بوط کے کوئی نہ آتاں
مصر شہر کے طرف چاں ہوا اچہ روان
ظالم فاش بہت سائوہ بہتہ جب
عورت صاحب سن ہے ہندی کے مکان
جیکہ جاوٹا و سدا دے کے کراہیا
ہوٹا بھائی باپ سے اُسوں کچھ مال
آیا اوس مکان جان وچوہ ایہا ٹھیلے
صوت بی بی سائوہ دی ہے ایہ بیان
بی بی تائیں ٹھیلے کے ڈاٹا پچھوہ
پیرا ابراہیم کی دہیں لکھدا ہی

لکھدا ابراہیم پیرین ہیں دوں دسے کمال
سائوہ پیر کے کر توں توں نہ ہوں پیراں
باچوں میرے کہن ہے شہر مولا مہرین
شہر پیراں شہر ہے تال ہیں سائوہ ہوں
مٹھ کر کے جس چیر ٹھیلے میں ٹھیلے کران
کدھے باہر شہر ٹھیلے شہر سے مصر سے
بھائی بی بی سائوہ واسا پیر کمال
آندا اندر راہ شہر کے کدھے ظالم سلطان
تخت و ڈان رہم کھی ترانی بہت خواہ
کھوہ ایہ واسا شہر شہر پاسوں زافر مان
اُسوں قتل کراوٹا شہر شہر مان
راضی کران ابراہیم شہر کی سائوہ مال
رستہ ہو شہر میں ابراہیم کران ٹھیلے
دیکھ لکھیا ابراہیم اوہ ظالم سلطان
چھوڑے شہر کے شہر کے کوئی بھار
ایہ ابراہیم وچ آکھیا شہر شہر

ایں پہاڑے قتل نہیں ہسان وچہ امان
 ساڑھ اٹے خلیل بھی وڑے شہر وچہ آ
 اگے اُسدے چا چنگے نوکران بیان
 اُسدی جہی زمین نے موت ہو مہول
 عورت پکڑ لیا وندے ہے اُس خاوند ہو
 بی بی تا بڑا پکھدے نوکر اُسے سیا
 کہیا بی بی ساڑھ دینی بھائی مہی
 بی بی لوں لے جاوے اگے اوس لعین
 اُسدے مکان سے خلوت وچہ لے جاو
 اُسوں اگے اکھدی بی بی نال نیاز
 سن کے اوس لعین نے رخصت تھی جان
 بی بی وچہ نماز سے جان ہوتی مشغول
 جا کر اوپر ساڑھ کر دیا ہمتہ دراز
 خشک ہوا تہہ اُسدا جو کیتا اوس دل
 کہیا تہوں لعین نے ہرئی ایہ خطا
 بی بی وچہ نماز سے کیتی ایہ دعا
 اندر ایچہ نماز سے بی بی سی مشغول
 دوجی واری ساڑھ کیتی ایہ دعا
 کہیا پھر شہرہ نے ہویا ایہ گستاہ
 دوجی واری پتہ پتہ بی بی کرے دعا
 بی بی دیول آگیا تہی واری لعین
 سرکی ہوئی اُسوں ڈگا ہو پیسار
 بی بی دے دل وچہ ایہ آگیا تہوں خیال
 اس عورت نے مار یا اکھن اوہ تمام
 عرض نہ نہیں آئی اُسوں ہوش

یہ گل کہہ کے شہر دی ہوئے طرف ران
 نوکر اُس شہر پڑے ویکھن جا بجا
 وچہ شہر سے اچ اک عورت آئی جان
 سن کے پاسوں نوکراں کہن لگا بھول
 مارو اُس لوں جان نہیں واصل نہ کو
 نال تیرے ایہ کون ہے سانوں اکھنا
 سن کے لیس کام لوں جوسی لوک شقی
 راضی ہویا ویکھ اوہ کافر بے دین
 بی بی دیول آگیا اوہ کافر بجا
 ذرہ محل جے کر پئی تا پڑھ لوں نیاز
 نیت کرے نماز دی بی بی اوس مکان
 دیوچہ کئی بہت سی تھک گیا بھول
 بی بی وچہ نماز سے رہ نہیں کرے نیا
 تہے دونوں پر بھی آگیا جس نہیں چل
 پھرے ادنی ناگراں ہرگز مول ورا
 پہاڑا ناگروں اوسدا کیتا جسم خدا
 دوجی وارین آگیا پھر اوناہ معقول
 خشک ہوئے پھر اسدے ہتھ اٹے ہو پا
 پھیر کر ساں مول میں تیر پیرت نگاہ
 اوہ چہا ہو گیا خشک جو ہویا سا
 اسی وچہ نماز سے بی بی صاحبہ بین
 مرفے وانگوں زمین لے جا پیا مزار
 لوگ جو ویکھن اُسوں سپا ندرا حال
 باجہ گناہ جہان وچہ میں ہو وان بدنام
 تہرت نہیں لے اٹھ کے ہویا کھرا خا

ایہ جاہود سے وہ ہے عورت و ڈوکی کمال
میرا بخش گناہ توں جو کچھ ہوئی خطا
خدمت تائیں دیو نہالو تڑی بہت مقبول
آئی ان ابراہیم سا پیشا جس مقام
پیوں ایتھوں لیکے ظالم کس مکان
خدمت توں ایہ ماجرہ گھلی میرے نال
رہیا میں اودہ و پتہ دلہی اکھیں نال

بی بی دیول فیکھ کے کہن لگا بہ چال
بی بی توں تعظیم کر کہند گھڑوں جا
رخصت کر کے تورا دانی بی بی توں بھول
آئی بی بی ماجرہ اُس لو تڑی دا نام
اگے ابراہیم دے بی بی کر کے بیان
ہو جوا نا گزریا اکھ سٹایا حال
کہیا ابراہیم نے جو گزریا تین حال

مقبول مصنف

وچ اندھیرے ہو تھیاں ایہ اکھیں میں کور
لیگا انہاں اکھیاں اندھیاں سب طور
انہاں توں معلوم ہے فاسق اتے سعید
جو ہے وچ چھانے ہے سب چہ نظر
دلہی حالت انہاں ہو نہی سب بیان
ساجیہ دی فتح تھیں اوقت ہو گیا
فتح ہو گیا گل توں ایہ قلعه دا دور
اودہ دروازہ نور سی ایسی قلعه دا چار
نیز اسے ہتھ وچ دتا شاہ جہان
تدوں حضرت علی تھیں سپر فتح ہوا
نہا و تدیول ساریا کھیا سا اصحاب
سامیہ اندھیا تھیں کی سدا و تدیول
محلیم ہتھ وچ تھیں اکھیں لہیاں سنا تھ
سا گھد ویدیاں اکھیاں ہو یا انہاں بیان
آپا چالی منتر لاں تھیں اودہ دور پکار
وچ ملائی غار تھیں ستوں میری پانت
ہو گئے ہو ستھیاں سی غازی مرد تمام

ایہ اکھیں میں ظاہری لہیاں اکھیں ہوا
دلہیاں اکھیں جان توں اودہ بصیرت ہو
اکو چہا انہاں توں سب قریب بے پید
مشرق تھیں نامغربوں رکھن اودہ خبر
ظاہر تھیں انہاں نے سب ہو یا جان
اودہ اکھیں میں انہاں دیاں جس تھیں خدا
پہاں ہوں فتح تھیں دلی ایہ خبر
ہتھ اندر اس شخص دی ہو سی کھالوا
اچرا تھیں سی آگیا شاہ علی مرزا ان
فرمایا جالوڑ توں ایہ دروازہ جا
جانا دلہیاں اکھیاں تھیں ساعر خطاب
نہا و تدیول اسلام و شکر ہو یا دور
سن کافر وچ فاسقے لاپتھی سی کھات
خطبہ پڑھدا تھیں سا وچہ بر سنے جان
خطبہ اندر عمر لے کیم اتروں پکار
شکر سب کفار واپس تھیں لاکھات
اودہ آوازہ عمر داسیماں فوج اسلام

ولدیاں اکھیں ساتھ سا جاتا انہاں ضرور
 ساتھ کرم سے اکھیاں ولدیاں کرے وا
 جو اوہ حاصل ہو یاں مول نہیں ورہیں
 وہ جیہٹا اور تاتا اور اصل نہیں
 کہیں اس کلام نہیں جلدی بند لیاں

حضرت تہاں بی باجرہ تالے یا تکریم
شہر فلسطین آیا۔ اندر راہ بچھان
اسدوچہ بنا یا ابراہیم مکان
ویرہ ابراہیم نے جتنے کیستاسی
ہو یا ابراہیم دیکھ رہے تھیں مشہور
اوس جگہ پر رہن نلی دیکھے کہ مکان
اندر کاشت کار و عرسند اسامشغول
مشتعل عرسہ ہو گیا ابراہیم امیر
مشتعل گاہیں پکے ہو کر یا چھ شکار
لنگر یک بناؤ نرا او پر پ سمیٹل
اسنوں ابراہیم نے کیتا ایہ فرمان
کہ بین لطیف انسانوں ہن پیٹے گمراہ
کرن دواہت مرو تھین اسی انماں سوم
اندر شہر سدوم دے لگا رہن سدا
حالت شہر سدوم دی جو کچھ ہوگ غرور
میں نہ خلیل و اخلاقت نال یقین
آوا وہ بہشت پھیں رکھنا اس جار
ہو سیری اولاد واسے اپہ حکم یلی
سیری ہو یا چہل شہر سیان

[illegible]

رکھے اوپر گرگان نیزے چار منگا
 دور وازے اُسے رکھے ہالا زیر
 کھاتا اونٹان گرگاندا گوشت خون
 جان اوہ کرگس بھیکھیں ہوئے بہت چیر
 پیٹھا وچ صندوق دے ہک پیٹھا یا ہور
 ہر گوشے صندوق دے ہک ہک سان
 آخر گوشت دیکھ کے کرگس اڈے زور
 ترے دینہ لاناں جان اڈے کرگس ل آسمان
 ہن نزدیک آسمان ہو جانے ہے اوہ زور
 آماجویں زمین تھیں اونویں نظر پیا
 کتنی دور زمین تھیں بیکھیں مرنے زیر
 مول نشان زمین ایشیوں نظر نہ آوے
 جان چو گئے دن دیکھیا اونویں نظر پیا
 دن پنجویں جان کھولیا اُس روازہ جان
 کپھا اُس وزیر نے کس دل مارین تیر
 کہندا ماں میں بار اُس نوں طرف خدا
 کپھا اس وزیر نے اوہ سب و امجد
 قادر ہے ہر چیز تے جو اوہ کرے سو ہو
 غمتے اوں وزیر نے ہو یا سن مردود
 غصے ہو وزیر نوں سٹے طرف زمین
 پچھوں طرف آسمان دی مار یا اُس نے تیر
 پکڑا جبرائیل نے زیر صندوقے آوے
 پشت ماحی دیوچہ توں دیوین تیر لگا
 کہیں آلودہ خون تھیں پھیریں اس دل
 اولہین جبرائیل نے کیتا حکم او ا

نیزیاں اوپر رکھیا ہک صندوق لیا
 تا پھر اس شریہ لے کیتی مول نہ ویر
 بند کیتا اُس لن دین نہ کہا دن نوں
 تا مروت شریہ لے کیتی ایہ تدبیر
 نالے تیر کمان بھی ہک اٹھا دے چور
 تان گوشت نوں دیکھ کے اڈن دل آسمان
 لیکے اُس صندوق نوں آنا وچ مردود
 دٹھا کھول صندوق نوں تا مروت شیطان
 جو تکر آ زمین تھیں نظری پیا ضرور
 لگا کہیں زیر نوں ساتھ جو اُس دے سا
 تاقی کھول صندوق دی کہندا ہو دیر
 پانی نظری ہیگا جا بجاء
 کر کے بند صندوق نوں پیٹھا وچ جفا
 تیر چاؤن واسطے لبندا ہنمہ کمان
 کسوں جا کے لگسی بینوں س اسیر
 اللہ ابراہیم واکر ساں بارفتا ہ
 ہستی ہے ہکا و سنوں میں ناں تابود
 دیوے دولت اوہ ہے عزت دے نہ کو
 دروازہ صندوق کھولیا اُس نے زور
 گلے چیرائیل نوں او تھے رہا برین
 حکم کیتا جبرائیل نوں اللہ رب تیر
 وچ ہستیاں جو تدا داخل کیتا چا
 تا مہری درگاہ تھیں تا امیر رحب
 مڑ جائے ترو دے خون آلودہ چل
 دیکھ آلودہ نیز نوں راضی ہو گیا

جلدی اٹھ صدق تھیں گوشت سے اٹھا
 نظر اتر جان کر گسان گوشت ہیا تھول
 وگا وہ زمین سے ابر جان پید ہیں
 میں تان پیرے رب نون کیتا مارفتا ہا
 میں تیرے لہجے تھیں کھوہ لیا آسمان
 کہیا ابراہیم نے من مندرے مردار
 مرنیوالا وہ نا ہے قصادر کرتار
 کہتا ابراہیم نون رہا پیر پیری فوج
 کیتا تیرا رب میں وچہ آسمان فنا
 کہیا ابراہیم نے انت نہ فوج خدا
 ختنی اسدی فوج ہے کوئی نہ تھا نے ہو
 سن کے ابراہیم نون کہتا افرمان
 لشکر سارا اپنا چلدی کرے تیرا
 سب سامان تیار کر پھول شیر کرے
 دیکھان اُسدا زور میں سب خدا کا
 لشکر اس لعین نے کیتا سب تیار
 آتا ہا ہر شہر تھیں اک و ڈا میدان
 شکے ابراہیم نے دونوں ہتھ اٹھا
 رہا یہ لہون ہے کردا بہت گمان
 پہاں اس لعین نون اپنی فوج وکا
 کہتا ابراہیم وہی کرے تھیں وکار
 بابل کے نرو یکو ہے ہک پھاڑوڈا
 جتنا لشکر اوسدا کتنی اندر ہے
 کیتا وہ فرشتیاں چوہن انا فرمان
 حضرت کہیا کہیں نون پھر آیا ویکھ

کہتا ابراہیم وارپ لیا ارج مار
 مردی طرفت زمین میں تان ہولول
 کہتا اسد خلیل نون اس وقت لعین
 خون آلودہ تیرا ہے دیکھیں نظر اٹھا
 تیرا لہجہ تھیں بیل و ستوں مارا کر حیران
 اللہ قادر پاک نون کوئی نہ سکے مار
 خاتنی رائق خلق و اسدا ہے پیسار
 کتنی وچہ آسمان سے جیسے کرواموج
 ہیں میں لشکر اوسدا کرسان مار فنا
 کتنی کوئی نہ جاتا پھولوں رب بشار
 باجھوں اللہ پاک سے سب ای فاستق چو
 کہ نون اپنے رب نون جنگد کرے سامان
 کھلے تیرے سامنے ہے پیرہ تلوار
 اندر میدان سے پھر مال لڑے
 کہ نون ستوں جاکھے دیر نہ کرے ڈرا
 ست لکھ اسدی فوج سی ہو ذریر ہلر
 کھڑی کرے یہ فوج نون اوہ اس مکان
 اگے پاک لطیف ہے کتنی ایہ دعا
 سا تیرے ایہ جنگ دا کردا ہے سامان
 کھینچن ستوں موت سے کہیں لہجہ
 کیتا حکم فرشتیاں واصل نہ کروڈا
 پھر اس تھیں کڑھ کے کرد مقابل چار
 اتنا پھر کٹھوں و وہ نہ کر دکی
 اتنا بدل واکہ جیاں پھول میدان
 پھر تیرے بابا نہ جیو تکر لکھیا لیکھ

سن کے جلد بعین نے کیتی فوج تیار
 اچرا تھون اچا وندا پھر وچہ میران
 ڈھول بجاؤ زور نہیں ہوڈی کے پکار
 لشکر کے ول آیا پھر تے تار
 مغر سران نہیں کھا یگے کیتی فوج فناء
 لشکر دیول ویکہ کے تے ترقتا شریر
 لشکر پھر کھا یگے کیتا سب فتن
 پھر سا جو اوسدا گیا ہو یا اس تال
 جان عورت تے پاس اوہ بیٹھا جا شریر
 عورت لوں دکھلا وندا پھر اوہ شیطان
 اندر تک شیطان دے پھر وڑیا چار
 اللہ اے مغر تے ہون لگا سول
 کھڑا ہوئے پھر پھر پھر سو ندا کردی پلید
 کہہا امیران اوسنوں سنوں صلیب تاج
 گزیرے چالی روز جاں آیا حکم خدا
 جا کے کہہ غرودوں اچے نہ ہو یا دیان
 جا کے ابراہیم نے کیتا سب اظہار
 کہندا تیرے رب واپیکا کون گواہ
 گھراندر غرود دسکے جو آہے ہتھیار
 کہہا سہ سال حتی ہے قادر رب خلیل
 سب گھر دے ابا پائے ظاہر کیتا یہی
 سن کہہا غرودے سپا سپا پائے جا
 کہندا کہہا تھو سی تھا ہر مینوں سن
 حضرت کہہا اوسنوں سن غرود مکار
 بولے حکم خدا نہیں ساسے محل مکان

کھڑا ہوئے میدان چکر کے صفای قطار
 دکھا جہون شریر تے ہو گیا حیران
 سن آوازہ ڈھول و اچھر ہوگ فرار
 سارا پھر شخص تے ہک ہک بیٹھا آ
 کوئی نہ سپا جیوندا ہوڈی فوج تباہ
 گھراندر جا اکھرا عورت لوں لے پیر
 کھڑی کھڑی کھا لئی میری سب سپاہ
 نس جہون میدان نہیں گھرا یا بد چال
 پھر سدی ران تے بیٹھا کر تدبیر
 ایں جناور کھا لیا لشکر وچہ میدان
 کھا دن لگا مغر جاں مول آرام نہ آو
 ہر ساعت پویش سا ہو جاندا مہول
 تائے لوں کھڑا ہو ندا وروستہ پید
 اندر نقل نہ ہو ندا اس دا کچھ علاج
 حضرت ابراہیم لوں وحی سنایا آ
 وحدانیت پروری اوپر لیا ایمان
 کہہ کلمہ لوحید واکر بھی فضل غفار
 مینوں نظر نہ آو ندا جو چلے اُس راہ
 مشرق نش لباس بھی تینھاں تے تلوا
 ایہ برحق رسول ہے ابراہیم خلیل
 ابراہیم رسول ہے بھیجا برحق رب
 سدا ہوا یہ چک کے سارا وچہ دریاء
 پچھلے شاہد چاہئے وچہ دریائے نیس
 دین گواہی پدی ایہ سب محل دیوار
 اللہ واحد رب ہے تے قادر سبحان

جان اس محل مکان تہیں مینان ایہ تکرار
 ہوئے مکان فنا جان کہند اوہ حسین
 شاہر ہوئے تو حید و می یار غ اندر شجائے
 ہے برحق خدا پیدا پریم رسول
 دیو ہمارے یا غلام و ڈوہ درخت جلا
 کہند ایریم لول میں توں شاید کون
 میں پیچیرا و سدا جو ہے الشہ پاک
 اوہ یو وقت پوشاک لئے کلہ پیا پاک
 اوہ لیا جس پوتا کے پاوے ہوز لباس
 اند حکم خدا پیدا حضرت شبیرا جیل
 آفت قوم کفار تے جان پیچیرا جان
 ایڈا کافر ایہ ہے کفر و شلے نہ مول
 طرف نصیحت اوسلوں ورہ نہیں خیال
 لیکے اوتھوں ٹر پیا ایریم خلیل
 پیچیرا اسے ملک تہیں پیچیرا ہر
 دوزخ اندر جا پیا او سے وقت نرود
 ایک رہایت وچ ہے پھر اوہ پچیرا
 رپیا پر سلطان چار سو مقرر اندر نرود
 اندر او سے درود سے دوزخ جا پیا
 چپکھوں وں تہیں خلق نے اندر ایمان
 وچ ہتھم چا پیا چال نرود شہریر
 عرفان کرن خلیل سے سایہ ملک ایران
 ہن تہرا ایہ ملک ہے کرتون ایہ آباد

کہند ایہ مکان سب کر دیو ہمار
 کون گواہی دیوی تہرا ہے زمین
 اللہ قادر پاک ہے شک کر سے مردار
 نقشے ہوئے آگہا اس ویتے جہول
 دور کتا سب بل ٹون جسدہم کیا جلاء
 حضرت کیا او ساتوں سنتوں کے بیوان
 آپ گواہی دیوی ایہ پیرا پوشاک
 کلہ سن کے اوشے لایہ سپر پوشاک
 اندر اک جلا وند اوسلوں اوہ خدا
 کہند ایریم لول کہند ار سب جیل
 ہوئے شک لیا و شک اللہ جہ ایمان
 پتھر و انگوں سنتوں کے کافر جہول
 ایہ ایمان نہ لیا وں مری ایسے حال
 اندر درود قید سے سا نرود و خلیل
 اس تہیں اوں شہریر کی پوری جان خدا
 کہ نہ آیا اسد و جو کر سی سو جہود
 موٹا ہوا سرخ پیرا پتھر شہریرا
 حالون ہوا پیرا چال کی سو جہود و
 حضرت ایریم نے کیستہ شکر خدا
 کلہ آگہ خلیل و اوہ سے مسلمان
 مسلم ہوئے اوشے پچیرا سپر شہریر
 اوس کلہ شہریر ظلم تہیں لایہ ایران
 حضرت ایریم سے سر کر پیرا ارشاد

خدا تہیں مینول ملک کی سر کر پیرا مول
 بالک ہمار سے ملک دا اللہ ہے مشہول

ملک کے اوہ ملک اجملوں میں زوال
 ملک مصر کے شام ہے شامند ہی جا
 ایگل کھ کے عجم لون ہو یا خلیل روان
 مدت پچوں حلب لون و جاند الشریف
 پھر گیا اس شہر لون جس جاساک شاہ
 جس نے بی بی ماجرہ دنی آ ہی جان
 جان آیا اس شہر و چہ ابراہیم خلیل
 واحدیت اوس جا کر کے خلیل بیان
 سے رعیت اپنی اندا اس اسامہ
 بی بی تائیں چھڑ کے آیا سی جس جار
 سن کے بی بی سائرہ بہت ہوئی خوشحال
 حضرت ابی سائرہ بہت فقیر ملا
 اوس جاگہ وی خلق بھی ہوئی بہت خوشی
 ہو یا ابراہیم بھی بہت آسودہ حال
 جاں شمس کے لون اپنے رب لیا از مار
 وچ خزانے اوس کے ہے سب کا ضر چیز
 حضرت ابراہیم جان ہو یا صاحب مال
 کہند اگر وہ مول نہ میسر ہے اولاد
 حضرت ابراہیم نے منگی ایہ دعا
 کہ منیہ بنون میرا وارث ہو
 نالے بی بی ماجرہ کیسی ایہ دعا
 حضرت بی بی ماجرہ آ ہی تدون جوان
 اوپر بی بی ماجرہ ہو یا فضل خدا
 گذری مدت حل دی پیدا اسما خلیل
 حضرت ابراہیم بھی بہت ہو یا خوشحال

میں بندہ مان اوسدا جو ہے جل جلال
 بنیاں دی بھی رہتا ہے اوہ ملک صدا
 رقیہ نام کران سے اندر رہیا آن
 او تھون بھی پھر میں لون آیا مرد لطیف
 کھوہ لین باسا عورتان آنا اوہ گمراہ
 تیکھے اسدا حال ہے ہو یا سب عیان
 ظالم سی اوہ باو شاہ نالے بہت خلیل
 من لیا اوس شاہ نے لے اندا ایمان
 پچوں ابراہیم نے کیتا کوچ مقام
 اوس طرف لون آیتا او تھوں مرد خدا
 ہوندا وہ مکان دی و اخل خوشیاں نال
 دانا نام خدا پندر سے دوسو درسم اٹھا
 گنگا کن نصیحتان ابراہیم ہی
 ابتدا سون بخشیا سب دنیا و مال
 کرے عتایت اوس کے تان پھر پاک خدا
 پھر کہن لون اوسدی دیو سے رب تیر
 دلیر و پنے خلیل ستر لیتا تدون خیال
 فضل ہووے سب جو رہا تیں تالی گھر ز آباد
 اگے رب علیم سے دو توں متھ اٹھا
 تیری وچہ درگاہ سے کی نہیں ہے کو
 اگے رب علیم سے دو توں متھ اٹھا
 تیرے بہت حسین سی بی بی عالی شان
 بی بی ہوئی محل تہین اللہ سنی دعا
 گھر و چہ ابراہیم دے کیتا رب خلیل
 حضرت اسما خلیل تہین کرے پیار کمال

جا کے اسماعیل لون کر کے پیار قدیم
ماجرہ تے فرزند تھیں رہندا لشکر گزار
بی بی تے فرزند تھیں رہندا این خوشحال
تان میں انگوں ماجرہ بہت ہوندی خورد
ساتھ میسر کرے ساڑھ کر دی رشک کمال
جا ہی پہر ماجرہ لے بیٹا نوان
گہرو چہ بی بی ماجرہ جاندا وہ قدیم

ڈٹھائی بی ساڑھ حضرت ابراہیم
جسد م بی بی ساڑھ ڈٹھا بہت پیار
رشک آیدل اوسدی جان ڈٹھایہ حال
کہریری ہی دہوندا ہے اللہ فرزند
حضرت بی بی ماجرہ جان ایہ جاتا حال
اے جاگہ نہیں چھند کے اندر مہور مکان
ساتھ محبت پیست و حضرت ابراہیم

احوال بنیاد و ملکہ آپ مرم

کہندی ابراہیم لون ماجرہ لے توں مال
چھٹا وین لون جانیکی جس چاہے دسار
ہو و سے نہ انسان و جس چاہا ہم نشان
کیتا حکم خلیل لون حضرت رب کریم
بی بی لون لیجاہ تون اندر کسے ا جاڑ
ماجرہ سے فرزند لون لیجاہ ساتھ خلیل
بیت المقدس شہر نہیں ٹرد ہی مکہ دا
مول نہ اوہ آباد سا آنا صاف میدان
چھڑین اس جا ماجرہ کیا رہے علیہم
و سے براگہ ماجرہ بیٹی جاسٹ تواب
اوس جاگہ وچہ زمین لون کوئی نہ کر قبول
جو کوئی اوسکے جاندا ہوندا کج کیا بے
بھری پیل ہر تحت نامہ جا آریستہ
بلاگہ سانی اس جانہرتے سا آسمان
ماجرہ لے تے فرزند بھی پچھڑے وچ میدان
بھون اسماعیل دے کرنا ناہ قرار

محلہ ہو پاساڑھ لون ایہ جسد م حال
نالہ اسدے پست لون اندر کسے ا جاڑ
پانی و انتہول نہ ہو سے جس مکان
سن رشک ہو یا حضرت ابراہیم
جو کہندی ہے ساڑھ کرتوں او ہو کار
لے اہنا توں ٹریا حضرت جبرائیل
آئی اوہ اس طرف توں کعبہ ہے حجاب
تدوین کے شہر وانا سا نام نشان
اندر اس میدان فٹے جان آیا ابراہیم
جس جاگہ دیوچہ ہے ہن زمر موی آب
سایہ کسے درخت دا و تھو سا سول
گرمی آری نہ آپ دی مول نہ او تھے آب
خشک تامی زمین سی گرم آہی سہ ریت
اے جاگہ کھورخت دانا سا نام نشان
کیتا او تھون مرندا ابراہیم سادان
حضرت ابراہیم لون آنا بہت پیار

حضرت ایراجیم ساروند اہو بیتاب
 رخصت ہو کے شہر پاپیت مقدس ول
 بیری تائیں پھٹیا اندر اس میدان
 طرف اٹھانندی دیکھ کے کیتی ایہ دعا
 رونا و تہون ٹرپیا و لوچہ ساد لگیہ
 اگلی بی بی ناجرہ آ ہی جنگل و چہ
 پانی و آبک اوس جا قطرہ سول نہ سا
 بی بی و جان تہ تہیں سک گیا جاں شیر
 جان لبان سنے آگنی چوہہ ساسم صوم
 آخر و لوچہ ناجرہ کیتی ایہ تدبیر
 لڑکا پاس گئے زمین سے ہوئی آپ طیار
 مڑ مڑا لے ویکھدی اس لڑکے دیول
 میرے اس مصوم لڑکا اوہ بخا وے کھا
 مروہ پھیر صفائے باندی چل دی چل
 پیچھے مڑ مڑ ویکھدی نالے ول فرزند
 دو نان پھاڑاں وچہ اوہ دوڑ پھر سووار
 دوڑ صفائے ویکھدی پانی تھو نہ آر
 ہر کوہ آئے ناجرہ آلی ست ست وار
 ستواری جان ناجرہ پھری ہو کے مجبور
 ٹھک گئی جان ناجرہ پانی تھو نہ آر
 آگے پیچھے ویکھدی کوئی نظر نہ آر
 جلدی آلی دوڑ کے پستھے اسمعیل
 پیر جاسما جیل سے گزرتاں زمین
 مروہ دیول جاوندی پھیرشتاں تان
 راضی ہو کے ناجرہ پانی پیندی جا

وچہ وچھوڑے پست و ہوندا چاگر گیاب
 بدل چوون پرسات داور لوں پورنہ ٹھل
 دو جانکڑا جگروا سا فرزند پستھان
 ایہ جاگ آبا و کر سیکر پاک خدا
 وچہ وچھوڑے پست و اکھین چلے نیر
 دن چڑھیا مادھ پستے کیتی بیتی زچہ
 تنگ کیتا جان تہ نے عقل رہی بجا
 حضرت اسمعیل تان بھوکھا ہویا زجر
 روندی بی بی ناجرہ دل اندر غموم
 ایہ لڑکا مر جاوسی جے نہ ملسی شیر
 چاندی صفایاڑے اوپر ہوئی لاچار
 کوئی نہ آوے جانور جنگل و چون چل
 پانی تھو آ پیا ڈٹھا ہر ہر دا
 پھیر صفائے جاوندی مڑ کے مروہ ول
 کہندی آئے مول اس لڑکا کوئی گزند
 نالے غم فرزند تانان کو جا وے مار
 چارونظر سے ویکھ کے مڑوی مروہ دا
 پانی نظر نہ آ پیا مڑوی ہو لاچار
 اوہ ہرے من جا جیان رج اندر دستور
 کوہ صفائے اوس لئے پھر کبھی و مار
 و لوچہ اسماعیل و استون فکر پیار
 ڈٹھی بی بی ناجرہ قدرت رب جلیل
 چشمہ جاری اوس جا کیتا رب پرین
 پانی نظر نہ آ پیا رہی بھیرا بھال
 کر کے وضو نماز بھی کر دی تر شاہا

شکست پیمان کیا پس پانی بی کر خیال
 کار پانی روانہ کریں یہی اے تسبیح
 حضرت پانی بی باجرہ سن ہوئی خوشحال
 روئے دن کہہ دیا آبیاس ۱ چار
 کوہ صفائے جاہل کے کیتا اوس و پیمان
 جا کے اوس مکان سے اپر پیوان آب
 اوپر جا پہاڑ سے نظر کرن چو قہر
 عورت اوپر اوپر سے پٹھی کے خورند
 جلدی حضرت ناچرہ دے ول آگئے
 کیہانی بی باجرہ جنگل اے خدا
 ساتوں ایتھے رہن واکیتا حکم سبحان
 پتیا جان اس قافلے پانی اوہ مرغوب
 رل سوداگر باجرہ آگے کرن سوال
 حکم کریں جے اسمانوں ایتھے رہیے آ
 عشرہ یمنون دیوسان اندر ہر سال
 کیہانی بی باجرہ جلدی خواہش ہو
 تاجر نیکے باجرہ پاسون گیا یمن
 اندر اوس میدان دے انہان بنانی جا
 رہندی بی باجرہ دے سبے تاجدار
 تھوڑے عرصہ ہو گیا اوہ مکان آباد
 حضرت بی بی باجرہ بھی رہی خوشحال
 آیا ابراہیم سے کت دن جبرائیل
 بن پہنچی بی باجرہ اسجا کہ خوشحال
 بیگنا اسمعیل یمن اندر بہت آرام
 سن کے ایراسیہ لڑن ہو یا شوق کمال

کیا جبرائیل سے کی بی بی لول سے الجہان
 ایتھرک خلق و چہ کری رسیب علیہ
 بن رطرم مشہور ہے کیتی علی بنال
 رہنے والے یمن دے آسے ڈوڈو تجار
 پانی بچھے اسان نول اندر اوس اچار
 با جھون پانی ہونگے ساڈی جگر کباب
 نظری چشمہ انہانوں سیا پہاڑوں زیر
 گودی اندر اوسے بیگنا یک فرزند
 کہندی جا کے کون ہوا ایتھے آ رہے
 ساڈے رہنے واسطے کیتا اوس عطا
 ہونہیں کچھ بنس میں آدم مان انسان
 کیہا ویکہ سوداگر ان اے جاگے ہے خوب
 سالوں نظری آوندی اے جاگہ خوشحال
 اندر اس مکان دے لہان سکھان رہا
 تہا پانی ہندی اوپا سان حلال
 کرے سکھ تہا اوسجا عشرہ لہان نہ کو
 اوٹھون لیکے قوم لون آیا چھوڑ وطن
 مکہ نام پکا دندا اوہ سوداگر چار
 نامے اسمعیل نہیں کردی بہت پیار
 او سجاگہ و چہ رہن دے آسے پیر لشار
 رہندا ابراہیم دا آکھ سٹا وانی حال
 واکیتا بی باجرہ کے کثیر قلیل
 جاگہ آ پار ہے کیتی جل جلال
 کردی دیالانہ ہوو سی ہرگز اوہ مقام
 بی بی اسے فرزند دا جا کے ویکہ ان حال

اگے بی بی ماجرہ کیتی ایہ کلام
 ویکھ آوان میں جائیکے جو تو دین رہا
 جاوین توں جس اونٹ لڑا پر ہوا سوا
 اوپر بیٹھا اونٹ سے ویکھ آوین فرزند
 حضرت ابراہیم سے کیتا ایہ مطلوب
 ڈٹھا اوس میدان توں ہویا اوہ آباد
 اکون بی بی ماجرہ ویکھ پہچان لیا
 بعد سلام دعا دے بی بی کرے کلام
 یہاں ابراہیم نے بی بی سائرہ مال
 آتران زیرہ اونٹ پھیں کپڑا کران کلام
 حضرت اسمعیل دا ڈٹھا جدوں دیدار
 کیتا بی بی ماجرہ ذرہ اونٹ پھیا
 دھوان سردیوال میں سر توں ڈرا پھیکا
 حضرت ابراہیم نے دتا اونٹ پہار
 سببیں مبارک اپنان میواں کر ڈھیل
 دھونے ابراہیم دے اوسے سردیوال
 دو بیول پھر کپیا پھر ہور اوٹھا
 رہندے اوسے سببیں دے دھونے بی
 پچون ابراہیم نے کر کے اونٹ کھڑا
 دا بٹم ایہ خلیل دا پھیر رہیا دستور
 اندر ہر سال دے آئے اوس مکان
 اکون ہرگز اونٹ دے نہ کرایا زیر
 جدوں اسمعیل وی عمر ہوئی نو سال

میتوں اس فرزند سے باہوں نہیں رام
 اس شرط نہیں سائرہ رخصت دتی چا
 اس نہیں زمین نہ اترین کر توں ایہ تکرار
 اوپر زمین نہ اترین کر توں ایہ سوگند
 ثریا رخصت ہوئی کے دلوجہ ہو مسرور
 جاندا طرف ماجرہ دل اندر ہو شاد
 کھڑی ہوئی تعظیم توں بی بی اوسے جوا
 آتر توں اس اونٹ پھیں بٹے کھاہ طعام
 کرایا ایہ شرط مان آکھ سنا یا عال
 ویکھن اسمعیل توں آیا ایس مقام
 وجہ جناب خدائندی ہویا شکر گزار
 تیرے اوپر راہ دی گرو پٹی ہر باد
 دور کران سب گرو توں ہون ال صفا
 حضرت بی بی ماجرہ پانی جلد لیا
 کپڑا پھر سے پھر کپ پلیدی ہر تھپا
 نالی سنگھی پھیر دی دلوجہ ہو خوشحال
 آئے دھر کے پیر توں جھلکا دو جیدا
 واپی سنگھی نال بھی رخت نال کمال
 ثریا گھروں اپنے بیت المقدس دا
 رخصت لیکے سائرہ پاسون اوہ ضرور
 بیٹے تائیں ویکھ کے ہوندا پھیر دان
 کر کے بہت تسلیمان ثریا جانداسی پھیر
 اس قربانی کرن توں کیتا حکم جلال

در میان قربانی حضرت اسمعیل علیہ الصلوٰۃ والسلام

وجہ مدار کہ ویکھ توں کیتا ہے تحریر
 جس جاو الصافات وی لکھی تفسیر

عمر آری تداو سدی تیران برسان جان
 کدن اندر خواب سی ایرا بیستیم
 فحری ایرا بیستیم کتب سواوشت منگا
 دو جیدن پھر اوسول آیا ایو خواب
 کسواوشت منگایکے فحری ایرا بیستیم
 شیخے روز خلیل نے پھر ٹھایا خواب
 میں قربانی کی کران نایں میں معلوم
 کر کے میں قربان کی دیوان نام خدا
 ہو یا حکم خدا پیداں تون نال تیسر
 اوہ شیخے میرا سٹھے کر قربانی تون
 شہر تہ ایرا بیستیم سٹھے آٹھ شش تانی نال
 تینوں اندر خواب و پت کیتا سٹھے قربان
 کیا اسٹھیل سٹھے بہت مبارک ہے
 حضرت اسمعیل تہیں جان اپنی حال
 پتر کر دیکھ لے لئی رسم کتب لیا
 کیا اسمعیل نے لیکے نام خدا
 صابر تینوں پاوین وچہ درگاہ خدا
 تیرے ہوئی مولے جے ہا نہ کٹے تون
 حضرت ایرا بیستیم بھی ہوا جلد تیار
 جان زوال نے بیان اللہ و فرمان
 اسید وقت پکار یا اللہ وچہ آسمان
 اندر حق انسان دی کہنہ سی کچھ ہو
 ویکھو سیکھو حکم تہیں ذبح کرے فرزند
 کیا ایرا بیستیم سٹھے با جہون اسمعیل
 حکم ہو یا پھر تون جلدی کر قربان

وچہ عالم سٹھا سال لکھا کچھ عیان
 ویکھو قربانی آٹھ کے کبھار سپ خلیل
 کر قربانی دیکھ پاگوشت نام خدا
 کر قربانی آٹھ کے ایرا بیستیم
 کر قربانی انہا تون کیتا چا اتھیم
 کیتی عرض خلیل نے سٹھوں عرض باب
 میں ان اندر اپنے اس تہیں ہاں نموم
 کر تینوں قربان تون کیتی ایہ ہمار
 تینوں میں کبھار جھو سگی پتر عزیز
 اندر سٹھیل سٹھے تینوں کہنہ ہوان
 آگے اسمعیل دے کیا سال حال
 کر تون اسمعیل تون ایرا بیستیم قربان
 سٹھا ایرا بیستیم قربان تون اندر راہ ریت
 تہیں وکیل چاہا تہیں تون لے مال
 آیا اسمعیل تون لے کیتے دی جاہ
 اوپر میری علی دے جلدی کرو چلا
 پتر کریں تون کردوں پتھرا و پر چلا
 پتھرا پتھری دے تھریا تھند پور تہان
 قربانی تون پتھری تھو کے شکر گزار
 اللہ اسمعیل تون پایا اوس مکان
 ویکھو وزیر شتیو کر کے نوبہ دیہان
 سندھ تافران بھی ناسٹھے ہو سی چور
 ذبح کرن تہیں پت دی ہوندا نایں بند
 ہو رہے مولے عزیز سے سن ایرا بیستیم
 اندر سٹھیل سٹھے تینوں کنان

جان قربانی فاسقے ہو یا اوہ تیار
 بکھو ابراہیم لئے کر کے تیر چہری
 جسد م ابراہیم لئے کیتی کرو رو ان
 حال پھر یاد ویکہ کے حیرت ہوئی کنال
 جو کچھ تیر اکم ہے اوہ لون کر سے تان
 ستال تیر حکم میں یارب دافر مان
 تیر سے اوپر جس نے اک کیتی گزار
 پھر تیر تیری اوس لئے کیتی ساری بند
 ایس وقت خلیل لون آئی ایہ آواز
 حکم میرا یہ سچ ہے آندادہ ہے بجا
 ایسو بیٹا آیا حضرت عیسیٰ راعیل
 پر سے اخیل و سے کیتا اوہ قربان
 شدت اپچیل دی ہن تک جاری ہی
 واجہیکہ دن عیسے اوپر مسلمان

زمین پر فرزند لون یا یا خوب سوار
 حضرت اخیل و سے اوپر خلق و ہری
 لون نہ اسد سے خلق و اکہ ہو یا نقصان
 شفقے ہو کے پھر تیر لون کہند اوہ سے حال
 حکم عدا نہیں پھر تیر نے اکہ سنایا تان
 میں اوسدی ہاں تابع جو بیگا سبحان
 جسد اندر حکم و سے سار اسد سار
 خلق تیر ہرگز کنال جے پھیرن وہ چند
 سنی خلیلا میرا اویں اس نہیں باز
 ایہ آزمائش واسطے کیتا حکم خدا
 دیکھ کس بہشت و آنداپاس خلیل
 رکھیا اخیل لون اللہ امن امان
 امت اندر اپنے کیتا حکم فی مہم
 بھید و نہ یا پکری اونٹ کرن قربان

بیان وفات نبی ماجرہ و احوال اخیل

فارس ہو قربانوں حضرت ابراہیم
 آئے ہر سال وچہ ناغہ کدی نہو
 قربانی و سے مال لون جان گذر و دل
 حضرت اخیل تان لکار ہن او دانش
 دیو و کون تسلیمان جان ہووے دگیر
 اندر غم افسوس و سے پھر ایسے آرام
 اس جا اخیل و سے یار جو سی احباب
 دل او زمان ساریان کیتی ایہ تدبیر
 دختر کوئی ڈھونڈ کے اس وحقار و
 دختر سی ہک کسی دی اوچر انہان اسلوب

وچہ وچہ وچہ پست و زاری کر و قدیم
 ویکہن اخیل لون پھر و مطلب کو
 حضرت نبی بی ماجرہ واپس ہو یا وصال
 ہک پیاری مان بھی سو بھی رہی نہ پاس
 حاضر مان نہ باب سی اکہین چلے تیر
 وند سے اندر او سند سے رہندانا آرام
 غم اسے چھین ویکہ کے ہوشے بس بہاب
 ایہ اکلا الیں جا رہند ہے ویکہ سر
 جہ دل لگے اوسد اسول او داس نہو
 حب اسے وچہ وچہ و صورت آبی خوب

اس فخر تہیں اوسرا دیندے عقد کرا
 آنا اسمعیل نون کار شکار پسند
 وچہ محالہ لکھیا تے جہرالا مواج
 رخصت پاسوں ساہ ایکے ہر ہر سال
 رخصت پاسوں ساہ ہو کے ایرا ہیچم
 رخصت ہوئی اجڑہ سبیاں اوس مکان
 عمر قلیل ناوان ہے مائی داظم جیوت
 ناٹے سبیاں ایچہ ہی ایرا ہیچم خلیل
 جنگل جاشکار دی کردا ہے اوہ کار
 ورتے ایرا ہیچم لے کیتی جا آواز
 کہندا اسمعیل نون ملتا اسان ضرور
 بی بی کیہا شکار نون جنگل وچہ گیا
 جنگل وچہ پیش ہو رہندا تائیں شام
 ہن کیونکر گذران ہے کردا اسماعیل
 گوشت اوہ شکار داز مزہم وچہ بکا
 اس تنگی گذران دی کیتی بہت بیان
 سن کے حال خلیل لے کیتا تروں سان
 شام تیکرے پیناں اوپر ایس مکان
 شرط جو کیتی ساہ نہ ہوگ شکستہ دور
 سو بی بی تھیں پھیرا اسدا سارا حال
 بی بی تائیں اکھڑا جے گھر تھا وند آد
 کسرل نون کرے رتوں وردارہ دی چا
 اکھین تیرا لکھیا جھیرا شایق اہی
 ہک سہیا ہو چی بیسرا ایچہ کہیں

گھر وچہ اسمعیل لے داخل کیتے چاء
 اندر ایسے فغل لے رہندا قدر بلند
 حضرت ایرا ہیچم دا آنا سدا رواج
 ویکھن اسمعیل نون جانداسی ہر حال
 آیا چوں دستور سی اوئے با ہیچم
 تہائی ترند دی سن ہویا حیران
 دئی ہے تقدیر نے رنج الم ہر کیف
 ہک فخر تہیں عقد ہے کیتا اسماعیل
 ہو رہا کر داکم ہے مایچوں کار شکار
 بی بی آئی اندروں پچھدا تال نیاز
 آیا ویکھن واسطے گھر میں ہے دور
 شام وقت اوہ آوندا گھر دیوچہ سدا
 اگوں سو خلیل لے کیتی ایہ کلام
 بی بی آکھ سنا پائدا کھڑا خلیل
 اس وپر گذران ہم کرے ایس سدا
 اسین زمانے وچہ ہاں تنگ الے حیران
 شام وقت مڑا دسی اسماعیل مکان
 بیٹوں اسمعیل ناں مول ندیسی حیران
 پچھن حالت اوسدی بیٹوں و منظور
 مڑ جاوال میں شام نون کینا ایہ خمال
 میرا اسماعیل نون کہیں سلام و عار
 استوں ہراں ضرور نون ہرگز دیر نہ لاء
 لائق تیرے ہر نہیں سرول ایہ صمی
 تیرا شایق کر گیا بیٹوں ایہ تلقین

بیان آمدن اسمعیل از شکار و پریشان حال پدر خود ایرا ہیچم
 ابھل اس نون آکھ کے جانا طرے شام

ڈٹھے گھر وچہ اوس نے نبیاں دے آثار
 پچھنے آئیا سی کوئی انسان
 گھر وچہ ساڈے آئیا سی ہک فتر سوار
 دروازہ تے اوسنے مینوں لیا بلاء
 جاتا اسمعیل نے سی اوہ باپ خلیل
 کہندی اوسنے پچھیا کیونکر ہو گزران
 سن کے کہیا اوس نے آکھیں بعد سلام
 اسنوں ضروری بدل لوں لایق تیرے تا
 کہیا اسماعیل نے باپ میرا اوہ سا
 کیتا اسماعیل نے اسنوں تنوں جدا
 آیا اگلے سال جان ابراہیم خلیل
 درتے ابراہیم نے کر کے اونٹ کھڑا
 کتھے اسماعیل ہے حاضر کر اظہار
 توں ایہ اونٹ بہا یکے اوتر کھاہ طعام
 دو چا سردیوال میں جلدی یوان دہو
 روشن اپنے قدم نہیں ساڈا کرو مکان
 ویکھ رفاقت اوسدی کر خلیل بیان
 جلدی بی بی دوڑ کے پتھر ہک لیا
 کہندی اونٹ بہا یکے استے قدم دہرس
 دہو وال سردیوال میں خاک کراں بٹور
 اونٹ خلیل بہا یکے دیندا سیس نوا
 نالے دھو تا پیر ہک پتھر پھر اٹھا
 قدم مبارک رکھیا اُس نے ابراہیم
 کنگھی نالے پھر دی بی بی طرفے دو
 پچھوں حضرت پوچھیا کیونکر ہے گزران

بی بی کوں پچھدا جلدی ہر گوار
 گھر وچہ ساڈے دس توں بی بی کہیا ان
 صورت پیر لو انگ سی اُسدی کراعتبا
 جو کچھ اوسنے پچھیا دتا حال سنا
 کہندی کچھ ہو رہی کہیا اسمعیل
 میں تنگی تکلیف واکیتا سب بیان
 سر دل تینوں رکھتی مول نہیں ایہ کام
 ایہ گل کہہ کے اوہ نال ہو یا پیر کھڑا
 تینوں کڑھن واسطے اوہ گیا و فرما
 دوچی جاگہ آپان عقد کرایا چاء
 گھر وچہ نہ مول سی تاں بھی اسمعیل
 بی بی جو گھر وچہ سی پچھدا اوس بلاء
 بی بی آکھ سنایا اوہ ہے گیا شکار
 حضرت اسمعیل بھی آوگ دیلے شام
 خاک پٹی ہے سفر دی ذرا آسودہ ہو
 ملسی اسمعیل بھی تینوں ایتھے آن
 مینوں اترن اونٹ نہیں نہیں اجازت جان
 پاس لیا بی اونٹ دے رکھدی تاہک جار
 جھک لوں میری طرف توں جیلہ ناہ کریں
 نالے ہو وال پیر بھی ایہ گل کر منظور
 بی بی اوہے سیس دے ہوتے وال اٹھا
 دوچی طرفے اونٹ دے دتا آن کھا
 رہندے ہوتے وال بھی بی بی ہاتھ کریم
 اندر خدمت اوسدی ڈال نہ کیتی کو
 بی بی شکر خدا پیرا کیتا تدون بیان

اوپر ساڑے رب ہے ہر حال کرم
 حضرت اسماعیل بھی ہندا ہے دل نشاد
 جنگل تہیں لے آؤ تاجا کے روز شکار
 شکے حضرت ریس نہیں کیتی ایہ دعا
 رخصت پہلے آکھیا حضرت ابراہیم
 آکھیں بعد سلام سے رکھیں کمر خوب
 ایہ گل کہہ کے شرگیا ابراہیم خلیل
 نور آثار پیغمبری نظری پئے عیان
 ساڑے گھراج کوٹا آکھیں حال
 روشن رنگ سلیم دل آنا سینہ صاف
 رخصت تہیں اوس اگر وہ پیراں نہیں ور
 عرض تیرا کر رہی پراوہ رہا نہ مول
 آخر رخصت ہو گیا کر کے بہت دعا
 آکھی اوس کلام کی مینوں کوئی ہو
 کہہ اسماعیل جاں آوے وچ مکان
 دروازے دی ایہ ہے سرن تیری خوب
 شکے اسماعیل نے کیتی ایہ نقشہ
 سہل دا اوس ذکر جو کیتا آپ بیان
 کہہ ن ابراہیم سنبلی بی سارہ پاس
 دل میرا ہے چاہو نہا کے جاوا پچل
 گیا اسکے دو مرتبہ آکھا خالی مین
 رہ کے کتنے روز میں کچھ آواں اُس جا
 یک اکھار گیا ہے اوہ ماؤن بغیر
 راضی ہو کے سارہ رخصت دتی چا
 منزل منزل آیا جلدی کئے چل

سب کچھ گھر موجود ہے مول نہیں کچھ غم
 دینہ تے رات گزار دا وچ خدا دی یاد
 زمزم وچ پکا پکے کھاواں لڑتی غفار
 ہو گم پیٹہ تسان تے رخصت پاک خدا
 ایہ گل اسماعیل نوں آکھیں ابراہیم
 سرن تیری ایہ ہے دروازہ می خوب
 آیا ویلے شام دے گھر ول اسماعیل
 بی بی گون بچھا مینوں دیہ بیان
 بی بی اگوں آکھیا سی ہک شخص کمال
 سرتے پیراں نیک ساکھاں خربہ صاف
 خدمت کیتی اوس دی چو آنا مقدور
 رہن قدم زمین تے کیتا ناقہ سول
 کہہ اسماعیل نے مینوں آکھ سنا
 بی بی آکھ سنا یا سخن کیتا ہک زور
 شایق تیرا کہہ گیا آکھیں ایہ بیان
 لاتی تیرے ایہ ہے رکھیں کمر خوب
 اوہ تاں میرا پاپ سی بزرگ نیک ضمیر
 اثر تیرے حق سے یہ سفارش جان
 آکھ سنا یا بیٹھ کے اسکے بہت ساس
 دیکھیں اسماعیل نوں جاواں اسکے دل
 ڈٹا تاں فرزندوں آکھ سنا یا مین
 جاراں دینہ چہرے میں جیتوں دین رضا
 مڑ آواں گا پھر مین چہ رب رکھی خیر
 رخصت لیکے شہیا آیا سکے دار
 آکھا نزدیک جاں ڈٹھا زمزم ول

کرو اکھڑ اور ست سہ اسماعیل کمان
 چاکے اس فرزندوں لائی سینہ نال
 گہروں اسماعیل دے جائدا ابراہیم
 کچھ دن ابراہیم لوں جاں گزے اسجا
 اپنے زیارت واسطے یک مکان بنا
 کیہا ابراہیم نے کس جاگہ فسران
 کیہا ابراہیم لوں اوپر اوں مکان
 دسان اوہ مکان میں چل توں میریال
 پیر پیاہ ہو گیا جسرا یلیل تیار
 کعبہ گزے جا یکے بدل ہو گیا کھڑا
 سایہ گزے وحی نے کیتا یہ نشان
 اگے ٹیلا بیت و آنا اوں مکان
 جان رکھن بنیادوں کیتی صاف زمین
 سی آدم سے وقت دی اوہ جانی بنیاد
 اوپر اُس بنیاد سے کعبہ ہو گیا تیار
 سن توں اُس بنیاد و آئیکہ پاسوں حال
 تدوں جبرائیل سے باز و اپنا مار
 او تھوں تدوں فرشتیاں رکھی چاہیاد
 پھوٹا اس بنیادوں پتھر سنگ لیا
 ستون زمین تھیں شرح ہوئی بنیاد
 اوپر اُس بنیاد سے جسرا ابراہیم
 ہو یا پر امواج تھیں سدا ظاہر آو
 کتھوں پتھر آن کے کعبہ کران بنا
 وہ لیان قیاس تھیں پتھر تھیں جا
 اسماعیل خلیل دو گزے سی تعمیر

زمزم اوپر اونوں بیا خلیل پچھان
 درد چو آئی دو تھوں آنا بہت کمال
 بی بی اسماعیل وی بہت کرے تقسیم
 جبرائیل سنا یا اس نوں حکم خدا
 جس وحی زیارت کرتوں آئے خلق خدا
 جبرائیل دس کہاں کراں بنا مکان
 جس جا اسماعیل لوں کیتا سی قربان
 شکے اوپر اوٹھ سے چڑھیا اوہ فی الحال
 یک بدل نوں پچھیا اُس دم رب غفار
 سایہ جو اوں اوپر داہیا زمین نے آ
 اس سایہ دی گرد توں حلقہ بنا مکان
 کیتا گزے اوسے جبرائیل نشان
 بنیاد ہڈانی لکلی او تھوں کرین یقین
 ہن اب وقت خلیل سے مولیٰ سی بنیاد
 عوچہ عزیز سی معلوم لکھیا ہے اظہار
 آدم جڑوں بہشت تھیں دزارب نکال
 ستواں طبقہ زمین واکیتا سی اظہار
 اوہ بنیاد اُسار کے کیتی چار عباد
 اندر می ثروت اُسار کے آنا حکم خدا
 ہن اوہ وقت خلیل سے جو نئی ایجاد
 تھیں آپ بنایا آنا یا تقسیم
 کیتی عرض خلیل نے آہی پیش خدا
 لے توں پتھر پھاڑ تھیں ہو یا حکم خدا
 مروہ کے ہو صفا تھیں پتھر خاک لیا
 دیندا جبرائیل سی پتھر آن کشمیر

اکثر چروایتان کہیا ایہ بھرا
 تاپ دیوار خلیل اسن توں نال تعظیم
 رکن شامی شے تنک کیتی گزادہ جان
 ایہ بانی گزہ ہودی سن توں تاپ بھرا
 ایہ اکی گزہ ہودی سن توں بانگ تھم
 تاپین رکن یا پوٹن تاسک سودنیک
 ایہ سب گزہاں چھیا توں ہونا چوٹنی جان
 دوگر معرض دیوار دچا گزہاں ہے یاب
 ستویں پٹھ زبیں دے کچھ دی پیا و
 مول نہ نکلے اوسنوں لائے ابراہیم
 شاہ چیمری ہونیا اُسے پھیر لیا
 جدول برابر قدسے ہوئی اوہ تیار
 اٹھ نہ میرا جاند اچی ہوئی دیوار
 کوہ قبیلوں سنگ و جیراٹیل لیا
 حضرت آدم جنتوں آباچوں زبیں
 دنی سی اوریں نے وجہ قیس دیار
 ہن اوہ پتھر چک کے اُترے پیراٹیل
 یوسہ دینے اوسنوں حاجی وقت طواف
 کچھ لے پورے ہے دوچا پتھر جان
 اس اوپر تعمیر سی کردا ہو کھڑا
 زبیں بابر ہو وندا پتھر اوہ پچھان
 اوچا پتھر چوڑا ہوا تھی قدر دیوار
 وروائے ہے چوچا پتھر اوہ چھلا
 کیتی اوہ تعمیر سی توں ابراہیم
 سب سے اگھاں نال تعظیم

کر دیا پ تعمیر بنا پیا سنگ لیا
 تاپین اسود سنگ نہیں کعبہ یا تحریم
 رکن شامی نہیں تاپ توں تیکان رکن
 عراقی نہیں پھر تاپ توں رکن یاتی
 ایہ کعبہ تعمیر سی کیتا ابراہیم
 چھ توں تاپین اوسنوں فیکہ ہوسی ٹیک
 پتھر تھوڑا دیوار دنا سی تھوڑا پچھان
 چوکیہ انگل تاپ گزہاں حساب
 پچھے ہے میں لکھیا کرتوں پڑہ کے یاد
 قفل نہ لایا مول سانشوں یار نبیم
 تختے تے ہو ر قفل بھی دتے چا اگھا
 کیتی عرض خلیل تے اگے رب غفار
 ہن کرنا تعمیر دا ہو گیا دشوار
 واپے ہوئے کڈے کے اُس نے وئے آ
 ایہ پتھر اُس نال سی آگے کریں لپٹیں
 تان اوہ وقت ملہ فان سے وپڑے ناو بجا
 کس کچھ دل رکھیا آنا تھوڑا خلیل
 سنگ اسود اُس نام ہو اگھ سنا با صاف
 اوسے توں پہا اگھ ابراہیم مکان
 حضرت ابراہیم جان جاند اُس قفل سا
 جان خاطر تعمیر دی چڑھرا اوس مکان
 اوس پتھر کے پڑا ہو اردا سی نیت کار
 قدم ہمارے اوس ہے ہن تک پین نشان
 کعبہ اس دانام ہے کہیا رب کریم
 پچھیا سی جبریل توں حضرت ابراہیم

گنتی اوس دیواری کراں بلندی جان
کعب برابر اب توں میرے کریں بناء
جاں اوہ ڈٹھنا پ کے ہو یا نوگز جان
جو ہے گنا پیر واد لوچ کریں دھیان
ہک خزانے واسطے سچے طرف خلیل
ہر یہ تے سب تدریج لے اون انسان
سنگ اسود جو رکھیا کعبے طرف لے جاو
جس جاتا میں روشنی اسدی گئی پچھان
اندر پنجویں روز سے کعبہ ہو یا تیار
پہلے ماہ ذیقعدہ دی آبا جہ اشیل
کہ توں ساری خلق نوں کر آواز پکار
عرض کرو سب آئیکے جو کچھ حاجت ہو
کیتی ابراہیم لے اگے رب نیار
رہندی خلقت دور ہے کیونکر سے ندا
جہدم کریں آواز توں سن سی خلق تمام
اوپر کوہ قیس دے ابراہیم گیب
العدا ہک ایس جانبیاں ہک مکان
ایچھے آخلے نہیں مشکو سب مراد
نالے سائے تسانے پختے رب خطا
جہدم ابراہیم نے کیتی ایہ آواز
جو کچھ آہے زمین دے اوپر سلمان
شکے ساریاں مومنناں کہیا لپیک پکار
حاجی کوئی لپیک نہیں غفلت کر مومنوں
ترک کرے لپیک نہیں جو کوئی حاجی جا
جن پرندے آدمی جو ہے وچ جہان

سن حضرت جبرائیل نے کیتا ایہ بیان
اس تھیں کریں بلنداں نیگا حکم خدا
سنوئل معنے کعب دے ایہ بھی کراں بیان
کہند اسنوں کعب ہیں عربی وچ زبان
ہک مکان بنایا کر کے ایہ دلیل
اوہ میں ساری رکھاں اندر ایس مکان
کعبے گرسے روشنی ہوئی ہر ہر جاء
اوتھوں تائیں حرم دی ہوئی حدعیان
چھوہیں ماہ شوال دی شروع ہوئی ایہ کار
کہند اخلیل نوں گھلپار جلیل
جج کرو سب آئیکے کعبہ ہو یا تیار
آ اس جاگہ زیارتوں قافل ہے نہ کو
ساری خلقت سننے کیونکر اوہ آواز
حضرت ابراہیم نوں کیتا حکم خدا
ساتھ بلند آواز دے کرتوں ایہ کلام
اوپر اوسے چائیکے کیتی ایہ ندا
کر و زیارت ایس دی جو ہے وچ جہان
عرض جو کر سی ایس جا اللہ دیسی عا
ہوسن بھی ہو رعتاں اوپر نساں عطا
مشرق مغرب نیکی سی اسدی گئی آواز
مشرق مغرب نیکی سی جو صاحب ایمان
ایہ بھی اوپر حاجیان سنت ہو یا قرار
نیکی قیامت ہو یا ایہ لپیک قبول
اوہ سنت دی ترک ہے اسدی وچ خطار
کعبہ دی تعظیم میں کر کے کل عیان

روانے نے اناس باجھ بانوک پنکا دمی بگوں میں جیکو اسطے آویں تہا طرف ۱۲ ستا فانیل امدت من اناس تہو خا لیم پس کرتوں لوں لوگوں کو کمال انکی طرف ۱۲

کعبہ دی تعظیم تینیں منکر نہیں کوہ
 حرم ابراہیم تھیں کعبہ ہو یا بنار
 میرے پاسوں ایہ جو قبیلہ ہو یا بیتا
 اللہ کے ایہ فضل دی ہوئی سب تاثیر
 اندر جلیل نے اللہ دافران
 بہت زیادہ اس تینیں ہے کفار کذاب
 روئی کپڑا جو کوئی دیو کے ہتھ محتاج
 اسدا اجر عظیم ہے اللہ دے نزدیک
 اوسے وقت خلیل نے متی نذر چہان
 لنگر خانہ اوس چاکر دا ہور تیسار
 جو کوئی نے جموں کعبہ دیول بیان
 چکران جو آوندی خلقت یاچہ شمار
 ہور سخاوتوں جو سی وجہ خلیل

در بیان حضرت لوط علیہ السلام

آٹا ابراہیم دا اندر شام مکان
 اسے گہ اولاد ناں ہرگز ہوئی مول
 گھر پیر وچ رہنے دتی تاہ اولاد
 آخر ہوئی قبول اوہ وچہ درگاہ خلا
 کہا سلام سلام ہے آپے خوب چوان
 روئی پاسوں کے نوں کدھی رکتے دور
 اگے بی بی سائرہ گوشت آن دہرے
 کبیرے اسپن کہا و سالن نہیں چارہ
 روئی گھر چہ اوسے کہا اندا ناں کوہ
 گھر سیکے وچہ انہاں کیوں روئی کہا دی تا
 کبیرے ابراہیم لڑی ناں ہو دیں مشہوم

کہیا ظاہر قصص ہے اندر ایہ بیان
 حضرت بی بی سائرہ حرم خلیل سول
 اس کارن غمگین سی رہندی پنہاں
 ہر دم اگے رہے کردی ایہ دعاء
 ہمدن ابراہیم کے گہ آئے ہمدان
 حضرت ابراہیم دا چو آٹا دسستور
 سن کے چچہ گاؤ دا فوج خلیل کرے
 گوشت ناں پنہاں کے سد لیا یا چاہے
 رسم آہی اس وقت چچہ کوئی دشمن ہو
 حضرت کر معلوم ایہ وچہ اندر پچھے آہوہ
 کرے اندر پچھے ابراہیم ہمدان ہمدان معلوم

اسیں فرشتے لوط اول گیلے پاک خدا
 گھر تیر پوچھ دیوسی اللہ ہک فرزند
 ہوسی اسی نسل تیں مرسل شہر ہار
 نالے دلوچ آگندی بہت تعجب ہو
 ہوئی توب برسدی میری عمر شریف
 کیا فرشتیاں ساتوں کیتا حکم خدا
 جہیز سے حضرت لوط سے پیگے شہرستان
 غارت کر ساں خلق نوں شہر لوط چو ہی
 اونہاں حکم خدایہ ایتنا ناہ قبول
 جو کچھ حضرت لوطوں آبا حکم خدا
 کروا طت رات دن شرم نہ آوے مول
 شرم کر و کچھ رپ نہیں انداپس جہان
 سن کے حضرت لوط نہیں کندی خلق مردم
 جے رہتا منظور کمان ایہ کریں نہ بات
 جان وہ مشکر رہن تھیں ہوئے دین خراب
 اوہ فرشتے ٹپنے کر کے ایہ گستاخ
 کیا ابراہیم نے جے دیکھو فرمان
 کیا فرشتیاں اسان لے جانا بہت شباب
 نالے ویکھ عذاب نوں ہو جاسیں بیتاب
 تینوں ساتھ لیجاؤناں اسان نہیں فرمان
 جوسی حضرت لوط سے اندر شہرستان
 کزن لوط طت مرو نہیں نالے ساتھ زناں
 حضرت ابراہیم نے کیتی تدوین دعاء
 قتل کریں نوں مومناں و پر رپ عقار
 کیتی ابراہیم دی رپ دعاء قبول

آئے تیرے پاس ماں سن جو شجر آو
 نام رکھیں سحاق نوں اُسا ہو خورسند
 نیکے حضرت سائرہ ہوئی شکر گزار
 ہن ہون فرزند دا و بلا رہیا نہ کو
 حضرت ابراہیم ہی نالے ہو یا ضعیف
 سن جو شجر ہو رہی تینوں دیا ستا
 خلق انہاں دی لوط نہیں ہوئی نافرمان
 کڑاں باہر لوط نوں وچوں قوم شتی
 باز نہ آئے لعنتی ہوئے نامعقول
 اکھ سنا یا خلق دے اندر ہر ہر جا
 ایہ ناکیتا کسے نے اگے کدی قبول
 مارو راہ مسافران ہوئے نافرمان
 ہرگز چھڑاں مول نہ جو بھاسان رسوم
 پانکل اس شہر تھیں کی ہے تیری ذات
 تاں اچ اللہ اوہناں لے پیچھا تھر غراب
 طرے حضرت لوط سے ہوئے اوہ پیسار
 ساتھ تھائے جا چکے دیکھاں شہرستان
 شہراں نہیں جالوط دی کراں ہاک خراب
 چو نکر قوم کفار نوں کر ساں اسیں غراب
 ایہ گل ابراہیم نوں کہہ کے ہو فرمان
 مخلقت انہاں وچ سی ساری پے فرمان
 مارن راہ مسافران نالے بہت زیان
 اندر شہرستان سے جو ہے خلق خدا
 ماریں تاں غراب سے جو ہیں گے ہر کار
 اوپر ساریاں مومناں کیتا کرم نزول

ماں باقیات امرت فقاہت جوڑا جیمہ پیر آئے اسکے نورست اور کہا میں پرتہا ہوں با محبت کی طرح مساقاؤ لکھ لکھ قال ربک و دہوئے یون ہی کہا ہے رب تیرے نے

تعالیٰ حضرت لوط علیہ السلام فرشتہ ہستی جان
 رحمت الہیہ ہمیں اوہ فرشتے ہو
 فرزندان ہمیں لوط دے جا کے کران سلام
 اسین مسافر اچھی رہنا لیں مکان
 فرزندان نے آپ کیا تھے ہرگز کو
 اوہ عبادت وچہ بے تھوڑا کرو آرام
 فارغ ہو کے لوط جان آیا طرف مکان
 صورت سیرت خوب سی صاحب حسن جمال
 دل وچہ حضرت لوط نے کیتا ایہ خیال
 جدون اوہ نہاتون ویکھیا ظالم قوم جہار
 دیون اتہان مسافران جے کرسان انکار
 طرف اوہ نہاندی ویکھ کے دل وچہ ہو یا خفا
 اندر جالو کاؤندا اونہان تائیں لوط
 بی بی حضرت لوط علیہ السلام ابھی تفرمان
 آنے میں اچ لوط دیا لڑکے کوئی شکلی
 عورت ہمیں ایہ شکے لوطی قوم کفار
 لڑکے پتر کے پاس جو آنے میں بہان
 شکے حضرت لوط نے کہیا اونہان پاس
 دو شخصان اداونہان ہمیں کرسان آپٹیاہ
 کرو رسول بے عزتی جو آئے مہمان
 انہان مول نہ فیال دروازے کے جا
 تیریاں جو ہیں دختران غرض اونہان مال
 کیا حضرت لوط نے جے اچہ ہونہان
 اسپر کیتا صبر میں بدلہ دیگے خدا
 انہان فرشتیان رجا دا آتا یہ فرمان

اندر ہر ہر شہر کے لکھ لکھ سی انسان
 گھر وچہ آئے لوط دے دیکھن سب بندو
 لکھ لکھ ہا کے اونہان تہیں کیتی ایہ کلام
 گھر کس لوط چہ چار مان و سواسان انسان
 باہجون حضرت لوط نے ایسا کوئی نہو
 فارغ ہو عبادتوں کرگ تساو اکام
 لوط صاحب حسن و باران اوہ جوان
 مہر و ملا نہاتے پیا لباس بحال
 میرے گھر عیان میں صاحب حسن جمال
 دیہ مسافر انسانوں آہن بیون آر
 ساتھ میری سب جنگ تون ہون جلد تیار
 آج داتا سختی کے لی کچھ کر سہے خدا
 اگلے اندر وائر کے قفل لایا منضبط
 جا کے قوم کفار کے کیتا ایہ بیان
 اندا اونہان لوکا یا کر کے خوب دلیل
 در تے حضرت لوط دے کہندے آ پکار
 دیہ انسانوں اوہ تون کہندے تا فرمان
 وہ میرے گھر میں دختران گھر وچہ کرو قہاس
 لے جتا گھر اپنے کر کے ترستہ نکاح
 فرود خدا سے قہر نہیں کرو خدا کرمان
 کہندے ایہ در لوط کے اندر و سواسان آر
 تینوں سب لوط ہے جو میں سان خیال
 کر کے جنگ مقابلہ دینا اونہان مرکز
 جہانناں لڑاں میریان دیہو ناہ انداز
 تیریاں ہی سب تسان تہیں کر لوط بیان

مکرمہ آدمی
 حضرت لوط علیہ السلام فرشتہ ہستی جان
 رحمت الہیہ ہمیں اوہ فرشتے ہو
 فرزندان ہمیں لوط دے جا کے کران سلام
 اسین مسافر اچھی رہنا لیں مکان
 فرزندان نے آپ کیا تھے ہرگز کو
 اوہ عبادت وچہ بے تھوڑا کرو آرام
 فارغ ہو کے لوط جان آیا طرف مکان
 صورت سیرت خوب سی صاحب حسن جمال
 دل وچہ حضرت لوط نے کیتا ایہ خیال
 جدون اوہ نہاتون ویکھیا ظالم قوم جہار
 دیون اتہان مسافران جے کرسان انکار
 طرف اوہ نہاندی ویکھ کے دل وچہ ہو یا خفا
 اندر جالو کاؤندا اونہان تائیں لوط
 بی بی حضرت لوط علیہ السلام ابھی تفرمان
 آنے میں اچ لوط دیا لڑکے کوئی شکلی
 عورت ہمیں ایہ شکے لوطی قوم کفار
 لڑکے پتر کے پاس جو آنے میں بہان
 شکے حضرت لوط نے کہیا اونہان پاس
 دو شخصان اداونہان ہمیں کرسان آپٹیاہ
 کرو رسول بے عزتی جو آئے مہمان
 انہان مول نہ فیال دروازے کے جا
 تیریاں جو ہیں دختران غرض اونہان مال
 کیا حضرت لوط نے جے اچہ ہونہان
 اسپر کیتا صبر میں بدلہ دیگے خدا
 انہان فرشتیان رجا دا آتا یہ فرمان

نور حضرت لوط دی چہدی و چہ کفار
خبر تہ ایہ کفار لون ہوئی جان ذرا
گہرو چہ ابراہیم دے لوط اسے او لاو
فجر ہوئی مال آہیاں بازو ترست و می
ایہ بھی قوم کفار لون خبر تہ ہوئی مول
سوج جسم نکلا پکڑے تدون کفار
پہنچو زین کے ناکیا قوم کفار ان چا
فورخ اندر جائیے سارے ناسفوق
سی اللہ دچہ کتاب و سے قصہ حضرت لوط

اوہ مخالف لوط دے آہی و می رکار
او تہون حضرت لوط لون اللہ لیا چا
آنکے جبرائیل سے اوہ سامنے و نشا و
وہر کے پیڈ زین و دہرتی چاک لشی
تختہ الٹ زمین و افرتی کیے مجبول
محل گئی اوہ کار سی ہو کر دے بدکار
گل و چہ سر سر شخص سے لعنت تعلق رہا
ناورمان ضابطہ سے طر سے مندرسی
رہند حال کویس مل ماسن لون ہو تہ

درتہا جان تہا جان اصالحی (۱۲۳)

رہبر لقصہ حضرت ابراہیم و سید الشہداء حضرت اسحاق

حضرت ابراہیم واقعہ کرتون یا و
گہر تہ سے و چہ ہو و سی چہ ایک فرزند
اوہ چہ پید ہو و سی و چہ درگاہ قبول
جان گذرے کچہ روز سی سائرہ تہ جان
درت گذری محل جان و تار پ فرزند
جان حضرت اسحاق و سی ہوئی نوجوان
سائرہ آئے اسحاق لون حضرت ابراہیم
حضرت اسمعیل لون یسور کئے چا و
مالک کئے شہر و اسمعیل پہچان
سارے ابراہیم دے چار اپنے فرزند
ناچرہ و سارے پیک تہیں حضرت اسمعیل
حضرت فرانی سائرہ و شکون آو جان
حضرت اسمعیل و ایشا سی کت تہ
ما حضرت تہ قیدار واقعہ چالی گز طر
مالک سارے عرب اس قیدار جوان

استون و سی سنایا زین دار شاو
سے کئے ابراہیم سی دل اندر خور سند
نامہ سکتیں اسحاق لون ہو سی اوہ قبول
محل ہو یا پھر اون لون قدرت تہیں جان
اوہ حضرت اسحاق ساعالی قدر بلند
یا چہ عبادت تہ بدہورہ کرے بد بیان
جج تہ شش کرا وندا نا یا تہیم
دلو چہ راضی ہو تہ کئے شکر خدا
خدمت ابراہیم و سی کرو اوہ جوان
جودان سائرہ سپاہ سی کروا قدر بلند
اندر کئے شہر سا اچہ فرزند قبول
اسحاق طر و دسر ابراہیم تہ جان
اوسید نام قیدار و اشہد اچہ و
سوٹا آنا سات گز اس و پورق تہ
خلقت سارے عرب سی تالیخ آو جان

سی اک بھین قیدار دی دختر اسمعیل
 کی حضرت اسحاق سے دو فرزند محبوب
 بیٹا ایک بڑا کن و سہ آنا عالی شان
 چوتھا جان بدین و ابا یحیٰ اولاد پہچان
 جو بیٹوں معلوم سا کیتا او و بیان
 دو فرم روایت کہیا ایک سوائے پنجاہ
 سنت ابراہیم دی ہوساری وچہ جہان
 تفسیر عزیزی وچہ ہے لکھیا کرتوں یاد
 پنجاہ تے بت بھی کر دیوں سہار
 ہور عقیدہ بخمخون دعوت دی تعلیم
 نصف گواہی عورتاں کیتی اس منظور
 منہ قبل کر پٹنا عورت ستر چھپا
 کراچ احکام بھی حد فطر پہچان
 پنجمن منع نجومیان کرنا ہور ٹھکون
 سنت متقی بت دی یا پر پاندی جان
 یا جہون نام خداوند کے کرنا فوج حرام
 بال بیان دے مکے منجاون سیس

تسمیہ سرانام سی پوتی بچہ خلیس
 حضرت عیص جوان سی چھوٹا ایک یعقوب
 اسدا نام حقیقی سا آنا نیک جوان
 اندر مکے شام دے دفن ہو یا مروان
 ہوئی عمر خلیل دی یک شلوستر جان
 دنیا فانی چھڈ کے جاندا طرف اللہ
 جاری وچہ اسلام ہے او پر مسلمان
 لڑکے نال کفار دے کرنا بائسے جہاد
 تختہ کرنا لڑکیان اس تہیں ہو یا اظہار
 چار رکعتان چاشت ہی پڑھیان ابراہیم
 دیون ہور زکوٰۃ بھی اس تہیں ہو یا اظہار
 منع لواطبت اونہاں تے کیتی جان بہار
 ترانی دی رسم بھی اس تہیں ہوئی عیان
 ستر پڑھنے اوس تہیں ہوئے جان زبور
 ایہ کم سب خلیل نے کیتے منع پہچان
 سب ناخون لہا وئے پاکی بال تمام
 ایہ سب ابراہیم تہیں ہوئے نیک بیس

بیان حضرت عیص و یعقوب و فقہ حضرت اسمعیل علیہ السلام

اسمعیل پہچان لون رہندا کے سی
 چھوٹا بچہ یعقوب سی عیص و محبوب
 اوہ آنا کنتان و اساکن میر گریار
 آنا حضرت عیص یک دو جا سی یعقوب
 تسمیہ بی بی اوسدا آنا نام پہچان
 وڈا جو اسحاق و اسافر زہر عیان
 بھائی میرا یک ہے رہندا اندر شام

اندر مکے شام دے سی اسحاق بی
 دو بیٹے اسحاق سے عیص تے یعقوب
 عورت سی اسحاق دی بیٹی یک سوار
 ایہ دو بیٹے اوسدے ٹکوں آہے خوب
 حضرت اسمعیل دی دختر سی اک جان
 تسمیہ عیص تہیں ہو یا عقد پہچان
 ماون کے یعقوب لون ایہ کلام مدرام

اوس می بیٹی مال میں تیرا کران و یاد
 قصداً سما جیل دار ہند اکران بیان
 اندر مشرب ملک کو ہوئی خلق خوار
 توں انہا نتوں جائیکے دسین حکم خدا
 ظاہر کیا خلق دے اندر حکم اللہ
 جان اوہ ساری خلق نے لے آندا ایمان
 جان اٹھو بیان برسدی ہوئی عمر عزیز
 مکے اندر دشمن پہنچے ہو یا بزرگ وار
 اکاون ایہ اسحاق لوں آیا حکم خدا
 سن ایہ حکم خدا پیدا روز اندر کنعان
 جان حضرت اسحاق سا بندہ ہو یا پیر
 بکدن کہند عیص لوں کر کے لیا نیکار
 بین تیری و چو حق دے کر سان گا دعا
 عیص بگل لون گر گیا یکے تیر کمان
 فتح کریں باب بکری کر کے لیا کباب
 سن حضرت یعقوب نے بکری لٹی شتاب
 کان حضرت اسحاق سی اکہیں چین معذور
 لٹی شک کباب جان کیتا ایہ خیال
 فاسخ ہوا اسحاق نے کیتی ایہ دعا
 وہ نبوت الیں لون کر پیغمبر لون
 بچوں حضرت عیص بھی لیکے گیا کباب
 دل اندر اسحاق نے کیتا لون دھیان
 کہند حضرت عیص لون تیری اوہ دعا
 میں پھر گئے یعقوب ساؤں کر سان قتل ضرر
 کسان اسحاق نے غصہ سول نہ کیا

اوہ ایسر کیر ہے دولت صاحب جاہ
 بکدن اسٹیل لون ہو یا ایہ فرمان
 چو پیش پیش دے ہوئے اوہ کفار
 سٹیل حکم خدا پیدا اسٹیل گیار
 کردار سیا لکھن خان اوہے سال پنجاہ
 مکے اندر آئیا اسٹیل جوان
 چھڈی اسٹیل نے ایہ دنیا ناچر
 پاتے بی بی ماجرہ ہوئی قبر تیار
 خلقت لون کنعان و چو دسین راہ خدا
 و عطر نصیحت غنق لوں کروا پیا عیان
 نالے ہو یا اکہیان تہیں اوہ جان بصیر
 اسدی دیکھ باب لون کر کے خوب تیار
 کان تینوں پیغمبری کر سی رب عطاء
 ماوا گئے یعقوب نے لکھا ایہ بیان
 اوہ کہو اوین باب لون دیر نہ کریں شتاب
 رکھی آ یعقوب نے کر کے خوب کباب
 مکہ کباب اسحاق تے بٹھ گیا خود دور
 حضرت عیص لیا یا کھاندا ہو خوشحال
 ریا ایہ کباب جس نے کھئے بیون آ
 عالی ایہ مرا تبے عرض کر خیرا ہوں
 جو حضرت اسحاق دے گئے ہری شتاب
 پہلا اوہ یعقوب نے کھئے ہوسن آن
 اوہ باب یعقوب لون عیص غصہ در آد
 جیوں اوس پیغمبری تہیں کیتا معذور
 دوجی تیر لو اسطے کر سان ہو ر و عار

تلا تیری اولاد توں کر سی رب کثیر
 کہہ پایا رب عیص کر بہت کرین اولاد
 اوہ حضرت اسحاق دی ہوئی دعا قبول
 عمر ہوئی اسحاق دی جال اٹھو دیہاں سال
 پاسے بی بی ساہوہ وقت ہو یا مروان
 تہوار ہند عیص تہیں کی حضرت یعقوب
 کم نہ ہرگز جانو نہ بابا ہر دینہ توں جان
 اندر ایسے حال و لڑ گیا یک سال
 بھائی میرا ایک ہے اندر ملے شام
 جاوین اسے پاس توں اوہی ہوگا ازم
 بھائی توں میں اکھ کے اسخ خرویناں
 غصے رہی عیص دینوں و بے مار
 راتین نکل شہر تہیں رہا طرفے شام
 کہہ تھے دو جان گیا کیتا اوں پیار
 سی اسدی دو دختران سن دو ماند پیام
 مائے پاس یعقوب کے کیتا ایہ اظہار
 توں دختر راحیل تہیں میرا کرین نکاح
 کہند اوہ یعقوب توں مہر نہ تیری پاس
 کیا موڑ یعقوب کے میرے پاس شمال
 سسکے اوں یعقوب تہیں کیتی ایہ گفتار
 بچوں ساہوہ راحیل و تیرا کرین نکاح
 چارن لگا بکریان رات دیں یعقوب
 مائے توں جاگد اپورا ہو یا قرار
 اوں نے رسم نکاح دی کیتی تر تہوار
 اگلے روز یعقوب توں معلوم ہو یا حال

مہر اٹھا اسحاق نے اگے رب خیر
 سب مشرب و اعطاک توں میں کر آباد
 اسدی کچھ اولاد و انت نہ رہیا مول
 دنیا پٹدی اوں نے امر الہی نال
 اندر ملک شام سے جو شہر کنعان
 مارن کو توں عیص و ڈورا سی محبوب
 راتین باہر نکلے تان بھی سی حیران
 کہندی مان یعقوب توں بکدن لفت سال
 اوہ بھی تیرے نال ہے کرے پیار مدام
 اسے گھر دیو چو ہے لڑکی خوش اندام
 شادی تیرے نال کران توں کھنہاں
 ایہ گل شکے ماو تہیں ہو یا یعقوب تیار
 ڈورا سا کنعان دے اندر اوہ مدام
 کرے تسلی او سدھی دلنوں پیا قرار
 لیا اتے راحیل سی دووین خوش اندام
 دختر جو راحیل سے تیری صورت وار
 لیا واکر دوسری جاگہ خواہ مخواہ
 کیونکر کران نکاح میں لوچہ کرین قیاس
 چارن اندر مہر ہے بکریان ست سال
 تین راتیں مان او شے بکریان توں چار
 دیر نہ ہرگز ہو وی تیرا کران ویاہ
 برسان ست گزار کے اللہ و محبوب
 ہن کر عقد لگایا عیص میرا ہے تکرار
 بی بی لیا نال سی عقد پڑا یا یار
 میرا کیتا عقد ہے راتیں لیتا نال

کیونکہ لیتا تھیں اسنے کیتا عقیدہ پچھان
 اندر راجہ راجیل سے میرا سی اقرار
 کیتا قول راجیل والوں تھا ہ مخواہ
 بی بی لیتا وڈی ہے سمجھیں ایہ دلیل
 اندر راجہ راجیل سے میرا سی اقرار
 کیتا قول راجیل والوں تھا ہ مخواہ
 بی بی لیتا وڈی ہے سمجھیں ایہ دلیل
 اندر راجہ راجیل سے میرا سی اقرار
 کیتا قول راجیل والوں تھا ہ مخواہ
 بی بی لیتا وڈی ہے سمجھیں ایہ دلیل

مظاہر چا تھو راجیل سے میرا آنا جان
 مامے پاس یعقوب سے کیتا ایہ اظہار
 لیتا وڈی سے کیتا تسان نکاح
 لکھن لکھیا اوس سے چوٹی کی راجیل
 وڈی بی بی گھر سے چوٹی کی راجیل
 جے تینوں راجیل کی ہے خواہش دلچسپ
 بکریاں میراں چار تون ستہیں سون
 اوس مامے رواسی جائز کون نکاح
 دو چوہا یعقوب سے خواہش اسدی سی
 دو چوہا یعقوب تون جان کدے رستہ مال
 دو تان مائیں باپ سے و تامل کثیر
 لوڈی ہک راجیل تون تی اسکا باپ

اسمارہ راجیل یوسف علیہ السلام

یوسف نام راجیل کی دو چار تون بیان
 لکھا نام اسکا سا ہر دیا لکھا جان
 گارہی لکھے اشوری اس تھیں دو تون
 روہی سے اوس تھیں راجیل لکھے تان
 حضرت یوسف نام سے ہر دیا لکھا جان
 سورہ یوسف لکھے تون ہر دیا لکھا جان
 یوسف مال یعقوب سی کردا ہر دیا لکھا جان
 حیران ہوئے اوس تھیں راجیل لکھے تان
 چار تون راجیل لکھے تان ہر دیا لکھا جان
 راجیل لکھے تان ہر دیا لکھے تان
 لکھے تان ہر دیا لکھے تان
 لکھے تان ہر دیا لکھے تان

لیتا سے ہر دیا لکھے تان
 لکھے تان ہر دیا لکھے تان
 لکھے تان ہر دیا لکھے تان
 لکھے تان ہر دیا لکھے تان
 لکھے تان ہر دیا لکھے تان
 لکھے تان ہر دیا لکھے تان
 لکھے تان ہر دیا لکھے تان
 لکھے تان ہر دیا لکھے تان
 لکھے تان ہر دیا لکھے تان
 لکھے تان ہر دیا لکھے تان

عیص و یوچہ دشمنی رکھدا ہے مین نال
 نا اوہ میکے قتل دانا اوہ خیال کرے
 ایہ نزدیک کنعان جان آہے اندر راہ
 قاطر اوہ شکار دے آئیا سا اوس جا رہ
 ساتھ جو سے یعقوب و خدر شکار غلام
 ایہ شخص جو آؤندا ہے ایہ کرے کلام
 تان اگے سب اوس و کر یو ایہ اظہار
 جو ہے حضرت عیص و اناہم یعقوب غلام
 ایہ گل اوہ نہان آکھ کے لکھیا جا کے آپ
 کھیا حضرت عیص و کسدا ہے اسباب
 خدر شکار آکھیا اندر کے شام
 اسدا یہ اسباب کے بکریاں اتے غلام
 کہندا اوہ تان عیص و اوس غلام نہیں
 اکہین بہر کے روپا عیص کھڑا اس جا

مینون اوہ پھر ویکھ کے دل وچ کرے خیال
 ایہ یعقوب خیال کر دل وچ بہت ڈرے
 عیص نا وچہ راہ دے پیا یعقوب نگاہ
 ڈٹھا جاون یعقوب نے دل وچ خوف پیام
 اوہ نہاننوں یعقوب نے آکھی ایہ کلام
 کسدا یہ اسباب ہے دشو حال تمام
 ایہ سارا اسباب ہے ولدے وچہ وچار
 گیا آنا کنعان تین رہنبراسا وچہ شام
 اچر اتوں آ عیص و امویا چا ملاپ
 آیا کھیر پیر تین مینون کہہ شتاب
 رہندا حضرت عیص و اسی یعقوب غلام
 سنکے نام یعقوب و اکتی عیص کلام
 اسدا بھائی سکاسے چاؤں نال یقین
 اچر انہوں نوں یعقوب کی ورنہ نظر پیا

بیان آمدن عیص و یعقوب در شہر کنعان

روئے تائیں کچھ کے ہوا جلد روان
 عیص پکڑ یعقوب نوں لائے سینہ نال
 اگلے دن پھر آؤنکے اوہ توں ل کنعان
 جان اندر کنعان و گذر گیا یک سال
 اوس بی بی تون ہوا پیا ایک فرزند
 اس تمیں بعد اچیل نے پانی پھیر وفات
 پالن لگی جیہ تون بی بی لینا جان
 پالیا کچھ جان دے اوس بی بی فرزند
 ہوئے بی بی یعقوب و سب بارن ورنہ
 سہم ہوا عیص تون ہوا بی بی یعقوب
 بہن اندر کنعان کے رہ تون تال خوشی

آپس اندر مل پئے دوہین اوہ جوان
 اوہ یوچہ میدان دے آکھ پون خوشی
 رہنے تون یعقوب و دیندا عیص مکان
 یوسف دی جڑاؤن سی لوچہ کر پخیال
 بن یاہین اس ناقہ ہے رتے وچہ بلند
 دنیا فانی چہر کے جاندی نیک صفات
 حضرت بن یاہین تون لوچہ کر پخیال
 سی اوہ بہین راہین دی بی بی عالی شان
 ایہ پھیر سب کی جاتی قدر بلند
 کہندا جبار یعقوب تون من بہرے محبوب
 سن فرزند بن بی بیال ایہ خواہش ربی

میں اٹیہوں ٹر جاو ساں ہساں ہو مکان
جا کے حضرت عیص سے شہر بسایا روم
نسلوں حضرت عیص دی لوجہ کریں بیان
سب پیغمبر ہو سین جان اولاد یعقوب
ہاں اس فرزند سی لوجہ جان یقین
فرزنداں تہیں ساریاں حضرت یوسف نال
ہوندا ہے جس چیز سے اوپر بہت پیار

ایہ کہہ کر یعقوب لٹ چھڑے عیص کنعان
روم آنا ہک عیص دا بیٹا کر معلوم
پا پیہ بنی ایوب سے کوئی نہ ہویا جان
پوتا ابراہیم دا آٹا ایہ محبوب
چھوٹا سنبھاں دچہ تہیں آنا بن بہین
سا حضرت یعقوب و اچان پیار کمال
اوپر سے چیز سے آٹے خزاں بہار

شرح قصہ حضرت یوسف علیہ السلام

الہد باب آسان کر احسن قصہ سب
امام محمد غزالی جو ہے کامل پیر
دس حصے سب عقل نوں کیتا ہے سجان
دس حصے پھر حکم دے کیتے رب علام
دس حصے پھر صبر دے کیتے رب رحیم
دس حصے پھر کرم دے کر کے پاک خدائے
دس حصے پھر رب نے کیتا حسن جمال
ہک حصہ سب خلق نوں دتا لاشریک
یوسف باجوہ یعقوب نوں ہوندا تاہ قرار
دس فرزند یعقوب سے جو سی وٹے جوان
یوسف نوں لپیا وٹے باہر کدی کدی
ست برس دی عمر جاں یوسف ہو گیا
وٹھا جنگل وچہاں بہاتی ساتھ تمام
سبناں اندر راہ سے لایا ہے ہک جا بھار
پہلیاں دے جو بہاری اوپر اوس مقام
یوسف رتا اٹھ کے خواب کر کے اظہار
اندر نیرے حق سے ہے ایہ خواب بلا

ظاہر اوہو میں گراں جو فرمایا رب
لکھیا ایہ بیان ہے اندر خود تفسیر
نوٹے اوڑیس نوں ہک تمام جہان
نوٹے رب نوح نوں ہک جہان تمام
نوٹے ایوب نوں ہک خلقت تقسیم
نوٹے نبی کریم نوں کیتے جان عطا
نوٹے یوسف صديق نوں دتے جل جلال
امام غزالی لکھیا ایہ روایت تھیک
فرزنداں تہیں ساریاں اس کے نال پیار
روز چرا دن بکریاں جا اندر میدان
نخل شرک دل کبیر کے اندر مول نہ کیا
کدن سفنہ اونوں نظری ایہ پیا
لکڑیاں لیکے جنگلوں آٹے طرف مقام
یوسف دا چوہا سا سنبہر ہویا ہک بار
اوہ یوسف سے بہار نوں سجدہ کرن تمام
سکے خواب یعقوب نے کہیا ساتھ پیار
کہیں نہ اکے سائیاں سفینے ہوں خفا

یوسف نے اودہ بہا یاں آکھ سنا یا خواب
 بہا یاں کہیا جو آدمی کرے ہمیشہ کام
 جانی کے نہ مول سی سفتے دی تعبیر
 کہن اٹھویں سال سی یوسف ستا جا
 کھڑا کیتا اس زبیں تے ہویا سہر تمام
 کہا نہ کہ استہیں توڑ کے چوسی کل بنی
 سلیمان تے داؤد بھی پھٹے بنی تمام
 جو سی بہائی ہو رہی عاصا دہن لگا
 عاصا اودہ اوڈا سیکے شے وچہ دریا
 پھر سارا یعقوب تے یوسف نہا خواب
 بہا یاں اگے خواب نہ ایہ کرین اظہار
 پاس بہراواں آکھیا یوسف سفتہ چار
 پھر حضرت یعقوب دا ہویا ایہ دستور
 عمر یوسف دی ہو گئی چاں پوری نو سال
 دس جھگل تہیں آیکے گرد ہوئے بگھیاڑ
 دساں چوں بگھیاڑ ہک آریا یوسف دا
 وگا اس بگھیاڑ تہیں یوسف چہ میدان
 چاں یوسف تہیں باپ تے سنیان حال تمام
 اندر دسویں سال تے پیر آیا ہک خواب
 رات آھی شہنشاہی سلطوں اودہ پھرا
 کل زبیں یاں کنجیاں ہنہ اسدے ہیں سپہ
 گیسے تاسے خواب چہ ڈٹھے سوچ چند
 سجدہ کیتا اونہاں تے یوسف اگے جاو
 کھلے در آسمان تے اونہوں پر سے نور
 ہو تمام زمین تے ہیں دریا روان

شکے ہوئے خاموش سب لوجہ ہوئے کیا ب
 دیکھے اندر خواب تے اودہ خواب مدام
 اونہاں اسامخری جاتی ایہ تقریر
 دوجے سفتے تہہ وچہ دیکھے ہک عصا
 ہویا بلند درخت سی میدے لگے عام
 آدم نوح خلیل تے موسے یکجے بھی
 ہو محمد مصطفیٰ بنی علیہ السلام
 سہر نہ ہویا مول کوچھوں وگی ہوا
 ایہ سفتہ دیکھ کے خوابوں اٹھ کھڑا
 شکے خواب یعقوب نے دتا ایہ جواب
 دشمن تیرے ہو یکے دیون تینوں مار
 تخم حسد دا اونہاں تے دوجہ دتا پاء
 یوسف تائیں مول نہ نظر تہیں کردا دور
 ستا چہ مکان سا آیا خواب خیال
 یوسف تائیں پکڑ کے کہا ون لگے پہاڑ
 یوسف تائیں انہاں تے چوں بیا اوٹھا
 خوابوں تے یعقوب تے یوسف کرے بیان
 کرے وساہ نہ اوسرا دینہ تے رات مدام
 گودی اندر باپ تے سا یوسف ہتھاب
 سفتہ ایہ قرآن وچہ کیستنا ذکر خدا
 ہو ڈٹھا ہک خواب سا اوس تہیں بہت عجیب
 یوسف آگے آگے سائے قدر بلند
 اس سفتہ تہیں بعد ہک دجا نظر پیا
 اوپر سب میں تے کیتا رب ظہور
 اندر اوسے مچیاں ذکر کرن سبحان

یوسف نے اودہ بہا یاں آکھ سنا یا خواب
 بہا یاں کہیا جو آدمی کرے ہمیشہ کام
 جانی کے نہ مول سی سفتے دی تعبیر
 کہن اٹھویں سال سی یوسف ستا جا
 کھڑا کیتا اس زبیں تے ہویا سہر تمام
 کہا نہ کہ استہیں توڑ کے چوسی کل بنی
 سلیمان تے داؤد بھی پھٹے بنی تمام
 جو سی بہائی ہو رہی عاصا دہن لگا
 عاصا اودہ اوڈا سیکے شے وچہ دریا
 پھر سارا یعقوب تے یوسف نہا خواب
 بہا یاں اگے خواب نہ ایہ کرین اظہار
 پاس بہراواں آکھیا یوسف سفتہ چار
 پھر حضرت یعقوب دا ہویا ایہ دستور
 عمر یوسف دی ہو گئی چاں پوری نو سال
 دس جھگل تہیں آیکے گرد ہوئے بگھیاڑ
 دساں چوں بگھیاڑ ہک آریا یوسف دا
 وگا اس بگھیاڑ تہیں یوسف چہ میدان
 چاں یوسف تہیں باپ تے سنیان حال تمام
 اندر دسویں سال تے پیر آیا ہک خواب
 رات آھی شہنشاہی سلطوں اودہ پھرا
 کل زبیں یاں کنجیاں ہنہ اسدے ہیں سپہ
 گیسے تاسے خواب چہ ڈٹھے سوچ چند
 سجدہ کیتا اونہاں تے یوسف اگے جاو
 کھلے در آسمان تے اونہوں پر سے نور
 ہو تمام زمین تے ہیں دریا روان

یوسف کو پر کسی چادر نور خدا
 شکے کہا باپ نے دساں میں تعبیر
 سوچتے ہو چہ بھئی ناسی ہاں پہچان
 ناں اوہ نیرے واسطے کرن نہ کچھ فریب
 کہا جدوں یعقوب نے کہیں بہا یاں پاس
 سی ماور شمعون می سدی ایہ خطاب
 سن بہائی اس سخن تہیں ہوئے آتش لال
 ہن ہو سی تدبیر ایہ جس دم غالب ہو
 کہا ہے تن عورتاں بہت زبانون بول
 ماورے شمعون می ایہ یوسف دی بات
 بیجا حضرت لوط دی عورت نے اظہار

اُسے ساتھ جہان ساروشن جا جب
 گیاں تلسے جان نوج ہیں تیر ویر
 بہا یاں اگے مول توں کریں نہ ایہ بیان
 اونہاں خواب ساوناں ناہیں ہرگز فریب
 دشمن تیرے ہوسن ایہ گل کریں قیاس
 بہا یاں اگے اوسنے حالت اکھی خواب
 کہندے اُسوں مارکے کرساں دور خجال
 اوس وقت پہر ساندی پیش نہ جاسی کو
 سی حققت تنہا ندی اکھ سداں کہول
 نامے عورت نوج نے دسے سب حالات
 حالت اکھی لوط دی اندر جا کفار

بیان در چاہ انداختن یوسف و فروختن پرست مالک سخا

حضرت ابن عباس ہے لوی ایس کلام
 یار وساڈا باپ ہے کرد بہت پیار
 فوت اندر اسان تہیں یوسف نہیں ریاد
 کیا ساریاں بہا یاں یوسف کول بہار
 بولیں نہ ورغ توں بچی کریں کلام
 یوسف بہا یاں موش سانیویں گردن پا
 سچ کہاں جے بہا یاں اگے سارا خواب
 آخر آکھ سنا یا یوسف ہولا چار
 ساریاں کیتی مصلحت استوں دیو مار
 جاں اوہ غالب ہو یا پھیر نہ چلے زور
 پھیر نہ ہرگز اسان دی چلے کچھ تدبیر
 کسے بہانے اوسوں باہر لے چلو
 جاں ایہ نظر آو سی تلہا پہر آپ باپ

رل فرزند یعقوب شے کرن صلاح تمام
 یوسف تہے باہین تہیں دتا اسان و سار
 بے انصافی ساتھ ہے یوسف تہیں و نشاد
 ساتھ محبت اوسوں کچھ دسے حال مستحکم
 سنے دا احوال توں ساروں سنی تمام
 کہند اکھاں ورغ توں ہو سی یہ خطار
 نافرمانی باپ دی ہو سی باجہ حساب
 اگے ساریاں بہا یاں مستحکم کر اظہار
 پاکڑ ہو اس بلکہ نہیں ناں کرگن خوار
 ہکسا باجھوں پہچناتے ہاتھ نہرین ہی ہو
 جاں ایہ اندر سنا تہے ہو سی جا امیر
 او سٹھ پاتے ایس ناں پاتے بہر ہو
 دلہنے تاہیں ہو سی ملو دس او سی آپ

لہ قال یا نبی لا تقصص یا ک علی خود کہ یکید داکید کہیہا لے بیاست بیان کرتو اب اپنا ہاں یوں کہ پاس کردینا دیکے تیرا بیستہ کہ فریب

سو پیا بیوں باپ تے ہنتہ تے کسے چا
 چھوٹی عمر نال ناں اصغر ماں نہ مول
 بہا بیاں کہیا اوہ تیں جھوٹا خواب بنا
 ساڈے سہتوں اج سبک پیری آئی موت
 یوسف روہ پکڑا پیر پہو دا دے
 مارو مول نہ ایسوں ہے ایہ اج غریب
 کہند ساڈے اوسنوں ہو کے بہت خفا
 کہے پہو دا اوس تہیں منکر ہونا خوب
 جے ہے نیت تساندی یوسف دینے مار
 اوہ ارادہ قتل وچیدم کر کے سبب
 جدول پہو دا انہاں دی بات نہ مئے مول
 ویکھ پہو دا اچا بیاں ہن دو ماٹا کم
 تمول پہو دا آکھیا سنیوں ایہ تقریر
 زندہ اندر کھو دے استوں وہو پاء
 ساتھ میرے کہا ہو بھی اول کرو قرار
 بچا بیاں نے اس بات نوں کیتا تودن قبول
 مہ ہوں مول نہ بولدا چپٹ کہرا کہا جیا

کرو نصیحت باپ دنی و لوجہ پاو ذرا
 اوپر میرے حال دے کہہ پورا رحم قبول
 اگے باپ یعقوب دے اکھ سنایا چار
 اندر اس اچار دے تینوں کر ساں فوت
 ویکھ پہو دا بہا بیاں تائیں بات کہے
 ایہ مالک تقریر تے لکھیا وچ نصیب
 توں کیوں سکے قتل تہیں منکر ہو گیا
 دل میرے نوں لگا کم ایہو مر خوب
 پہلاں مارو اس تہیں بیوں پھر تلو
 آ پہو دا پکڑا داتاٹھ اوہنا اندا جہب
 کہند دے و ناں انہاں نوں کروہو مقبول
 ہو تدا جلد تمام ہے رہندا کوئی دم
 اسے ہرگز قتل دی خوب تہیں تدبیر
 نالے چو لو خون تہیں سر تہیں تے پلا
 استوں کھو دے چے شے پتھر نہ کوئی مار
 یوسف واول ہو پاسن کے بہت بلول
 منی ہے پیچیراں راضی ہو رضاء

منقول مصنف

اوہ رب وی تقریر کے کرے صبر فریم
 صبر و دل و دامتہ ویندا پاک خدا
 صبر کیتا جاں نوح نے رہیا اسن ان
 صبر و دل ایساہیم نوں رتہ ہو یا پلند
 موئے دی بھی فتح سی آئی ساتھ صبر
 صبر و دیندا بندیاں تائیں اجر خدا
 کو تائے بدن تہیں بہا بی کرنا جدا

اس تہیں و دامتہ جتے رب علیم
 آدم کیتا صبر جاں جتے رب خطار
 صبر نے ہو ہو دی کران طرفت ایمان
 پوئیں اتے ایو پیا بھی ہوئی حق پسند
 دتا ہے بئی نوں صبر پاجر
 صبر و پچا اچار دے یوسف وور کھڑا
 یوسف روہ پاو نرا لگے انہاں کہا

یہ ساری باتیں ان کے کہنا کے لیے لکھی گئی ہیں اور متعلق ہیں کہ اسکو دیکھ کر اسکو نصیحت دینا چاہیے اور متعلق ہیں کہ اسکو نصیحت دینا چاہیے اور متعلق ہیں کہ اسکو نصیحت دینا چاہیے

اندر کہوہ واپا گل وچہ رسا پا
ترے فرسنگ کنعان نہیں کہوہ آٹا وہ دور
جاں اوہ کہوہ بنایا سا شداد نگار
اندر اوہ کہوہ شے یوسف چروں گیا
جاں رسی شمعون نے کیتی وڈھ جدا
پکڑ یوسف نوں چائیکے ہو رہیں سن پاس
پکڑ یا جبرائیل نے یوسف نائیں جا
بہا بیان چھوں ایس نہیں کیتا یہ بد گم
ویکھہ بیوٹے اکھیا مار وناہیں سنگ
اکھہ بہوٹے اُنہا نتوں وٹا دور ہٹا
وڈھ کیتی ہک بکری جنگل وچہ لے جا
یوسف شے سب کپڑے وچہ راضی ہو
او تھوں دل کنعان شے ہوئے بہر روان
او پر سرے ساریاں رو رو پائی پاک
سوٹے آٹے شام نوں گھر چیت او داس
اکھ سٹائی باپ شے اگے ایہ گل جا
سبہناں رکھے کپڑے یوسف سا جس جا
یوسف تائیں آئیے کہا واک بکریاں

کہوہ نہ اوہ مول سا آٹا قہر خدای
ساوہ کہوہ شداد اجو سا باہج شمعور
اندر دو سو برس شے ہو یا اوہ تیار
ساتھ کرد شمعون نے رے وڈھے چا
جبرائیل امین نوں ہو یا حکم خدا
کہوہ اندر پیرا ویکھ کے ہوٹے ناہ و داس
یہ شے حکم خدایدا یوسف ناہ غم کھا
پتھر ماسے او پر وں ہو گئے بے غم
ہو سی اندر کہوہ شے یوسف واک سنگ
راضی ہو کے شے یوسف کہوہ وچہ پا
خون آلودہ دوس نہیں کر تہ کیتا چا
لیندے اندر خون شے سارے اوہ وڈو
لگے زاری وونے چا بیڑے کنعان
اکھن یوسف ہو گیا جنگل وچہ ہلاک
سروں پٹن زمین لے آئے پیوٹے پاس
دوڑے ایس شکار نوں یوسف تائیں بھا
دور گئے جاں اوں نہیں سارے سین بھا
جاں وڈھا مڑاں لے وڈھے وناہیں مار

بیان ہجرت یوسف علیہ السلام

قرزندہاں نہیں باپ نے جاں یہ سنی تمام
تیر کیچے غیب واکا اُس دے جا
ہے ہے ٹکڑا جگڑا کتھے ہو یا دور
ہے ہے میرا لاؤ لا یوسف کتھے صی
ہے ہے تینوں رکھد سا میں میٹھ نظر
وچہ جگڑے غیب نہیں لگی آٹلوار

کم ہو یا یعقوب پدا او سے وقت تمام
نعرے مار یعقوب نے پائی تروں کہا
کتھے ڈھونڈاں چاچکے لے اکھیں کے لور
جنگل اندر چاچکے تینوں ہو یا کی
آئی ہے آسمان نہیں بجلی وچہ جگر
لے لے یوسف نام سار وندازار وزار

اسے باپ ہاے تحقیق گئے ہم اور وڈھے آگے اور چوڑا ہونے یوسف کو پاس سامان اپنے کے پہر اسکو بھیڑ یا کھا گیا

ملہ جواو علی فیصلہ برآمد کر کے اور پکڑنے کے ہو جھوٹا ۱۳ جواو ۱۱ ہمشا بکون آئے پاس پایا پنے کے انہیر کے پنے روتے ۱۳ سٹھ فالو یا با تا نا اذینا لستحق و ترکنا یوسف عند شاعرنا فاکلا ازرب بولے

و گاومرزمین سے ہوش نہ رہی جسا
 حالت دیکھ یعقوب می و دن لگے کل
 یوسف کہوہ و چہ پائیکے مارگوا یا آپ
 روز قیامت ربوں کی کج کہاں جواب
 آئے سائے رونے چھوٹے اٹے بڑے
 ہوش آئی تاں اکھڑا گرتہ و بیہ ذرا
 اس گرتے نوں چم کے لائے کہیں نال
 پیر چنرہ مار یا مول نہ ہوش رہی
 ہوش آئی تاں اٹھ کے رونے نعرہ مار
 رونے آپس مار کے ہے میرے دست
 میں اچے امید ہے ہوسی کدی ملا پ
 رکھا ساں میں نظر سے تینوں پٹھہ مدام
 جا کے پیر پہاڑ سے لگا کرن مارا
 جنگل سے سب جانور سنو و شش طیور
 ٹکڑا میرے جگر و اتساں جو کھا لیا
 سن کے اوس آواز نوں رہا دور نہ پرتہ
 جگل سے سب جانور سن کے ابہ کلام
 ناری کر کے رونے جنگل سے حیوان
 خون آلودہ پت واکرتہ سینے نال
 کرتے دھول ویکھ کے رو رو کرے بیان
 خاک نہ لگی اونٹوں نہ بچہ بگہیاڑ
 مستحکم ہو ندا اوس نہیں جو ابہ چھوٹے تمام
 فرزند اں لوں اکھڑا ہو کے ادھر پر غم
 جان یوسف بگہیاڑ نے آہا کہا لیا
 میرا وہ بگہیاڑ نال آہا کچھ شفیق

وچہ بیہوشی اونٹوں جاندی رات و صبا
 دلوچہ اکھن اسان نہیں کار ہو یا ایہ بیل
 ایہ اساڈیاں سراں تے ہو یا وڈا پاپ
 جدم قاضی ہو چکے کرسی اب خطاب
 پیا بیہوش یعقوب ساگرے پت کھڑے
 خون آلودہ کڑہ کے اگے رکھن چاء
 ہو یا ونگ سو دایاں نہ کج سرت سنبھال
 مردیاں و انگوں ہو گیا تن نہیں ہوش گئی
 یوسف یوسف اکھڑا کر آواز پکارا
 جان میری لوں اٹھ گئی خالی رہیا پوست
 سقہ تیرا پچ ہے جو تیں کہیا آپ
 کوئی اوہ ندر پیر بھی مول نہ آئی کام
 ساتھ بلند آواز سے زاری نال سنا
 سنو ورنے جنگل جو ہو پیرے دور
 اوپر میری جان سے پائی تساں بلا
 پئی کہا جتا ویریں نعرہ کرن چسرنہ
 کہا دامول نہ کے لئے نائیں شام طعام
 ابہ بدنامی اسان تے آئی وچہ جہان
 ساتھ اکھیں سے لاؤندا رہی نہ سرت سنبھال
 اس اوپر بگہیاڑ واکوئی نہیں تساں
 ٹکڑے کڑتے ہو وندا چراوہ کہا ندا پاڑ
 قرند اں رل مکر تیں کیتا ہے ابہ کام
 ظلم کیتا ہے ظلم ابہ سب ہے ظلم ظلم
 ثابت کرتے اوس واکوئی نہ چھڑ گیا
 یوسف واکوئی اوہ نال آہا کچھ شفیق

کرتے مول نہ پھاڑ یا جان اس کہا داپیر
 سب تہیں بگیاڑ تہیں بہت زیادہ ہو
 جیکر ماسے سچ ہو کرے تہیں بیان
 اسدا کہو جواب کچھ آئے تہوں یقین۔
 خون آلودہ دیکھ کے کرتے روندا ہاں
 کرتے نظری آؤندا ثابت اتے درست
 جو بیٹے انسان نوں کہا جائے بگیاڑ
 رل غزنہ یعقوب نے لگے کرن بیان
 جنگل اندر چائیکے ویاں چہا یا چال
 آنا وڈی عمر دا اوہ بگیاڑ ضعیف
 تہیں سیر برائے گل وچہ رسا پا
 دیکھ نہی بگیاڑ نوں کہندا سن بگیاڑ
 رحم نہ آیا اوس نے صوت فادہ منیر
 تہیں صوت ول اوسے کیتا تاہ بیان
 سندا اوہ بگیاڑ ساہیوں گردن پاو
 اوتہوں شر بگیاڑ پھر تھوڑا اسکے ہو
 منہ کر کے آسمان ول کرے یعقوب دما
 حرمت ایہا سیم دی اسمعیل اسحق
 توں کچھ اس بگیاڑ نوں فہم وہ زبان
 ہویا حکم خدا لے والگا کرن کلام
 کیتا پھر یعقوب نے اگے اوس بیان
 تہیں میرے فرزندوں کہا داپیر خطا
 بیٹوں اندر رنج سے تہیں کیتا بے حال
 اگوں اوس بگیاڑ نے دتا ایہ جواب
 سنتوں نہی خدا بندے تہیں خبر مول

نال محبت کہا گیا کر کوئی تدبیر
 یوسف مکر اچکرا آئے کدرے کہو
 کرتے کیونکر رہ گیا ثابت دہر نشان
 تھمت اوپر تھمتے کروا مول تہیں
 کرتے ثابت رہ گیا ویکھ خوشی ہاں تاں
 اس تہیں ہاں میں جاندا جت ہو ایہ سنت
 کرتے گلدا اوسدا پہلاں ویسی بیاڑ۔
 پکڑا سیں بگیاڑ نوں حاضر کرساں آن
 پکڑا اندر بگیاڑ نوں کر لو کہو تہیں لالہ
 لے آندا بگیاڑ نوں دیکے سونگلیف
 اگے باپ یعقوب دے کرے کمر ایجاہ
 تہیں کیوں مکر اچکرا و امیر کہا داپاڑ
 خون اتے وچہ خاک سے وہ رلایا چیر
 کس جنگل وچہ کھالیا بیٹوں یہ نشان
 بیٹوں گردن پائیکے اندر شرم جہار
 مہرون لگاورد تہیں پاس یعقوب کھلو
 خالق رب خیر نوں لاشریک خدا
 حرمت نہی کریم دی جواشرقت اخلاق
 حال حقیقت اپنی نال ایہ کرے بیان
 اول اس یعقوب نوں کہیا داسلام
 تہیں قسم خدایہی کرتوں سچ عیان
 آکھیں روز شرفے کی کچھ پیش خدا
 خون یوسف دا ہویا بیٹوں کوں حلال
 رور و پاس یعقوب دے ول تہیں ہو کباب
 شکر میری رحمت توں ل تہیں کریں قبول

گوشت کھان پیئین بہستان سان حرام
اس تہمت تہیں پاک مان جانے رب عالم
روز قیامت آوتی اسکے رب و تائب
جیون جیون اوہ بگیاڑ سا کردار بے شاد
جے تینوں معلوم ہے کہ یوسف حال
اوہ نہ دسان سول میں تہیوں سارا حال
حال یوسف آہن تہیں کیوں کو اہیں عالم
عار کران اوس کم تہیں جو ہے کم حرام
چنل تہیوں سپا کہیں جنگل و بگیاڑ
وچہ حدیث رسولی آیا فرق نہ کو
ہو تہہ سندہ خیر لون ہو وان پیش خوار
پکڑو تہیے اوسنوں پاؤں دوزخ راہ
جنگل کے دل نور دالہ و تہیوں

سب ذرندے جنگلی ہو جیوان تمام
تہمت ہوئی خون دی کرے ایہ تمام
من فرزدان تیر مان میرا ہوگ حساب
پیرت اندر آگئی بن کے سب اولاد
کیا نی بگیاڑ لون سن اے مرد کمال
کہند تہیوں خیر دی جو گدزی اس نال
کیا نی بگیاڑ لون سول نہ کرانکار
سن کے اس بگیاڑ نے آہی ایہ کلام
چغلی کھان حرام ہے اس تہیں دی انکار
دو جا چغل بہشت وچہ اخل ہوا نہ ہو
کیون میں اس کلام تہیں عزت کران خوار
روز قیامت ہوئی چغلاں روسیہ
چہڈوڑا بگیاڑ لون سن کے ایہ تیقوت

مقولہ مصنف

وچہ بہستان ہوسن اخل چہ جیوان
صالح دی جواوشنی تہی کی کرین دلیل
خیر تہیے دا بگیاڑ توں بچوال فرق نہ کو
ایہ سب وچہ بہشت دی ہوسن نیکی بہشت
سلا تہیوں میں آیا اندر کہیں سکھان
لے کڑا سہی تہیوں تہیوں تہیوں

کیا وچہ کتاب دیگا ایہ بیان
کے بگیاڑ تیقوت داوتہر اسمعیل
کتا کف اصحاب دا چوتھا داخل ہو
چھیویں خیر مصطفیٰ داخل ہوگ بہشت
ایہ چہ وچہ بہشت و داخل ہون جیوان
یوسف نوال وچہ کھوڑا یا چہڈوڑا

چتر سہ تیقوت خیرت یوسف علیہ السلام

اوہ دن سارا گذر یا آلون آنی رات
نہ کر کے اسمان ول روگزار روزار
جیکر تہیوں ہوئی میں تہیں کچھ خطا
جیہے پدے لے اٹھا تہیوں تہیوں تہیوں

جاپیا وچہ کھوہ دے جان وہ عالی ذات
وچہ تاریکی کھوہ دی یوسف کرے پکار
یوسف وچہ تیقوت دی بگیاڑ وچہ خدا
پکڑو تہیوں خطا ہو تہیوں تہیوں تہیوں

[illegible]

Marfat.com

راضی ہو کر رہا ہے یہ ایک غلام -
 کیا ایک غلام نے مالک اس کے جا -
 کیوں یہ تسمان لکھا یا جو کوئی بچے آ
 جائے او تسمان ساریاں کہو ہوں لینا حال
 ڈیرے وچہ لیا کیے ایک جاوین لکھا
 وچہ غزالی لکھا راوی ابن عتبہ سے
 یوسف اندر کھوہ دے دے سدا ناہن مول
 آخر گھیر پا قافلہ حیدرون نہ لدا مول
 آنا اندر کھوہ دے ساڈا ایک غلام
 وہو اوس غلام لون تان ہے تسمان خیر
 ایس جگہ تعین گھرے ہو کر ان آوازہ سخت
 وچہ تسمانے جسم سے مول نہ رہی جان
 تان پھر مالک کہہ دیا یوسف تائیں چاؤ
 یہاں پل و پل ویکھے کے یوسف گنہ گیا
 جسہ تھر تھر گنہ دا آنا وور کھڑا
 مالک کہہ دیا لونہا نون رجب دا فوق کرو
 ایہ کے مہر وادی لڑکا ہے اولاد
 یوسف لون شمعون نے ہو لی کہی کلام
 جے لون اس کلام نہیں کریں کجہ انکار
 یوسف سن شمعون تعین کیٹا ایہ اقرار
 میں تاہم غلام تان شک نہ کرو ورا
 مالک نے سن آکھیا اسنون دیہ وریج
 کہندہ لیندہ وریج تان ایہ غلام اسپین
 یہاں کہیا اس کے اندر ہینگہ خیر
 تسین خرید و اسنون سب یہاں وریج

مکے اوس کلام لون وور لوک تسماع
 مالک کہیا اوسنون لیا و تسین لکھا
 دھوہ ادا تسمان ایہ ہے کوئی چہہ گنہ
 کپڑے وچہ لکھا وندے یوسف لون فی الحال
 پور کھلاون اوسنون کھانا خوب پکا
 وٹھیا چاکے یہاں انکھے دن کھوہ پاس
 وچہ ورت ہر طرف لون دوشو ہول
 مالک تائیں آکھد و دش کرین عدول
 تسمان لوکا یا لڑکے ایہ کی کبہ تسماع
 ہمیں تان لیاں تسمان تہیں ہکدم اندر
 سن کے اوس آواز لون اوڑن سب وریج
 زندہ کوئی نہ رہیگا ایک انسان حیوان
 پاس پھر وال ساریاں کیٹا جا کھڑے
 مٹھ لوکا یا آ پشان کر کے بہت حیا
 حامی کوئی نہ اوس دا آٹا یا ہجہ خدا
 او پاس غلام دے تسمت ناہ وچہ و
 رات گزاری ایس نے اندر زبیدی یاد
 کہہ لون ایہ زبان لون میں تان عبد غلام
 ایتھون سب بیجا کیے دین تینون مار
 جو کچھ میں ایہ آکھدے کچی ہے گفتار
 نیت دل وچہ ایہ سی میں تان ایہ ورا
 اسپن خریدان اسپنوں کر یو تائیں وریج
 حقوڑ سے پتے ان تہیں کرو خرید اسپن
 اسنون سب غلام کی جو ہے عالم غیب
 و پیاں اس غلام لون اس تسمانے ناہ

یہ ساری باتیں جو کہی گئی ہیں وہ سب کلام ہیں جو کہی گئے ہیں

مالک زحمت دیوندا یوسف ہو یا رواں
اونہاں ڈٹھا آوندا یوسف سا ڈیول
پیریں تھیں اسدی آنا طوق زنجیر
اکھڑا وہ زنجیر تھیں اوپر زمین پیلا
جس دم ڈگاز میں تھے یوسف ہولا چار
شمر نہیں کچھ تسانوں تھوڑا کرو آرام
شکے استہیں ہو گئے بہائی سب کٹیرے
پیران لے سر کہدا یوسف زار و زار
ہو دے اوپر تھانے رحمت پاک خدا
ضائع مول نہ تسانوں ہرگز کرے خدا
بدلے میکے تسانوں رب نہ کرے عذاب
جاہو سب گہرائے میرا تسان سلام

بہایان دیول دوڑیا تاکچھ کران بیان
تیز اٹھایا قدم نون آنہ جاوے چل
بہایان دیول دوڑیا یوسف ہو دگیر
ننہ دے پر تے جا پیاسن فریاد خدا
کہیا پیو ڈ بہایان آگے ایہ پکار
طرف تساڈی آوندا یوسف کرن کلام
ساریان آگے آیکے یوسف عرض کرے
ساتھ غریبی آکھدا بہایان پاس پکار
بہاویں بیٹوں تسان تے دکھ ایثدا
جیونکر بیٹوں تسان تے ضائع کیتا چا
جیون میرا دل تسان نو کیتا بہن کباب
جدا ہو یا آج تسان تھیں جانے رب علام

درمیان حقیقت راہ مصر و مصائب آن

جان یوسف مٹا یا کیتا کوچ تجار
اوپر اوٹٹ بہاؤ تھے یوسف تائیں نہو
و کچھ قیر لون ٹاٹو ندی یوسف و تارو
اوہ یوسف و اوٹٹ جان تیر و قیر گیا
طاقت مول و پیری اسدیو چہ رہی
روک مان و چیل نون یوسف کر کر یاد
توں تیرن سر چاک کے و کھین میرا حال
طیون جدا تھیں بہاؤ تھیں بہاؤ و تاکر
تھان پیران جوڑ کے بدکار بے حال
و چہ انہیرے کھوہ تے پھیرتا لمکا
جدون گیا و چہ کھوہ و ساسے ہو تو تیار
ساتھ تھما چیاں تھوڑا میر کیتا لال

طرف مصر دی ٹرپے سار ہوئے تیار
ہوئی قیر و چیل دی اندر راہ نمود
اتان بابا مول نہ کرے تسلی جو
یوسف اوپر قیر و تے اوٹھون جا پیا
لیٹ والو پر خاک و یوسف تھان نہی
آکھے میرے درد دی کوئی نہ دیندا داد
پچھون تیری سو تھیں بیٹوں بہاؤ بال
بکر میرا اندوہ تھیں سب گیا ہے بھر
رٹا گل و چہ پایا بہت خرابی نال
رٹا پچھون و ڈھیا جان و پچہ کھو گیا
اتوں پچھ مار دے آہے پاہی شمار
پیراں تھیں تھار یا بیٹوں ہو بے حال

روٹی پیر کی کیتان اسکے وقتی پار
 پچھوں پیران پیران کر کے وڈا بیج
 مین مان وانگون قیدیان او پاونٹ سوار
 ایس سب کتے روڈا یوسف کی اس جار
 یوسف تون اس وروئے اندر صبر کرین
 اونٹ یوسف او یکھیا خالی جدون عجار
 مالک اسکے اونہان نے خبر سنائی جا
 مار آوازہ قافلہ اندر کہیا تمام
 وورن و موٹرن واسطے ہر ہر طرف سب
 یوسف ڈٹھا اک نے اوپر قبر پیا
 پہان آٹا سائنون تیرا حال معلوم
 سب انہاندی بات دا آیا اسان یقین
 مین مین تھون نش کے جاندا بھر دا
 کرن زیارت واسطے اونٹون ڈگائین
 سن کے ایس کلام تون ہوا سجاد خفاء
 سٹا جو لگی اوسدی ہو بیہوش کیا
 بیکس او بیوٹن مان تھوئی عمر غریب
 سرتے پیران تیکے بہر یا نال خطا
 رب جیم کریم تون کرین دعار قبول
 ظالم کروئے ظالمین رحمت کریں خدا
 کت پیری غیتیں بجلی باجی شہار
 سبے بدل رعدی تا لے چکے برق
 اس بجل وچہ ہوا قافلہ بہت لاچار
 خچر گھوڑے اڈ گئے کوئی نہ پکڑ مول
 وچہ اینہرے آٹیا بدل پیر سیاہ

بھوکھا آتے ترایا پایا کھوہ اوہا
 پاس مالک تجارتے آج گئے مین و تیج
 بھوکھا مین ووروز تھیں بہت ہو یا لاچار
 وچون قبر ایل روئے آئی ایہ ندا
 بدلتینون دیوسی آپے رب برین
 یوسف اوپر ہے نہیں لگے کہن پکار
 یقین تون کلام جو غائب ہو گیا
 مالک دا ج اونٹ تھیں جاندار سیا کلام
 جار و نظری لوس نے لوک وڈاے جیب
 غصے آتش ہوئے کیا اس نے جا
 جو کہیا سی اوہاں نے سچ ہوا مفہوم
 یوسف آکھ سٹیا پات پامول مین
 قبر پیری لہ مان دی آئی سی اس جار
 فرق نہ اسدیوچ ہے آکھ سٹیا پاتیں
 پاک طمانچہ مارو یوسف دے منہ چار
 ہوش آئی مان ہاٹے کے رہیں کر دوعا
 اگے ریکر آٹیا جو ساوچہ نصیب
 تیکر درتے آٹیا کرتون رحم خدا
 ہو یا غم وچہ بہت مان چیران اتے ملول
 لے جے نہ یوسف ختم سی کیتی ایہ دعا
 ہو یا وچہ جہان دے سار سکر و غبار
 ہو گیا تاریک سی تائیں غربت شرق
 غالب دلم ہو وندا آٹا گرد غبار
 غیبون او بہ قافلہ ہوئی بلا تزلزل
 جان سراوہ گھیا ہوئی رنگ سیاہ

پھر لگے ہوتے جیونکرا نڈ سے رنگ
 مالک کہا کہ تین ہوتی ہوگ خطار
 یوسف لون میں مار یا اس سے کہا آ
 میں یوسف لون مار یا ایک طما سچہ ہر
 اس نے آگے دیکھ گئی ہوگ و عمار
 خطا کیتی تین جا کے ہوئے اسی خوار
 گرفتارے عاجزی جا کے اسدی پاس
 یوسف آگے جائیکے ہر بار وہ کہتا
 کرداشت عاجزی میرا بخش گستاہ
 پیراں لے کر رکھ کے رو دے ہو بچاں
 ظلم کیتا میں ترو نے میں خطا کم جان
 سن کے یوسف اون تہیں کیتا ایہ فرمان
 میں نہ غرض طما جیان تا میں غرض سرا
 جو اس کیتا ظلم سا کر لون رب معاف
 بدے میرے خطا دے کے پکارا تہاں عذاب
 اٹھا بدل ہوا نہیں ہوئی انہیری بند
 گناہ میں حدت اتار کے پھر کی پاؤں خوب
 طوق اس کے تہیز کی کیتی اس تہیز دور
 بکشتہ ہر کے پاس جا آئے سپہ تجار
 حسن یوسف راو بکھ کے کہندے کانہر
 یوسف کہیا جس کے تہیز نہ تہیز آسمان
 اس کے یوسف آئی کے کافر کوئی بیان
 او ہوا اللہ رحمت واحد لا شریک
 جو سی اندر شہر دے توڑ کے پت تمام
 اس کے زانیاں شہر قاتل گیتا گریج تمام

گو کہ پارسے غنیمت میں تہیز ہوا تہیز سنگ
 ساتھ شامت جس دے پچھا تہیز خدا
 میرے پاسوں ہو گئی بارواج خطار
 کی جانان اس خطا تہیز آئی ایہ بلاد
 سستہ مالک و تہیز کہندے ہوا خفا و
 روز شہر کی آگ میں اس کے رب غفار
 کراشی دل دس دس دے و نہ ادا میں
 گو کہ امیر دے پاس تہیز ہوئی ایہ خطا
 کشید میری خطا لون حرمت پا کر مال
 آگے نال طما بچیاں کر مسیحا مہ لال
 تہیز اندر پھل دے کے ایہ سب خطا عیان
 عاجز یک غلام میں رکھدا مول نہ شان
 بخشیا تہیز میں پختہ سچ خدا
 بخشین کیتا ایس جو میرے کر نال خلاف
 بند پاں تہیز اپنی مول نہ کرین خراب
 حال پھر جاتا قاتل یوسف قدر پندر
 کہے اری واسطے گھوڑا دین جو سب
 ہوا تاریخ قاتل اس کے دو چہ حضور
 نہ تہیز کی اگر شہر دے اندر قوم کفار
 پچھنے لگے آئی کے لون تہیز ہے رہا
 میں تہیز مالک اس دے دے تہیز آسمان
 او پچھنے لگے کہ آئی اسان ایمان
 جسے حسن جمال ایہ تہیز دتا تہیز یک
 و چہ عبادت رب دے کے رہے رہا تمام
 جا آئے ہر یک شہر دے جا کے پاس تمام

یوسف گریے اُنہاں نے گیسرا یا جاوا
 بعد تصور ساریاں یوسف دی تصویر
 اوہ تصویر ان پوچھے کافر ہوئے تمام
 آکھن اس تصویر توں ہے ساڈا معبود
 اوہ تصویر اس خلق نے پوچی سال ہزار
 بعضے یوسف ویکھ کے ہوئے مسلمان
 اوس جاگتیں ہویا قافلا گان تیار
 قدس شہر دیوچہ سار ہند اک امیر
 کہندا ہے کون او سنوں عیسیٰ اٹھ ایسر
 کرین ضیافت اوسدی کر کے خوشامان
 شاہو یا اٹھ کے اوہ امیر کبیر
 دروازے تے شہر تے باہر آن کھڑا
 لوکاں تائیں پچیدا کون تسان سردار
 سن مالک دکانم نون جیران ہویا امیر
 اس شہر وچہ آوند مالک ہے ہر سال
 کدی نہ ہویا حکم ہے کرا سدی تعظیم
 اوچھے آ امیر تون کہندا یک سوار
 دوسو اسدی مال سی ہوز شہر عام
 شہر شہر تے کہوڑیاں اوپری اسوار
 جدی ضیافت ہوا تینوں ہے فرمان
 جسدہ یوسف آیا شہر تے اوس امیر
 یوسف تائیں آکھدا تون کون سنا
 میں بند ہاں بد جدی ضیافت تون
 سن متحیر ہوئے کیتا اوس بیان
 یوسف کہدا جس نے تینوں میرا حال

کھڑے کھڑے رہ گئے جیوں تصویریا
 گہر گہر اندر رکھ دے کر کے اوہ تحریر
 یوسف دی تصویر تے ہوئے سب غلام
 جوتہ اسنوں پوچی ہوئی اوہ مردود
 حسن یوسف دا ویکھ کے ہوئے سب کفار
 اوپر اللہ اک دے لئے آون ایمان
 قدس شہر پھر آئیا اندر رہہ تجار
 ڈھانڈا خواجہ کواں امیر کبیر
 شہر تیر پوچھا اوسی فخری ماہ منیر
 داخل جسدہ ہوئی وچہ شہر ہمان
 ضیافت داسا مان اوکیتا جمع کثیر
 اوہ مالک دے قافلہ تائیں ملدا جاوا
 اونہاں مالک سیانوں کرا ظلمہ
 کھدا او سنوں جان دے ہیں صغیر کبیر
 زبیر اسدا ہو گیا کیونکر اج کمال
 اگے اسدی واسطے اوسے ایہہ قدیم
 اوہ شہر تے بدلا تاشن تون پار
 یوسف دی تعظیم تون رہے کرا اوہ عوام
 اوس ایہہ کبیر تون کہتے کرا اوہ پکار
 ایہہ ہے یوسف جاوہر کر کے ویکھو وہ بیان
 کھڑا ہویا تعظیم تون اوہ امیر کبیر
 یوسف اوس امیر تون آکھ سناوئے تار
 آکھ تائیں تیر تون پیا ڈیکھیں تون
 کہندا کیونکر ہویا تینوں حال بیان
 سقے اندر دسیا سن اسے نیک فصال

جو بہت ہیں توں پوجا دیہ اوہنا توں لوڑ
 سن کے کیا امیر نے چلتوں بتاں پاس
 میں اوپر اس شرط سے توڑاں بہت ضرور
 یوسف کیا امیر توں سب سے قادر حق
 ساتھ میرے مرن جل توں ایہ ہی یاں دکھا
 کروا آنا اس جا یوسف ایہ بیان
 یوسف پیچھے دیکھا لشکر باحہ شمار
 اتنے لشکر واسطے کھانا ناہیں مول
 یوسف کہندا اونوں ایہ نہ کہا دن مول
 ایہ لشکر ہے رب داکہا فے نہ طعام
 ایہ فرشتے کل ہیں رہندے سرے مال
 یوسف ساتھ امیر سے بتی نہ وجہ آمد
 دیکھ ایمان بیاؤندا اسے وقت امیر
 کھا داس امیر و یوسف پھر طعام
 کہندا اندر قافلہ تدوول امیر پکار
 سن کے کیا قافلے ایہ کی ہے تکرار
 مالک نوں اس بات دا آیا تاہ جواب
 افضل سب نہیں ہو یا میرا ایہ غلام
 کیتی دل وچ اپنے ایہ تدبیر امیر
 اگلے دن اٹھ قافلہ ٹریا کر تدبیر
 لگا ہون قافلہ جہدم اندر راہ
 چکر سایہ پر پیدا ہوئے دیکھ جمال
 ہو کے سپہ پہوش اوہ ڈگ ڈگ زمین پئے
 یوسف نوں اوہ لیکئے اوہ ہے بحال
 یوسف و اوچے اپنے کیتا تدوول خیال

گھر تیرے جو بہت ہیں سہناں لوڑ مروڑ
 سجدہ تینوں بہت ہے کر سن کرین قیاس
 بتان تے بتانیاں کرساں وورے فتور
 ایہ بھی دل نہیں اپنے کرتوں دوز قلق
 رتہ خطا چھڑا پکے پاواں راوشدا
 گیا جو اس امیر دا پچھلی طرف دھیان
 ہو متحیر پچھا ایہ ہیں کون اسوار
 اندر تیرے واسطے جے توں کرین قبول
 توں دل اندر اپنے ہوویں نہ ملول
 تسبیح تے تہلیل سے اندر رہن مدام
 ایہ حفاظت واسطے بھیجے چل جلال
 پیراں تے بٹ ڈگ پئے کوئی نہ سہا ہٹا
 ہو رعیت شہر دی سب عنخیر و کبر
 ہو جو آنا قافلہ اسے ساتھ تمام
 وچ تباہی قافلہ یوسف ہے سرکار
 کل غلام خرید یا اج ہو یا سدا
 ولدے اندر اپنے ہو یا اوہ کباب
 ہن کیونکر اوہ کریگا میرا کم تمام
 یوسف تائیں چہڑ کے کر کوئی تدبیر
 کئی ہزار سوار لے پیچھے پیا امیر
 یوسف اوپر فوج دی جہدم ہی نگاہ
 گھوڑا پول اڈ کے زمین تے نظر کرے مال
 سرت نہ آئی تن دی تاجر دور گئے
 اگلے دن جا اتے ہک جگہ خوشحال
 مینوں ایسا رب نے دتا حسن جمال

صورت میری دیکھ کے ہونے سے حیران
اُتر پیا جاں قافلہ اوس شہر دیاس
ایسی صورت اور تہا بندی چند ہونے سے بات
یوسف نے پاک غیب نہیں اُتھے سنی نہ
میری صورت اسچا ہیں ساسے انسان

خواہش میری رکھد ہیں گے سب انسان
یوسف دہل کے نے کیتا تاہ قیاس
پچھے مول نہ اوس چاہیوسف کی کوئی بات
نہن جاتا کوئی دوسرا میرے چہیا نہ
کوئی نہ دلوچ اپنے باطل کریں وہ بیان

مقولہ مصنف

مولیٰ دلوچ دیو کے اپو گیا دھیان
میں اوپر کوہ طور سے کیتی طلب نفاذ
اوس وقت سی ہوا مولیٰ نوں فرمان
مولیٰ ٹوٹھا پچھا نول جسم نظر اٹھا
اپو کر کے حق ہیں دیہ انسان ویدار

میرے جی ہی ہو دی ہرگز تاہیں نشان
دو جے کے لوی مرتبہ دتا تاہ خدا
مولیٰ پچھلی طرف نوں کوئے بیکہ بیان
کئی نہراں کھڑے ہیں اندر تھہ عصا
ماں مشتاق ویدار کے اکہن سب پوکار

ور بیان آہرن یوسف علیہ السلام

یوسف گھوڑیوں اترے سن کے اہم آواز
رور و آکھے رہیوں متھیں ہوئی خطر
ہو یا حکم خدا بیدا سجدہ تھیں میر حیار
اوپر دریا نیل سے مالک گیا تھیں
عسل کریں چہ نیل سے سب لباس تار
وچہ دیاسے نیل جاں گیا یوسف ماتن
پانی نہیں سپنہ تے وال پہ جاں آ
بہر فراغت عسل نہیں طرے مصر گیا
روز آوا و جمعہ و افادہ عاشورہ جان
جان یوسف وچہ مصر کے داخل ہوا آمد
ہر طرف سے روشنی پکڑیا آن ظہور
شاہ جو آسمان اوس وادام عزیز
ن یوسف سے حسن نہیں کہیں ہوا تیا

سجدہ پوچھ سر رکھے لگا کرن نیل
کیتا باطل وہم میں بخشیں پاک خدا
میری خلقت بہت ہے وچہ حساب آ
یوسف تائیں اکھڑا تا وہ ساتھ پیار
دور ہوئے تان سفر و اسارا زنجار
تاراجیوں آسمان دا چھکے پایا بدن
دو بین دن لے رات چون جمع ہوئی بچا
دروازے لے آئے یوسف ہوا کھڑا
چہر ن یوسف ایسا اندر مصر بچھاں
مصر منور او سے نور وں ہو گیا
دیکھن والے و بکھرے جو سی اہل شعور
ساخوش طبع سلیم بھی صاحب عقل تیز
شر تراز سوار لے تیا وچہ بازار

یوسف دہلوی دیکھے ہو گئے پہنوش
 حسن یوسف داویچہ کے ہوئے میران عزیز
 کیا عزیز تجارتوں وسیلے نال شعور
 مالک کیا ہے نہیں ایہ فرشتہ حور
 میں اسلوں ہاں دیکھا کوئی لے خرید
 یوسف تائیں اکھڑا سن ایہ بات عزیز
 یوسف کیا ہے کہندا ایہ شجر
 مالک دل بچہ اپنے سے ہے ایہ کلام
 سن سن دیکھن آو سن بہت امیر فقیر
 عرضاں کرو می خلق سی مالک تیں جا
 مالک کیا اجدن بینوں کرو معاف
 خواہش حینوں ہو وی اوہ خریدے آو
 جان آبادن چہ دا مالک کے ور آو
 یوسف دا ہوار توں ساں وکھا دیدار
 مالک کیا تسانوں ہو یا کجہ جنون
 صوت پاسوں خلق کے ایسے تائیں خوب
 اللہ کے سب جانتا جو اس وچہ کمال
 شوق ہوئے جس شخص توں یوسف دا دیدار
 خلقت ایہ کلام سن جانے کہہ لوں جل
 جمع ہو یا ست لکے سا مالک پاس وینار
 مالک کیسا حکم ایہ سد غلاماں نوں
 سبہاں تائیں چاک کے سٹو باہر چا
 خلقت آو لا وندی اء نہ سکے بول
 ایہ کلام نہ شاعر ہی دل چ کر و حیاں
 وویچے دن لے آو تے ڈو دست وینا

کھڑا کھڑو تارہ گیا گھوٹے تے خاموش
 اگلی پہلی اوستوں رہی نہ مول تہیز
 ایہ فرشتہ تہیز ہی ہے یا کوئی آدم حور
 میرا ایہ غلام ہے صاحب عقل شعور
 قیمت ایس غلام دی ہو سی مال مزید
 مالک کی ہے اکھڑا سنتوں نال تہیز
 بینوں ایس خریدیا دیکے نقد وینار
 یوسف دیکھن واسطے آوگ خلق تمام
 جگہ ہکا لوکا با آسنے کر تہیز
 توں ہوار می اسان نوں سرفزیہ وکھا
 روز جمعے تے تسانوں کڈہ وکھا وں صاف
 تھکا ماندہ سفر دا آیا ہاں اس جا
 خلقت ہوئی جمع سی کرن آواز سنا
 اسے حسن جمال تہیز ہو وانگے خوشحال
 گھر تہیز نکل آو ندی کیوں ہو حال پون
 کیوں یوسف نوں کہہ دے لوچہ ہو چکر پ
 بینوں معلوم مل نہ ہو تہیز احوال
 باب اک اپنے گہراں تہیز کے آو وینار
 رٹ ونا وینا باب اک مالک دل
 جوش خموش بیہوش ہو یا شوق وینار
 پشی جو خلق بیہوش ہے ایسے حال پون
 کڈہ کڈہ ساری خلق نوں سن لیکے تہیز
 مول کلام نہ ہو تہیز تان لب سخن کہول
 ایہ بین آو گڈیا جو تہیز لکھیاں حال
 مالک تہیز تہیز پون کے تہیز کہن پکار

یوسف توں دکھلا توں سانوں ہک نگاہ
 رہیا ایہو ماجرا مالک دے دس روز
 ہک مکان بنایا مالک ہولا چار
 پھیر منادی مصر دی اندر کرے تمام
 یوسف داسپ اوس جاو بکھو حسن جمال
 خلقت ہونڈی جمع ہے آصغیر و کبیر
 شاہ اتے امرا بھی بڑے اتے جوان
 زاہد ہوڑ معبدان مالک دے درواز
 مڑ کے ساسے گہراں تہیں آون مالک اس
 بی بی ہک عزیز دی تام زینچا جان
 جائی لکھا آکھیا اُس دن پاس عزیز
 جے آکھیں تاں چاہیگے یکھاں اوہ غلام
 شکے کیا عزیز نے وتی اسان رضا
 بی بی نوں ایہ آکھ کے خود بھی گیا عزیز
 گئے اوس مکان دے سی میدان فرخ
 اوس میدان وجہ بکھل ہو مڑ کھڑے

یوسف دے دیدار دی سانوں ہیکلی چہاہ
 دیکھن خلقت آوندی صبر نہ کرن سہوز
 سب چڑاؤ صندلی پتھر دے دیوار
 حاضر اس مکان تے ہندو خاص عوام
 تال یوسف دے حسن و اظہار ہو حال
 مردائے ہو عورتاں ہور امیر و فقیر
 کوئی اندر مصر دے رہندا نہ انسان
 بستر آن وچھایا بیٹھے تکیہ دلا
 یوسف دے دیدار دی دلو چکر کے آس
 اصلی نام راعیل سی اسدا کران بیان
 آیا وکھن غلام جو ہے اوہ نادرجہ
 دیکھے خلقت اسنوں چلے خاص عوام
 جے دل تیرا چاہو ندا توں بھی دیکھیں جا
 سب وزیراں ساتھ لے صاحب عقل تیز
 پتھر وٹ مول تہ رُکھ درخت نہ شاخ
 ہاٹل سب عورتاں دی ہو مڑ کھڑے

دوسریاں آوردن یوسف علیہ السلام را مالک تجارتی فروختن

مالک تارشی آکھیا لوکاں بن توں جہا
 یوسف اسے جاییکے مالک کرے کلام
 یوسف کہیا اچ توں لے جائیں اُس جا
 مالک شکے آکھیا میں بھی دیکے دام
 یوسف آکھ سنایا ہے ایہ بیج کلام
 مالک شکے آکھیا بہت حجت نال
 یوسف توں دل اپنے وچ نہ خوف کریں
 غسل یوسف توں دیندا ہانی گرم کرا

خلقت ہوئی جمع ہے یوسف نوں لے آ
 تینوں دیکھن خلق سہے ہوئی جمع تمام
 پاس کیسے دیکھیں ایہ گل نہیں دل آ
 تینوں نہیں خریدیا اسنوں بات کلام
 کر جوئیں دل آوند میں ہاں تہہ غلام
 یوسف اگے عاجزی کرن لگانی الحال
 گھر میرا سب آپناں دلو چہ ایہ دہرین
 دینا اے حریر دا دے لباس پہن نام

کرے مرصع اوس کو سنان دیوال
 عمدہ جو ہر قسم کے ہر موتی وی ذات
 تاج شہانہ اوس کے سر کے و صر پاپاء
 گل یوسف دی پایا سونے و ایک طوق
 موتی اندر طوق کے چمکن و انگوں نور
 گلشن شہان چہ سی زرین چٹے عجیب
 اندر ہر انگلی پائے انگوٹھی خوب
 جابجا انگوٹھیاں اوپر جڑے باقوت
 بنہن ٹپکا کر ٹپلس خاص زریدا آن
 سوئیدی ہک چٹھی سی اندر ہتھ پچھان
 گھوڑے اوپر زریدا زین و ہون ہک پا
 ساٹھ چڑا ڈوٹیاں آھی اوہ رکاب
 یوسف تائیں اوسے اوپر کر اسوار
 دساں غلاماں آیکے پکڑی جلد رکاب
 جاں یوسف نے اپنی دیکھی پڑی شان
 کہندا اوہ بھی وقت سی آتا آ پیا
 کیا سی جبریل نے اُس دم میرے پاس
 یکدن اندر مضرے کر سی تینون شاہ
 جو ہو موٹی چہ مضرے سائے بیچ نواب
 اوہ ارج بیٹھین عمدہ پورا کینا پ
 مالک آتا آکھرا کر آوار پوکار
 مالک اندر تہی ہے پگڑے آپ لگام
 جان یوسف وچہ خلق کے آیا و اگر پند
 طرف یوسف دی ویکھے کے سی و کرن تمام
 کر سی تے الماس کے دیوان آ پیا

موتی خوب پروند سب لالہ ندرے تال
 لکن زلفین چمکد جون تار وچہ رات
 کتاں اندر چمکدے پائے بہت صفاء
 خونی تائیں اوسدی سب چڑن تے فوق
 ہو یا اسدی چمک تپیں سارا نور ظہور
 سب چڑی باقوت تپیں آہے بہت عجیب
 زیبا تے سہاوندی چمک تپیں محبوب
 یوسف نون ایہ حسن سی و تالایو بت
 پیران وی نعلین واکلی میں کران بیان
 اوپر اسے چڑے سی موتی نے مرجان
 سوئیدی اس زرین نون خوب کاب سہا
 منہ گھوڑے قیمتی پائی لگام شتاب
 مالک انکے ہو یا چو نکر خدمت گار
 یوسف ول اسمانے کروا منہ شتاب
 ولے اندر سیا کر کے ایہ دہیان
 کرتے گلوں اوتار کے و تاسی کہوہ پا
 یوسف دلچہ آ پئے ہوئیں ناہ اداں
 حشمت و لالت ہوئی مال منالوں جاہ
 چلن تیرے پاس اوہ سارے پکڑ رکاب
 میرے دیکھن واسطے حاضر ہو کر سب
 ویکھے شو سب آیکے یوسف دا دیدار
 گڑے گڑے اوس کے ہون و صفایاں تیار
 اُسے لڑن لکپیاں خلقت کر دی بند
 سرون کھڑن تے اوپر خاص عوام
 پوسے اوس مکان تے رہتیں دین ہٹا

منہ یوسف واپس چمک دا آنا سو سچ طور
 سچے کہے اوس دے کرن غلام نارا
 وکرا یوسف آج ہے جو چاہے سو لے
 بیویں گردن پار نیلے مصری کرن بیان
 مالک تائیں آکھدی ساری خلقت جا
 اسی اوس مکان لے خلقت باہج شمار
 بیشہ پیران دے آیکے مویا پنج ہزار
 خلقت وانگوں پھل دسب گنتی کملا
 مصری وانگوں بھل دی یوسف یوسف جان
 مالک نے پھر آکھیا کراڈانہ پوکار
 لڑکا بہت حسین ہے ہو رسیلیم قریب
 یوسف کہیا اوسنوں توں ایہ آکھ نہیں
 کہہ توں ایہ غلام ہے بہت غریب حیرن
 مالک کہیا ایہ میں کیونکر کراں قبول

فرق نہ مول بچا پیدا جو دیکھے کر غور
 سنیوں سائے مصریو دہر کے کن ذرا
 آخریدے اوسنوں جو کوئی قیمت دے
 قیمت دیون الیہ می ساڈیو چہ نا ان
 منہ لوکاویں اوسدا اوپر پردے پا
 اندرا اوس میدان دے کی میں ساں نیاز
 جان یوسف دا انہاں لے ڈٹھا سی دیدار
 جیوں سوچدی گرمیوں دا رخ پھلاستوں آ
 جیوں بدل تھیں نکلے آبا ہو عباس
 آخریدے اسنوں جو ہووے زور دار
 ہو رقبہ غریب ہے الفت نال حبیب
 جو میں آکھاں آکھ توں سنوں نال یقین
 ہو رقبہ بلوط ہے خستہ نئے غمگین
 تیرا کہیا مول میں ہرگز کہاں نہ مول

حکایت بازغہ شاہرازی

امام غزالی لکھیا سن توں ایہ کلام
 انہاں وجوں کہدے آکھاں سن حالات
 سی اولاد شداد تہیں قوم وجوں سی عاد
 رکھ عمار می اوسے اوپر عالی حرب
 عجیب مریع اوسدی سب عمار می جان
 اُس عورت دا بازغہ لکھیا نام کتاب
 قوم اندرا وہ اپنی آھی عالی جہاہ
 دولت دیوچہ اوسدا تاقی نا نا کو
 جان یوسف دے حسن دی آستے سنی پکار
 ساتھ لیاندا اپناں بہت خزانہ مال

یوسف توں سے بچدے عورت مرد تمام
 رہندی سی چھ مصر دے ہک عورت خوش ذات
 سی ہنس دی اوسدی زدی وانگوں باو
 تنگ سرخ سیاوسدا آنا سن محبوب
 کم زری دا اوس دے اوپر سب بچکان
 نامی سی وجہ ملک دے جمداناہ حساب
 دولت حشمت اوسدی آنا ملک سپاہ
 لعل جو اہر اوسدے جس دا انت نہ کو
 عاشق ہو کے ٹری پی ہو کے شتر سوار
 گھر وچ کچھ نہ رکھیا لے آئی فی الحال

لہیبائی مال دے چرخ ہک سزار
 ہر چرخے ساتھ سی ہک ہک خوب غلام
 خود اوپر ہک اونٹنی آہی ہو اسوار
 اس پوسٹ کے سامنے کتنا اونٹ کھڑا
 یوسف تائیں اکھڑی ساڑن یہ بیان
 دس فرشتہ آدمی یا ہیں حور پر می
 یوسف کہیا اونٹوں میں خالی انسان
 صوت بیوں اونٹے کتنی آپ عطا
 کیا اُس نے آج میں ہوئی مسلمان
 بخشی تینوں جسے صوت وانگوں حور
 اس میں حکم خدا تہیں کدی نہ ہواں دور
 حاضر جو کچھ مال سی و تار ہاں ہو مانہ
 ہو گئی پہر باز غم اسے جانہ فوت

اوس ویلے موجود جو آتا در رم و نیار
 آپے رنگارنگ سے پٹے لباس تمام
 یوسف آج خرید کے ویکہاں حسن بہار
 اُس کی کتنی نظر جاں دتی ہوش بھلار
 مول نہیں میں ویکہیا تین جہا انسان
 تیرے ویکہاں واسطے خلقت سب کھڑی
 ماں پیدا کیش بدی میں ہی چہ جہان
 وچ خزانے اوسدے ہو رکھی نہ کاہ
 میں تیرے اس فیض تہیں اندا ہوا یگان
 غالب سوچ چند تہیں ڈٹھا نور ظہور
 اللہ قادر نہیاں اوسدے اہیہ ظہور
 مقلس ہوئی مال تہیں بدے نام خدا
 اندر باوجود دی گئی سوں موت

در بیان قصہ حضرت یوسف علیہ السلام

پھر زینجا آگئی اوپر اوس مکان
 جدہ زینجا ویکہیا یوسف دیول جا
 جاں آئی گہر بارون کیتا چاقربان
 ہوش حواس عقل بھی ذرہ رہی بقا
 مالک آتا ویداجس دن وچہ بازار
 ایہ یوسفدا عشق سی رکہد بجان قدیم
 اوس فی ملی دا اولوں اکھ سناواں حال
 ایہ بھی قصداوس چا لکھتا ہوا ظہور
 جی طیموس ہک عرب سے اندر شاہجان
 اصلی نام لعل تہا اسدا جان ضرور
 اسے حسن جمال داک میں کراں بیان

نشد اس سے ساتھ سی کئی ہزار جوان
 ترپے وانگوں سے جوں ماہی لے ماء
 عشق کہا ڈگی زمین تے جون بجان انسان
 عشق یوسف کے اوسدی ملی ہوش گوا
 تدوں زینجا آگئی اوٹھے ہو اسوار
 یوسف دیوچہ عشق سادل اوسدا دو نیم
 عشق یوسفدا اوس نول ہو یا جویں کمال
 احسن قصہ چہ ہے قصہ ایہ مشہور
 جی طیموس فی ایہ زینجا خان
 خلق زینجا جنوں کردی ہے مشہور
 زور نہ ہرگز عقل نول فکر اندر تہا صان

صوت اُسدی چند تہیں وشن آسمی جان
 بیخاتی اوسدی اوپر زمین تمام
 پوست نظری آئیا اُسٹوں اندر خواب
 اگے اُسے صن سے نہ سی کچھ شمار
 شمس فخر کوئی اوسدی ناہ لبائے تاب
 حیدروں زلیخا اوسٹوں ڈٹھا اندر خواب
 مستی ہوئی خواب تہیں جاں اٹھی پر غم
 اندر اُسے عشق نے ایسا پایا زور
 ڈی عقل کلام اُس نالے ساری ہوش
 اوپر اُسے زندگی ہوئی جان عذاب
 کھیلن نال سہیلیاں اُسٹوں بھل گیا
 بیٹھے جس جا جائیکے پھر نہ اُٹھے مول
 رہندی اندر یاد سے دینہ تے رات مدام
 اگے وانگوں اس کے کردی ناہ کلام
 جے جا کہیا کسے نے بی بی کمر لوں آ
 کسے جو کہیا جائیکے بی بی کی ہے حال
 پاس لینا جائیکے پوچھی کسے جو بات
 کھاوتے ہو پین دی سپ گوائی ہوش
 باغ چمن سے سیردا کرے مول خیال
 ہرگز کے کلام دا دیوے ناہ خواب
 ملک مصر و عرب تہیں کر کے دیکھ نگاہ
 سفنے تائیں دیکھ کے ہوئی اوہ اُداس
 جسے لاغر ہو گیا اڈ گیا رنگ رو
 ڈٹھا حیدون طیموس نے بیٹی احوال
 صوت اصلی ناہ رھی اڈیا پیر رنگ

طاقت مول تمام نون کسب کرے بیان
 جاں ہوئی نوسال می سنتوں حب کلام
 آتش پی جو عشق دی ہوئی بھج کباب
 حور پر می انسان بھی کرے ایہ و چار
 پر می فرستے دیکھ کے ہوندے جگر کباب
 تڑپے اوپر زمین سے جیوں ناہی آب
 رو سے دن تے رات نوں چشم ہے پر غم
 پیر پے اُس وناں کرے کلام نہ ہو ر
 ہوئی وانگ سودا بیاں حیران ہے خموش
 ساتھ بہانے جائیکے کرے آپ خواب
 کھانا تے ہو سو ناں ناں لب کرے وا
 شوق محبت وچہ سی رات دے مشغول
 جو دم تا فل گذر دا جانے اوہ حرام
 سے خاموش زبان تہیں دلہیں دمام
 کینہا وانگ بیمار کے پکڑیں تھہ فرا
 دے جو اپنے اُسٹوں ہنا وچہ خیال
 جے پچھی اُس نزدی حال کہیا اس رات
 دلے اندر اوس سے ہو یا محبت جو ش
 اوہ صوت ساہنے رہندی سی ہر حال
 تائیں دن اس ویر غمدی رہے کتاب
 پیشہ طول طویل سی چھ ماہان واراہ
 چوں دی کوئی اوسدی ہرگز رہی اُس
 ہڈ نظر سپ آئے گوشت رہیا نہ یو
 کہندا جا کے اسٹوں حیران ہوئے کمال
 جاں توں آویں ساہنے دیکھ ہوں ہنگ

تدوین زلیخا یا پاپیون و تالیف جہاد
 اس صورت لون پیکر کو تن پہ پہن ہوش
 اکون کیا باپ ہے ہووے معلوم
 بہاؤین اور اوسدی خریج ہووے مال
 ہوئی زلیخا عشق سے اندر غرق تمام
 دو چواری لڑا اسنوں ابہو خواب
 چھتری پہلاں اوسنوں صورت نظر ہی
 صورت ہوئی جان کھری آزیں خاپاس
 رورو آکھ مٹایا تدوین زلیخا حال
 دس خدا دیو اسطے تیتوں قسم عظیم
 دس فرشتہ ہور تون یاہن جن ہدی
 کیا بین انسان بان پیدا پاسون خاک
 میں بان تیر لیا اسطے لون میں میری جان
 ایسن موالون آکھ کھری روو دیزار و زار
 اکہیں و چول مٹکے جان روو تا خون
 اکہیں اندر او سیکے پانی رہیا نہ مول
 یکدن گیا غمیں سنے آکھ سناہن حال
 کیہنا زلیخا شکل اوہ نظری آئی پھیر
 دس گیا و چو خواب کھریون ابہو میان
 کیا سکے باپے پوچھدی اوسن مکان
 کیا زلیخا ابہو میں گھپیا مگول نہیں
 ایگل سکے باپ لول کپڑے لیتے پاڑ
 رخت و لون و پیکر سکے ہو یا باپ لاچار
 قید کرا یا اسنوں پھری پانہ عظیم
 کب سے جس جان قید ہو چھری تواریں طو

کھیل سٹائی باپ لین حالت ساری ہو
 ولد و اندر او سکے رہے محبت ہوش
 حاضر کران لیا پیکر و پیکان نامعلوم
 ہن باوہ یا پیکر نشان ہے مٹا بہت بحال
 شادی تے ہووے غم دی کرے نہ بات کلام
 او ہو چھری شکل ہے او ہو چھری تاسیب
 او ہو صورت او سدی فرق نہ تو رہ سی
 او ہو خوشی و چھری ایہ سی بہت اواس
 مینون تیر عشق نے کیا نشان کمال
 میں تیر سکے و چھری عشق مان و روی بہت عظیم
 یا انسان زمین و آسمان اس عرض کری
 حور پری کوئی ہے نہیں حجم ہاں اقلک
 صادق نال نہیں ہے ایہور کہ دسیان
 رات دہن دل او سکے اندر تانا اقرار
 ہو یا اندر عشق دے سکے اندر حال زبون
 امان یا او سکے سکے ہو نہ بہت ملول
 او پھری جان دے سکے ایہ کی پیا و پال
 آندی سی تقدیر نے صورت او ہو گھیر
 حور فرشتہ میں نہیں بان خاکی انسان
 تین کون مول نہ گھپیا اسرا نام نشان
 نام نشان نہ اوس وار ہند کس نہیں
 ہوئی دیوانی شہری گھری میں طرہ آہار
 کہند شہری ہووے ان اندر شہر بازار
 رنگ پیا لول ہے یہی اندر عشق و شہر
 عشق و لول کیا گیا جان و پیکر کبر

بکدن اندر خواب گویا نظر جوان
 کبہا زینجا او سنون سن لے ماہ میر
 مینون شمع خدائی جو ہے سر چہار
 تیرا کی کچھ نام ہے ہوتا کس مکان
 بہت اندر مصر دے مینون کرین طلب
 مینوں والی مصر داجانی دلون عزیز
 یوسف جدم وکیسا پاس زینجا حال
 اٹھ زینجا باب لون کہندی لاہ زنجیر
 پیرا پتہ مکان وادو رہو یا سب جوش
 راضی ہو طموس تلن کرے زنجیران دور
 جان دل اندر آوندی صورت او ہوا
 بکنت شام طموس نوں کبہا امیراں حال
 باوشانان دی آگئے فاطر ایس رسول
 یا کشتانان سے پاس نہیں آگئے میں پیغام
 کبہا زینجا باب لون ابنا نوچہ رسول
 باب کبہا کوئی مصر نہیں آیا مول نہیں
 بیج دیال میں مصر لوں قاصد و پیغام
 کبہا زینجا باب لون ہے ایہ بات ضرور
 ایہ محبت دور ہے اسدی نہیں دوا
 ہونا مول و قاندہ باہجہ وصل محبوب
 قاصد طرفے مصر دی کردی عزیز روان
 قاصد لون سمجھا یا بہت ہو میں ہوشیار
 لاہ پراسے کپڑے پاوین ہو پویشاک
 قاصد لون سمجھا شکے رخصت کیتا چا
 یا ہر شہرون یک جا کر کے غسل شتاب

جنون و کچھ گویا پہلا تاپ توان
 مین تیرے وچہ عشق دی ہوئی بہت زیم
 جتنے مینون علم ہمیں کیتا ہے اظہار
 ملدا کوئی ہے نہیں تیرا پتہ نشان
 آملین لون مصر دے اندر مینوں چہب
 رور و ناہ گوا توں ساری عقل تیز
 دل وچہ راضی ہو میکے کردی خوشی کمال
 مینون اندر قید ہے پیر نہ کرین اسیر
 عقل نکاسے آگئی مینون آئی ہوش
 پیر زینجا باب گدی رہن حضور
 وچہ جگر سے عشق سا کردا تدون فساد
 ایہ تہزادی آپ دی ہوئی جوان کمال
 دین زینجا او سنون جنون کردی قبول
 کرن زینجا واسطے شاہ سوال تمام
 جیکوئی آیا مصر نہیں سنون کرین قبول
 لون آون نہیں اسدی ہووین نہ ممکن
 نالے حال عزیز داسے ویکھ تمام
 جو کرد غرق واپس دے دل تین دور
 ایس عشق دی مرغل نہیں جگر لے شفا
 جد تک حامل او سنون ہووین مرغوب
 جاتل لے ہوشیار شاہ پیرا باہجہ بیان
 ہووے اندر مصر دے تیرا چرون گزار
 بہت تکلف ساتھ لون غسل کرین پاک
 منزل منزل او سکد تیرے اوہ گیا
 آگے شاہ عزیز دے آیا ساتھ آداب

سب پیغام طیموس واکھ سنا یاچا
 بعد سلام طیموس واقاصد آکھے حال
 کرین قبول ہے اونوں تیرا دھان
 تیرے پاس تیار ہے سب دیار ورم
 تیتون شاہ طیموس تہین لسی پتھمال
 سنے شاہ عزیز نے دتا یہ جواب
 کیتی دل تے جان تہین پر ایہ بات قبول
 یتون نادر کار ہے دولت تے ہور مال
 عرض میری بک ہو رہے اوہ کر قبول
 تھیلے اندر ضرورے اوہ زلیخا لون
 مڑ آیا طیموس قاصد جلدی تال
 سون کے شاہ طیموس باگر سامان عیال
 دتا زیور کپڑا لونڈی بک ہزار
 نالے تتر ہزار سی خچر بک ہزار
 رخصت کر طیموس سنے ٹوٹے مہیول
 نیر و جہان مہر دگنی زلیخا جان
 گھر وچہ جہ دن عزیز نے گئی زلیخا آو
 پاس زلیخا جس گھری آیا شاہ عزیز
 جو ڈٹھاسی خواب رہا سنے حسن خیال
 نگر مار فور تہین نالے گری پوکار
 رہے ایہ کی ہو یا س فریاد خدا
 مدت بچتون اونوں تہوڑی آئی ہوش
 کھلی باہیں کو کدی ہوندی تہا نموش
 آپ غرت نیال میں زہر پیالا چار
 آئی لہر نہ مہر دی پینڈا کر کے دور

تھفہ آہے ہو رجا گے دہرے اوٹھا
 وختر اوسدی چاندی عقد کیتا تین تال
 جلدی کرین تیار تون شادی واسا مان
 گہرا اندر موجود ہے مول تہین کچھ کم
 نالے اوپر اوسے ہوگ احسان کمال
 تہین حاضر سوچ مان کران قبول شتاب
 آکھیں جا طیموس تون ہو وکناہ ملول
 ہرگز راج وایح دا اوہ وکرے نیال
 فرصت یتوں کم تہین ہوندی تاہیں مول
 ایہ کرین تون عرض جا جو میں کہہدا ہوں
 جو کچھ کہہا عزیز نے آکھ سنا یا حال
 ہونہ لیخا اپنا کیستا مار سنگار
 ساتھ ہزار غلام لون کیتا چاٹیار
 اوپر بار یان پھیران آہے درم ہزار
 سنے تمامی قافلہ گئی زلیخا میل
 شادی دا وچہ مہر وکرے عزیز سامان
 خوشیاں ساتھ لباس و کراڑناہ مسما
 جہون زلیخا اوسنوں ڈٹھنا تال تہیر
 تہین اوہ نظر نہ آیا اوسدی جان نیال
 ہو ہو ہوش زمین تے جا پڑی کس وار
 جلم زہر دا چاک کے پیتا آپ اوٹھا
 یوسف داسا اوس کے دلد و اندر خوش
 دہی تھریے ماری رو رو کر خر و ش
 راضی ہو کے پی لیا تہین کی کران خدا
 مطلب پھر تہا تہین رہا دور ضرور

فحنت پیری سفر دی ہو گئی بر باد
 اوسنوں مالتف غیب نے کیستی ایہ ندا
 واگ دلیدی سورتون ذرہ صابر ہو
 وچہ مصر شے ہو دی مطلب سب حصول
 جو تیر معشوق ہے آگ تیر پاس
 ظاہر شاہ عزیز تہیں توں نان لفت چو
 چہ تیر مین معشوق سی ڈٹا اندر خواب
 ایون چاہل پیر تہیں ہونڈے عرفان
 سنے ایس آواز توں بی بی کریم آرام
 دل تہیں بھلاوندی یوسف دی تصویر
 بی بی یوسف واسطے رہتا پاس عزیز
 ہونڈا دون عزیز داعد زلیخا مال
 بی بی راجان اوس نے ڈٹا حسن جمال
 کدی عزیز جو رات تلون طرف زلیخا جاو
 چناندی سی نسل تہیں بک عورت خوشحال
 ہونڈا لیتا ہونڈی صورت اوہ منور
 اوو زلیخا جان کے سول خگر خیال

روروا گے رب دکر دی سی فریاد
 وچہ مصر رہ خوشی تہیں ذرہ نہ غم کہا
 گھاڑ مانہ ہجر دامن اوہ رہیاد کو
 تیر ازاری روونان یکتا رب قبول
 اندر پھر معشوق شے ہووین تاہ او اس
 رہنے تہیں توں مصر دمنہ نہ ہرگز موٹ
 ساتھ وسیلے اور سد چاہل ہوگشتاب
 ساتھ وسیلے پیر شے ملداریا سان
 دل وچہ شوق معشوق دار ہندا صبح و شام
 ہر فیٹے سی روبرو عورت ماہ میسر
 ایس سبب قبول سی کیتا کرین تیر
 کر کے عقد عزیز ہی دل وچہ سی خوشحال
 ہو گیا متون سی عاشق مثل مثال
 اٹھ جانیدی پلنگ تہیں بی بی جان سدا
 آئے پاس عزیز شے ہو کے اوہ فعال
 وچہ جیانی اوس دی رہیاد و مستور
 اسنوں کی معلوم سی غائب احوال

در جمع یقینہ یوسف علیہ السلام

اس جاگہ وچہ پیر یوسف آیا یاد
 یوسف آیا وکن لزان یاد کرین اوہ حال
 لیکے حکم عزیز و آئی ہے اوس جاو
 کہندی ایہ تان اوہ ہے جو ڈٹا وچہ خواب
 ہوئی اندر خواہد و مینون پیا نظر
 چٹایا جید واسطے وطن تے مال باپ
 حسن یوسف دا ویکھ کے ہو ہوش گئی

بھل جاسے لکھن تہیں سن ہو کے دلشاد
 عشق زلیخا اوسدار کہدی بہت کمال
 یوسف یول اوس نے ڈٹا نظر لگا
 مینوں جسد عشق نے کیتا بہت خراب
 سن مین ویکھ پکھانیاں ایہ اوہ بشر
 وچہ مصر دے اوسدی حاضر آئی آپ
 بک کیترک دھڑکے جلدی پکڑ لئی

عشق یوسف نے اونکھ کے غالب ہو گیا

یوسف ویکھ عزیز توں دتا اوس بھلا

مقوال مصنف

جذبہ عشق خدا کے تہین ہوندا ہے معمور
جہرم او شے یار دا ویکھ لیا دیدار
توں میرے احوال تون کہیں ہرگز چوں
ہرگز جان نہ دیو سی یہ گل کرین تھپاس
اندر اسے کن کو جا کے سخن شناسنا
چھڈان تینوں مول نہ کیسان مال شمار
دلیرو چہ چروکھی میری ہے ایہ آس
کوئی خریدوا کسٹون وکدا یہ غلام
صاحب حسن جمال دا ویکھو ناں یقین
جلد خریدو آئیے ہرگز کرو نہ ویر
ہن ویلا ہے دکن والی کوئی نشتاب
آکھین بھیر نہ ہوو سی حال ایسی چسپیز
خواب ساری خلق توں اسی جان ضرور
پتھو نہ ہرگز اسی ایسا پھیر غلام
کہند اکہ تون جائیکے بھوڑا کرد و آرام
قیمت ایس غلام دی کہہ تون ناں تیر
دیہ برابر تول کے مینوں درم و نیار
دیوین مشک بغیر ہی ہوسکا نور لولہ
ہیکے کہیا عزیز سنے ایہ سب دیوان تول
راضی ہو سکے و تہج تون ہووین ملول
جو مالک ہے اکہ راہیہ تول نشتاب
وتاہر ہر چیز تون سا تیر یوسف دی تول
عینہ شہ کا نور ہی سوتی مل شمار

ایوین جو کوئی حق دا ویسکے نور ظہور
سب دنیا دیان لفظاں ویندا وہ وسار
ہوش آئی تان اکہدی جو لوڈی سی کول
شکے حال عزیز ایہ مینوں یوسف پاس
کرے حکم کینر تون پاس یوسف دی جا
تیر اندر خواب دے کے ساتھ میری قرار
تینوں جان نہ دیو سان ہرگز وچ پاس
ساتھ آواز بند دے مالک کرے کلام
بہت ملج فصیح ہے ہور بیچ امین
بہت دیانت دار ہے وچہ شجاع دلیر
جدون زبانی جانیاں یوسف مثل شتاب
گہلے اک کینر تون جلدی پاس عزیز
وچہ خریدن اوسدے مول کرین قصور
پاس اساو دی مال ہر تاسے ملک تمام
وتا جدون عزیز تون بی بی واپیغام
مالک تائیں سد کے کیتا حکم عزیز
مالک سکے اکہ اسن اسے شاہ احوار
ہور برابر مل ہی دیوین وزن کرا
مالک پاس عزیز دے قیمت آکھے بھول
جو کچھ کیتا تین سال تون اوہ قبول
کیتا حکم عزیز نے سردایہر شتاب
وتا چاوزیر سنے تریت خزانہ بھول
وچہ خزانے مہم دے جیوی درم و نیار

سب کچھ کا تول کے یوسف لیا خریا
 بچہ خزانے مول کچھ باقی رہی نہ چیز
 یوسف دیوان کچھ کے پچھون ایہ فرما
 جان اس شاہ عزیز کے یوسف لیا خریا
 دل کا اندراپنے کیہا تدون خسریز
 کیتا کچھ وزیر لولن ہو کچھ خزانے جا
 ڈکھا جدون وزیر سے وچہ خزانے جا
 ٹا کے پچھ شکست ہی آتا ہو رکا نور
 جتنا آنا خرچیا دو نان سے موجود
 مال خزانہ خرچ وافر اکبرین نہ غم
 کیہا عزیز وزیر لولن اس دس سبب
 کہنہ پترا ایسے بزرگ بہت غلام
 کہیا عزیز وزیر لولن کیونکر جاتا مین
 کہنہ وقت خریدنے بک جتا وراور
 اور جتاور پولیا سن اسے نیک خصال
 ل جو اکدن اپنا کیتا سا مین آپ
 ایسے خاطر ل سی پترا بیا قیسل
 مین تون ساری خلق تون لیبیا پخلج
 بہت تعجب ہو یا شے شاہ عزیز
 یوسف تا مین اکھدا سن آئیک صفات
 وچہ خزانے مصروف جوسی درم دینار
 وچہ خزانے نہ رہیا آتا کوئی درم
 پسند کیہا ہو یا ایہ انعام خدا
 جیکر وقت خریدنے چڑ پدا مال قیسل
 مین جو کیتا خرچ کی میر و بیلے مال

خرچ خزانہ ہو گیا جوسی مال مزید
 ہو گیا اوس خرچ تہین بیت حیران عزیز
 مال خزانہ دیوسی تینون پچھ خدا
 خوشی ہوئی گہراوسد جیو نکر ہوئی عید
 وچہ خزانے مصروف کے بے نہ کوئی چیز
 مین کچھ اندراوسد کے باقی نہیں ذرا
 لعل زمر داوسد کے اندر منظر پیا
 اندر درم دینار دے ناپس کچھ قصود
 مٹر کے عرض عزیز تہیں کروا ہو خوشنود
 دونا ہو ر موجود ہے مول نہیں کچھ غم
 مٹر کے کیونکر آگیا ہے ایہ بات عجیب
 برکت اسدی قدم دی مٹا یا سب مال
 یوسف عالی مرتبہ آگہ سناوین مین
 یوسف یوچہ کن دی بات کہی ایہ جہا
 دل کے اندراپنے کرتون ذرا عیال
 جہا ہو یا اسواسطے تیر پیا سول باب
 پچھ نہ دلوچہ اپنے باطل کرین دلیل
 قسمت تیری مصدا اللہ کیتا راج
 شاکر ہو یا زبان تہیں یوسف ہر کچھ چیز
 بیت تعجب ہو یا سن کے ایہ حالات
 ساتھ تیرے جو تول کے تانا سان و پچار
 جان مین جا کے دیکھیا مول نہیں کچھ کم
 تینون اللہ غیب تہین کیتا پچھ عطاء
 مین تیری وچہ منظر دے ہوند بہت دیا
 تینون کیتا رے پیر غیبون خوشحال

و حافی از مری اثر باد کسہ مس لاسر اگر کسہ مس لاسر یغضا و خفہ و لہذا کما جہ شخص نے خیر کیا اسکو ستم اپنی خود شکوہ و شکوہ کو شایہ بخاک ورم آدمی اور یا ہر کس کو

ایہو مومن خاص دی تہذیبون کہان شمال
 الذہبیلے آو سگد دیندا ہے وہ چنبد
 یوسف تہین سن بات ایہ کہیا تہذیبون عزیز
 اوہ خزانہ مال میں کیتا تہذیبون نام
 یوسف جدون خریدیا جامہ شہ کے شاہ
 راوی کہتا دمر گیا آدم ہک ہزار
 ہو گیا بیماری آدم چہل ہزار
 اوہان کو لوچہ سا اسی خریدان جار
 پاس زلیخا لے گیا یوسف پکڑ عزیز
 کرین محبت اوس تہذیبون کہین نہ پرے
 کم اسادی اوس ہی ہوئی جدون جوان
 پاس زلیخا اکہیا ایہ اٹن وقت عزیز
 اسنوں کر فرزندین رکہان پاس سدا
 یوسف نیک صفات ہر تہذیبون خوش خو
 رکہیں تال ہیارے اسنوں باتکریم
 دیکھ زلیخا اوس تے کردی جان فدا
 یوسف باتکریم غیروں مول نہ کردی یاد
 یوسف کہتا نک سی اوہ سی قبیلہ نما
 یوسف تہذیبون کہتا کہن بی بی تال
 کردی اگے بہت دے سچے باتکریم
 جدون زلیخا بہت دانتہ تے آندا نام
 جدون زلیخا بہت دانتہ تے آندا نام
 یوسف تہذیبون کہتا کہن بی بی تال
 یوسف کہتا تہذیبون کہتا کہن بی بی تال
 کہتا زلیخا کہن تہذیبون کہتا کہن بی بی تال

جو کوئی راہ خدا چاہے خرچہ کرے کوئی مال
کوئی کم نہ اوس وار ہند اہر گز بند
وچہ فرما لے مھر دے جو ہے حاضر بچہ
جو چاہن کر او سٹون تیرا ایہ تمام
خاقت بیتی ہر گئی اندر اسدی بیاہ
دل اندر تین ہر گئی کیا سہناں آواز
دلہ اندر کسید سے سہا تاہ خوار
لین نہ دیوان ہو روزن چکر کی لیل اور
کہند اسٹون رکھ توں نال ہیا رتیر
دیوین کہاؤں واسطے تو ایہ طاریہ کرے
یا بیش اس کران گئے وچہ رکھ دیوان
ساڈی نہ اولا و سیکے وچہ کرین تیر
مین ایہ تیر کے حکم تہیں چا خرید لیا
تیر یا بچوں او سدی خدمت قبول ہو
اندر خدمت او سدی حاضر رہیں قدیم
وچہ تر واد سیکے رہندی او سدا
وچہ تر واد سیکے رہندی او سدا
یا بچوں یوسف اوس لئے دتا سب کچھ
تجاس لئے ولی آپنے بچاندی تو کمال
یافہ لئے ہر جہت واسطے وڈی تلم
تجاس لئے ہر جہت واسطے وڈی تلم
ساتھ تجسارہ گئی ہر ان جہت نال
ٹوٹے ہر زمین کے بستہ گئے نال
رہا سیر سے گئے نال یا زمین اسی تلم
اسدا آگے بیان توں تیسرے تلم

کی کچھ کہا نہ پوچھتا رہتا کہ اس مکان
یوسف کہیا اوسدی زمین زمین آسمان
نہان کچھ کہا نہ پوچھتا رہتا کہ اوسدی
ہر جا کہ جو ہو ہے جتنے ڈھونڈنے کو
واقف سید حال تہین اشکریا ہجہ قدر
کہیا زلیخا جانیاں کیونکر تیرے رب
غیب میں کوئی جاندا کہ دل اندر غور
یوسف کہیا اوس نہیں غائب کچھ نہیں
کسی نے نہ چا سوتا کہ جو تیرا ہے رب
تجھے اس سیر سے بہت نون ثابت کر دے
کران عبادت اوسدی جانان پاک خدا
یوسف رہا خاموش سی سنگے ایہ کلام
دوڑ زلیخا پکڑیا حضرت یوسف نون
اسد اسب احوال جے کچھ مینوں شاہ
ثابت میرے بت نون تیرا کرے خدا
کیتی خاطر بتدی یوسف تدون دعا
ویکے زلیخا آکھیا جاتا رب برین
ساتھ تیرے سب خلق تہین کو اپہت ہمار
بکنت درزی مہر تہیں سب بری نی باس
اوپر ہر شکاک کو سوتی جڑے تمام
عل زمر ولا یحکے شکاک بناء
ویکے یوسف فرمایا میں ان نشان غلام
لازم تہیں غلام نون تال یہ میری شان
کہندی نون مسرا تہیں تیرے تہیں غلام
تہیں آپ پہناؤندی ہر نون لباس

حال حقیقت اوسدی مینوں یہ بیان
جن فرشتے اوس سب پیدائش جان
پہن پیدائش اوسدی آدم ملک پر ی
اللہ قادر پاک دی ذات ہمیشہ ہو
وچہ انہیں سے روشنی ہر جا وہ خیر
جان میں سجدہ بت نون کیا آنا جیب
حالت میرے بتدی اوس جانے کس طور
سب اس نون معلوم ہے ایہ گل جان تہیں
پیدا جس نون خاک تہیں کیستہ عام سب
تہیں تہیں سے سب نون نون ہوا خود خواہ
ایہ پرستش بتدی سمجھان پھیر غطا
بت خائے تہیں ربیانی علیہ السلام
ٹریا میرے بت کر کے حال زبون
ولیان اوس جواب کی کیونکر سوا فناء
اگے اپنے رب کو کر نون جیب دعا
ثابت کیتا بت نون اسی وقت خدا
پیدا کیتے رہے سب آسمان زمین
جو تہیں کہیا زبان تہیں نون ہو کوہ کار
حکیم تہیں دی کرو تیار لباس
پاون نون ہر رو کو نون پوشاک تمام
ساتھ کس کس اوسدی بد نون کس
قیمت دار بناؤنان ایہ لباس تمام
جدن نہیال سفول سفیان ایہ بیان
لوٹدی خدمت گارین تیری زبان تمام
خوب طعام کھلاؤندی تہیں اسد پاس

مقولہ مصنفیت

اس جا کہہ پاک یاد ہے بیوں آئی بات
 اوپر اس کے حکم سے غالب کوئی نہ ہو
 کوئی ادا وہ رہا دھول نہ سکے کوڑ
 بہنو خواہش اپنی کردا چل جیسا
 ظاہر دنیا چوچہ ہیں گے قدر جیسا
 دولت کھل چو اہران رکھے خلق عزیز
 حضرت آدم رکھدا سا یہ قصہ مدام
 آخر اوہ بہشت تھیں باہر حال تنہا
 خواہش ایہ ابلیس اڑی اڑی مدام
 کتنا سانسے بدن واسے تائیں جا پیر
 آخر اوہ ہو ہوتا جو سی حکم خدا
 جس نے چاہے غنی تھیں کردا اوہ فقیر
 اس جا کہہ چہر ان ہیں ولی تائے انبیا
 آدم سی ایہ چاہا ہو مڈا بزرگ ہو گے قابل
 اوہ آدمی اولاد نہیں ہوتا پیر تقصیر
 حضرت نوح واقصد سی پختہ میر اکھان
 دل اندر فرعون دجواہش رہی مدام
 قصدا نامور و نامور ابوان چہیہ جیسا
 ابوجیل سی رکھدا خواہش ایہ مدام
 بہانی یوسف نمبر رکھدے قصہ مدام
 ایہ ارادے کسے تھے پست ہو وٹھول

قادر ہے ہر چیز داندہر پدی ذات
 جو کچھ خواہش اوہ سدھی ہو تر نہ سکے کو
 جے اوہ چاہے کوڑ تا کوئی نہ سکے کوڑ
 اوٹھے کم نہ آدھی قدرت حکمت مال
 وچہ ورگاہ خدا پندھی چانو خواہش و لیل
 وچہ ورگاہ خدا پندھی اوہ نہیں کچھ چیز
 وچہ پستان ہیں ہاں جو ہے عمر تمام
 ساتھ ارادے رہدے اس تائیں ہو پاکشاہ
 نیک قیامت میں ہاں ملکا وچہ امام
 وچہ ارادے رہدے چلے تادہ تیر پیر
 دم مارن وچہ ہے نہیں ورہ اوٹھے جا
 قادر ہے ہر چیز نئے المدھی تقدیر
 کوئی نہ کردا اسے اسے چلن وچہ پیر
 وچہ میری اولاد سے ہو سی قدر جیل
 آخر اوہ ہو ہوتا جو آدمی تقدیر
 افضل سپ اولاد نہیں ہو و عالیشان
 موسیٰ تھے نازن نوں کردیاں قتل ام
 ایریم ذلیل نوں اندر آتش پاء
 بیٹوں ملے پیغمبر کی عالی ہوشیہ نام
 یوسف اس چہر ان تھیں کردیاں کشتام
 جو کچھ کتیا رہے تھے ہر پادہ ہر سول

نہان پیغمبر کی رہنمائی و مشق لے مصنف علیہ السلام

ساتھ نہ لکھا اور سرسے لکھ کرے کمال
 جان اوہ نظر نہ آدہا ہو شری بہت اول

کہندا ابن عباس ہے من یوسف حال
 یوسف تائیں پاس تھیں چو اندر وکیل

فاسخا باریہ معرفت عتہ کیمہ ہر طہ پر قیوں کر لکھا اسکی اسکے رب سے پر وقعیہ کیا اس سے فریب الکا سورہ یوسف

جان پوئے تاں بولد می سی یوسف می پرت
ہو کے بھیس مزل نہ کرد می ایہ کلام
یوسف نظر می آوند اجنول کرے بیان
وچو زمین آسمان سے جوسی در دیوار
جدون تناسباں چند نون چیکہ وال آسمان
سوئی اٹھدی شہیدی ہر دم ملے آہ
سرخ منہ بھیس اٹھ گئی رہیہ کچھ نور
جدون جوانی اگئی یوسف تاملین شب
عسریہ سقد می ہو گئی ہزار شاہ سال
مٹے پاجہ کمال سے آکا علم توجید
تدول زینجا اپنی خواہش کرے طلب
کہہا بن عباس نے یوسف وایہ حال
کہا وں بیون چہ پامول نہ کرے کلام
کہن پاس عزیز سے کہہا نہ بیجا جاء
میں یوسف دیو اسطے ہک بناواں گھر
یوسف خاتہ اوسا نلے کہاں نام
جسدم ایہ عزیزوں بی بی کہی کلام
جسدم ایہ عزیز تہیں بی بی سنی کلام

یوسف باہجہ آرام ناں کردی سی و نرات
آکا دلچہ اوسے کیتا عشق مدام
اندر ہر سینے یوسف سے عیان
ہرول نظر می آوند یوسف وادیدار
نظر می پوند اوسنوں سی یوسف دلچان
ملک حکومت چہ یوسف دیو چہ پاد
اندر سار جسم سے پایا عشق فتور
جان طفلی و اوس واسوچ ہو یا غروب
اندر ہر ہر بات سے ہو یا اوہ کمال
اللہ اوس سمجھایا وعدہ ہو و عید
ساتھ یوسف و مندی خواہش کردی تہب
ساتھ زینجا اوسدی الفت کرے کمال
یوسف سے دل و بکھدی آھی صبح و شام
دل میرا ہے جا ہوندا جے توں دین رضا
اُس جا پاجون اوسے کرے کوئی کذر
دیون بیٹوں حکم جے تاں ایہ کساں کام
ملیا حکم عزیز واپس ہوئی خوشی تمام
کرے تیار سی اوسدی جلدی بنے تمام

بیان بنا کردون مکان زینجا پر اسے یوسف علیہ السلام

سہ زینجا شہر تہیں دانستہ حکم
کہہا نہ لیتا اوہاں توں میرا فرمان
تہا کوئی نہ اُسا ہوئے اوہ اس طور
ہوئے زنگار نگ دانستہ وار مکان
اندر اوس مکان سے یوسف رہی ہمیش
یاہر اوس مکان تہیں میں جاواں کم

جہیز سے ساتھ عزیز سے آہے خاص نیک
ہک بناواں لیس جائنت دار مکان
سپیلے پیٹھ کے دسو کر کے غور
اوہ یوسف دیو اسطے ہوئے عالی شان
بیٹوں بیٹھا ہرول نظر می آئے پیش
تاں بھی میرے رویہ وادہ سے ہر دم

میرزاں اکبیاں سامنے دوست ہے قدیم
 پیچھے ہوئے ہے کھڑا اگے نظری آد
 کر لگے تہ پیر سب سکے اوس مکان
 اونہاں وچون ہک تے کیتا ایہ ارشاد
 کینہا زینچا اوسنوں توں میں بہت عقیل
 لگی تہوں بناوئے ہک موٹی واگھ
 چار مٹائے اوسدے اندر خوب ستون
 ہک ستون بنا یا سارا سنگ رخام
 تریجا خاص زمرہ وں کیتا سب بہت
 چابی چھوئے اونہاں تھیں کر ستون تیار
 موٹی اوپر تھانھے سی باقوت جڑ سے
 ٹٹھ ستونان بعضیاں صوت گاؤیند
 کینتی بعضیاں ہتھ ہی گھوڑی شکل بنا
 اکھیں دی جاو تھانھے خوب باقوت لگا
 اوہ ساری می بجان سی زندیاں کردی پاتا
 باہر اوس مکان دے لادون ٹوٹے رخت
 چھت نہری اوسے آسے چان تمام
 چاندی دے ہر ہنس دے چھوچھا گھت
 اوپر ہر ہر تخت دے عورت ناہ چمین
 ورواے رت اوسے کیتے خوب تیار
 ہرور چہ بنایا سونے واگھ مور
 انہاں فیروئے تمام تھیں پناہ و دم
 شہ کیتا پیر ہونا نازی خیر ساتھ کافور
 پھر اندر اس محل دے کھنڈیاں گھر
 سب دیو میں اوسدی آؤشیشہ صفا

جان اور نظر آؤند اول ہوتا دو نیم
 نظری آسے اندرون چہ اوہ باہر چار
 اندر عقل دے آئیا حیران ہوئے تمام
 شیشہ واگھ میں تھیں سبکی سب مراد
 آئی بہت پسند ہے تیری ایہ دلیل
 ایسا صاف شفا تے ٹھہرے تہ نظر
 انہاں سب ستون وچہ اچھا مضمون
 ہک مرمر اوہ سرا جان ستون تمام
 چوتھا صاف عقیق تھیں آٹھ ت صفا
 اوہ چاندی دی صاف سی ساری پتلا
 آسے بہت سہا وئے جا بجا کھڑے
 ساتھ صفائی زرگراں چاندی نوں دتا
 سی گھوڑی دی شکل تے خوب ستون ہڑا
 جڑے چوہر ہر ہر دے اوپر چا بجا
 چوکر اون زمین تھیں چھوٹی لائے تہ
 زر تہ پیر انہاں واسطہ ہٹا رخت
 ہٹا کار تہ پتلا دی اوپر کیتا کام
 چاسے عرقاز او تھانہ سے جڑی چوہر تھیا
 اسی نظر دے خاص شہادہ تصویر میں
 اوہ صندل دی سچے عالی شان دار
 چوہر چاگھ وچہ ایچی رسل کرے شور
 ہونہ دی آسہ دیکھ دے ہوش عقل پریم
 رنگا رنگ عجمیاں آسے نظر قلمبر
 ہوش عقل تھیا وندی ڈھا کھ نظر
 روشن اوہ پھر تھیں آٹھ تہ شفا

لکھی ہر دیوار سے یوسف دی تصویر
 لکھیا چار سو بار کے یوسف ہاتھ ہک
 ہتھ دو چا وچہ گردنے پاؤں میں محبوب
 بی بی دی تصویر سے دو دین ہتھ اٹھا
 جان اوہ سارا چو گیا خوب مکان تیار
 دانی تاپیں سد کے لگی کرن بیان
 میرے اوپر عشق نے ایسا پایا زور
 لٹی نہ میری تیر تپیں غلیہ شوق پیا
 دل اوپر سو غم ہے ظاہر نہیں آثار
 پاک پیارا جے کمری ہیں دل کرے لگا
 یوسف توں توں سد کے میرے پیاس پیا
 ساتھ کسے تہ پیر جے ملے پیار ایار
 دانی یوسف پاس چا آگے سنا یا چہ پ
 بی بی تپوں سدا اندر اوس مکان
 سن کے یوسف اوہ س تپیں لیا و شتاب
 ایہ گل راج فساد تپیں خالی تاپیں آہ
 یوسف تاپیں لگتی دانی اوہ س مقام
 یوسف و ہتھ پکڑیا قدرت زینجا جا
 دروازے کے چو سٹ ہی آئے اوس مقام
 اوپر پٹنگ لکھیا چو چکے دتا اوس پیار
 یوسف توں پیرا کمری تپیں جان غلام
 یوسف کبھا اوس توں دلوں کے رہ پناہ
 سویرس دی بندگی اسدی ہی غم
 عورت زانی مرد توں سرے کے اٹھا
 ملے جو اندر و در خان زانی تاپیں ستر

پاس زینجا اوس کے کیتی جا تھریر
 بی بی دی تصویر سے دہرا اوپر ہک
 لکھیا خوب مصطل بہت دلوں مرغوب
 یوسف دی تصویر سے دنی گل و چہ پناہ
 پیر زینجا اپنا کیت ہار سنگار
 اندر میرے عشق نے مول بچندی جان
 یوسف باہج نہ آو نہایتوں نظری ہو
 تپیں کوئی اسے درو دی کیتی نہ دوا
 اس طرح دی مول میں نہ ویکھی تلوار
 جے ہوش مل نہو سی تاپیں ہوئی فناء
 اوسا کریں ویدار توں تپیں وہ وکھا
 میں یوسف و عشق کے کیتی بہت نوار
 یوسف توں اٹھ چل تاں بی بی کرے طلب
 چہڑا توں بنایا تیر می تھا طر جان
 نالے دلوچہ اپنے کرے سوال جواب
 رہ بچا کے جنوں کون کرے گراہ
 اندر اسنوں وار کے کیتی ناہ کلام
 اندر اسنوں وار کے و تاققل لگا
 ہر دوائے چا چکے لاسے قفل تمام
 تپیں یوسف تپیں اپنے و لدا مطلب پا
 اندر تیرے عشق میں رہی پیار ملام
 کراں جو تیرے ساتھ ہیں ایہ گناہ زناہ
 روز حشر سے ہو سی زانی بہت مول
 رہا ہو سی خلق سے اندر ہر ہر جا
 تپیں ایسے کم تپیں رکھے وور خد

ایہ برنامی کیوں کر ان دل دیوچہ ننگ
 دو چار میں ہاں شاہ دا خد متنگ غلام
 بچوں بیٹوں اوس نے کیتا پھر انعام
 موجب خواہش اپنی خرچ کران ہر جا
 وچا امانت اوس دی کران بیانت میں
 خدمت کہیں ہو توں کران لہیں نہ
 یا چون توں اس کم چھپر ٹی سیں کا
 منت یوسف کر رہا اوہ نہ آئے پاز
 جان یوسف نے چائیاں اسدا یہ قریب
 یوسف تاپیں پکڑیا پیر زینج خا
 کہندی جو کجھ میں کہاں سوکھ یوسف
 کہندی تیرے حسن نہیں خوب دکوئی شے
 کہندی تیرے خوب ہیں یوسف ہر وال
 کہندی تیریاں اکتیاں یوسف میں غریز
 کہندی خوب سہاؤ نہ یوسف تیرا قدر
 کہندی میں دل دیکھ توں یوسف تال نگر
 کہندی یوسف رکھ توں سینہ میرے ہاتھ
 کہندی میں نزدیکان یوسف چاہہ نہ
 کہندی توں ہتھ اپنا کر دلی میری پا
 کہندی شے ہو چکے توں ہی اس غلام
 کہندی دیر مرو میں دل نہ کر نہ
 کہندی سکے بارخ توں یوسف آہ
 کہندی تینوں یوساں یوسف بہت غلام
 یوسف کہہا ہر کی میرا سب دیکھ
 و تا میرے ہایاں مالکے ہی ہتھ دیکھ

مسلم اس بدکاریوں پناہ خودی متنگ
 بیٹوں اوس خریدیا دیکھ قیمت وام
 مال خزانہ آ پنا سارا میرے نام
 کیتا سب عزیز نے کر کے کرم عطا
 لازم ناہ غلام توں آگہ سدا وان میں
 اوپر تیرے حکم میں کر ساں جان فدا
 اوہو کر ساں کہ میں ہو کے تابع بار
 یوسف پول اوہ تیرے کر کے عجز نیا نہ
 دوز کھڑا ہوا گھبراہٹوں ناہیں زریب
 اوپر شختہ ہاٹیکے پاس پہنچے خود آہ
 یوسف کہیا رہیں بیٹوں آئے دُر
 یوسف کہیا رہی نے پیدا کیتا ہے
 یوسف کہہا تیروچہ دیکھ انہما مذا حال
 یوسف کہہا ہر دین فانی ایہ تمیز
 یوسف کہہا اوہ ہے کیتا جوین احد
 یوسف کہہا رہی دا بیٹوں زہد اور
 یوسف کہے چاسوں شہر پہلے میں پاس
 یوسف کہہا ہوا توں رہی ہو گئے نہ
 یوسف کہہا رہی نہیں رہے ہاں خدا
 یوسف کہہا رہی توں خودی کران غلام
 یوسف کہہا ہوتے رہے بیٹوں سب شہار
 یوسف کہہا پارخ والا کہ شے شتاب
 تیرے تھوں ہو گیا سیرا جو کر کیا
 یوسف کہہا رہی نہیں کر کے ناہ دل
 تال میں رہی ہو رہی کر کے ناہ دل

فالت حیثیت الی

یہی تھے مول نہ آوند ایتھوں تک کدی
 کہیا نہ لینا دیو ساں تینوں ہشتا مال
 تیرے اوپر رہی ہو سی آپ رضا
 رہیا باقی اک ہے زندہ شاہ غمخیز
 مرید می ہیں اوسدی کسی نہ کران خبر
 یوسف کہیا شترؤں کیچہ کہیں جو اب
 رشتہ تو وہی اوس چامول آئے کم
 جاں پوست لے جانیاں یہ نہ مندی پند
 دیو سے اس بد کاریوں بیوں پناہ

گدیریا میرے ساتھ جوسی تقدیر رہی
 ویکے نام خدا بندے کراستوں خوشحال
 دین خزانہ مال جاں اُسے نام نہا
 استوں وچو طعام ہے دیواں قاتل چیز
 اندر پادشوق سے دفن کراں میں گھر
 حیدم قاضی ہوئے شگے رہ حساب
 پیر پیغمبر اولیا مار نہ سسکتی دم
 چاواں میں کسرت تہیں ہو روارہ بند
 جے مالک و آچھے کراں خطا گناہ

مقصود حضرت

کہا پاک رسول نے چھپے نور ایمان
 پچھوں چالی روز سے جے چاہو سب سے
 یوسف اوہوں شریا جلدی اٹھ چھوڑا
 وچہ حدیث رسول نے لکھا ہے فرمان
 اندر روز قیامتے سایہ ہوگ نہ کو
 پہاں عادل شاہ سے اوپر ہو سی جان
 چنچا سجدے وچو جو واکم چڑ کرے
 چو تھاکر سکے دو ستی کارن پاک خدا
 پنجواں حد قمر دیو کے پیغمبر مسلمان
 ستواں عورت مرد جو ویں ہون جوان
 اوہ خدا سے حق تہیں اسد صفت نجا

زناہ کرن تہیں ایسا بند نہیں نشان
 جے نہ چاہے تو تہیں قطرہ نہ ملے
 مہ زناہ تہیں موڑا کر کے خوف خدا
 ہوسن سایہ عرش سے اسدن ست نشان
 میں دن سایہ عرش و اوہاں اوپر ہو
 دو چاہو سے صالم جو کوئی مرد جوان
 ایہ سب سایہ عرش سے ہوسن چاکر سے
 مسلمان شریک سے ساتھ ہمیشہ جا
 چھو ان خلوت وچو ذکر کرے بجاں
 عورت سے مردوں اندر کے مکان
 سایہ عرش عظیم سے ایہ کہلو سن جا

رجوع بقصہ

جدوں لینا اوستوں کی کرن طلب
 مگر لینا اوسدے ہوئی جلد فرار
 جس دروازے جاؤ تدا یوسف قدر بلند

اوس جاگہ تہیں اٹھ کے یوسف تسبیح
 نکل گیا دروازوں یوسف باہر وار
 کھل آیا اوہ جاؤ تدا اگے سی جو بند

وہی کہتا ہے کہ یوسف نے اس کا واسطہ اس کا

کیوں ہوئے پھر حکم تینیں میرے نافرمان
ایہ نساؤ ہی خطا میں کرساں ناہ معاف
کرن گئے تو شریاں زمل سب خطا
پھر گز اوسرا کے نوں آئے ناہ جواب

دے گا وہی سچدی کہے قبول ہے شاہ
 شاید تیرے حال و آگے حال تمام
 شاہ میرا ہو سچی توں کرین یقین
 شاہد ہو کے اوسنے کہتا یہ بیان
 اوہ سخی میں درویش تھیں معلم تاہیں راز
 سچی نیو سیالیں تھیں کس یقین ہوئی خطا
 تال لیس قدری خطا ہو اسچہ شک نہ ہے
 خطا زینجا جانوں کیتی ہوئی چالاک
 کہہڑا آنا دوڑیا پیچھے آلا کون
 پوچھوں اوہ تمہیں سیا پاٹا نظر پیاء
 حرم زینجا اونہا توں آپا تیزوں یقین
 یقینوں بات کلام دی ہرگز نہیں تمہیں
 چو کوئی تیرے حرم نہیں چاہے فعل پرا
 کہتا ایس کلام وائیتوں نا سا تریب
 یوسف تیتوں مرجیا توں ہیں مرد خدا
 غصہ دل نہیں ور کر اس نہیں ہوئی خطا
 کہیں نہ گئے کسری واگ ولید می موڑ

اوپر خلقت اوسدا ایسا کلفت نیم
ہرگز پروہ آپناں فاش نہ کرے

وہ شہنشاہ برہمن الہا ان کا بن بھیجے مقدمین قبل موصوفت اور گواہی دی ایسی گواہی نے جو کہ اس کے لئے گواہی سے اگر کوئی پھینکا آئے ہے یہ بلکہ اہل ان کا ان التو یک ایک کہتے ہیں انہی کے ہوا سے یوسف اس کو مدعا کرتا ہے کہ اس کی صورت
یوسف اس شخص کے ہیں نیز اوستا حضرت یوسف

ساتھ زینجا بولیا غمگین ہو عزیز
 اندر سے مصر کے خیر ہوئی ایہ عام
 مصر دیاں سب عورتاں تل تل کر دیاں
 عورتوں جو گھر اپنے رکھدا پاک عورتوں
 عشق پوسٹ سے اسرا کیتا چل پڑو
 پاس زینجا کیسے کیستنی ایہ کلام
 سنی زینجا بات ہاں ہوئی کچھ کہاں
 محرم جو ہزار سی آہا پاک کلام
 جاہ فلاں عورتاں مصری رلیا ہلا
 کہتا اوہاں واسطے خوب طعناں تیار
 پاس زینجا آکھیا داں اسی دم چا
 اوہ ناں اندر مصر کے غمگین سب
 توں کہوں اوہاں واسطے کریں طعناں
 کیا زینجا اوہاں توں کہیاں لا جواب
 اوہاں توں دیکھناں میں پوسٹ بکوا
 جاں والی اوہاں دیکھو شہزادہ
 اپنے اندر عشق سے مرگن ہو گیا
 داں تھوڑا صبر کر میں تھیں آتھام
 پوسٹ تائیں سدا کے یساں اوہاں دیکھا
 چاکے کہیا عورتاں تائیں اسی کہیں
 خیر سی جاں عورتاں آئیاں مجھ ہو
 بی بی خانم اوہاں دی غلی غریب
 اوہاں تائیں بہا چکے آئی پوسٹ پاس
 پوسٹ توں آتا کیتا آستے خوب
 تاجی شہزادہ سے سر سے دھری چھہ

شہزادہ قری اس چو کہوں آپ نہیں
 چہ چاہیں کلام دی کردی خلق غمگین
 وہ مصر کے دینا رہ عجب حال تھا
 شوق عشق سے اوسوں ہرگز نہیں
 اندر سے چمکے پائیا عشق فتور
 ٹھٹھکیں عورتاں کہ دیاں میں تمام
 ہر گز آہا منہ نہیں کچھ جواب
 اوسوں پاس بلا چکے کہیں ایہ کلام
 کہیں خیمہ فتنہ واسطے حاضر ہوو آہ
 پکا ہر قسم دا آفسے ناہ ستھار
 توں سے پتلا دیو اسے ہر س طعناں پکا
 پھرے اوہ ساہباں غمگین غمگین
 ایہ لے امتیاز تھیں کرنا تمام
 چہ توں اندر مصر کے کیتا ہر ہاں خراب
 اندر سے عشق سے ہو سن آپ توار
 پھر عشق طاہر ہوئی حد تک چار
 چکار اوہاں دے عشق نہیں کہے ہوئی تیا
 رکے خواہم چاں تار کھان طعناں
 تروں تھوڑا دیک توں پچھ کر کے خدا
 چلو تھوڑا فتنہ واسطے گھر نہیں ناں
 صاحب حرمی ان کی زینجا چہ کہو
 چاں اوہ آئیاں ساہباں سے تھوڑا
 کہیں پاس کھل چکے زینجا ناہ اوہاں
 چند نوٹکے بدلوں حسن آہا خوب
 سب چڑاؤ دیاں آہا مصر ہر دا

اس کتاب میں جو کچھ لکھا ہے وہ سب میرا ہی ہاں ہے اور میں نے اسے اپنے ہاں سے لکھا ہے

یہ آیت ہو وی کوئی وڈا کریم
 ہاں سو عورت مر گئی اوپر اس مکان
 کہے زلیخا او نہا نہ سے تائیں یہ کلام
 وہ ملائت اسدی کیتا تہاں خوار
 جے اس میرا اکھیا کیتا تاہ قبول
 اندر قید شدیدی سے ہوسی ایہ لاچار
 ہوسی قید لہید سے اندر ایہ زحیم
 کہیا ساریاں عورتاں اُسے وہ چہ حضور
 توں تال اندر عشق سے خود ہوئی مجبور
 ایس جگہ انسان دا ہرگز نہیں قصور
 جے توں آکھیں او سنوں سداں پیشہاں
 کہنے لہیا او نہاں توں کرو جے میرا کام
 کہنے تھیں تہاں سے ہوئے میرا کم
 اندر میرے جسم سے جہ تک ہوسی جان
 آکھی سینہاں سے کے یوسف توں ایہ بات
 توں کہیں سدی بات دا ویدہ نہیں جواب
 کہہ نہیں قبول توں پہلے یہ عمر وڈی
 تیں یوسف اس واسطے دل توں موڑ لیا
 یوسف گرسے آہیاں ساریاں اُسے حال
 ناگاہ انگوں او نہاں نے زلفاںوں لٹکا
 پیشہ ساریاں کھولکے شگے کران تمام
 پیرے آپر او سنوں راضی کرینے چاہ
 زلفاں چوں او نہاں سے منہ دا ہوا ظہور
 یوسف تائیں آہنا حسن و کفاون پھول
 مہتر یوسف او نہاں کیتا تاہ قیاس

واقعہ ہے اس سارے نہیں آپا خدا عظیم
 دوم روایت تن سوا وی کرے بیان
 اس یوسف سے نام نے ہوئی ہیں برنام
 لہجہ تہاں ہے یکجہا اس دا حسن بازار
 آپا اندر قید سے ہوسی منہ سے سول
 بیٹری اندر مصر سے کیتا اس خوار
 اندر ساری علق سے ہوسی آپا حقیر
 ہرگز تیرا اس سے اندر نہیں قصور
 عذر ایہ تیرا اس نے وی کچھ کیتا منظور
 ہوئے سنوں وی کچھ کہے ہوسی قوت سور
 دل اسے توں موڑ پے باناں کرو اس
 اندر ساری عمر نہیں رہاں بند غلام
 اوپر سے کھر حال سے ہوسی لطافت کرم
 ایہ تہاں اصول نہ پھلاں کر کے احسان
 حسن ساڈیوں ایہا ہے عالی ورجاوت
 یوسف رہا تہاں جال تہاں پال پھر تہاں
 چھوٹی ہوئے سرچے ہوویں آپا خوشی
 پاس زلیخا نہاں نے آپر کہیا جیسا
 منہ سے سینہ کھولکے پیچھ گیاں توں تہاں
 جیو کر کاسے سپاںوں دیوے کو ششک
 آپر یوسف عورتاں چا وچھایا دام
 کراں نصیحت پیچھ کہے مقصد ہے در آ
 وہاں پیر ہی رات سے ظاہر ہو ہزار
 وی کچھ ساڈی طرف توں آکھیں کدیاں کھول
 وی کچھ یوسف دا حوصلہ ہو گیاں نے آس

یہ آیت ہو وی کوئی وڈا کریم
 ہاں سو عورت مر گئی اوپر اس مکان
 کہے زلیخا او نہاں نہ سے تائیں یہ کلام
 وہ ملائت اسدی کیتا تہاں خوار
 جے اس میرا اکھیا کیتا تاہ قبول
 اندر قید شدیدی سے ہوسی ایہ لاچار
 ہوسی قید لہید سے اندر ایہ زحیم
 کہیا ساریاں عورتاں اُسے وہ چہ حضور
 توں تال اندر عشق سے خود ہوئی مجبور
 ایس جگہ انسان دا ہرگز نہیں قصور
 جے توں آکھیں او سنوں سداں پیشہاں
 کہنے لہیا او نہاں توں کرو جے میرا کام
 کہنے تھیں تہاں سے ہوئے میرا کم
 اندر میرے جسم سے جہ تک ہوسی جان
 آکھی سینہاں سے کے یوسف توں ایہ بات
 توں کہیں سدی بات دا ویدہ نہیں جواب
 کہہ نہیں قبول توں پہلے یہ عمر وڈی
 تیں یوسف اس واسطے دل توں موڑ لیا
 یوسف گرسے آہیاں ساریاں اُسے حال
 ناگاہ انگوں او نہاں نے زلفاںوں لٹکا
 پیشہ ساریاں کھولکے شگے کران تمام
 پیرے آپر او سنوں راضی کرینے چاہ
 زلفاں چوں او نہاں سے منہ دا ہوا ظہور
 یوسف تائیں آہنا حسن و کفاون پھول
 مہتر یوسف او نہاں کیتا تاہ قیاس

کمیسیں اب عرب سے تائے ہے عجب
 فتنوں قسمت اس نے بھی اس لئے نال
 کوئی اساتذوں و بزرگوں نہیں اس جا
 کب عورت تھے اچھا ہو کے بہت شواہد
 اپنی خواہش ہے ایسے ہی میرے نال تمام
 اب بھی ایسے واسطے رہندا ہونا مرثی
 یوسف نول رل کہتا رہا کرے کہ چند
 کتاں اوپر رکھا یوسف ہتھ اوٹھا
 نکتے ہو کے عورتاں تائیں کہے کلام
 بیہوش غرض نہ تائیں تا کچھ میرا کام
 پاس نہ لینا عورتاں آکھ سستا یا چار
 خدمت تیری اوسنوں کیتا چا خراب
 دن تھوڑے توں اوسنوں اتہ تیرہا
 پیراں اندر اوس سے پاویں توں نہ کھر
 تالیخ تیرے ہو وی آپے ہولا چار
 رتاں اب گل آکھ کے گھر توں گیاں سپ
 ساتھ قیمت سد کے لیند ہی پاس بہا
 دل و چہ میرے اب سار کھاں تینوں پاس
 پوست کہیا ہیں اب مول نہ مٹاں بات
 جو دلہن تکلیف توں کیستی میں منظور
 ہتھ اوٹھا کے آکھدا یوسف ہو مول
 کر دی ہے جس کمرے میں بیٹوں اوہ کھڑا
 دور کریں سدا سدا تینوں کمر فریب
 میں تائیں سے کھنیں ہو گیا لا چار

مقولہ مصنف

حکوت دمی اب لڑتوں واقف مول نہیں
 کھول زبانون آئیں ہے ہوشے تو شہان
 جو کچھ کہتا سکہاں آگے شہر اٹھا
 جو مطلب ہے اوسد میں اوہ تان یا
 تازا دلتیں پیچہ کے خوش ہو کر کلام
 دل سے اندر اوسے الفت واد جو خوش
 سبہاں تیرے جی ہدی خواہش ہو چند
 چھپا لے نہ کہ ہیں دوجی بی بی بلاء
 کیوں رہے ہو پھیلاں چاہو پھر میں تمام
 اب گل من کے اچھاں ہو کرم کلام
 ساتھ محبت اوسنوں و تا آپ گوا
 میں اوہ مول نہ دیو نہ سستے منہ جواب
 پانی باجمہ طعام سے قید ہے اس جا
 تال دل سدا ہو وی رنج ملال زجر
 کدے فنا و شراب بھی اب نہ کر سی کار
 یوسف تائیں سدوی تدری لینا چنب
 کر کے منت عاجزی آکھ سستا یا تا
 غم تے اندر فکر سے ویکھاں تاہ او داس
 ہرگز تیرے پاس میں کدہر ساں رات
 جو تیرا مقصود ہے اوہ گل بیکی دور
 رہا سدوی چلتوں میں قید قبول
 اس تینوں تیر قید ہے رکھیں پاک خدا
 رہنا تینوں اوسے پاس تینوں کمر فریب
 روز قیامت تاہ کریں زباناں چو تیار

غمناک اندر نقصان ہے ووجہ اندر دین
 اوپر زانی ہو وندا غمناک ہے
 نافرمانی نہ ہو ہمدان جان ضرور
 ولی اندر ہے سو مثال کرو ہی زمانہ فقور
 ونا کرک نہیں ہو وندا بندہ چہوں نمود
 شافی مال کنار سے ہو وندا جان شمول
 الموصول نہ رکھیا اندر زمانہ شمول
 اس سے اوپر کے وارور تہ پیش گیا
 میں اوچ دیوال ہوتاں جو کچھ کل طلب
 میرے دیوان وچ بھی ڈھل نہ ہرگز ہو
 اس کے رشتہ دیوانہ اسٹوں رہا بہین

اوہم ایرا صیم دی نقل آئی ایک یاد
 اندر ہاکا و چارٹے لگی اوس پیاس
 او صم ایرا صیم دی نظر پیا چاں چاہ
 تالیے دوچہ اکھا میرے پاس نہ قبول
 دل و چہا برا بیٹھ دوسے خاطر ایہ پیار
 دوسے رسی ڈول جے پانی بہاں نکال
 ایک طرف تھیں کہ دوسے ہرن جو چہتے آہ
 ہرن ٹھامی اٹھ گئے اس تھیں پیک آپ
 پیر نکالے آپنے پانی رہا چار
 وچہ درگا ہا ایہ سے عرض کرے پھر
 خاطر ایرا صیم دی اس کہہ دے آپ
 تھیں ایرا صیم تول آئی ایہ تلاء
 ایہ سپرے کر کے آئے انہاں قرار

نیرا سی ڈول تے آنا جان خیال
 ہر مال سے اعتنا و تھیں کیتی آپ طلب
 شکے اپرا جیم نوں آیا ڈاڈا چو کشش
 لازم اچہ ہر موناں پر سہجہ سہمان
 ہرگز نہیں مول تاہ چہ ہیں اہل مراد
 بندہ کسے سوال ہے وچہ رکوع و سجود
 ظاہر باطن چو کوئی رب نہیں کرے دعا
 بندہ وچہ نماز سے کرے و عار ہے کو
 وچہ دعا کے غیر سے پکڑے نہ سبب

نوں جاری ڈول تھیں پانی پیو نکال
 نوں تان سپاؤ ہونڈا رسی ڈول سبب
 نعرہ بازی میں تے وگا ہوئے ہوش
 ہوئے کوئی مراد جاں اندا ایس جہان
 پاچھوں کہ خدا پیرے ڈوہے تے اعتنا
 اندا پر اوس سے نعمت کرے فرد
 دور کرے رب اس نہیں فقر عذاب بلا
 وچہ اچا بیت اوسے بہت مول نہ ہو
 پختہ پاچھ حساب سے جیوئی کر و طلب

بیان قید شدہ حضرت یوسف علیہ السلام

جدول زینچا دیکھا یوسف دا احوال
 چاکے پاس عزیز سے کہے زینچا بات
 یوسف نے وچہ خلق سے ہیں کیتی ہر نام
 ہوندا ہرگز مول تاہ اُسدا کچہ علاج
 خلقت شکے آکھی بی بی کچہ امید
 سن کے بات عزیز نوں آئی ایہ پسند
 یوسف دی اس کم وچہ پھاویں خطا نہ ہو
 خور می رت از سٹوں قید کرا پئے چار
 کیتا حکم عزیز نے خاص وزیر بلا
 یوسف اوپر اوسے سارا جرم دھرو
 ایہ بھی مول نہ عجیب ہے اندر روز جزا
 جرم جو کیتے موناں سر شہیدان ضرور
 اُسے ساری خلق نوں کیتا بر تقصیر
 کہ کے حکم عزیز نے یوسف کیتا قید
 قید خانے وچہ جاں یوسف پیٹھا عیار

کرے اُمیر کے وصل نہیں نفرت ایہ کمال
 سن میرا کہ سن نوں اے عالی درجات
 کہند اخلاقت وچہ ہے میرا حال تمام
 قید کرن تھیں اوسے میری سہی لاج
 رکھنی یوسف پاس چتاں کیوں کر دی قید
 ہندا کیوں نکرا سٹوں پاواں اندر بند
 کر پئے سٹوں قید ہے جھوٹا جاسی ہو
 جرم زینچا اوس سے سرتے دھریے چار
 ہوئی زینچا پاس نہیں جو ہے ایہ خطا
 سوئی زینچا پاک ہے ایہ نذر کر و
 آکھے سارے ہاں موناں تائیں پاک خدا
 دوسرے وچہ لیجائے اُسٹوں قید کر و
 ہوئی قریب شیطان نہیں خلقت بہت زہر
 باچھوں قادر رب سے ہر نور رحمی امید
 کہ جس اور آیتا اودو وچہ سمجھتا ہوا

لا
 ہر سجدہ
 سجدہ میں تان
 ہر رکعت میں
 ایک سجدہ تک
 سورۃ بقرہ

اندر آئے مئے منہ سے خوب آگ اکر
 یوسف تائیں آیا اس یوسف علم تمام
 اک دروازہ کے تے بند جیکے خدا
 یوسف تھیں تعبیر ہاں آئی ہر خواب
 تے ہوئے جیسے کدے و بچھو تھیں خواب
 میں ساں اس خواب می بہناں تھیں تعبیر
 بچھن لگے آپکے سب تعبیراں خواب
 باہر تھیں بھی اوندری سن سن خلق کو
 شخصہ لے لے اوندری خلقت باجمہ شمار
 روزے لوں اوطار کچھ اوہ لیں رکھا
 قیدیاں لوں بھی دیو نراج کچھ ہنڈا سب
 اوہ یوسف لوں چائے عالی قدر پائے
 ہکاوارو تھ شاہ واقیدیاں اُپر سا
 کچھ وارو تھ تابع بیوں لوں خود جان
 یوسف کیا اس یوسف یوسف کے پہچان
 سنی اروغہ اکھڑائیں کیوں نفرت ہی
 یوسف ہیسا پیار سا اول ہو و احسان
 عاشق میں سے ہو گئی پھیر لینا جان
 عاشق بیوں لیکھ کے جیسے توں ہر گیا
 یوسف ہوا قید جاں سن بی بی امان
 دل سے اندر اوہ سے گزری پہنٹ خلق
 ہر ویلے سیڑ قری اوہ چھٹی تھے طور
 ہر دن لگا اکیاں چور خزان روان
 لونڈی تائیں اکیا کہو یوسف پاس
 یوسف سمجھ دل مال بیوں ہیسا خدا

یوسف ہوا مئے اس یوسف کینا اس نے
 سفتہ دی تعبیر و اجو سا علم کلام
 رستہ و دھاکر غم یوسف اس تے کراوا
 قیدیاں تائیں اکھڑا یہ کلام شتاب
 اگے میرے آپکے اکھڑا حال شتاب
 یوسف تھیں جہ قیدیاں ایہ سستی فقر
 ساتھ چیتا و نہاں توں یوسف و جواب
 اندر سا کے مصر و ہدیہ ایہ تعبیر
 بہت کرن لار پیاں سا وچہ قید لاچار
 باقی رہندا دیو نرا آگ نام خسار
 قید می اوندری تابع ہو سکے الیر سبب
 جہ پھر سے شاہ شری سے آتھ اندر بند
 خدمت اندر اوہ سے اوہ بھی تھے سدا
 بیوں نظری اونرا توں ہیں عالی شان
 لگے اک بار سے کینا حال قیام
 مائیں پیاں پیار تھے کدنی خلق اکبر
 چھٹ کیا طر بار سے الیر سبب کھار
 بیوں الیر پیار تھے کینا بے پرواں
 اس یوسف اوہ ساں قتل میں باقی ایسا
 اندر تے قری سے گئی رہیہ طلال
 دل بہنڈ و چاہ تھ ہر دن
 باجمہ یوسف شہ باد دی باغہ کاروی ہر
 ہک کینر کچھ پیر می یوسف پاس بچیاں
 دل سے اندر اپنے ہوئے نا اوہ اس
 میرے دل پہ باجمہ تیں نورہ مائیں تاب

ایک باورچی اونہاں تھیں جو ساقی شاہ
 یوسف اس دن شام نوں گیا جو قیدیاں پا کر
 اندر غم کے فکریں دو نوں ہی مضموم
 یوسف کہیا اونہاں توں ایہ کیسا ہے غم
 سقہ کھانک ویکھ کے ہونو اسیں او اس
 ساقی آکھ سنا یا ڈٹھا میں ایہ خواب
 بھر کے اوں شراب دے تے شاہ نوں بھام
 دوجے سقے آہیاں کیستا ایہ اظہار
 پُرسا ساتھ طعام نے سر پہیچے خواں
 نیں اساڈے خواب دی کی سکے گی تعبیر
 یوسف کہیا اے ہاتھ تالیاں میں آکھاں حال
 جدی جدی ہر خواب دی وساں تالیاں بصیر
 جیونکر وحی سنایا مینوں حکم خدا
 کفر آتے ہو شر کو تہیں میں ناں بہت بزار
 اگے کوئی رب دے مار نہ سکے دم
 دوہاں تائیں آکھد یوسف تہوں سنا
 واحد اللہ اکبر ہے لا شریک قہا -
 قسبیں جو باجہ فریڈے پو جن لگے عام
 روپر ستر ہے نہیں باجوں کہ خدا
 یوسف تہیں کن ہو گئے چھدی مسلمان
 ہوئے مسلمان جاں یوسف لڑی بیان
 مطالبے ہو تساندا جینوں آکھو سب
 ساتھ میریو چھید دے کے ماضی ہو سکے چھ
 خواہش جس خلاصی ادا ہوئی کرے بیان
 کیستا یوسف تہیں قیدیاں یوسف تہیں اظہار

ہند بچاتے جاں گئے دونوں حال تباہ
 ڈٹھا جا کے دوہاں بیٹھے بہت اوداس
 دانگ غریباں عاجزاں آہو چٹوں مظلوم
 لگے کرن بیان اودا لکھیں تھیں پرسم
 سفتہ دی تعبیر لوں آکھ سنداویں راس
 توڑا نگور ورت نہیں کڈھے آپ شراب
 میری تھوں شاہ نے پیتے پکڑ تمام
 حاضر ساں میں ہویا جا گئے وچہ سرکار
 بھر چنچاں لے چاوندے بہت پیتے آن
 جدی جدی ہر خواہی دیں توں تعبیر
 لے آوا بیان ہے چھڈ کفر جنجال
 پاس تساڈے کھول کے چھڈی تقریر
 ظاہر کر کے تنہاں لوں آکھاں جدا جدا
 آپ چھڈا یا رہے میں نہیں راہ کفار
 قادر ہے ہر چیز ہے بخشش کرتے کم
 پور تسماعی قیدیوں سینوں کن لگایا
 کوئی شریک نہ اوسدا مالک ہے کرتار
 تباں لوں نبود ہے کہند وستی جن تمام
 حجت اتے دلیل دی مول نہیں ایہ چار
 باجہ باور پی قیدیاں لے آندا ایساں
 سنیوں سارے قیدیوں کر کے کہاں بھیاں
 رو چیراں تھیں کہہ سقرا ضعیف ہوو چھپ
 قید خانے وچہ اودا رہے پور دیل نہ کو
 اللہ کر سی قید تھیں اوس رانی جان
 قید دل اسماں خلاص کرے کرے کرے

یوسف کہیا او بھلے ایتھوں ٹروشتاب
بند خانہ گرد میں نالے چو کیسدار
یوسف کہیا رب دے اگے کرو دعا
یوسف ساتھ انگشت دکر اشارہ چا
قید خانے تہیں اٹھ کے باہر ٹرنسنگ
روشن جسد رنگ سا ہو یا اوہ سیباہ
جسد احمر رنگ سا پیلا ہو گیا
آپا اپنے وطن نون جاندے اوٹھ تمام
پاس یوسف جو رہن نون راشی سی وچہ قید
سکھنوں تال خواب دی بہل گیا تبیر
حضرت یوسف اوسنوں دتا یہ جواب
ہوئی بھلے شاہ وادہ پھر خاص وزیر
دو جے تائیں اکہ بن شفقے دا حال
بھلے تینوں چاڑی سولی شاہ عزیز
اند تیری موت داتی ہے دو روز
اسنے اگون آکھیا ناپس خواب ڈٹھا
یوسف کہیا خواب تہیں ڈٹھناں یقین
جو کجہ میں بھی آکھیا ہو سی اوہو کم
سیج آنا تیں آکھیا یا تیں کہیا دروغ
اگلے روز عزیز نے کیس بھا ایہ فرمان
یوسف کہیا دوسر تائیں رکہہ یقین
ہو دین جدون وزیر توں کرین میرا کم
آکھیں پاس عزیز دے میرا حال خراب
گنہے اند قید دیتوں میں پنج سال
آکھیں اند قید دے ہوا وہ حال تباہ

کہندے چنے زنجیر میں کوئی ذیہ جواب
باہر نکال جان اسیں پکڑ کر سین مار
وچو ساریاں قیدیاں پکڑیا کوئی نہ چار
پیران وچوں بیڑیاں ہو یاں ترست جدا
قدرت رب بدلیا مٹے او نہان دارنگ
جس دا کالا رنگ سا روشن ہو یا وہ
جسد اپلا رنگ سانیلا کرے خدا
جا جا حال سناوئے یوسف دا وچہ عام
یوسف لے خوش ہوئے چھٹن سب امید
چٹ آیا کیوں دو تال نون بندری وچہ سیر
جام پلا یا شاہ نون پھر کے جس شراب
جوڑا کھوڑا منصبی ویسی رب نصیر
سخنہ تیرا یہ ہے اترتے بد چال
ماس پرندے کھاوسن تیرا کرین تیز
گذری تیری عمر ہے سنتوں امود لسوز
جوٹھ آنا میں بولیا تیرے پاس جو آو
یا تیں سول نہو کھیا مڑوی قضا نہیں
قدرت دی رب قلم تہیں لکھیا اُسے دم
جو میں کہیا ہووسی اس دا جان فروغ
سولی دتا اوسنوں جو سایے ایمان
ہو دین کل وزیر توں ہو دین ناہ غمگین
تیرے کپر شاہ دا ہو سی بہت کرم
کرین خلاصی قید تہیں ہو سی بہت خواب
یا جہوں غطا عزیز لے آکھیں میرا حال
خطانہ کوئی اوسدی ثابت نہیں گناہ

یوسف کہیا او بھلے ایتھوں ٹروشتاب
بند خانہ گرد میں نالے چو کیسدار
یوسف کہیا رب دے اگے کرو دعا
یوسف ساتھ انگشت دکر اشارہ چا
قید خانے تہیں اٹھ کے باہر ٹرنسنگ
روشن جسد رنگ سا ہو یا اوہ سیباہ
جسد احمر رنگ سا پیلا ہو گیا
آپا اپنے وطن نون جاندے اوٹھ تمام
پاس یوسف جو رہن نون راشی سی وچہ قید
سکھنوں تال خواب دی بہل گیا تبیر
حضرت یوسف اوسنوں دتا یہ جواب
ہوئی بھلے شاہ وادہ پھر خاص وزیر
دو جے تائیں اکہ بن شفقے دا حال
بھلے تینوں چاڑی سولی شاہ عزیز
اند تیری موت داتی ہے دو روز
اسنے اگون آکھیا ناپس خواب ڈٹھا
یوسف کہیا خواب تہیں ڈٹھناں یقین
جو کجہ میں بھی آکھیا ہو سی اوہو کم
سیج آنا تیں آکھیا یا تیں کہیا دروغ
اگلے روز عزیز نے کیس بھا ایہ فرمان
یوسف کہیا دوسر تائیں رکہہ یقین
ہو دین جدون وزیر توں کرین میرا کم
آکھیں پاس عزیز دے میرا حال خراب
گنہے اند قید دیتوں میں پنج سال
آکھیں اند قید دے ہوا وہ حال تباہ

لڑکا چھوٹی عمر دا ہویا اوہ مظلوم ہر
 اس وسیلے پکڑیا غیرت گئی خدا
 جے اوہ اگے رب دیکھدا حال تمام
 جا اگلا دن ہویا ہویا اوہ وزیر۔
 یوسف نوں وچہ قید دے جاں گزے سٹار
 کیا جبرائیل نے کہند رب سلام
 نوح تائیں طوفان بھٹیں دتی کس نجات
 وچن چن خلیل نوں کسے لیا بچا
 یوسف کیا بچا پالنے والا اللہ ہے
 دئی کیا ایہ رب لے آکھی تینوں بات
 صحیح سلامت رکھیا میں تینوں ارج تنک
 کھوہ وچن پھر کدھ کے و تاصر ہو بچا
 یوں چھوڑ وزیر نوں جا کے کیا حال
 جسہ یوسف بچا سنبھال ایہ خطاب
 کہن لکنا پچھو ل تہیں ہویا تنگ
 کہند میری خطاوا توں میں رب جبار
 حکم ہویا تین پھر کیوں میری باجر ضار
 میرے پاسوں آئیا تینوں ناہ جبار
 کیا یوسف قید فائینوں خوف نہیں
 اندر میری قید دے سیجے اللہ راضی ہو
 راضی ہوئے رسیجے تائیں شتر سال
 پھیر کی جبریل نوں یوسف نے ایہ بات
 کیا جبرائیل لے مارے پھر و ہم آہ
 یوسف رو رو آکھیا تینوں وچہ تہان
 وکہ نہ ہوتا مولیٰ تال اپر باپ یعقوب

رات دے وچہ قید دے رہندا منوم
 دل تہیں بات وزیر دے دتی رب پہلا
 قیدوں جلد چھوڑا وندا اسنوں رب علام
 بھلی اوس وزیر نوں یوسف ہی تقریر
 بھیا جبرائیل نوں قادر جل جلال
 و تال بعد سلام دے تینوں ایہ پیغام
 موئے تے فرعون دی یاد کریں ہو رہا ت
 اوہ سلامت رکھیا ہوئی تاہ ایذا
 قادر اوہ رب ہے اپر ہر شے
 تین غالب ہر چیز تے جو ہے موجودات
 بھایان تہیں چھوڑا یا ایہ گل جانی ٹھیک
 جہن زلیخا پکڑیا اس تہیں لیا بچا
 اس شانت دے نال نوں قید سیاسٹار
 وچہ نہ است آئیکے ہویا وانگوں آہ
 خوف خدا تہیں اڈ گیا نہ تہیں سارا رنگ
 تیرے باجھوں ہے نہیں کوئی میرا ر
 کہے وزیر عزیز تے تائیں حالت چا و
 میرے باجھ وزیر دا پھریں وسیلہ چا
 پھلی میری خطا توں بخشیں رب برین
 مینوں بہتر قید تہیں جا کہہ ہو رہا کہ
 راہسان اندر قیدیاں ہو وے تاہ لال
 تینوں باپ یعقوب دی وسیں کچھ حالات
 دے روئے اوسدی حالت ہوئی تباہ
 مولیٰ نہ ہو گز عدم تہیں کردار رب عیان
 مان نہ جندی مولیٰ جسے تان کم ہوندا خوب

ایسے ایک عزیز نے ڈٹھا آنا خواب
 بھل گیا وہ آج ہے سفنے نوں ناگاہ
 مہن اوہ کسے نہ آوند اسفنے ہرگز یا د
 یوسف اکہہ سنایا سفنہ اوہ تمام
 جو کچھ اندر خواب سے ڈٹھا آنا شاہ
 مٹ کے پاس عزیز نے حالت کہی وزیر
 کہند کہ تجیر توں اس دی کچھ شتاب
 مٹ کے ہی وزیر سے ایہ گل یوسف پاس
 یوسف ترقول و نیرتوں کہند ایہ حالات
 پیر شہرے شہرے نازل ہوگ بلا و
 شت جو گائیں موٹیاں جانی ایہ شت سال
 لاغر گائیاں خشک جو شے رت سمجھال
 کھیتی مول نہ ہو و سی نا کچھ آب و ہوا
 تیل نہ ہرگز تلال دے و چوں باہر ہو
 کھاوا گائیاں لاغراں جو فرمایا توں
 مدت تہیں جو جمع ہے حاصل مال تمام
 ایہو انہاں سٹیاں دہے مطلب جان
 مٹ کے شاہ عزیز نوں دتی ایہ خبر
 کہیا شاہ عزیز نے جاہ مٹ یوسف پاس
 جیل کوئی ایس خواب ابوسف دتے جہب
 یوسف نے سن اکہیا لوک اندر ست سال
 او مار کہن اوں تہیں او نا کھا دن سب
 جس ویلے پھر توں اوہ قحط مے سال
 اٹھوان سال ہو آ و سی سن توں کر کفر
 اوں قحط تہیں ہو و سی ایس سبب نجات

وچہ کچھری اوٹھے کہیا آ شتاب
 اوں سفنے دی حال تہیں آہی سب نگاہ
 زور پیرالار ہے سن اسے عالی زاد
 جیونکر و سی وحی نے اسنوں سب کلام
 سب یوسف نے دسیا جیونکر حکم اللہ
 سفنہ سن کے سب جہاندون عزیز میر
 اس سفنہ تہیں ہو یا میرا دل کے تاپ
 کہد اسدی تجیر توں کر کے خوب قیاس
 کہہ جائے توں شاہ نوں ایہ گل نیک صفات
 سب خاقت نوں اوں تہیں سی بہت پایا
 پھر جو شے ست میں جانی بہت شمال
 ایہ علامت قحط دی قحط ہو سی ست سال
 قحط پورے وچہ ملک دوسری خلق خدا
 ہو پھر جو زمیندے روغن رہے نہ کو
 معنے تینوں ایسک سارے دسد ہون
 اوں قحط وچہ او سد مول نہ رہی نام
 ایہ حقیقت خواب دی کیتی اوں بیان
 جو کچھ یوسف آکھیا ظاہر و تا کر
 کہو جائے اس خواب داند کر میں قیاس
 ایس قحط دی آفتوں نیچے جو خلقت سب
 کن دو چندان کھتیاں کر کے خوب خیال
 نیچے جو غلہ خرچ تہیں جمع کرن اوہ جہب
 غلہ ہو سکے جمع جو کھا دن خوشیاں مال
 ہو سی وچہ جہان دے پھر بارش دا طور
 مٹ کے اوں وزیر نے آکھے سب حالات

پائے اندر اکیہاں سرے دی تحریر
 سہ مبارک چند جیوں اس داسا پر نور
 قید خانے تھے تہیں چلیا جس دم ہوا سوار
 میں آنا گھر ظلم و انوں سائیر انور
 فکر تھے افسوس و امیں سا کل مکان
 قید خانے لوں دیوتا یوسف ایہ جواب
 جسدا کوئی مکان ناہ توں میں اوس مکان
 تیرے وچوں رہنے بخشی اچ نجات
 ایہ کہہ یوسف تر پیادروانے کے تے چار
 قید خاناس نام ہے زندیدی در گور
 قید خاناس نام ہے یہاں قہر بلا
 ایہ جہاں رب دی آزمائش دی جاء
 آیا وچہ دربار دے جس دم یوسف شاہ
 ہوا کھڑا تعظیم نوں ویکھ مصر دا شاہ
 یوسف تائیں غریزے سیٹھے لیا لگا
 کیتی حدوں باہری کرم اتے تکریم
 شاہ یوسف دے ساتھ جان لگا کرن کلام
 یوسف تائیں اکھدا جاگ اپنی مین
 پتھر یوسف شاہ نوں دتا ایہ جواب
 اوس خزانے مال داندیوں دیوں کاج
 اوس خزانے مال دی کران حفاظت مین
 ستھکے شاہ عزیز نے آکھی ایہ کلام
 سوچ دتا اُس مصر دا مال خزانہ سب
 مالک ہو یا مال دیا یوسف جدون ایسر
 رہنے سی وچہ قحط نے اوس دے رست سال

اس خوبی دی قلم تہیں ہوندی ناہ تفسیر
 گویا آنا نور تہیں سارا وہ سمور
 قید خانے نے اکھیا کر آواز پکار
 میں تیرے اس نور تہیں ہند اسان معور
 برکت تیرے قدم دی رسیا نہ نشان
 توں بد تے بے کار میں تہیں چہ رہن خراب
 تین جہا گھر نہیں بد اندر سب جہان
 مین میں تیرے وجہ ناہ ہک گذران رات
 لکھدا کلمہ پنج ایہ دروازے تے آ
 صبر نہ اسدی وچہ ہے رہندی اس چہ چور
 غم اندہ میں اقرار دشمن خوش اس جار
 دروازے تے لکھ کے یوسف مصر گیا
 گرسے تارے اوسے یوسف سا وچہ ماہ
 یوسف دیول ویکھ دے یوب پیچیر سپاہ
 یوسف دیال وچہ اکھیاں یوسہ ویندا چاہ
 عزت اتے آداب تہیں بہت کری تعظیم
 وچہ فصاحت اوسدی لذت ملی تمام
 تاج سہرتے رکھ کے تخت بہاواں تین
 وچہ خزانے مصر دے جو سیگا اسباب
 کرن مقرر اوس تے توں کر بیٹھا راج
 سوک نہیں بد خواہ میں آکھ سنا یا مین
 سب خزانے مال بھی کیتا تیرے نام
 ہوئی اوپر مصر دے تدوں عنایت رب
 تابع ہوئے اوسے سب امیر و کنیر
 یوسف دل وچہ اپنے کردا وہم خیال

قال اجمعی علی عرض اللہ فیہ یوسف ابکم مفرکون مجکونین کے خزانوں میں

بارش ہر سال سی ہوندی باجی شمار
 حکم یوسف نے ملک و اندر کیستہ تمام
 دو بیایاں کروڑا غنماں محنت بستی کر
 غلہ پوشے تیار جاں یوسف نے شریہ
 چاول کنک سورجی ہو زریہ جو
 پھر واساتہ اناج کے یوسف ست شہر
 گزر گئے چوتھی شے آہے سے سال
 جاں اوہ قحط چہان وچ ہو یا آء نمود
 یوسف کہتا حکم ایہ مصر وں خلق پلا
 اوپر زمین نہ جیسی ہرگز کوئی شے
 پانی رہا پرستوں نہ سی آپ و ہوا
 جاں خلقت تے قحط دی سختی ہوئی کمال
 یوسف پاسوں منگدی خلقت اطعام
 و تا غلہ خلق نوں نقد جو آہے وام
 نا کچ رہیا مصر وچ سونا چاندی مول
 وچ خزانے مصر کے آیا مال تمام
 اندر وچے سال کے قسم جواہر دی
 نعل جواہر ہو جو ویا الے حریر
 سپ بنار و پیکر کے اندر نیچے سال
 اندر چوتھے سال کے ہندی ہو غلام
 اندر پنجویں سال کے چپکن لگے کہہ
 اندر چھویں سال کے وچہر دی اولاد
 اندر ساتویں سال کے پاس یوسف دے جا
 سانوں لیکن خربڑوں وکساں اسیں تمام
 لکھ غلامی دے گئے پیکر کے اناج

ہر جاگہ زمین تے آہی سبز ہمار
 کروڑا غنماں تیں تے کثرت مال تمام
 باجی زراعت تیں ناخالی پسے نظر
 قیمت دیکھ خلق نوں غلہ کرے شریہ
 چنے چینہ کنک تے جو سا ہر ہر نوع
 بہت فیاضت واسطے ہو رہیا تے کھر
 ویلا آیا قحط و اقسا ویر جل جلال
 ٹوٹا ہر انسان و اتاناں تے سپ پود
 کوئی نہ بچو کھیتیاں ہو سی تاہ ذرا
 آیا اوہ وقت جو اول و الا ہے
 سخت زمین جو آہی ہوئی مثل تواب
 عاجز ہوئی بھانہ نہیں خلقت شریکاں
 حکم و وقت نمایاں یوسف کر کے تمام
 اندر پہلے سال کے جو سا لیا تمام
 تان یوسف کے پاس تھیں غلہ کرن حاصل
 نقدی دا وچ مصر کے مول نہ رہیا نام
 غلہ دیکھ خلق تھیں یوسف کے بہی
 لگے وچکن آہیکے سپ امیر و کبیر
 اوٹھ گھوڑا ہور پکری ہور کنگ کمال
 پاس یوسف کے دیکھ غلامین تمام
 محل جو بیلی بارغ بھی وچہر دی اولاد
 خلقت سپ غلامی کوئی نہ سے شمار
 ساری خلقت مصر کے ایہ کل آکھی جوا
 ہو سکے تیرے اناج تھیں سلسلے خاص تمام
 مصری سپا خربڑ کے سر تے ہر پان

وہی سنا یا رب یحییٰ یوسف نول ایہ آء
یوسف ایہ غلام ہے لیا عزیز خیر
کہتا سنا سے مصر نول تیرا آج غلام
یوسف جدول خرید یا خلقت تائیں تمام
جو ہے خلقت مصری ہوئی سب غلام
میں لئے سارا ملک بھی جو ہے زیر قلم
یوسف کیا جو کہیں کر سال خلقت سا
کیا نول عزیز نے جو چاہیں سو کر
کہتا سا اس واسطے میں ایہ سارا کام
کہتے سب آزاد میں مصری لوگ تمام
اوسے روز عزیز نے سو نہی تائی کار
نہوں و تا بخش ہیں ملک لئے ہو مال
بہت مناسبت ہو چکے کم کریں سب نول
اوپر تخت بہا چکے سر لئے دھریا تاج
یوسف تخت بہا چکے گھر چو بیٹھا جا
رہنا سا گھر اپنے اندر شاہ عزیز
اندر اسے قحط سے پائی اوس وفات
ہو یا قوت عزیز جاں یوسف اسدی جا
ہو جو آپر ہیں سے اسے شاہ بھان
باعث دشمن اوسے چکے پ جو آء
یوسف رعیت اپنی بیستی مسلمان
اندر مصر مکان جو آئے سب خراب
ہو یا قوت عزیز جاں کئی زلیخا در
ش کئی اوہ مصر نہیں چوری ہو جبران
قحط آئے سا ملک سے اندر ہر جا

کہند اسارا مصر سائینو مصر حیرا
میں ایہ تیرا مرتبہ کہتا آج مزید
ملک حویلی اونہا نڈا مالک ہو یا تمام
جا کے شاہ عزیز نے کیستی ایہ کلام
اگوں شاہ عزیز نے کیستی ایہ کلام
و تائینوں سب میں جو چاہیں کر کم
بھلا ہر اسب خلق دا آگیا تیرے ماتھ
یوسف کہیا کسے نول دیواں نہ ضرر
تا یہ آفت قحط تھیں چکے جہاں تمام
مال لئے اسباب بھی دیواں موڑ تمام
کہند اینوں ملک ایہ مول نہیں دیکار
میں راضی ناں ہو یا رب ہو جو خوشحال
بخش و تا اس واسطے تینوں کہند ہوں
یوسف تائیں سوئ کے چھڑو سلسلے کار
ایسے نہ سارا قحط سا آگاز گیار
ہو یا تخت پکارا وہ ہکرن کریں تیر
کڑے ناہ عزیز نول ہک سلامت رات
بیٹھا اوپر تخت سے کروا حکم سدا
سی یوسف ہادی تالچ رہدے عالی شان
تالچ ہوئے اوسے جو آئے سدا
جاری اسدا حکم سا ہر ہر چہ مکان
کہتے اوہ آراستہ یوسف جان شباب
میں یوسف قتل فاحم نہ دیوے کر
باہر شہروں جائیکے لیا بنا مکان
خلقت سب فقیر سی غنی نہ نظری آء

گئی زینجا مصر تھیں باہر ہو فقیہ
 اکھیں اندر اوسے مول نہ رہیا لور
 کرے عبادت بت وہی راہیں ہیں ہم
 سی پچھتہ برسن می عمر گئی اس چل
 یوسف کر کے سوار ہو جاندا خاطر میر
 کروانا انصاف اوہ جو ہوتا مظلوم
 ہر جا اور معروف واکر و احکم روان
 ہمارے خلعت آکھدی شان یوسف کو
 بادشاہان تھیں اسیر عالی پیاں کام

لاغر سارا بدن سانا لے پہنتا زخم
 ہو رخصت پخت سی اندر بدن تھور
 کر کے پرستش اوہا ندی اندر جوشام
 تھان تھیں سپا اوسے لشکر لگی
 اندر اوسے میر سے خلعت وہی سی
 کر کے تسلی اوسدی جو ہوتا مظلوم
 بدعت شرک تھیں شمع واکر و اسان
 شاہان واسچہ بادشاہ و پچھو اسدا لیکہ
 اندر کیتا بادشاہ عربی ایہ کلام

نما حوال فی زینجا

چو نکرو چہ کتاب سے عربی بی و اہل
 رسا پھاری کرنوں کر کے پاک مضبوط
 و پچھ سوار می اوسدی و معاہدہ اسے آہ
 گرد سوار می اوسے ہوندی خلق کثیر
 کوئی نہ کہندا اوسدا یوسف اگے حال
 و چو یوسف سے راہ سے پہلے ہوتا جا
 لشکر و اوچہ اکھیاں پوئدا اگر غبار
 کیسے غلاماں بادشاہ سر لے کر تاج
 یوسف جاندا لشکر جاں مڑدی حال تباہ
 بتاں اگے اپنا کہند می حال بیان
 گذری مدت بہت جاں اندر ایسے حال
 عمر ساری میں پوچھے ہوئی بہتی تنگ
 آپسیری عاجز می کیتی تباہ نظر
 و تاسارا اوسوں جو سا اسان غلام
 یوسف سے معیونوں چو پڑدی چود

کراتہ سا پکسا صوف واکر و لور چو سمجھا
 یوسف سے پچھ راہ سے پھرتی ہوئی تبت
 یوسف اوس کھلا اوسدی بدو حال تباہ
 رہند می اوہ بلا تھدی کھینچے اوہ اوس
 ایہ لیتا ہے کھڑی کردی کچھ سوال
 چو یوسف اوس نکہ کھینچے ل اسے دا
 و دیال رہی پچھ تھیں سچا و دوا تھا
 چھپتے ہوئے بادشاہ کھینچے ہوا تھیں
 بتاں اسے پچھ کے ہر دم باک سے آہ
 اوہیں عمر گزار دی تھیں تبت تباہ
 بتاں تھیں اکھدی کھینچے تبت تباہ
 رحم تھیں کی آواں چو پچھ تبت تباہ
 تھیں تبت تبت تبت تبت تبت تبت
 میرا ہرگز تھیں تبت تبت تبت تبت
 دل میرے واہو وندا حاصل سبت تبت

ایہ گل کے بار بار تڑپیں تے چا
 عرض کر کے پھر پتھیں توں میں سراب
 کر کے رہا پتھیں عاجزی گھر تھیں روان
 پوسٹ پٹی اسوار ہو آیا گھر دیا کتاب
 تالے زار می آو وندی کر کے ادار تحت
 ویکھ سوار می اوسدی لکی کرتا بکار
 حکم کیٹا رہا وادوں تھہ پتھیں تھیں
 جہدیم اوسل واروں یوسف سبیاں سپ
 بچھو جا کے اوسنوں اسدا مطلب کی
 توں اوسلے واسطے میں تے کریں کرم
 جہاں یوسف نے اوسدی ساری سٹی کلام
 یوسف لگا رن جاں اوسنوں تھہ چھوڑ
 جہاں اوسل سنا یا حکم خدائے تعال
 جہد می اتر گھوڑیوں یوسف ہو یا کھڑا
 کہہ نہ لیتا اٹھ کے تینوں پتھیں خبر
 مار طماچے منہ تے بی بی کیست لال
 پیر کے پسے مر گئی تینوں پتھیں بچھان
 ایہ نہ لیتا اوہ ہے پیری خد متکار
 مل لیا ہیں تدرہ توں ویکھ بکدن مال
 پیری خاطر چھڑا مال ملک تے راج
 تینوں بھی پنا وندی رنگارنگ لباس
 او پر فرش پہا وندی دتا بہت آرام
 یوسف تائیں ویکھ کے پیر تھیں لکی کمال
 کہند پیر افریقہ کیوں ہو یا مسئل کمان
 کہند پیر خراب کیوں تھہ پیر کے وال

ٹکڑے ٹکڑے پتھیں تے ہوئے جدا جدا
 طرف میری توں موڑ کے یوسف اول جھب
 یوسف تے شہ پہا تے پندری جلدی آن
 اٹھ زلیخا اوسنوں کیتا ایہ خطاب
 تھہ پیر کے وچہ آپا مال میرا تے تخت
 میں دل یوسف ویکھ توں آکھے نعرہ مار
 لپچاہ الیں آواروں جلدی یوسف پاس
 لوکاں تائیں اٹھرا وے وے جھب
 کہندی ہائے م کھڑا ہو میری خواہش ہی
 یقین بن لکل چلیا میرا ہے اج دم
 بڑھی پاک بھیر ہے لاخر جسم تمام
 بی بی طرفوں اوسنے جلدی لیا منہ موڑ
 اتر توں اس گھوڑیوں اسدا پتھیں حال
 کہند کہہ توں کون ہیں تینوں آکھ ونا
 اما جس خبر دیا تینوں تے کے زر
 کہندی تینوں سب پتھیں میرا کچھ خیال
 توں تاصیر عبادتوں ہو گیا سلطان
 او پر پیر کے مال میں کیتا سب شمار
 اج پیر کے وچہ کچھ میرا پتھیں خیال
 پیر کے سر تے اج ہے رہ شاہی و تاج
 خاطر سی وچہ خدمتے ایہ گل کریں بھاسر
 اج بچھائے مول ناہوتہ جائے نام
 غیرت آئی ویکھ کے اسدا سارا حال
 کہندی پیر کے عشق نے مار کیتی جہان
 کہندی پیر کے عشق نے پایا ایہ دیال

ویکھ پوسٹوں آچھا آئے رحم کمال
 گھر میرے وچ چپک کے داخل کروستاپ
 گھر چل دی لیجا وندے اسنوں خد متگار
 پاس پوسٹ سے وحی نون بھیجا چل حال
 کرسی پاک وچھائی کے پوسٹ پسند چاء
 جو خواہش دل چہ ہے آکھیں مینوں کھول
 کہیا زلیخا اوسنوں مینوں سے منظور
 آپ تیرے منہ سے ہک دم کراں نظر
 پوسٹ ایویں متکرا الہ پاسبان دعا
 بی بی ویاں وچ آکھیاں آیا اس دم نور
 کہیا زلیخا دوسری خواہش ہوئی الحال
 پہلاں وانگوں آج میں ہوواں پھر جوان
 پوسٹ ہتھ اوٹھائی کے کیتی جھڑوں دعا
 آماقد کماں جیوں ہو یا سہر پہچان
 تاں دل اوسدی طرف توں نکل مول نہو
 کہیا زلیخا تیسرا مطلب سن توں آہ
 پوسٹ سرنوں آچھا پسند اترت جھکا
 کیتی ایہ جوان میں کہند تیرا رب
 کیتا تیرے واسطے کریں تلوں انکار
 ایہ کہ جہرا بل لئے پاس زلیخا آء
 ہتھ جو لا یا وحی لئے حسن ہو یا دوجند
 صوت سیرت حسن ساہو میں ہشتی حور
 پوسٹ تاپیں ویکھ کے کھل گئی سب تاپ
 دواں وایہر بل لئے شیکے مال اللہ
 اندر ہک مکان سے بی بی پھر سے قرار

لوکاں تاپیں آکھدا اسنوں جلدی مال
 پیٹھ مال آرام سے ہے من حال خراب
 باہر تپیں مڑ آیا جال پوسٹ اسوار
 پاس زلیخا چائیکے پچھے اس حال
 پاس زلیخا سد کے پوسٹ ایہ فرما
 جو تیرا مقصود ہے کہیں زبانون پھول
 پہلاں میریاں آکھیاں اندر آئے نور
 تھوڑا ہوئے اوس میں میرا سوز جگر
 اندر اسدیاں آکھیا کریں بصارت چاء
 ذرہ اندر نظر سے رہیا ناہ قصور
 اگے رہ کریم دے کرتوں ایہ سوال
 ناہ ضعیفی وار ہے اوپر جسم نشان
 ہوئی بارہ برس می فرق نہ رہیا ذرا
 مینوں گردن پاوتہ پوسٹ تھول جوان
 اوس ابرو تیشیر تھیں گھائل مول نہو
 ساتھ تیرے میں آچھا پوسٹ کراں نکاح
 اونویں حکم خدا پیدا وحی سنایا آء
 ونا حسن جمال کئی پہلاں وانگوں سب
 عقد کریں توں ایں تھیں من کی ہرکار
 بازو اسدا پکڑ کے پوسٹ پاس لیا
 وانگوں نور ہشت سے رتیبہ ہو یا بلند
 آیا اوسے منہ سے اُپر عالی نور
 اک شق لئے اوسدا دل کیتا سب آپ
 جاگہ ہک ہائی کے ہر صائرت نکاح
 بند رہے دروازیاں کر دی ذکر عقار

پاس زینجا کسا دن جاندا عالی ذات
 کہند می جو محبوب سا بیٹوں طپا آء
 بیٹوں او ہو طپا حبیب واسطے ایہ نور
 یوسف اندر جاؤ تداور وارستہ نول ٹوڑ
 پاس زینجا جاو تداور جس دم یوسف چل
 پہنچوں یوسف اوسدا دہن پکڑے جا
 آسٹا پاو جی تہ یوسف تہ نول حال
 تیتوں وانگون اوسے ہوئی ایہ طیب
 توں چوٹسچا پس تہیں ایہ بھی لکھی
 بی بی تائیں اکھرا یوسف تڑوں پلا
 کی چا تا توں کون میں بیٹوں تہیں حیان
 کیسا بیٹوں تڑ میں آیا اندر خواب
 تیرا ڈٹھا اچ ہیں ہے اوہ حسن جمال
 اوس بی بی شے شکم تہیں گیارہ سی فرزند
 چھتی ہر س عزیز شے بہی زینجا پاس
 ہرگز پاس نہ اوسے آیا اوہ ہک وار
 مسلم ایہ احوال توں ہرگز تاہ ووصا

ساتھ محبت اوس تہیں بی بی کر آہ بات
 ہن وروازہ کھو لٹا عسبر گز نہیں روا
 چلی کے سرمہ جس تہیں ہو گیا کوہ طور
 ویکہ زینجا اوس تہیں لبندی منہ نول موڑ
 چل زینجا اٹھ کے دوڑی پا ہر ول
 جامہ اوسدا پاڑیا تہہ نہ مطلب آء
 ایہ بدلہ دل اپنے اندر کریں خیال
 تیتوں بدلہ اوسدا و تباہ ترے رعب
 دل وچہ تیرے دسری الفت آ پئی
 توں بیٹوں ہیں جانری کہے زینجا تار
 واقف تاہیں حال تہیں رہ ناہ کچھان
 محبت چید می ویکہ کے ہوئی سی بنیاب
 عاشق تے معشوق دا کینتا رپ وصال
 سی یوسف صدیق شے بیٹے قدر بلند
 بی بی طرشتا تہ اوس تے ڈٹھا ٹال قیاس
 یوسف باجہ عزیز تے ڈٹھا نہیں دیدار
 رہندا قصہ قحط دالو کاں آکھ سنا

بیان آمدن اولاد یعقوب علیہ السلام بھرت مصر

اس قحط شے چوہ ما یوسف دا ایہ کم
 شامیوں جو کوئی آوندا یوسف اوسے دم
 کہیا ابن عباس دے وچ قحط شے سال
 مصر شہر لوں آوندی آھی خلقت عام
 باجہ مصر تہیں ہو رجا مول نہ غلہ سا
 جو کوئی آسے قافلہ شاموں مصر پیدا
 کرو محبت اونہاں لوں ہو کر و تعظیم

آسے کوئی جو قافلہ کروا بہت کرم
 ویندا کھاوون واسطے تلے نقد درم
 شہر ال اندر شام دے جس دم پیا و بال
 ستا سا وچ مصر شے غلہ اتے طعام
 مول ترازو تلن دا کوئی نہ پلہ سا
 لوکاں نوں وچہ مصر شے حکم یوسف دسا
 کرے ایس سبب تہیں ساسے سی تکریم

جاں اوہ مڑ کے جاؤ نرے اندر ملے شام
 خلقت پاس یعقوب دکرے بیان تمام
 کہندے مالک مصر و جو ہے اس زمان
 اتر سب مسافراں ہے اوہ بہت کریم
 سیرت اندر نیک ہے ہر چین خلیق
 جاں حضرت یعقوب سائستہ ایہ کلام
 شاہ جو ہے وچ مصر کے ہوا وہ نیک حال
 تائے دل وچ اپنے کردا ایہ قیاس
 تاں میں جانا مصر لوں تائے کروا سیر
 یوسف و ابھی اوس تھیں بلدا کچھ پتا
 یوسف بھی وچ مصر کے کرے پیش و نما
 جو کچھ تیرا حکم ہے ہو نرا پیش و نما
 اوہ زمانہ تھا وانا بہت وراث
 اوس تنگی تھیں ہویا عالم بہت خراب
 ہوئی عاجز کچھ تھیں خلقت چہ کنعان
 ہر کوئی آنا آکر حالت اسکے باپ
 ہوئی تنگ طعام تھیں جاں یعقوب تائے
 لوں کچھ اپرا ساں کے مول کر پھیل
 ہرگز مول نہ پورا تاں اساوں کے لوں
 آئے عاجز ہوئے تیرے پاس تمام
 رزق دیوے پاساں لوں کر لیا ہر نما
 شکے اپہ پیشدیا تے ماری تھیں آہ
 اوہ شفیق خلیق ہے تائے بہت رحیم
 جاتیں اس شاہ لوں میرا کہو سلام
 کہندے سب یعقوب تائے تیرے میں حقیر

یوسف کے اکرام دا کرن بیان تمام
 خوبی والی مصر دی کرے آسے عام
 کردا بہت تعظیم ہے جو آئے ہمان
 وڈا صاحب عقل ہے تائے نخی رحیم
 عادل منصف بہت ہے تیرے بیان شفیق
 دل کے اندر اپنے کہندہ صبح و شام
 ایہ کوئی عارف ہویا تے دلی کمال
 جہم معزے تھیں تیرن دی جیکر ہوئی اس
 دنیا چاہیے اوسلوں تا کچھ ہوئی خیر
 چکا ویر عاجزاں کردا بہت عطا
 یار پ میرے باپ لوں بیٹوں کوں مل
 تائے میری خطا بھی کھلی کرے معاف
 تنگی دا ہر سے تیرا ورانہ یار
 جاں اندر کنعان تے با قحط عذاب
 دل کے اندر خوشی دار ہیا نہ نشان
 کہندے سالوں بھاکہ دالگا وڈا باپ
 اوہ عذاب اس بھاکہ تھیں ہو گئے سیرا
 ساڈے تال کراہم لوں ہر چالی سال
 سوئی تھیں براؤ تھیں میراں حال بیرون
 خطا اساوں ہی پیش آون تیرے میں سلام
 ساڈے اوپر رحم کر حرمت پاک خرا
 کہندے اندر مصر تے ہیں سبیاں کہ شاہ
 عادل عادل بہت ہے عالم اے حکیم
 راضی ہو کے تال لوں ویسی بہت انعام
 کیونکر ہوساں روپر و پاہوں نذر فقیر

ناکہ تحفہ مول ہے رکھاں نذر لے جا
 خلقت چاکے یونہی اسنوں موتی لعل
 کہیا پھر یعقوب نے اُسے آکھوسب
 کہندے جے اس باتوں کرسی تاہ قبول
 تاں پھر آکھواونوں ایسں فقیر غریب
 ساتوں صدقہ اپنا دیوں کھاوون لوں
 کھڑے ہو ووجاں سامنے رکھو سٹھ نگاہ
 باجہوں حکم نہ اوسے جاناں اُسکے پاس
 باجہ اجازت شاہ دے ہوناں ناہ وان
 حکم کرے جہاں پس ایٹھ تدریوں تمام
 بات کہیوسب مختصر جو کچھ چکھے حال
 پٹن ہر دور یار نہیں شاہ ول کرو تہ پشت
 اب نصیحت بیہیاں تائیں کہے تمام
 چھوٹا بیٹا رکھیا پیوستے اپنے پاس
 یوسف نے وچہ مصر کے دل وچ کر کے غور
 قائم سی دروازاں اوپر چوکیں سردار
 وچہ مصر کے قافلہ باہر نہیں کوئی آ
 سب حقیقت پہنچکے جو ہونا احوال
 حال تمام مسافراں ملک اتے ہو ذات
 یوسف کے ول لکھ کے عرصی کرن ان
 کر دیو وچہ مصر کے جو ہے اینہاں کار
 یوسف نے اس واسطے کہتی سی ایہ کار
 جے اوہ ایس سب نہیں منیوں من تمام
 کہیا آدھی تے قید جدول ایہ سا
 بھائی تیرے آوسن ایٹھے تیرے پاس

کی آکھاں گے چائیکے ایسں فقیر گدا
 مشکل اگے شاہ دے جان فقیراں حال
 ایسں اولاد یعقوب ہاں سو حسب نسب
 کہیا یعقوب ہوتا تاں بھی کچھ بول
 لے آئے وچہ مصر کے ساٹے کچھ نصیب
 آئے تیرے ٹہرناں جہاں گواون لوں
 چو تکر خلقت ہو سہاویہ کریدی شاہ
 کہو چو اپ کلام واکر کے خوب قیاس
 کرناں نال تنظیم دے مطلب سب بیان
 آپس اندر مول کچھ کرنی نہیں کلام
 وچہ درازی بات دے ہوندا بہت حجال
 جو کرسی فرمان اوہ من لہو یک مشت
 قصہ کرن پھر مصر دارمل خاص عوام
 اسے باجہ یعقوب سا ہوتا بہت اوس
 عجب طرح اوس تے کیستنا ساہر طور
 ہر دروازے مصر کے رہندے لیل و نہار
 پچھدے چو کیدار سی حال اوہا ندا جاہ
 لکھدے آئے پیچھے کے عرصی ہک سہال
 اس کم آئے مصر وں جو ہونے حالات
 اوہ مٹا سیدیکہ کے ویدرا سا سیرمان
 پچھوں اندر مصر کے کرے اوہ گزار
 بھائی میرے آوسن آخر ہوا چار
 یوسف نے اس واسطے کہتا سا ایہ کام
 ہک دن تینوں میسے بیایاں نال خدا
 اندر ایسے فطرسے ہو کے بہت اودا سن

جو کوئی اونہاں یکدم ہوندا سادل تھا و
آکھن ایہہن صورتان بزرگ مرد خدا
حب لب سب پچھدی ہو راوتنا ندہ تمام
حال حقیقت اپنی ساری دیہوش سنا
ذات مکان اولاد تہیں تسان نہیں کہہ کام
ایہ تساڈا شاہ لڑوں دیواں حال سنا

دروائے وچہ جان گئے اوہ یعقوب اولاد
صاحب حسن جمال سن ویکھ تعجب آو
چوکیداران جائیکے کیتا اُنہاں سلام
آئے کس مکان تہیں جانا کیہڑی جاو
اونہاں اگوں آکھیا کیوں پچھدے ہونا
کہندے ایسے واسطے پیٹھے ٹاں اس جا

مقولہ مصنف

روز قیامت پچھسی سب اونہا ندا حال
کی کہ کیتا تسان نے دسو خطا ثواب
خرچ گیتا کس عطا گئے سبہ و تیار درم
دنیا دے سب فعل توں چکھے رب علام
ہوگ ولایت دا بہی ولیاں پاس سوال
ساری ظاہر ہو وی حالت مو بہ سو
تاجر پاسون پچھسی حال تجارت دا
روز قیامت خلق تہیں پچھے رب برین
ساتھ کفاراں جنگ دا غایاں پچھے حال
غل جو کیتے ہو و سن حاضر ہو سن آن

انیون پاسون بندیاں کر سی سوال
وعدہ آئے و عید دا ہوسی تدوں حساب
وچہ جوانی تسان نے کیتا کی کچہ کم
اند زمین کس کم دے کھوئی عمر تمام
نبیاں پاسون پچھسی سب نبوت حال
نیکیاں نے بدکاریاں نکلیاں رہن نہ کو
جوئیں قاضی اونہاں تہیں پچھے حکم قضا
غیاں پاسول شکر داعیہ فقیراں تہیں
حال عبادت عابدان پاسول کر سوال
عارف تہیں عرفان دا پچھے رب بیان

در بیان احوال بیان کردن اولاد احوال خود

ٹان فرزند یعقوب کو وطن اسان کٹھا
حاضر ہو کے شاہ تے کرسان اوہ اظہار
دل سکندر آچھے ہو و تاتہ دلول
حال حقیقت اونہاں تے ہو سوال جواب
بزرگ صورت نیکے شیرین بہت زبان
پس اولاد یعقوب پتہ وی اسدی باجہ نہ کو
ہک مساحب بیگیا آگے قدر بلند

سب اولاد یعقوب سنے کیتا تدون بیان
آئے ٹاں شاہ مصر تے سانوں ہی کچہ کار
چوکیداراں آکھیا ایٹھے کرو تروال
یوسف دیواں اونہاں نے عرفی نگہی شتاب
آیا ہے ہک قافلہ شاموں اُس مکان
ساکن شہر کٹھاں دسارے پینگے اوہ
لکھ کے اس مضمونون کیتا آسنے بند

تھیں یوسف کو اس نے دتا خط کتاب
 پڑھ کے اس مضمونوں کوں رو یا زار و نزار
 سامعہ نامیخروں غرضی و احوال
 یوسف اوٹھ کچھ لوں گوشے بیٹھا جا
 جو سا خط لیا کر دا اس قسز مان
 عرض کتی اس شخص زمین سب متحد حال
 ایس یوسف اوں تہیں رو یا ہو بیتاب
 یوسف دیو لے کچھ کر کے عرض میر
 کہند اچھا فی مصر وچہ میر آئے سب
 بیٹوں اندر کھوئے دتا او نہاں باو
 کہیا وریاں اوہ سن بھائی باجہ تینر
 یوسف کہیا او سدا میں کچھ کران نہ غم
 میرے اس سبب تہیں عاصی ہو گیا
 اس غرضی و امور کے لکھدا ایہ جواب
 کھاتا اچھا او نہاں لوں پانی سرد پلاؤ
 ساتھ وری لیا ہم سے خدمت کرو کمال
 ایک ایک دیو او نہاں لوں خوب بنالیاں
 چو کیدار جو شہر کے آئے دین مقیم
 یوسف بھائیوں واسطے کہتا سا ایہ کام

پڑھ اس مضمون یوسف کھول کتاب
 نش آ یا خط و کھکے آوے ناہ قرار
 سب امیراں یکھ کے چیرت ہوئی کمال
 دو جی واری او سنوں پڑھدا شیر خدا
 کیسا او نہاں لباس ہے بیٹوں دیہ بیان
 بہت پڑے کچھ کے لاغر جم کمال
 کہند امیر سے بھایاں فاپے حال خراب
 لوں کیوں غم سے وچہ میں ہو یادیں سیر
 راتیں بنی سی او نہاں دی بیٹوں بہت طلب
 پاس مالک پھر دیکھا زوہ درماں لوں چار
 ہن لوں ہرگز او نہاں لوں جان نہ عزیز
 اوہ فقیر ہی ہو گئے کر کے ایہ ستم
 دو جا بیواں ہاں ہے او پر او نہاں غضب
 شامون جو ہے قافلہ آ یا حال خراب
 ہر قسم نعمتاں ہوئے خوب کھلاؤ
 کوئی دلوچ او نہاں سے آئے ناہ ملال
 اوہ دل اندر اپنے ہو دن ناہ او داس
 یوسف پھر اوٹھا وندا خوف نہ آ تا بیم
 بھائی آئے اوٹھ گئے چو کیدار تمام

مقولہ مصنف

زمین آتے آسمان دار ہسی ناہ نشان
 نائل کر سن نور لوں بو کچھ حشر سامان
 ایہ خاطر انسان سے کہتے آئے رب
 ناہ ضرورت او نہاندی آوں کسے نہ کام
 باقی کوئی نہ ہے گا باہوں جل جلال

ایہوین جسدن موت نہیں کیے سن انسان
 تاسے سوچ چن ناہ رہن وچہ آسمان
 پیدا ہو دن او نہاں دا آ تا ایہ سبب
 دنیا تہیں انسان جان پہلے ناہ و تمام
 دانشمیں پڑھ و کچھ توں معلوم ہو سی حال

جنت و دوزخ روح بھی تاسے لوح قلم
تدوین فرشتے آئیکہ زمین زمین پسید
چگونہ تاسے آسمان تہین اوڑن بیار تمام

کرسی تے ہو عرض بھی رکھتے نالی کریم
تور جو ہے آسمان والین سب سید
ناورخت زمین سے تے ماہ و یوان تمام

در بیان غلبہ و اولیٰ یوسف علیہ السلام پر اور ان کے والدین پر و ان طرف سے مصر و شہر

آخر گھر و چو بھایان یوسف سے بار
آندے ہر قسم سے کھانسی پوچھو ان
پیشہ او تھانے ساکتیہ یوسف کر و آرام
یوسف ابولہ اقبلی تدوین زبان
بھائی اوس زبان نول بھین نہ فرما
اوہ یوسف دی یولیوں کی خاموش تمام
جال بھایاں سے دیکھیا ایہ یوسف طور
عزت حرمت اسمان دی کر پستہ و شاہ
دیون خشک مسافر ان تائیں دو دو تان
ہو مدی کی بک شخص کی روٹی خشک تیار
بھائی آکھن اساندی کردی پین تعظیم
کیا آپستون سے نام اسار سے جد
یوسف بن اس بات نول رہا زار و زار
ایہ یوسف نول آئے کیوں چانی سال
یوسف کہتا بھایاں بھائی ہو منو شمال
آکھن کھڑے طرف تہین دستہ سا کام
غلبہ تھو آؤ تھو اندر سے شام
یوسف کیا جاسوں بھائی کر دی چور
ساریاں کتی عرض بات کن تھو خور
ایسین تھیں جاسوں کو تھو ایسین تھیں تھو
ان سیکہ کی پوچھ بھائی آکھن تھو زار

وینے سے و چو بھان و سے اوپر شریں تھیا
بکے وال ہر ہر قسم سے بیوی آہکے جان
کر داپیا تکیہ سا بیو ا تھیاں طعناں
جیو تکر تھیا یولیہ سے افیر مصر مکان
کی کہتے یولیہ نالی تھیاں جان چار
پاکتہ و سب سے ساتھی کی روایات کلام
دار حجت افیر آپستہ کھنڈے کر کے غور
ہو تھیا کی تھیا ہنڈے در سے حال تھیا
مول تھو تھیا تھیا دانا نام نشات
خروج ہو تھیا جان او تھیا ہنڈے ہنڈے ہنڈے
کی تھیا و سب سے دل و چہرہ جاسے رب عظیم
آکھن تھیا کھنڈے تھیا تھیا کر داند
ان ساری تھیا بھیا یولیہ کی کھنڈے
انہاں تھیا بھیا یولیہ یولیہ تھیا
بھیا تھیا تھیا تھیا تھیا تھیا تھیا
بھیا تھیا تھیا تھیا تھیا تھیا تھیا
بھیا تھیا تھیا تھیا تھیا تھیا تھیا
بھیا تھیا تھیا تھیا تھیا تھیا تھیا
بھیا تھیا تھیا تھیا تھیا تھیا تھیا
بھیا تھیا تھیا تھیا تھیا تھیا تھیا
بھیا تھیا تھیا تھیا تھیا تھیا تھیا

یوسف علیہ السلام پر اور ان کے والدین پر و ان طرف سے مصر و شہر

باپ اسارا جان توں ہے یعقوب نبی
 کہیا ساڈے باپ رتینوں بہت سلام
 ایہ قحط تہیں ہو گئی خلقت ساری تنگ
 بھیجا ساڈے باپ دسانوں شیر پاس
 جاں یوسف داناں تہیں سی حقیقت سے
 کتنے بھائی تہیں ہو یوسف کہے کلام
 آئے دل مصر دے لکے بھائی دین
 یوسف کہیا بارہویں دا کچھ حال کہو
 کہند اوہ گھیاڑ لے کھا دا چیسہ تمام
 جنگل سنوں لنگے ہک دن اسیں شکار
 آئے طرفوں ریدی ہمدہ جان قصا
 بہت محبت اوس تہیں کردا سا یعقوب
 بن ہے چوٹے پتہ نہیں گفت اس کمال
 یوسف کہیا باپ نوں آکھو تین فقیر
 لازم ایہ نہ مول ہے انوں جان ضرور
 چھوٹے ساتھ پیار کیوں کردا اوہ تمام
 کہند ایہ خیال تہیں جے توں سنے عزیز
 اندر خدمت اوسد ہر دم رٹاں کھڑے
 گھیاڑاں لے کھا لیا بھائی ساڈا جو
 اوس بھائی نے کھن ڈٹھا سا اک خواب
 کہندا اوہ کی خواب سا سارا کرو بیان
 ہوسن بھائی اوسدے تا بعد ارغلام
 یوسف کہیا حال اوہ دسوناں یقین
 کہندے دنیا او سنوں ہوئی نا نصیب
 کھا دا اوہ گھیاڑ لے آنا و چہ رضا

بہت ضعیف نحیف ہر اکھیں نور نہیں
 دوحی بعد سلام دے آکھی ایہ کلام
 خلقت عاجز کھکھکتیں پی رہے جیوں تنگ
 جاؤ سپراؤ سی او تھے دل دی آس
 آنسو تہیں بھرا بان اکھیں وونین جیب
 کہند آئے باپ کو باراں اسیں غلام
 چھوٹا پاس یعقوب کے رکھ لیا ہے بس
 جو بھائی سا پارھواں اُسدی خبر کرو
 اسدا وچہ جہان دے باقی رہیا نہ نام
 او تھے آدے گھیاڑ لے کھا داناں سنوں پھاڑ
 قدرت حکمت کسے دی ہرگز کم نہ آ
 بن اوہ روند اہو گیا اکھیں تہیں یعقوب
 خدمت اندر اوسدی رہندا اوہ مدام
 کرے عبادت ریدی ہر اوہ بزرگ پیر
 کرے محبت چھوٹیاں وڈیاں رکھے دور
 فرزند ان تہیں وڈیاں کرے نہ مول کلام
 باپ برابر سانوں ہو نہیں کوئی چیر
 اسیں نہیں کچھ موڑے جو کچھ باپ کرے
 اُس تہیں الفت باپ نوں انت نہ آہی کو
 اسدن تہیں ماں ہو گئی سائے این خراب
 کہند آئے ویکھیا ہوساں میں سلطان
 وچہ ریاست مول ناہوسی اونہاں کام
 ہو گیا اوہ بادشاہ ناستے مول نہیں
 ہو یا ساڈے سامنے بے کس اوہ غریب
 اندر ملک ہیشہ کیتا شاہ خدا

یوسف کہیا ایہ جو کستانتان بیان
 شکے اس کلام نون آکھن لگے سب
 ساڈی وچہ کلام سے ذرہ فرق نہیں
 یوسف کہیا تسان بھے حالت آکھی راس
 آؤدوچی وار جاں اوسوں آؤ سے
 حال تشاؤ اوس تہیں چھانگاہیں سب
 یوسف حکم وزیروں کیستا بچوں پھر
 ٹالے ساریاں بہائیاں کئے زبانونوں
 بھے نہ آہداتساں نے بہائی اس مکان
 کہندی جا کے باپ تہیں کرساں حال بیان
 غلام دیکھے اوہاں نون کہندا سد غلام
 کھوٹے لیکھے کی کراں موڑ دیوایہ سب
 غلام تالوں کے قیمت لئی نہ مول
 رل مل او تہوں ٹرٹھے ساگر خوشیاں مال
 یوسف والحقوٹ نون کہندی جا سلام
 یوسف دا بھی اسماں بھے کہیا آنا حال
 کیما ہے وچہ مصر سے اس یامین طلب
 کہیا من لیتو بیکے اسدا کی ہے دین
 تیرے غم تہیں اوسوں ہو یا بہتا غم
 سالوں آٹھنے اوسنے تہیت بہت عطا
 گھٹیں بیکے یامین نون من نون ساڈی
 کراں حفا طلبا و سدی رلکے امین تمام
 کہندا پہلاں جیوں تہیں آکر شہرے امین
 آسوں چھی سی سے گئے تہیں امانت کر
 اٹھدے سب تسان تہیں بہت حیف و زحیم

اسے اندر سچ زاورہ نہیں نشان
 کیتا سچ بیان ہے شاید اس وار ب
 نون دل اندر اپنے کرین عزیز یقین
 بھائی چھوٹا تساندا جو ہے یوسف پاس
 حاضر پاس جو باپ کو دا ٹیم رہندا ہے
 کھانا سا بگھیاڑنے تیرا بھائی کسبہ
 غلام ہوا نہاں نون ہرگز کرو ویر
 پھٹا بہائی اپنا لے آوین بھے کول
 اندر میرے شہر سے قدم نہ دھر یو آن
 گھلے ساڈے ساتھ بڑے لکھے آواں تان
 پونجی جو ہے انہاندی بھیکے کھوٹے دم
 کونان اندر اونہاٹھے چالو کا ون بہت
 پھیر مھروں آوٹاں تال اوہ کرین قبول
 آٹے ول کنعان دے ٹکے لیکھے مال
 سب سنائی باپ نون جوسی بات کلام
 اوہ قصہ سب اوسنے جاتا جھوٹے خیال
 تا یوسف دی اوس تہیں حالت تہیں سب
 کہندی اوہ اسلام لے ٹروٹاں تہیں
 شکے تیرے حال نون ہو گیا جہ دم
 کھانے رنگارنگا سے دوسے آوے آٹا
 تان پھر غلہ مصر تہیں آٹے ساڈی ہاتھ
 یوسف وانگروں اوسوں کراں امین گنام
 اوسے بہائی وڈی نال وادہ تسان یقین
 پھیر نہ مول ہو کھایا مینوں یکے زلزل
 واقعہ دل دی بہت واسے اوہ جان حکیم

سدا مال آواں بھگت من کیم کہانے آدم میری پاس بازار پھر کو اپنی پاس

اوسکے وقت یعقوب نے غیبیوں سے بھی
 یوسف تائیں پھیریں تینوں زبانوں پر
 حال یوسف ڈھیا یاں کھو کے بھارت تمام
 لکھن پت یعقوب نول و کھن کر کے غور
 کہیا سن یعقوب سے ہے یہ سب فریب
 پوچی دنی موڑ جے اسدا سنوں بیان
 چاہو دوجی وار جان اپ سب دیو موڑ
 کھیاں تائیں نول ہرگز تساناں
 برو سو گنہ جے زب دی پر ایس بیان
 ساتھ تسانے کھیاں میں اسطور بیان
 لکھے ساتھ یان نول مصری مروتاب
 چیکرا پر ساریاں اٹھے کوئی قضا
 مروجہ اوس مکان تے ساکے اہل شو
 ندوں پہو داوٹھے کھا دتی قسم خدا
 کیتی آہی پاپت میں ساریاں جدول قسم
 دوجی واری مصر نون چلے ہو تیار
 رخصت کرن یعقوب نو بھی ٹریا او سواں
 اٹھے کہے سوانیوں داخل مصر نہ ہو
 جدی جڈی سب دال تین داخل ہو دجا
 بدتران تائیں کسید می لکھے تاہ نظر

عزت اس کے جلال دی گشتی قسم خدا
تیرے در و ذرا دی میں جو دریاں و دریا
گوٹھاں و چول او نہاٹے نکل آئے دھم
پوچھی ڈی نکلی غم تہیں کس طور
میں اسدا ہے چھریا سب فرزند شیب
ایہ آزمائش واسطے کیتا اوس بچان
کرہ خیانت اوسے اندر نہ کچھ ہو
غلہ بھاوین کسانوں ملے نہ کسے حال
لے آؤ یاہن لون ایٹھے امن امان
کھاؤ قسم فریڈی سائے نال یقین
کوئی نہ اندر اوسے کرو سوال جواب
ساتھ ہے جو کسانے ہر ایک پات جدا
شطا نہیں پکساندی جاں ہو کہ مذکور
لے آواں یاہن لون پاس پیر اس جا
کہیا پھر لے قوت ہے ہن کچھ رہیا نہ غم
کیتا او نہاں یاہن لون او نہاں اسوار
بک نصیحت او نہاں کوی محبت نال
دو دو بک دروازوں دھر کے کن ستو
سیناں میں بیچ مھر دریں جدا جدا
نظر مھر برحق ہے وچہ حدیث خیر

وَرَبِّكَ أَتَمُّنْ أَوَّلَ الْيَقِينِ بِعِلْمِ السَّلَامِ وَرَحْمَةِ بَارِئِ

حکیم بنین کو غیر ذایا و اولیا حکیم خدا
و پیغمبر و انجیل و مژنه سکدا کو
ایک پاک خدا سے و کریم توکل یار
جو کوئی او پر نہیں دلائے کہ یہ بلاد

کوئی موڑ نہ سکنا آئے چروں قضا
بھاوین ہرو کو خوشی بھاوین نا خوش ہو
طالب کرتوں کسے تینیں پاہوں پوہار
نازل اوہ آسمان تینیں کر دیا ک خدا

قیمت اوس یا قوت دی سالی کر اظہار
 یوسف اوہ یامین نوں دیا قوت اوتار
 او پر باز و پہن کے چل نوں میرے نال
 دو نوں اس دروازوں داخل ہوئے جا
 پاس بھراواں لے گیا یوسف اس شتاب
 بھائیوں اندر چھڈ کے یوسف گیا سدھا
 ویکھ بھائی سب اکھدی توہیں اج خوشی
 کہیا یامین اک مل گیا بیٹوں ششتر سوار
 سا بھرائی بولدا ساڈی اوہ زبان
 نالے بیٹوں دیکھا اوہ پاک عالی چیز
 کہیا یہودے اوہ نوں بیٹوں چیز ویکھا
 اُسنے ترست ویکھا یا بازو اتوں کھول
 ویکھ یہودے اکھیا توں لڑکا نادان
 بازو اوپر اوسنے لے کے پہن لیا
 بازو اوپر اوسنوں پھیر نہ بہتا مول
 بازو لے یامین دے بدھا بلایا اوہ
 دوجی وار جو پینیاں غائب ہو گیا
 لیندے سب یامین تے بھائی ساکھو
 بازو تے یامین تے جاندا سا اوہ جہب
 نکتہ ایہ بھی یاد کر دل وچ کر کے غور
 یعنے اوپر اوس دے قادر کوئی نہ ہو
 اللہ قادر کسے نوں جردی کوئی شے
 کرے فریب ہزار جے بند نال شیطان

آہی قیمت اوسدی دے ہزار و ہزار
 کہند اتوں غمناک نال ہوویں میرے یار
 بھائی بھی مل جاو سن ہو سی دور ملاں
 ناہ یامین پچھانیاں یوسف وڈا بھرا
 آنا اوپر نہ دے پایا اوس نقاب
 کہندا پھیر ملاو سی تیرے نال خدا
 تینوں چہ اس مصرے حاصل ہو یا کی
 میں اسدا دل جان تہیں ہو یا شکر گزار
 چھڈ گیا اوہ آئیکے بیٹوں ایس مکان
 میری دل دے چہ ہے اوہ بھی بہت عزیز
 ویکھاں کی اوہ چیز ہے دل وچ شوق پیا
 بہت تعجب ہو گئے جاں اس کہیا مول
 تیرے پاسوں ایسا ہو سی کتے زبان
 ویکھ کہیا شمعون نے بیٹوں ایہ وکھا
 جاں اوہ نظر نہ آیا ہو یا بہت ملول
 پھیر کہیا شمعون نے بیگایہ دیروہ
 آیا پھیر یامین لے دیر نہ لگی کا
 اوہ سا پاسوں اوہنا لے غائب جاندہو
 لیندے وار ووار سی اسد تائیں سب
 بازو اوہ یامین تہیں گیا نہ کسے طور
 یوسف آپ یامین نوں دتا آنا جو
 کس دا ایہ مقدور ہے جو کو سکے لے
 کیوں کر مومن پاک اعلیٰ کر ایمان

رجوع بقصہ

یوسف ہنس بنایا آنا خوب مکان | شل کوئی اوس دے آنا عالی شان

ساتھ دیوار یعقوب سے سی تصویر بیان
اوہ تصویر یعقوب سی وچہ غنی سے سی
ہو یوسف سی ہکول سی تصویر اوس
پانی تہیں روڑ ہایا لکھی سب دیل
چو تکر گذر یا حال سی اوہ سب لکھیا چا
ہو یوسف سی او سجا حالت سی تخریر
سبھاں سدیہا وندا اندر اوس مقام
سے جواب سلام واپوسف علیہ السلام
اونہاں طرف دیوار سی ڈٹھانال وہیان
جو کیتا سی انہاں نے اس چا لکھیا سی
فعل جو آنا ساں دانظر بیانی الحساں
طاقت رہی نہ سخن سی جو کچھ کرن بیان

مٹاں چوڑا دیہ گز آنا اوہ مکان
ہو یوسف سے بھائیوں وی تصویر لکھی
ہک چھری شمعون دی تنگی آھی پاس
ٹی اگے کتیاں روتی چارو سیسل
پاس یہود اور وندا یوسف لکھیا چا
سب بھائیوں سی او سجا لکھی سی تصویر
پاس یوسف سے جاں گئے بھائی اوہ تمام
یوسف تائیں اکھلہ یہود ابہتہ سلام
پیٹھے جدم جائیگے اندر اوس مقام
نظر جاں اونہاں صکوتاں اپر جا پئی
اپس اندر اکھڑے ایہ کی لکھیا حال
پیٹھے بیویاں گردناں حیراں بند زبان

مقولہ مصحف

جاں نامہ اعمال داویکھن اوہ ہک وار
کوئی مول نہ دیوسی اُسدا کچھ جو اب
ہوسن بیویاں گردناں اوٹھے کھڑے تمام

ایویں روز حشر سے جو پیٹھے بدکار
بہدی جدی سب اپنی جدم پڑھن کتاب
دون باہوں اُنہاں ہوتے ہو سی کام

ور بیان روہر وشدن یوسف علیہ السلام اپن پاپہن

بعد فراغت اپناں رسکے کرسن کام
اوہ تصویراں فیکھ کے سی شمرندہ حال
کھاوون بیون پچھیا کلنت ہوتی تہا
کھاواں مول نہ ابس چاکھن اوہ تمام
خطرہ داوچہ لپٹے مول نہ کرو ذرا
ہوئے تیار جو کھان نول سکے بھائی سب
دو دو ہک ہک خوان تے کھا وراضی ہو
کھانا کھاوون پیٹھ کے ہون ناہ حیران

یوسف نے فرمایا دیوانہاں طعام
اسدم اپرا تھائے آنا بہت ملاں
جاں بدکاری اپنی ساری آئی پاو
یوسف کھیا کیوں نہیں کھائے نہیں طعام
یوسف کھیا پیٹھ کے کھاؤ ووجی چیا
جلکے ہوہر مکان سے اندر بند وچھب
یوسف نے پھر کھیا ساسے حاضر ہو
جو ہوہن اک بان تھیں اوہ پیچھن اک خوان

دو دو بھائی خواجہ تھے پیٹھ گئے کہہ چکا
 یوسف کہہنا فکر وچہ لوں کیوں میں حیران
 کہندا بھائی واسطے میں ہو یا تمکین
 چچے ہو بڑا اوہ چو بڑا کھانا میرے ساتھ
 یوسف کہہنا ہو کو تیرا میں بھرا
 کہندا میری ماں نہیں دو جا کوئی نہیں
 یوسف کہہنا اوسا کیونکر ہو یا حال
 کہہنا یہ یار میں نے جنگل اندر رہا
 اونہاں اُسایا کھادا اوہ پکھیاڑ
 کرتا آں دکھایا ترسا ہو مال
 یوسف کہہنا شوق ہے جھٹیں بھائی ما
 یہ گل کہہ سکے کہاں توں چمچ گیا اس پاس
 غیرت آئی بھائیوں چہرہ بگڑا تھا حال
 حیرانی دیوچہ اوہ سکے کرن کلام
 یوسف آنا سمجھا جو اوہ کرن کلام
 یوسف کہندا اوسوں کیوں وٹا ہیں راز
 دل میرا ہے چا ہو بڑا پوچھو چھو مکان
 یوسف کہہنا اوس چلے کی دس شاہ
 شکار یوسف وہی تھے اندر اوس مکان
 یوسف کہہنا حکم ہے جا میں توں اس جا
 یوسف کہہنا آنا ہے آگے اس میں تصویر
 چمچے اس تصویر توں آگے کسی رو
 رو بارہ دیکھا کہ ہاں اوہ چمچے ہر حال
 یوسف توں چہرہ گل سے گیا اسد ہم آ
 یوسف چلے گی شیشے اخوت اثر چان

غم دے چہ پائین سا کلا پڑے رہیا
 تینوں بہائیاں چھڑ کیا مینوں ویہ بیان
 ہے غم یوسف واسطے ہوسیب نہیں
 موت نہ پیری مول ہے اندر میرے ماتہ
 ساتھ تیرے جو پیشہ کے ایتھے کھانا کھا
 ہو سا سو مر گیا یہ گل جان یقیب میں
 مینوں آکھ سنالوں کی گذری آسنال
 بھائی اس لوں لیکھے ہو نہ کچھ سبب
 یوسف لوں وچ چنگے انداک اوچار
 گھر ساڈے موجود ہے کر تہ اوہ فی الحان
 بھائی مینوں جان کے ساتھ میر گل کھا
 کھنڈار لکے کھاوساں ول نہ ہو ووس
 آکھ نہ سکدے شاہ لوں گھاہ اسٹاڈ پینال
 کھنڈر سبب روکل دا خوب ہو یا یہ کام
 روئنا پھٹ پائین ساسن سن ایہ کلام
 شیکے بات پائین لے کیتا ایہ اظہار
 چاکے واس خوب ہیں وچ سے اریان
 سن لکے بات پائین لے دتا ایہ جواب
 اکھنیں وچوں سہا خون جگر و احیان
 دتا ووس مکان لکے چاکے وچ پھسا
 پاہر لکھے آہ لاں دل نہ رہیں چسپہر
 یوسف دے تصویر لکھے اس کے پیکھے اور
 ہو یا پھٹا تنگ جان روئے دا احوال
 مل توں چاہا پائین توں ہے فرمان خدا
 مٹوا پھٹا اپناں سدر کے فرمان

ولمّا دُفِنَ عِزُّيُوسُفُ اَوَّلِي اَمِيرِ اَخْطَامُ وَوَجِبَهُ اَوَّلُ هَمْدِ اَوَّلِي سَفْتِ كَمُجْدِي اَسْمَعِي لَبْنِي وَفَاحِي كَوْنِي

توں چاہے یاہن دے آگے بیٹھیں یا
 یوسف وافرزد میں جبری کہیں زبان
 بیٹھ گیا وہ سامنے پاس یاہن شباب
 کسدا توں فرزند میں نام پیرا ہے کی
 تیری مثل دیوار تے صوٹ ہے تھیر
 یوسف دایں پیتاں سن سخن عزیز
 ہے محبوب خدا یوسف بنی اللہ
 سکے ایہ یاہن تاں و تاڑھاں مار
 یوسف بھائی کہ سا میں تھیں اوہ ودا
 یوسف و یاہن نے قصہ کہہا تمام
 نسا سکے آکھیا مول نہ ہو سیران
 تیرے بھائی وٹسے دایں فرزند عزیز
 چار می اٹھ یاہن نے لایا چنے نال
 ساتھ خوشی دے کپڑے اندر ناہ سما
 نسا توں پھر آکھیا یوسف و س عزیز
 کہندا چل وکھا توں یوسف بیٹوں زو
 خلوت اندر لے گیا مٹھا اُسنوں نال
 سینہ نال لگا یوسف اٹھ شتاب
 یوسف کہہ یاہن توں سن ناہ کہیں تم
 بیٹوں خوب کھا تھوں اُسے بھائی یاہن
 سن توں باپ بھقو لگا آکھ ساوین حال
 کہنا یاہن نے آکھیں بیہانہ نور
 تیرے وچ فراق تے ہو یا وہ پیر
 یوسف کہہ یاہن دا آکھ ساوین حال
 پچھوں بھائی بس تھیں بیٹوں یاہن آ

جے اوہ پچھنے کوں ہیں تان لوں اکھنستا
 منشا اوٹھوں ووڑ کے آیا اوس مکان
 منشا دیکھ پامین سے کیتا ایہ خطاب
 پیری صوکت دیکھ کے ہوا چو خوشی
 منشا پاس پامین کے کرن لگا تفسیر
 اوس صبیق خطاب ہوئے لوچہ کہیں تہیز
 چھٹھول خدا پیدا لوچہ کریں نگاہ
 آہ گھر تھیں کڑھ وانائے کرے پوکار
 پاو پھوں اوہ آیا تھیل ویاں ستھار
 میرے پھائی ڈوٹے دابو صف ۹ تا ۱۰
 پوسہ تان موجود ہے اندر ایس مکان
 پچھلے تر کھاس تان لوچہ کریں تہیز
 شوئی ادلی وچہ پھوٹے کی میں اکھاں تال
 جو غم و لیسے وچہ سا پو پاسبان
 کہندا او پھٹھن ہے و لوچہ کریں تہیز
 دل جیکو وچہ سچ پہلے کرے نو شند
 پوسہ جس مکان ہے اندر سا خوشحال
 گلوں مل سکے وٹھن تھو پھیا باجہ سیا سپا
 پھیا پھیا تھیں سا تھیں چو کیتا تلیم
 جو کیتا سا پھیا پھیا کر تال باور
 میرے و لوچہ اوسا چیکر
 مرنے سے تھو کیتا مرنے سے تھیں اوہ وور
 راضی کسی نہ دیکھ پھیا رند اوہ دیکھ
 کہندا پھیا او شول پھیا و کس سال
 ہن میرا دل چاہندا ہواں ناہ

سلسلہ قتل و غارتگری کا انتقام

پوست کیا یابین نوں کھاں تینوں پاس
 قسمت دیکھے چور دی رکھاں اپنے کول
 ایہ گل کر کے آیا بھائیوں پاس شتاب
 ہرگز نہ بچھانیاں انہاں یابین بہرا
 اندر خوشی یابین ساکی میں کراں بیان
 پیسہ غلام نوں کروا ایہ فرمان
 کرو حاشا بل واہو پورے بھار
 پوست کیا غلام نوں ہن ہک کم کریں
 اوٹھاں اپر لد کے ہوئے اوہ تیار
 ہک مصاحب کے پوست کر کے تیار
 آیا سا اوہ شام تھیں پکڑاوتھاں جا
 جس تے جام چور آیا اوہو میسر چور
 اوہ پوست کے حکم تھیں ہو یا ثرت اسوار
 ساتھ آواز بلند کے تالے پاوے شور
 اوٹا نچے اسباب وچو ڈھونڈن لگے جام
 دے جو کوئی آپ تھیں طسی اوس انعام
 میں ضامن ہاں اوسدا کہندا اوہ امراء
 سائے رکھے اکھڑے بری اسان قسم
 ہاں فزیر یعقوب سے چور ہواں کس قدر
 اوس ہما حیدر آگیا اسدی کیا ستر
 اوہ کہندے جس پاس تھیں لکڑی کے جام
 جیوں شول فرمان کیا اوس غلام
 اوس زمانے وچہ سا اپو دستور تمام
 حار می آھی رسم جیوں اندر شرع یعقوب
 اونہوں مر کے قافلہ آیا مصر کے وچ

کے بہانے ساتھ میں ہوویں ناہ اوداس
 بیدار نہ آکھیں اپناں دھجے آگے بھول
 صوت دیکھ یابین دی دیکھ ہوئی احباب
 ساتھ خوشی سے ہو گیا دوجی شکوہ ٹا
 بھائی تروں یابین نوں کے ناہ بچھان
 غلہ ہوا انہاں نوں ہک ہک وٹ پچھان
 بہناں غلہ لے لیا جنت ساور کار
 اندر گون یابین دے میرا جام دھون
 مکمل جاں اوہ مصر تھیں آئے ہا ہر وار
 گیا جو ہے اچ قافلہ مصر وں ہو اسوار
 ہک پیالہ لے گئے میرا اوہ چور
 اسے باجھوں پکڑتاں ہرگز ناہیں ہور
 راہ وچوں اوہ پکڑ کے جا اتا کے بھار
 سنیوں سارا قافلہ تیں ساوے چور
 اوہو ساڈا چور ہے جس چور ایدر سام
 غلہ بھاسک وٹ دجو کوئی دیوے جام
 جو کوئی پیالہ شاہ واپنوں دیوے آو
 واقف اسیں نہ چور تھیں نہ اوہ بھانا کم
 اسیں مانت واراں سمجھو کر کے غور
 چور ہوتے جو جام واپنوں دیوے سنا
 رکھے کر کے اونہوں شاہ ہک سال غلام
 اندر گون یابین دے جالو کا یا جام
 رکھدے آہے چور نوں اوہ ہک سال غلام
 ایہ رواج نہ مصر دا نا حسن محبوب
 اس قسمت دیوے چور اودہ سائے دل نہ چہ

دما کند سارے قہقین ہوا فہم اللہ کی نغم کو معلوم ہے شرارت کو نغم میں ﴿۱۴﴾ آئے اور نہیں میں ہم چہ رستہ قالوا نعم جہاد ان کو نغم کہہ کیا سارا

یوسف کہتا تھا میں احسان
خوب طعام کھلاتا ہوں یہ مکان
آگیا اُنہاں اسان چہ کوئی چور نہیں
اوہ ویری ساتھ سی کر کے اب کلام
اوٹھ پہلاں تمعون واڈٹھا اونہاں سب
یوسف کہتا تھا میں نے دیکھا نہیں گمان
بہا نیاں کیا اسان کے جو کچھ ہو سو ہو
ہاں ہاں کر کے اتنا نہ دیکھے بھار تمام
پچھوں بھار یا مین واو بکھن گئے آخ
تھک پہالہ آیا جام وچوں اسپا یا
آگھن سپ یا مین نوں کہتا یہ غضب
کہتا سپ یا مین نوں اسے بخت مخرج
کہتا تروں یا مین نے بیٹوں میں خبر
کہتا کہے نہ رکھیا پترے باجھہ یا
یوسف کہتا تھا نوں ہو سپ نہیں خراب
وس بھائی جو کے ہیں ساڈمی نہیں خطا
جو بھائی گھیاڑنے اس جا کھا لیا
یوسف کہتا او سدا سا یا کرو بیان
کہتا کہ اے قیمتی سی زبدا یک صتم
لیفتے آگھن او سدا تاتے دایت سا
آگھن بھلیں سا او تدا تھوڑا او سدا نظر
یوسف نوں راہیل نے کہا کہ اس جا
یوسف اوہ چوہے کے دتا کہے لوکا
یوسف و لوچو مہیا ویکہ اُنہاں دا طور
یوسف تے اس بخت نوں دتا اتور

بدھے اوس احسان سے میرا کردار بیان
 جز شکر و ستائش نہ آتی کبھی ہو چکا
 توں اوپر اس پادشاہی شاندار کو
 و ہونڈن لگے اونہا تداو اسباب تمام
 اس نہیں یہا مول نہ چوسی ہناں طلب
 چہرہ انسا دیوچہ نہیں تاپیں کوئی جوان
 ویکہ ہو اسباب توں فرق نہ کریو کو
 ہنہ نہ ہرگز آئیا اوم یوسف و احام
 غلے وچوں جام توں لوکاں لیتا لیا
 ہو گئے خاموش سپاہیوں ناہ ہوا
 ہوئے شاہ سے بد پر و نہیں فتنہ
 تیشوں تھوڑا شاہ نے وٹا نہ تاہ اناج
 آدر میری کون سے وٹا کس لئے دھر
 ہو یا اسان معلوم ہے پیری ایہ خطا
 بھائیوں ریکے اوس توں وٹا ایہ جواب
 یہ ہے وچھی ہاں نہیں کیتا ایس پر
 اینہیں چوری اوس بھی کیتی سی کہتا
 کیونکر چوری اوس نے کیتی ایس مکان
 ساڈی مائی پاس ساہندا وہ ہر دم
 اوہ پرستش اوسدی کردا ہے سا
 سبب سے ساہندا ہست توں لیتا کہ دھر
 لستہ گون ہست توں چاہی لیا اٹھا
 پچیر نہ ہرگز ہست وٹا لکھے ہست
 اکمال ہاں ساہندا دی سن توں کر کے
 تانا اس واپو جوں ستہ دل رختے موثر

سٹ وٹا اوہ توڑ کے پھیر نہ لیا مول
 یوسف کہا نہیں ہو چور اتے ہو بد
 گھر سے دھچھو چور آیا اوس قسم
 کم تساوا ہو گیا ظاہر ایہ تمام
 جو کہندے نہیں ہو جانے اوہ خدا
 کہتا حکم یامین لوں جا کے قید کرو
 رکھے پھائی اکھڑے سن لوں عرض عزیز
 حیدر قید یامین وی سنسی باپ کلام
 ہو یا اوہ پھیر رہے تھے بہت غنیمت
 ساڑے وچوں کسٹوں کھیل سدی جا
 سالوں نظری آوندلوں صاحب احسان
 یوسف کہا ایس تھیں دیوے رب پتہ
 کس سال اسٹوں قیدیں جس چور یا مال
 جیچے میں پرستہ پور سے قید کراں کوئی ہو
 آپس اندر شجھ کے رف کے کرن صلاح
 چاہیئے اس میں یقین پائے کی کہنہ یکے پاس
 تالے ساوا یا پتھیں آٹا عہد بیان
 یوسف تائیں اسان لے پہلاں کیتا کم
 لشکر چھوے اوس داماراں گے کرتنگ
 کر کے جنگ عزیز لوں کرے پکڑ حلال
 قیدوں اس میں یامین لوں لیاں اچ چھڑا
 کیا تدوین وکیل نے کرساں میں قلام
 پھیر کیا شجون تے میں وچ جا بازار
 پھیر پھو دا لیا جو ہے لشکر شاہ
 اٹھ پھو دا اپنے تھم وچ لئی تلوار

ظاہر کیتا مول نہ اللہ کے مقبول
 ولے اندر تسان سے ہنگا بہت حسد
 اندر چوری نہیں بھی اس تھیں کم
 لکیر ہیا خلق تھیں یوسف واد کام
 پاس تہمت جھوٹھ دی پاتے ہوگ بجا
 سنیاں جدوں یامین لے دلوچ راضی ہو
 تہوں اللہ پاک تے وئی بہت تیسر
 اوسے ویٹے ہو وی اوس دا کم تمام
 تالے وڈی عمر دا ہو یا بہت نجف
 بدل خطا یامین سے ساتوں ویہ سزا
 بخش تیری وائیں ہو ندا کچھ بیان
 قید کریں میں اسٹوں چھو میں باج گناہ
 باچھوں استھیں خیر دا ہو دن قید محال
 تان میں ظالم ہو و سال تالے پ واپور
 جانا لازم ہے نہیں ایٹھے مرن صلاح
 کرساں جدوں بیان جا ہو سی بہت اوس
 چاون باجیا میں سے ساو می کہی شان
 دو جا اوپر اوس سے ہو یا ایہ قسم
 رکے ساتھ عزیز سے سپ بچاواں جنگ
 قبضہ کرے مصر دا ملک حیرتہ مال
 مالک ساسے مصر سے ہوئے جنگ چار
 تے وزیراں شاہ لوں ہو را میر تمام
 کرساں قتل بازار لوں ہو نہیں درکار
 میں اوہ لشکر مصر واکرساں باز تہا
 کہندا چھڑا وناں پھائی لوں لکار

ان لہذا یوسف کسٹوں کو دیکھ کر ہنگامہ نہ لیا مول
 یوسف کہا نہیں ہو چور اتے ہو بد
 گھر سے دھچھو چور آیا اوس قسم
 کم تساوا ہو گیا ظاہر ایہ تمام
 جو کہندے نہیں ہو جانے اوہ خدا
 کہتا حکم یامین لوں جا کے قید کرو
 رکھے پھائی اکھڑے سن لوں عرض عزیز
 حیدر قید یامین وی سنسی باپ کلام
 ہو یا اوہ پھیر رہے تھے بہت غنیمت
 ساڑے وچوں کسٹوں کھیل سدی جا
 سالوں نظری آوندلوں صاحب احسان
 یوسف کہا ایس تھیں دیوے رب پتہ
 کس سال اسٹوں قیدیں جس چور یا مال
 جیچے میں پرستہ پور سے قید کراں کوئی ہو
 آپس اندر شجھ کے رف کے کرن صلاح
 چاہیئے اس میں یقین پائے کی کہنہ یکے پاس
 تالے ساوا یا پتھیں آٹا عہد بیان
 یوسف تائیں اسان لے پہلاں کیتا کم
 لشکر چھوے اوس داماراں گے کرتنگ
 کر کے جنگ عزیز لوں کرے پکڑ حلال
 قیدوں اس میں یامین لوں لیاں اچ چھڑا
 کیا تدوین وکیل نے کرساں میں قلام
 پھیر کیا شجون تے میں وچ جا بازار
 پھیر پھو دا لیا جو ہے لشکر شاہ
 اٹھ پھو دا اپنے تھم وچ لئی تلوار

لے اور جو الی ایلم فقولو یا ابانا ان ایک سرق جاؤ اپنے ۹۰۰ باب کے پاس کہو کہے ہاں سے باپ تیرے چوٹے بیٹے جیسی کی

جا بچھل جے مصر چہ تاسیہ یون دس
جہڑا انا قافلہ دو جا ساڈے تال
سکے اپے یعقوب پنے کشتی پھیر کلام
اوپر غلہ تال سے اسی بہت نظر
ایتھے بہت ضرور ہے کرنا صبر جمیل
ثابد سائے اوسن کٹھے ہو اس جا
چیرا ٹیل یعقوب سے اٹیا اک لپ پاس
کہہا چیرا ٹیل سے توں کریں سوال
کہند ملک الموت تھیں میرا ہے کب کا تم
ایکے حکم خدا میں جبرائیل گیا
ایا ملک الموت جاں کرے یعقوب سوال
قبض پوست و روح نہیں کہتا کس مکان
کہند اسدی جان میں قبض نہ کیتی مول
ملک اٹے ہونال بھی ہو یا اوس عطاء
کہیا پھیر یعقوب تے وسیں اوہ مکان
ہن جے ڈھو پڑیں وٹوں طسے شہ راز
پہمال سا یعقوب توں بہت پوست انعم
غم اسدے داوچہ سانہ نہ چاتے مول
پیا فراق یامین تھیں یوسف دا غم پھیر
پیشیاں کہیا آیا تیشوں یوسف یاد
جہڑکے میں حیوۃ توں ایہ نہ چاسی غم
جیان ایدر ان او او یعقوب علیہ السلام

ساڈا او تھے چلیا مول نہ کوئی وٹس
اوشاں نوں جا بچھ توں معلوم ہوسی حال
کچھ خواہش تھیں نقس ہی کیہا ہوسی کلام
ایسے خاطر پنے وٹا تال ضرر
آپ خدا اس کم سے اندر ہوگ وکیل
سہناں تائیں جمع کر دیسی بھیجہ خدا
غم داوچہ یعقوب توں شہابست او اس
آگہاں تیرا حال میں اس کے جل جلال
میرا غم نہ تھیں یون دس ایہ پیشام
اوہ پیغام یعقوب بیا وا آگہ ساربا جا
دیں تیشوں پتر توں تیشوں قسم جلال
زندہ ہے یا مر گیا مینوں دیہ نشان
خوشی اٹے دچہ پیش سکوہ ہر مرقعول
ہو رتھو اتہ علم یس وٹا او کس جس خدا
کہند ایشوں سب دا ایہ نہیں فرماں
ون کوئی پائی رہ گیا ایہ فراتی شراب
ہو یا پھیر یامین واو جا ہو رستم
اوپر ہک فراق سے دو جا ہو یا تزلزل
مرکے تازہ ہو یا آنا و و جی ویر
چا وں تھیں یامین سے حق آگہ کراد
رویں شہاں واسطے ہو نہ کوئی غم
السلام پر طرفت سے پارسو ہم

وہ جی طرفت نہ مول جے ہرگز ایہ نہ
کرادہم ہر مقل مل اسدی پیچہ ویر گاہ
تال تھیں آگہ کرادہم ہر مقل مل اسدی پیچہ ویر گاہ

کہیا ایہ یعقوب تے میرا پانچہ کدا
ہر وچے فریاد جے تازہ می پیش اللہ
پچھیا کہے یعقوب اول ملک الموت

محل انفری التی کتا فہما وایر التی اقیانا فہما۔ پوچھ لے گا دل والوں سے تو ہمارا نھے۔ قال بل موت کم انکم امر انصیر جمیل عسی اللہ ان یکنی ہم جمیل۔ ان کی کتا فہما وایر التی اقیانا فہما۔ پوچھ لے گا دل والوں سے تو ہمارا نھے۔ قال بل موت کم انکم امر انصیر جمیل عسی اللہ ان یکنی ہم جمیل۔

سن حضرت یعقوب نے رقعہ لکھیا خوب
 اوہ سا ایرا یتیم و احسن خلیل خطاب
 پرچھے حمد خدا پیدے سن لوں میرا حال
 ساتھ غمانے ہو گئی پشت میری ہے خم
 میرا دادا باپ ہے ہر گاہ اتے اکرام
 دادا میرا اوہ سا نام خلیل خدا
 آگ اندر فروغ نے جاں اوہ ونا پاؤ
 ذبح جاں اسمعیل نوں کرن لگا خلیل
 باقی ہاں میں رہ گیا سُن توں میرا حال
 بیٹا میرا ہک سا یوسف نام عزیز
 جگل اندر لے گئے بھائی اسنوں نال
 کھاد اوہ بگھیاڑ نے کہندے اوہ تمام
 بھائی چھوٹا اوسدا جدا نام باہن
 بھائی اوسنوں بیگنے مول نہ آتا پھر
 شاہ مصر و اوس نے ہک چورسا پا جام
 چورمی اسان نہ آوندی نہ ایسں ہاں چور
 جے چھڑ دیوں و سنوں تیرا ہے احسان
 جو کوئی لے فقیرے پاسوں پرمی دعا
 میں سنیاں ہے تاساں تے اوہ پیالہ آپ
 نییاں دی اولاد نے ناہ کر ایہ ستم
 میں سنیاں توں نیک ہیں ناہی ہر تکریم
 چھڑیں جھبیاں میں لوں میرا من سوال
 جو میرے دل وچ ہے آہ بدوں تریاں
 کریں خلاص باہن لوں ہے میرا ایہ کام
 لیکن خلیہ یعقوب دا ہوئے تیار تمام

بیٹا ہے الحق دا ایہ بندہ یعقوب سب
 میری طرفوں تندنوں بہت سلاک ادب
 میں غم وچ تیش ہاں کدی نہیں خج حال
 اوپر میری جان تے بہت پشے ہیں غم
 ماضی ہاں تقدیر ہے اوپر ایسں مدام
 وچ درگاہ خدا پیدے صابر رہا سدا
 اوہ آتش گزارے کیستی آپ خدا
 دینہ کچھ بچایا اُس لوں رب خلیل
 اوپر میری جان ہے تہرت ہاں
 اوہ کھاد ابھیار نے دل چکریں نیمہ
 کر تہ آن دکھایا خون آلودہ نال
 میرے دل غم اوپر ایہ جان مدام
 میرے لنوں اوس تھیں کچھ آھی تسلیں
 کہندے اندر مصر ہے کہنا اوس انہیر
 قید کہنا اُس شاہ کے کہندے آ کام
 اوہ اسان نا حق واکوئی کرے نہ زور
 تاں اللہ پاک دی ایسی دڑی شان
 اوس خطاوی اسنوں وینا رت سزا
 آتھیں آپ لوکا کیا کہتا ہے ایہ پاپ
 نیاقل اللہ کے تھیں مریل نہیں کدرم
 ساڈا کچھ اوہ رب ہے جان رؤف یتیم
 پھلاں پرمی واکوئی نہیں ایہ کھنکار
 تاں پر تیرا اوس نہیں ہوئی بہتیاں
 بعد سدا ہم یعقوب نے کیتا خط تمام
 کہند اچا کے شاہ نوں تیرا کبر سدا

ایہ سلامی جامہ ہے اوپر ماسے جاں
 یوسف اسٹوں سمجھ کے کہتا یہ بیان
 اس پہالہ وچ نہیں آئی ایہ صدا
 راضی ہو نہ گھلیا ساتھ تھما ڈکے باپ
 پھر سلامی آپنی ماسے اوپر حساب
 بہت نیچے تھیں نون کپتی آھی باپ
 ضائع ہو سکے ایم نہ والوں یوسف جان
 کپتی عرض باہین نے سنتوں عالمی شاہ
 کیونکر اوہ بگہار نے آکا کھالیا
 مار سلامی اوس تے یوسف سنی ندا
 بھائی تیرے چھوٹے ہیں کرے ایہ کلام
 سکے ایس کلام نون اوہ سرپن جھوکا
 یوسف کہندا انا تون سکے جام آوار
 گتے اگے انہاں نے روٹی پائی چار
 مار طمانچہ اوسرا مگہ کہتا پھر لال
 پھر سلامی اوس نے ماری جھول ورا
 کہندا ایہ سپکا کھدار لکے نہیں تمام
 تدوں پیو سکے قتل نہیں سنوں لیا بچا
 پھر سلامی مار کے یوسف کو پکڑا
 کدو لے اندا و سنوں سٹا پیڈ ول
 بھائی ایس کلام نون سکے ہو چیر ان
 یوسف حکم کلام نون سر کرے ایہ قہیب
 میں اندا لے چیم سکے آلوں لہو آثار
 افسے وقت ہلا سکے پھر یا انہاں جا
 اگے یوسف اکھڑے سنتوں پر عرض غریب

اس نہیں بک آواز سی باہر آئی تان
 میں سنوں تان سمجھنا چو کچھ کرے بیان
 ساتھ بھائی سکے تان تے کہتا بہت و نیا
 نہیں نفع کچھ سمجھ سکے اندا آا آپ
 کہندا سی اس جام تے کہتا یہ کلام
 ساتھ نہیں باہین سکے ہو جھاقظ آپ
 تیس حفاظت اپدی کرے رہو عیال
 یوسف تاجہ ایس تقدیر نہجیں حال تباہ
 سکے نون اس جام نہیں بندن دیوتا
 ایہ پہالہ اکھڑا تینوں ویاں سسنا
 لیندے ہیں بگہار ڈال بھائے نام
 اکھن ایس کلام وچ نہاں فرق ورا
 ایہ پہالہ تان واطا ہر کردا رانہ
 پائی زمین روڑا باچہ یوسف و اسنا
 اکھڑا سپکا پکڑے پاسے جھوکا حال
 بک پتہ آواز سی آئی اس نہیں تاء
 ہن یوسف سکے قتل و قتل کران کلام
 ایہ سپکا پکڑے می ویتہ اخیر شمار
 تان یوسف تاجہ ایس تقدیر نہجیں حال
 نیچے دو تن روز سکے پکڑا تھوڑے ول
 ولوچہ اکھن ہو یا آا ایہ عیال
 قتل کریں ایہ پکڑ سکے جو میں سرپا
 کہتا بھائی آپناں او نہاں نارخوار
 پنداری دی اساتوں اکھن لمبے سار
 بک پتہ آواز سی آئی اس نہیں تاء

جہاں اوہ غائب ہو گیا ورو ہو یا بصیر
جے ساری اولاد توں کرے توں قتل
نکے اس کلام نوں یوسف ہو یا بیتاب
یوسف دے سراج دے آلا اک نشان
اوہ نشانی انہاں نے سر تے لٹی پچھان
یوسف نے فرمایا ناں فرزند یعقوب
اوپر میرے رپدا ہے احسان بمقام
ایہ سن بھائی اٹھ کے پیریں پئے تمام
اوپر ساڈے فعل دے مول نہ کریں نظر
بخشش اسدی دیکھ کے کر توں شکر خدا
یوسف دے اوہ چور سن سائے لا کلام
یوسف کہیا ناں توں نہیں ملاست کو
خطا جو ظاہر آہنی کہی زباناں آپ
یوسف جلدی اٹھ کے ملدا وار وار
میری اگے رپ دے ہو سی تاہ فریاد
باپ اندر اس درد دے انہاں بٹھیا ہو
اللہ بخش نہا ہے بخشے ناں گناہ

مہن تباہیں ہے اوسرا وچ جگر دے تیرے
 جاں سنسی اس بات نوں ہو سی اوہ تمام
 کیتا حکم جلا د نوں چھڑیں انناں نشتاب
 نالے سا یعقوب دے سر لے اوہ عیان
 توں یوسف میں کھدے ایسے ہے انجان
 بھائی سکایا میں بھی ہے میرا محبوب
 ہاں میں بہت یعقوب دا یوسف میرا نام
 بھلا نہ تیرا اساں نے کیتا لا کلام
 مہن توں ساڈے حال تے نظر کر مدی کر
 ساڈے ذمے مول توں قسمت ناہنگا
 اوپر کرنے اپنے سن حیران تمام
 جو ہے وچ تقدیر دے کاوڑک رہندا ہو
 میرے نئے وچ تسانے ہو یا توں ملاپ
 سینہ تال لگا وندا کر کے بہت پیار
 شرم نہ کریو ذرا بھی ہو ہمیشہ شاد
 جتنا ہے اوہ روپیا ہو رہو روپیا کو
 خیر جو جا باپ نوں کرے نہ حال تباہ

مقول مصنف

دنیا اندر بہت ہیں جسے چرخ انسان
دو جا غم قرینہ دے روٹیا بہت یعقوب
تیجا غم وچہ بابا دے حضرت یوسف جان
چوتھا نبی کریم تے پالی چڈل وفات
حضرت زین العابدین پہنچوالا کریں بیان
حضرت زین العابدین پہنچنے ہو کوئی مال

پہلاں آدم رویا ترے سے برساں جان
رہتا چالی سال سا اللہ و امجد و نب
نالے اندر قید سے رویا یا چھ بیان
روغن یا جھوں فاطمہ ہونہ کیتی بات
اکھس ڈھکا کر بلاوا اُسے حال عیان
پاوا سے جاں کر بلاوا بلاوا حال

بيان آمدين يعقوب عليه الصلوة والسلام به طرف مصر

۱۲۔ کی قسم بیشک حاکم بنایا تم کو ہم پر اللہ نے اور یہ کہ تم نے ہم خط کتاب ۱۲

یوسف لکھیا پاپ سے تخط و اترت جواب
 ہک ہک گھوڑا پھانیاں ہو پاس کمال
 کڑتہ دتا آیتاں یوسف ہک لیب
 باجہ پڑائے کڑتہوں ہو نہ کچھ ارسال
 خبر کھیا پاپ نوں ہن کچھ کرے نہ دیر
 اس کڑے دیوچہ سی ایہ تاشیر بھرا
 جاں نرو و خلیل نوں دتا آتش پا
 ۱۲ اوہ بہشت بھیں کڑتہ کریں نظیر
 اوس و تالیقوب نوں کڑتہ اوہ لیا
 تا یوسف نوں کسے دی گئے ناہ نظر
 اوہ وانگوں تعویذ سا یوسف پاس مدام
 جاہ اندر کھوہ سہیا کسے نہجاتا مول
 اوہ فیض یعقوب نوں یوسف بھیجی پھر
 اٹھ یووا اپنے کڑتہ اتھ لیب
 کڑتہ ہک یعقوب نے خولن آلوہ چا
 اوس کڑے تھیں اوس نوں پیدا ہویا غم
 جا کہاں میں باپ نوں یوسف زندہ ہی
 میں کیتا غمناک سا میں جا خوشی کراں
 کڑتہ لیکے مصر تھیں ہویا اوہ رداں
 غم تھیں ایسا یعقوب نوں کیتا پسر
 دوم روایت لکھیا کڑتہ ہک غلام
 جہرم کھن یعقوب سے پیدا ہویا پسر
 دودھ پلاول واسطے نوڈی ہک یعقوب
 شیرخوارہ کھل و سدا لڑکا آنا پاس
 اوہ لڑکا یعقوب نے ویکیا اسدا جان

بھانیاں تالیں آکھدا لیکے ٹروشتاب
 مول نہ خاطر پاپ دی کیتا کچھ ارسال
 کہند امنہ تے باپ سے چاکے دیوہ پا
 یوسف طرف یعقوب نے سی کیتا کریں خیال
 گئی بینائی اوس دی اللہ دے پھیر
 ہوئی سی بیمار لوں استھیں جان شفا
 کڑتہ اوہ خلیل نوں بھیجا تدوں خدا
 اوس حضرت اسحق نوں دتا اوہ حریر
 یوسف کے گل اوسے دتا اوہ پوار
 پایا سی اس واسطے غور ول اندر کر
 بھانیاں توں تعویذ دی تاہ سی خبر تمام
 یوسف دے گلوچہ سا کڑتہ اوہ مقبول
 کہند امنہ تے باپ سے پاؤ کرو نہ دیر
 کہندا میں جا باپ سے لیاں امنہ تے پا
 پہلاں سی میں لیکیا بچھے ہویا عیان
 ہن بھی تھوں میریوں خوشی ہو کجہرم
 ہن میں باپ یعقوب نوں جا کران خوشی
 خبر خوشی دی چائیکے میں جا کران بیان
 سنگا سرنے پیر تھیں آیا ول کنتان
 جودل اندر سچ سا ہو کیا بہسار دور
 پاس بنی یعقوب سے شیوں ایہ کلام
 باولن اھی مرکئی جو سی صاحب دین
 کیتی تدول خبر سی اللہ سے محبوب
 رکھدی اوہ کینر سی اس لڑکیدی اس
 سارا دودھ پائیں تاں ہو کر اوہ عیان

اینیون جسدِ آتش سن قبرون مومن پاک
 ہوگ بڑاؤ انہاں دین اسباب تمام
 قیمت دار لباس بھی اس نے حاضر ہو
 مومن پالاس بھی اوہ مومن چند سوار
 قوم نصاریٰ دیکھ کے ہو رہے ہیں وہ
 مومن وانگ کفار نے مومن ناہ حقیر
 کر یعقوب تیار پاں ہو یا حرکت تیار
 یوسف نے اوہ اونٹ سی کھلے انہاں پاس
 دے بہشتوں اوٹھنی جبرائیل لیا
 آئے سائے چارہ سومر دلتے ہو رزن
 پھرے آیا مھر چال پہلاں گیا بشیر
 آؤر یا یعقوب والیوسف نے بیان
 نامے استقبال نوں گئے وزیر تمام
 ملیا جا یعقوب نوں گھوڑا آٹھ ہزار
 اوہ اگے یعقوب سجدہ کر کے چار
 کہندے ہر شاہ مصر و لشکر ایہ تمام
 لشکر تائیں دیکھ کے دل وچ رہیا دانگ
 اسیاٹے یعقوب نوں ٹیپے ہو اسوار
 اینہاں بھی یعقوب نوں سجدہ کہتا جاو
 ایس یوسف دی توج ناں کہندے اوہ ہم
 ساتھ شجب ہس کے ہو یا شکر گزار
 دو فرسنگ جان اوس تہیں آگے کھٹاٹے
 ہک عماری رنگ لگی ہر چتر سے سی
 اندر اونہاں عماریاں سی ہک بہت عجیب
 کئی ہزاراں اوہ سسکے اڑ دی کھڑے تمام

اڈن والے آوسن گھوڑ بیت چالاک
 ساتھ فرشتے ہووسن ہک ہک جوین غلام
 مومن ہون شاد وچھے تاغم دیکھے کو
 اس جاگ تہیں جاوسن عزت نال وقار
 باہر آئے مغز تہیں دیکھ انہاں سے دوو
 طعنہ دیون مومنناں تائیں اوہ شہریر
 اوپر اٹھاں کر لٹی سب اولاد سوار
 تہاں اوہ اندر راہ سے ہوون ناہ او اس
 اس اوپر یعقوب سا ہو اسوار گیا
 ترے جہاں سے مصر لوں اپنا چھڈ وطن
 خبر سناں جائیکے یوسف پاس امیر
 خاطر استقبال دی کرو توج روان
 کہندے آیا مصر لوں نبی علیہ السلام
 عربی گھوڑے اوہ سی سلتے عربی اسوار
 نئی کہیا ایہ کون ہیں دیہو خستہ سوار
 تیرے استقبال توں آئے ہن ایہ عام
 آگے رل یعقوب تہیں چاں اوہ ہک فرسنگ
 رومی سائے اوہ کی گھوڑا آٹھ ہزار
 کہندے اونہاں کون ہو جاتاں کھڑے دا
 توں دل اندر اپنے کرین نہ کوئی غم
 سجدہ کیتا رہ لوں جو ہے کشتہ ہار
 کئی ہزاراں آوندے دیکھی چتر سے
 اندر اونہاں عماریاں ہک ہک لوٹ دی ہی
 اونہاں آگے ناکہ دی دیکھی جان غریب
 ہر چتر سے ہر رنگ سے پیشے لباس تمام

ہر رے گل طوق بھی سر تے ساہک تاج
 ہو رامیر وزیر بھی روشن عقل قیاس
 شے اولاد یعقوب کے جان اوہ ڈھنگ سب
 یوسف توں ایہ رہتے دتا جاہ و جلال
 ایہ عمار کی کون ہے کہے یعقوب ناگاہ
 اتر پٹی زمین سوتے پاس زلیخا
 جا حضرت یعقوب توں بی بی لکڑی سلام
 رستہ ہو یعقوب جان تھوڑا کیتا
 آئے طرف یعقوب کو بزرگ اوہ شریف
 ہک ہک سے دیکھ سواتھ ساہک ہک جان غلام
 موتیاں انگول چکرا آنا سب وارنگ
 اندر اونہاں بزرگاب کی دوپہر جوان
 ڈٹھا جدون یعقوب کیتا ایہ سوال
 کہندو دونوں ایہ ہیں یوسف کے فرزند
 چوٹا ہے جو اوس نہیں بنتا اسدا تمام
 ایہ شفاعت واسطے آئے تیرے پاس
 حکم کیتا تین اونوں مول نہ دیں خواب
 از مشارح پتھروں سب ترویکت
 واسے اگتے جال اگتے یوسف کے فرزند
 پیراں اوپر جال چنگ جال یوسف کی محل
 کر کے دعا تھوڑی تھوڑی دھوڑی شہر شاہ
 دونوں رامیر گھوڑیاں ہوئے پھیر سوار
 ہو رخاں والی وچ پیاں لونڈیاں اسد بقال
 جال اوہ رے مہر رے سارو گئے قریب
 ہو رامیر وزیر کی جو سی وچ سب سرکار

نظری آون بادشاہ کرنے والے راج
 آہے ہر رنگ گدگدے پتے لباس
 ویکھ ہوئی حیران سی ایہ سامان عجیب
 اونہاں مول نہ دیکھیا اندر خواب خیال
 کہن زینخا یہ ہے میگم عالی شاہ
 اوہ حضرت یعقوب دی پیریں لگی جا
 دے جواب سلام باہور و عاود تمام
 چھر چہل ہزار کے ہک ہک بزرگ ہے
 خوب عکاسے ہراں کے کیکر کران تشریف
 ہاتھیں ہک سہاؤ کے آہے اوہ تمام
 ویکھ جو اہر جنہاں توں ہو رہیں سب رنگ
 وچہ جو اہر انہاں وا آنا جسم زمان
 کسد سکایہ فرزندین دونوں ماہ جمال
 نام فراتین وڈے داسن توں قدر بند
 پین مشارح مصر کے اونہاں ساتھ تمام
 یوسف ہک غطا سی کیتی کرین قیاس
 ہو یا ہے جس واسطے اندر دوٹاں حجاب
 اگے جا یعقوب کو سجدے وچہ پئے
 کیتا دوٹاں سلام جان ول ہو یا خور بند
 نہ سر اسنے چم کے لاسنے سینہ والی
 گھر یوسف و آسانی تھیں تیرے ہمیشہ آباد
 شریسا تھوڑا کیتا وکشتکر ہو طیار
 آٹیاں تیرے پاس ہیں خاطر استقبال
 ساتھ چل آتیا یوسف نیاک نصیب
 ہو رہا تھیں واسطے قناعت کئی ہزار

عجیب طرح رہا ہو یا ساوستھے سامان
شان عجائب شوق نہیں چھوڑاتے جسے
اسرستقبال نوں یوسف گیا جو آپ
چکین لگا کون ہے آئیہا ہوا سوار
کہندے یوسف آئیہا نالے اوس وزیر
یوسف اوپر باپ دی جہدم پٹی نگاہ
لوکان ٹائیٹ آکھدا ایہ یعقوب کلام
اونہاں کیہا میں ماں پیر سب غلام
کہند یوسف اُنہاں دل کر کے ہرک نظر
بیٹوں ہوئی باپ دی زیارت ج نصیب

طرف زمین ساو یکہ اسی وقت آسمان
سائے باہر مصر تین ہوئے جا کھڑے
اُس یوسف دی شان نظر جو کیتی باپ
جسے گرسے خلق و آسے ناہ شمار
حاضر آسے ساتھ ہیں سب صغیر و کبیر
خلافت دانیوہ تین تنگ ہو کر رب
ساتھ یوسف و کون ہوا کھو حال تمام
یوسف سب ساتھ ماں ماکر اسیں تمام
کتے میں آزاد ہو جا ہوا سارے گھر
حشر تین بھی ہو گئے نالے سے جیب

منقولہ مصنف

ایہو حالت ہووسی وچہ شہرے روز
ہوسی گرسے خلق سب کچھنے پیش
حکم خدا و اہودی کیوں ہیں ہو کھڑے
الہ تیرے اسیں اں بانسے اتے غلام
خطا اساوی بخش دی توں ہیں رب غفار
اک دوزخ تہیں اسانوں رہا کر آزاد
دوسے ویلے حکم یہ کرسی رب جلیل
ہوئی شفاعت نبی دی خاطر تان قبول

نور پیدا اوس جا ہوسی جدون فروز
ساتھ گناہاں خلق دے ہون گدل پیر
آکھن سب گناہ تہیں سترال پیر پھرے
امت پاک رسول دی جو ہے نبی کرام
دوزخ تہیں آزاد کرسانوں انوکرتار
صدقہ پاک رسول دے کرسانوں انشاؤ
بخشتا میں قسانوں کرساں ناہ دلیل
وچہ ہشتاں اپناں جا کے کرتوں

روحِ یقین

یوسف اوپر باپ و جہدم گنی نظر
یوسف بھی پھر گھوڑیوں آیا سیٹھ شتاب
پیر پیادہ ہو یا یوسف جدوں میر
چکے چالی برس دے یادے ہو ہم
کرسے یاد غدا میدی روئد ہو نڈال

پیر پیادہ ہو یا فکر دے وچہ کر
پیر پیادہ ہو گئے ہو رجو سی اجاب
اُتر پئے زمین تے سب صغیر و کبیر
خوشی ہو یا دل دونا نداد رہو یا سی غم
خلق ہوئی غمناک سی ویکھ اتنا حال

میں وہاں سے نکلے جتنے رب
یوسف تائیں باپ نے پھر کیتا فرمان
کر عبادت واسطے کر دے جلد تیار
یوسف اس بات نوں کیتا تر ت قبول
یوسف کیتا حکم ایہ جلدی سد معمار
تھوڑے خرصہ ہو گیا اوہ مکان تیار
اک ایک یہاں واسطے ایک ایک جدا مکان
ہر ہر تائیں دیوندا جدا مکان بنا
یوسف تے یائین سی ایہ دو تین ایک جا
اندر شہر بنا وندارنگا رنگ مکان
جاندی پاس یعقوب دکرور آہی اولاد
آپ زینجا پرین نوں جاندی آہی منت
وچہ مصر دیاں بورتاں ہوئے وڈے فقہ
وچہ مصر یعقوب جاں رہیا چالی سال
بازاں پت یعقوب دکرور آہی خاص اولاد
بعضیاں ہچہ روایتاں ایہ بھی لکھیا ہیں
اتھیں کج حیات دا آساں حال
دنیا پوچھ کسے نوں نہیں ثبات بقا
اندر موت نہ فرق چمک ہوئے بابہ
آپا ایس مکان جو ہک دن جاوے گا
بھانپنا ہوئے گی کو پاسے ہوئے دلی

راہی ہاں میں انہاں تہیں عقد نہیں غضب
میری خاطر مصر تہیں باہر ایک مکان
کراں عبادت تار بدی اوٹھے نیل و نہار
تاں ہووے یعقوب تاں دلیر پوچھ ملو ل
باہر مصر وں شہر ایک جلدی کر و تیار
خبر ہوئی یعقوب نوں اسوچہ پھر و قرار
یوسف تے ہوا یا آٹا عالی شان
یابہوں ایک یائین دے اوہ اس ساتھ بیٹا
ایہ سی ایک مکان وچہ ہوئے تاہ جدا
شہر یوسف دا اولاد نوں کہند اسب جہان
علم پرین دے واسطے ول تہیں ہو کر شاد
پرحدے پاس یعقوب دکرور کوچہ جت
ہور نہ سی وچہ مصر تے اسدی تدوین شیعہ
کوئی وہم خیال نہ رہندا سا خوش حال
بازاں باران ہکدی ہوئی پھر اولاد
بعد وفات یعقوب دکرور ہوئے سب ہی
آکھ سناواں موت دا وچہ کتاباں یہاں
پتے آپ حیات جان تاں بھی ہوگ فنا
دنیا تے کوئی مول نہ رہی تیک ابہ
حفر دیاڑے آہان کیتا پاوے گا
موت وچہ دی تے نوں جو ہے دیکھ

بیان وفات حضرت یعقوب علیہ السلام

کہند انہوں حکم ہے کرور رب جلیل
اندر مصر ملا تیا یوسف رب علام
سب دکھائی رب نے تینوں آہیں پیر

کے پاس یعقوب کو آٹیا جہرا تیل
جو خواہش و لوچہ سی پوری ہوئی تمام
تین اوہ اندر مصر دے دٹھا شاہ عزیز

ہن توں ایس مکان نہیں جاوین ل کنعان
 جہے ایہ قوم فرعون دا جانی مصر مکان
 پیرو داسے دی قبر دی جانہ بارت کر
 یوسف پاس اس بات دا کرے یعقوب یہ بیان
 قبض ہوئی کنعان کے اندر میری روح
 ایس یوسف بات نہیں روتا تزار و زار
 یوسف تائیں آکھدا سو بیٹے یعقوب
 دل چین اللہ پاک و چین توں فرمان
 یوسف ساتھ یعقوب و مصر وں کرے خروج
 باہر جان اوہ مصر چین آئے ہو باہم
 اکھا ول کنعان کے رخصت ہو گیا
 جیتے و چین راہ جے رخصت پٹنہ تمام
 سمٹاں تائیں تسلیاں ویندا مال پیار
 قمر اسحق تھیل دی اوپر جد و ن گیا
 اندر عراب یعقوب ٹالوں آیا نظر خلیل
 کہند ایہ یعقوب بیٹوں تیری سال ڈیک
 خواہوں آٹھ یعقوب پتاں کے اسوار دی ہو
 جا کے یوسف پاس توں دیوں یہ پیغام
 دنیا توں چھڈ ہو گیا واصل نام خدا
 جو کچھ کہیا یعقوب سنے کیتا اوس قبول
 قیراں تیر ویکھدا اوستے وقت نہی
 سی تک شکل انسانی دی اوستے کوئی کھڑا
 انہوں کہیا یعقوب سنے بیٹوں خیر سنا
 اس کہیا کہ رب دا بندہ بہت ہے
 اکون کہیا یعقوب سنے اُسدا کی جو نام

چھڈ جاوین ہن آپناں مصر وں جلد مکان
 ایس جگہ وچ رہن نہیں تیرا ہوگہ زبان
 عمر تیری ہن ہوگئی ایہ گل دلو چہ وصر
 جاواں میں ہن وطن لال طرف شہر کنعان
 ورہ رہے ہشتادے کرے بہت فتوح
 رو یا یوسف ایتناں سن کے گیا قرار
 ایہ نصیحت یاد کر سن میرے محبوب
 ایہ گل کہہ کے ٹر پیا جلدی ول کنعان
 وواں کرن لون چلیا لیکے ساتھ خروج
 مشور دے یعقوب سنے جا کر و گھر گھر
 فرزند ان تھیلن آپنے کوہ ساتھ لیا
 رو نہی سب اولاد سی نالے خلقت عام
 سوپنے رب حفظ لون ٹر یا ہو اسوار
 بیٹھ سر اسنے وندا نیندا کھیں وچہ او
 نالے باپ اسحق بھی تائیا اسحق
 ہن تیرا ہے اوان دا وقت آئیا ترویک
 کہندا اپنی اوٹھنی منہ مصر کے دل موٹ
 دنیا چھڈ یعقوب سنے کیتا ارج آرام
 چھڈ دی اس اوٹھنی سخن ایہو سمجھا
 طراوں اوہ یعقوب دی مقرر ہوئی رسول
 کٹھی اوس مکان سنے تیر نجائب ہی
 اوہ فرشتہ موت دا حاضر سی اس جا
 ایہ جگہ کس دے واسطے قبر دی اس جا
 ہن ایہ اسدے واسطے کڑی قبر عظیم
 کہندا جیتے پیدا بہشت ہو سکے اکرام

اوسے و پلے ریتے کرے یعقوب دعا
 دتی باقی غیب سے اسنوں ایہ تدا
 اوہ فرشتہ اپنی صورت جلد بدن
 اوسے قبرستان وچ قبض ہوئی اگر حاج
 آسے فرشتے اوتھے رمل پڑھن نماز
 عمر ہی یعقوب کی ساری دوسو سال
 پائے ابراہیم دے ہوئی قبر تبار
 ہو یا حکم خدا پیدا جبرائیل تو ان
 جا یوسف نوں وچ گئے رید اکیا سلام
 یوسف ڈالیا مارا اُسکے ایہ کلام
 یوسف تین جا بولدی عمری اوہ زبان
 سنے اوس حال نوں بھائی ہو جو جمع
 نیٹھے پوسے اوسے ہوو صغیر و کبیر
 روندی سی یعقوب کی جاں اولاد تمام
 اندر شوق سے اتھ ہوئی فوت

اندر ایسے قبر دے مینوں دیں جا
 بخش دتی ایہ قبر سے تینوں پاک خدا
 آیا طرف یعقوب دے کیندا جلدی چل
 وچہ بشتاں اوسنوں تی رب فتوح
 کینا دفن فرشتیاں اسنوں نال نیاز
 جاں دنیا تیں چلیا امر الہی نال
 ساڑھ لے اسحق دی اوتھے سی اقبال
 خیر کرین یعقوب دی جا کو یوسف توں
 پیو تیرے دی موتدا ہوو دتا بیہ نام
 پچھوں آئی او ٹھنی لیکے ایہ پیغام
 بعد سلاموں موت واکیتا کل بیان
 اوہ پروا لے کر دی یوسف سی وچہ شمع
 سکے موت یعقوب دی عمری ہو کر ابیر
 ناتھ بھی یعقوب دی روندی لے نام
 ساتھ رہا خدا پیدا آئی اسنوں موت

در سبیل اہلبیت اقدس و ذرات شریف یوسف علیہ الصلوٰۃ والسلام

جاں یوسف داسر وچہ رہے ہو یا کمال
 دنیا تیں پھر اوسدا دل ہو یا پیرار
 و لوہ شوق بشت وادتا تدون خدا
 یارب مینوں موت ابدول اندر شوق
 حاضر جبرائیل ہو دتا ایہ پیغام
 پینے بھتیجے پوتر سے چھ سو تیر نام
 اس دنیا تیں جاوین تانوں چھ جہان
 پوری ہوئی اولاد جاں کتنے سال تمام
 خلقت سب سلام نوں ل تیں کرو قبول

اللہ دتا اوسنوں ملک اسے ہوو مال
 ہو یا شوق بشت وادتا تدون خدا
 تا اس خاطر موت دی کیتی آپ دعا
 ویکھاں جا بشت نوں بے ایہ مینوں دفع وق
 چھ سو بیار بے لکھیا تیرے نام
 پورے جسدن ہوو سن کیندا رب علام
 سٹ برس ہن لکھے اند اسد سے جان
 یوسف کے وچہ مصر دے اذن کیتا ایہ عام
 ساتھ خوشی رہو اپنی ہو وناہ ملول

ہوئی مسلمان بنی خلقت پہل سے سزا
 دس کوہ باہر شہر نہیں کر یک شہر آباد
 یوسف سے پہلے برادری مومن جو سی سب
 ایک تاج اس شہر وچ یوسف کر کے بنا
 پھر حضرت سلیمان لون ہو یا سا فرمان
 بیت المقدس وچ لون مسجد کریں تعمیر
 شہر رخ ہوئی اس وقت سی تیک سول کریم
 اوسم تین داؤد تک آنا ایہ فرمان
 جیو نہ کہہ طرح سے پڑھدے کے خلوق کھلو
 سب اولاد یعقوب دی اوکھے آن رہی
 اک بازار بنایا اوس شہر وچ جان
 اندراو سے شہر سے ہوئی زلیخا فوت
 ہوئی زلیخا فوت جان دیکھے غنبل کفن
 اس بی بی کے شکم تید گیارہ سی فرزند
 یوسف سے پیدا حیات سا پھیل گیا تین
 جان یوسف وا ایلیا نیر کے وقت وقات
 جدمم ہو وان فوت میں سن فرزند عزیز
 ٹریو لے تالیوت لون اوسے جدول ندا
 ایہ گل یوسف آکر کے پانی تر ت وقات
 پاتھ لے چا غیب میں دتی ایہ آواز
 بعد نماز تا بوت لون لیکے ر د سے جیب
 وچوں اس دیبا و سے ہوئی قبر نو
 اوس قبر وچ لاش لول رمل کرن دفن
 رکھیا اس تا بوت لون اندر زبہ انکار
 ہو یا او پر قبر و سے باقی تر ت والہ

یوسف سے جو لوگ تھے اسے توش تیار
 مومن اسوچہ آسے و لوچہ ہو سکے سدا
 رہن نہ اندر و سے حکم آیا ایہ رب
 بیت المقدس نام اس ویکھ کتابیں جار
 سجدہ بنا تون اندر اوس مسلمان
 پڑھن نماز اس طرف لون سب صغیر کبیر
 اگے کعبہ طرف سی پڑھدی خلق تدبیر
 پڑھدی خلق نماز سی جتوں مسلمان
 بن تائیں او حکم سے نرق نہ دچہ کو
 بیت المقدس اوس لون کہیا آپ ربی
 مومن سی وچ او دے کے کافر نہ نشان
 بیت المقدس وچ سی آئی اُسوں موت
 کر کے ادا نماز زن کر دے جا و قس
 یوسف دی اولاد تین رہتہ وچہ پانچ
 اکا مہینہ مال و واسو پہنکے نہیں
 فراہم بیٹا سد کے کہندا نیات صفات
 دفن نہ کرو چہ قبر و سے بیٹوں کر بن تیر
 اس پاک وچہ رکھ دیو تھے حکم خدا
 واء یوسف واصر تہ آٹا مالی ذالک
 لاش ایجا و نیل سے کر کے ادا سار
 آسے او پر نیل و سے بال بار لکے رہا
 خوشبو از تھیں آوندی جیول خوشبو لی خود
 پھر دے تالیوت وچہ رکھ دی باسے کفن
 بند کیتا پھر قبر لون او پیداشی پاو
 اس حالت لون ویکھ کے لوک ہو گے حیران

ما تم وچہ اولادی بیٹی چالی روز
 زندہ بعد یعقوب تہیں رہا تہی سال
 ملیا سی یعقوب تہوں بعد بہتر سال
 ست دیاں تے پندراں ہوتی عمر تمام
 موسیٰ نوں فرمایا آنا پھیر خدا
 قہر اسحاق خلیفہ دی جس ہا پئے یعقوب
 حضرت موسیٰ عرض ایہ کیتی پیش خدا
 ہوئیا حکم فرما پندراں اسے تیا صفات
 جاپوسف دی قبر دا استھیں پچھین حال
 موسیٰ اسکے اوس لئے کیتا ایہ بیان
 میری بخش واسطے موسیٰ غلام ہو
 موسیٰ من فرما وندا ہے ایہ بات اسان
 جے مینوں ایسا تہا داپوسے حکم خدا
 ہوئیا حکم خدا نبھا موسیٰ غلام ہو
 میرا کچھ ایسا تہا اندر نہیں زیان
 موسیٰ غلام ہوئیا دتا اوس پس پناہ
 موسیٰ اوس مکان تے آبات دونں شتاب
 موسیٰ عاصا مارا کھڑا ہویا دریا
 پانی اوٹھوں اٹھ گیا ہوتی قبر نمود
 عجم مقدس زمین تے جہا اندر کنعان
 اسے قبرستان دچہ دفن کیتا مردان
 ایہ اولاد یعقوب دی حالت ہوئی بیان
 حرمت پاک سولہ دی ختم ہو یا ایہ باب

ولدہ اندر انہاں سے درو آتا تے سوز
 سال چالی وچہ مصر سے رہا پیو دیناں
 دس برس واسٹیا کہوہ وچہ کریں خیال
 حضرت یوسف بچہ تون نبی علیہ السلام
 یوسف دی توں لاش توں بہرں کڈہ لیا
 اوستھے یوسف دفن کر بات ایہو ہے خوب
 میں یوسف دی لاش توں ڈھونڈاں کھڑپا
 ایک عورت اس وقت دی سگی اج جیات
 موسیٰ جاکے پچھیا اس عورت توں حال
 ساتھ میری پاک شہر ط کردیواں تہوں نشان
 دیواں جلد نشان میں فرق نہوسی کو
 الذرپ غفور ہے بخشندہ رجاں
 صامن تال میں ہوو ساں در رب رضا
 عاصیاں دیواں یک میں بخش دیواں بیکو
 ایہ عورت جہ بخشناں موسیٰ کریم بیان
 جتھے اوہ تابوت سادھریا دچہ دریا
 عاصا ماریں نہر تے کھیار مہا باب
 یوسف و تابوت جاں امنوں نظر پیا
 کھچ لیا یا تابوت نوں موسیٰ جانتہ نہو
 جتھے اسد سے جد دی آہی قبرستان
 حضرت یوسف جان توں جہا اندر کنعان
 احسن تقہ ہو گیا جو سا اج بیان
 جھواں باب اخیر دہن میں لکھاں شتاب

باب ستم بیان قصہ یونس و حضرت ابولت و حضرت شعیب

الذریٰ یونس تمید کر توں باب اسان جیونکر و پھیر دواوی کرن بیان

یونس حضرت شاہود دی سا اولاد پچھان
 یونس آما شہر پاک جس فونی کہن و عشق
 بتا آہے سب پوچھنے سی اولاد خود
 خلقت سی اس شہر دی لکھوں بتا زیاد
 ی اولاد خود تھیں اوہ ساری مردود
 اندر قوم خود کے کر کے فضل ربی
 یونس کہندا قوم نوں ہر بت لا شہر یکہ
 منوں اللہ پاک فون جو ہے رب غفور
 چالی برسوں اکہدا یونس رہیا سدا
 آگے تہم خود دی کر سب ان یقین
 کدی نہ کہان زبان تھیں توں میں ہی خدا
 کدی نہ تیرے رب توں آکھاں ایلین خدا
 یونس جہدم خلق وچہ جا کے کر کے کلام
 یونس کہندا قوم نوں کرو عبادت رب
 اندر اوس عذاب سے ہو نہیں ہلاک
 یونس لئے جاں خلق نوں کینا ایہ خطاب
 جس تھیں اسوں ڈرا وندا ہوسی کوں ڈر
 حضرت یونس قوم تھیں اسکے ایہ خطاب
 نازل ہوک عذاب جاں تال ہو سی معلوم
 حضرت یونس رہیں منگی ترقی دعا
 بعد عاؤں شہر تھیں ریا اور شہر تاب
 کہہ را تھیں روز نوں نازل ہوک عذاب
 باجھوں حکم خدا تیرے کیتا ایر اقرار
 ایہ گل آکھ پیاڑے کر دجا مکان
 یونس پچھے قوم دا آکھ سداواں حال

بی پیاریت د امر سل عالی نشان
 خلقت میں ہی اوسدی ساری اندر عشق
 رستہ چھوڑ تھیل واسطے سب مردود
 باجھوں لڑکے عورتاں داد چہ رکھیں یاد
 چہ پرستش بیت دی آہی سب خود خود
 حضرت یونس بھیجا از سماں وچہ بی
 کہہ پچھیا اس لئے یونس ٹھیک
 جتاں تائیں توڑ کے کرو پستش و در
 او نہاں مول نہ بیاں بہت رہیا ہوا
 جوں سائوں اکہدا سدا مول نہیں
 چھداں مول نہ پوچھوں رستہ و ڈال نہ
 پیو دے دی راہ توں چھڈیں بیت خطا
 یونس تائیں مارے کافر اوہ کسا مس
 اناں قہر خدا نازل ہو سی جھیب
 مرجاسو اس قہر تھیں خون اندر لے خاک
 اوہ کہندے کینا ہو زبدا سا لور اس عذاب
 کہہ کے اپنے رب توں ویرہ کر توں ل
 دیندا ساری قوم نوں دین وقت جواب
 دیا تھیں آہی مسرہ جو منہ قوم
 نازل کریں عذاب توں او نہاں کیر خدا
 قوم کینا کہہ ووسی نازل دے عذاب
 اندر دے عذاب کمر سو ہو حرا بہ
 کر سی شیخے روز نوں نازل قہر قہار
 چھڑکے اس شہر نوں کر کے ایہ بیان
 او پر قوم عذاب ہماں بھیجا جان جلال

ان یونس لہذا اسرسلین یونس اللہ رسد نوں سے خدا

پچھوں تیرے روز سے نازل ہوا عذاب
 پھر جاتا قوم سے یونس پتلی
 تو یہ کہہ کر تھیں بہت دے سب توڑ
 یونس توں پھر وہ ٹھہرے آہے ہر جا
 آئے اس عذاب میں ہوئے لوگ حیران
 شہر تہا ہی چھوڑ کے یا ہر ڈیرہ پا
 رہا سالوں بخش توں جو کچھ ہوئی خطا
 جاں اس ساری قوم نے لے آئے ایمان
 گرمی ہوئی دور جان وڑے شہر و چہ جا
 وقت عذاب جو انسانی تو یہ ہوئی قبول
 تو یہ نہیں اس قوم توں دتی رہا مان
 جاں یونس فرمایا نازل ہوگیا عذاب
 یا چہ دل حکم خدا بند سے کہیا سا یہ جان
 یہ تھا کہ تھیں تہیں آتا وہ گیا
 یونس سچا کران توں صورت اوہ بنا
 ایہ ظاہر ہی ہو گئی صورت پاک عذاب
 وڑے کہ انہاں عذاب تھیں آئے ایمان
 ہو دن و عذاب واسطے یونس مال
 آدم ہوئے آئے یونس پاس شیطان
 یونس کہیا اوسوں دس حقیقت حال
 سول عذاب ہو گیا او پر شہر نزل
 توں جاوین جو اوسجا کرین لوگ عذاب
 یونس سن شیطان تھیں دل چہ غصہ کھا
 اسے کہ دریا سے بہتا کشتی جا
 پھر گئے پار و رانوں پھر تھیں قبول

گرمی و درخ آگ جوں ہوئی بجھ گیا
 جو کچھ سی اوہ آکھدا سی فرمان ربی
 بت خانہ سب ڈھانکے دے بت سرور
 اونہاں تائیں اوسدا علیا نہ پتار
 عورت لڑکے لڑکیاں بڈھے لے جان
 آگے اٹھ پاک دے لے کران دعا
 حضرت یونس تھیں نا لے پاک خدا
 اللہ اس عذاب تھیں دتی انہاں مان
 آپو اپنے گھر ان وچہ داخل ہوئے آ
 ہوئی کسی نہ قوم دی باجھ انہاں تھیں ل
 اسدا یہ سب سائن میں کران بیان
 مر سوس عذاب تھیں ساری ہوگیا عذاب
 تھیں تہیں روز سے ہوگیا عذاب ایمان
 یونس کہیا یہ سا یا جھوں حکم خدا
 آتا ساری قوم توں و تار پاورا
 حکم نہ سول عذاب آتا رہا و تاب
 صورت اوہ عذاب دی و در کھٹی رحمان
 رہیا و لوچہ اپنے بہت تعجب مال
 کہندا میں اس شہر دانیوں ویاں بیان
 حضرت آگے آکھدا شیطان ہو خوشحال
 ہن کوئی تیرے حکم توں کر سی نہ قبول
 جھوٹے آتا توں آکھدا نازل ہوگیا عذاب
 ٹرا اٹھ پیار تھیں یا جھوں حکم خدا
 ہوئی بندہ ٹران تھیں اندر جا وریا
 تریدن راتین اوہ در رہیا ایہ سول

لوگ جو اسدی وجہ کی سبب ہوئے ہیں چیران
کھڑی ہوں اور اسے کھینچتی وجہ دریا
پھنسی کوئی دوستوں کھا شے مثل طعام
یونس اندر اناں و بگا کرنا بیان
یونس پاسوں نماں فرجان تیماں چال
اوہ یونس شے نام شے اوپر قرعہ چیا
وچہ مندر آیکے یونس چیا سستا سبب
جس کھنچی شے شکم وچہ یونس ہو یا بند
اوس کھنچی توں آیا اللہ وافرمان
ایہ امانت کہ توں میری امن امان
یونس اسے شکم وچہ رہیا چائی روز
غافل ذکر خدا و تمیں کہم رہے منول
پھنسی لئے بھی سول کچہ کھا و اناں طعام
دل وچہ کھنچی آکھدی ہے کچہ لیسماں کھا
یونس ذکر خدا سے واکر دا وچہ شکم

کہندے ہیں یہ وہ چہ ہے کوئی نافرمان
 اسٹوں بیاسے کے درخت کے ستوں پر پیا
 رکھیں نافرمان تو لیا پیر ہی وہ چہ حرام
 ہیں دنیا ان بانگوں ہو کے نافرمان
 تو عہ آتھاں سنہ ٹیٹا ولدی خوش حال
 پوئن تائیں جا کے شد سے وہ چہ وریا
 کہیں چھپی سے کھایا خوش رہا و تاب
 چھپیاں اندر اوسدا ہو یا قدر بلند
 رزق نہ جانی اوس لوں ایہ امانی جان
 طلب کران کہ روز میں بوجہ رکھ وہ بیان
 وچ تار یک سمند سے پوئن سی ولسوز
 افس جاگ بھی پی لوں بھلا نہ مشہور
 کھاؤں پیوں آپا تے کیتا اوس حرام
 تان نہیب خد سے لوں ہو سی بہت ابتدا
 یا تھوں ذکر خدا بند سے ہو رہ کوئی گھر

مجلس

وچہ حدیث شریف دے نی گئے فرما
اندر اس تکلیف دے کر جسے رب نوں یاد
پہاں حضرت نوح نوں قوم دتی تکلیف
وہ چاہا ابراہیم نوں اودہ خبر و مسکار
اندر اس تکلیف دے ابراہیم تحلیل
پاراں برساں قید و چوپوسف سا خوشحال
چو کھالوئن نی جاں مچھی کھالیا
پنجواں جاں ایوی کیر سے پرتے تمام
چھواں پاک رسوا نوں دیندے کہ لغار

اور چھپیاں مرغیوں کی آفت سخت ہوئی
وچہ بیا و ستار پادی اوہ رہے دلشاد
اندر اس تکلیف سے گریہ کر کے لپٹے تھے
سو سو طرح ڈرا دندار بیا اوہ مگر
ہر دم گریہ کر کے ساقا اور رہے تھیں
ڈر کر نیند نہ آتی تھی ایشی حال
اندر شکم تار یکساں گریہ کیا دھوا
اوس بیکار کی وجہ سے گریہ کر رہے تھے
گریہ بیا رہے تھے اسے آستین قرار

سنا کہ ہیا وچ غازی کیسے تیر و نر شہید
ہو رہے تیر کے کافراں دستے درو شہید

عہد یحییٰ علیہ السلام

حضرت یونس شکم وچہ جاں ہوا جیران
خطامیری سب بخش توں کروا استغفار
وہ خلاصی ایس تہیں مینوں پاک خدا
ماہی سٹے دریادے کے اُپر کنارے جا
اوسو ویلے عصر دی یونس پٹھے نماز
ہک تاری کی شکم دی دوجا ساوریہ
یونس جاں دریائیں اوپر زمین گیا
اسدے ساغیر بیٹھ کے کراسا آرام
جنگل چول آوندی ہرنی اسد بیاس
دودھ ہمیشہ اوسدا پیندا آنا چو۔
اندر چالی روزے قوت آہی کچھ
طرفے اپنی قوم سے ہو دیں جلد روان
کرے اود تلاش میں تہنوں ہر ہر جا
اندر ساڈے بھیج توں یونس پھیر خدا
جان یونس توں ریدا ہویا ایہ فرمان
لوگ یونس توں ڈھونڈے آہی ہر جا
حضرت یونس پانس جا بہت کرن تعظیم
یونس کرا شروں جا سارا وعظ کلام
اکتی برس اوس جا یونس رہیا پھیر
دنیا تائیں چھڈ کے پانی پھیر وفات
مرسل سی ایہ رب ودا حضرت یونس نام
پھر کے قلم دوات توں سلیم جاری ہو۔

کر سکے دعا غدا تہیں رہا دیہ امان
مالک تیر سے باجہ نہ کوئی رب غفار
گذرے چالی روز جاں ہوئی قبول دعا
باس یونس کڈھیا کر کے شکر خدا
ہوئی یونس پانس تہیں بیٹھاں ایہ نیاز
باجھ طعام نہ شکم سے اندر رہیا یقا
کدو سے ہک رکھ توں پیدا کرے خدا
یونس توں رب دودھ سی دیندا جاطعام
غانہ کدی نہ آو توں کدی بے وسواس
باجھوں بیوں دودھ سے ہور طعام کو
ہو یا حکم خدا سے دایونس تائیں بجہ
اود تہنوں ہن ڈھونڈ دی ہوئی بہت جیران
میرے اس کے راستہ ڈنالے کرن دعا
توں اس خاطر شکم تہیں ہویا جان جدا
جلدی طرفہ مشق دی یونس ہویا رون
سن کے استقبال توں سارا شہر گیا
اندر شہر لیا ونڈے اسنوں بات کریم۔
خلقت کے بھی نیاں سارا حکم تمام
آہی خواہش رب دی مول نہ لگی ویر
وچہ ہشتان جا پایا وصل ہو یا وچہ ذات
قصہ اسدا رب نے کیتا ارج تمام
طرف ہی ایوب دی واک لبدی ڈھو

قصہ حضرت ایوب علیہ السلام

مرسل انارب واکب سے ایوبیت
 می حضرت ایوب وطن ولایت شام
 وچڑھانے آئے آغا عالی شاہ
 ست سیاں اس دختران چہ آفرینند
 اوٹھا آنکھراوس دے پورا یک ہزار
 پورا یک ہزار ساگھوڑا بے نقصان
 گائیں یک ہزار سی بکری یک ہزار
 غلہ ہر قسم داسی سو جو و تمام
 با جھولن یاو خداوند سے ہو نہ کر داکار
 جہاں حضرت ایوب تلوں کیتا رب عطار
 تانان باہر جہول جاندا کدے نول
 چہ شیعہ شیعہ و دشمن سے شیطان
 چہ آئے اوسے پلنے خوجی بہن
 با جھول فضل خداوند دیو کوں پناہ
 ربہ جہول ایوب داڈٹھا اوس کمال
 عابد جو ایوب ہے تالے شکر گزار
 فکر نہ کھان بین واذرا نہ اوس لول ہے
 بلبلوں کریں جے اوسک اوپر لول مختار
 پھر عبادت کدی کر سی ایہ اوار
 ہرگز میری باتیں ایہ نہ ہو سی مست
 تیغوں اوپر اوسے کیتا ہیں مختار
 آیا طرف ایوب دی اوسید وقت شیطان
 ایسا رنج ایوب نول و تانول شیطان
 باکے ایت وچہ ہے اسگے جل جلال
 کردا جو ایوب ہے تیغوں یاو مدام

یوتا حضرت او ط و آ تا یہ محبوب
 وڈا امیر کبیر سی بی علیہ السلام
 با جھول رب نکیدی رکھدا سی پرواہ
 چار سیاں گھر عورتاں اڈسے مکان بلند
 بیچ سو ہو رہا غلام ساوساں کرا ظہار
 نوکوسن چار نئے جنگل اندر جان
 سب موجود نعمتاں آئے ناہ شمار
 دس محتاج کھلائی کے کھاندا آپ طوام
 ہر و پلے وچہ پلے رہے نہ شکر گزار
 ربہ مرسل ہی واکر کے فضل خدا
 اندر یاو خدا سے دے ہندا سا مشغول
 و پلے یاوہ مرتبہ کردا ہے نقصان
 وکے تلواران بارو اگھر لول ویند بہن
 مگر پیاسہ شیطان ہے ہو نفس گمراہ
 کیتا اوس لعین سے وچہ درگاہ حال
 اوس دا ایہ سب سے من شکر رب غفار
 تال ایہ تیری یاو دسے اندر خوشی ہے
 تال میں دیوال او ستوں کچہ تکلیف آثار
 حکم ہو یا یلیس لول نہ کچہ نہیں ازاد
 رنج اسے تکلیف وچہ ہوگ تیار چہیت
 جو تیر سے دل وچہ ہے تلوں دیہ آزار
 اندر یاو تیرے سا یہ عالی شان
 موڑیا ناہ عباد لول لائی رہیا لکھ تان
 کہدن سب فرشتیاں کیتا ایہ سوال
 با جھول تیری یاو دے ہلوں تیرا رام

فکر نہیں کیا وستوں ہے اوہ صاحب مال
 دنیا والا وستوں فکر نہیں کچھ مول
 ہو یا تدوں فرشتیاں اللہ و فرمان
 عو غش و ولت مالہ سے میرا ذکر کرے
 کہوہ اماں جو اوتھیں دنیا والا مال
 کہ روایت لکھیا ویچھ کتابیں جا
 اوپر میرے حال سے بھیجیں کچھ عظیم
 تالوں اندر صابراں مینوں کریں شرار
 ہکدن پاس ایوب سے آیا حیرا تیل
 صحت ہو راہم دی جو ہے خواہش میں
 سچ بلائے فکر و چہرہ کے تدرہ رضا
 عرض کیتی آرام دی خواہش میں ذرا
 خواہش دیکھ ایوب کی جیسے یہ بلا
 حضرت مسجد و چہ ساگر وایا و خدا
 چارن والا پریان اول کرے سوال
 آتش آئی غیب میں و تناسب جلا
 حضرت کہیا وستوں جدا آنا مال
 گایاں واسے اٹھ کے کیتا ایہ بیان
 گایاں ساریاں گتیں چلے ہو یا فنا
 ماں بھی کہیا ایوب سے جسے ہی آری چیز
 اوٹھاں واسے آکھیا حضرت اٹھ تدار
 گھوڑ چارن وایاں کیتا ایہ اظہار
 کہیا تدوں ایوب سے میرا عذر مول
 جو آنا ایوب و اعلیٰ شان مکان
 سستے اندر مسجد سے کردا شکر

رکھدا ایہ ہے جو صلہ زن فرزندوں مال
 واثم تیری یاد و چہ رہندا ہے مشغول
 اندر گھوڑے روز سے ہو ہی حال عیان
 اندر میرے شوق سے راتیں نیمہ مرے
 تاں بھی اندر ذکر سے رہی ایہ خوشحال
 اللہ تہیں ایوب سے متی ایہ دعا
 وچ مصیبت میں ماں صابر ایتے مقیم
 وچہ وڈا صبر و اکھیا رب غفار
 کہیا تینوں حکم سے کروا رب حلیل
 صحت ایتے آرام بھی دیوان تینوں میں
 نازل اوپر تدرہ سے تاں پھر کراں بلار
 وچ مصیبت رنج توں نازل کریں خدا
 سن حضرت ایوب سے دی حالت دیاں ستا
 رلا کے ساریاں پالیاں ظاہر کیتا جا
 کبری چل ہزار دستوں حضرت حال
 رہی نہ کوئی جیوندی آنا و چہ رضا
 مڑا پے اس کے لیا ہو نہ کرو حیاں
 اندر شکل ہو یا تیرا بہت زریان
 نیچے بھی سب چل گئے ہو یا وال فناء
 اوس نے آپے لے لئی دساں تال تیر
 چل کے سا سے مر گئے زمرہ رہیا نام
 گھوڑ سے چل کے مر گئے ہو یا قہر قہار
 جو کچھ کیتا سب گئے مینوں اوہ قبول
 ارہ بھی جلیا گت تہیں رہیا نہ نشان
 کہند میری جان ہے راضی و چہ رندار

و خستہ فرزند بھی سجد پر حین گئے
 خیر ہوئی ایو پو توں کیتا شکر خدا
 گزرتے تھوڑے روزیاں سجد پر بچکان
 کرم پئے وچو بدن تے ستر پادین تمام
 طاقت انھن میں دی رہی تھی وچو جسم
 نفرت کیتی خلق تے پیرے نہ کوئی ہو
 وچوں پو ہاں عورتاں تن کرن اطمینار
 خواہش اتنا ندی ویکو کے تے ایو پو طلاق
 وخت پوسے تاں کسدا ہوندا کوئی نہ یار
 حیدرم مطلب ہو گیا وچوں پیر نہ بات
 یک جہاں عورتاں وچوں تے رفیق
 اوس کیتا ایو پو توں میں نہ چھٹاں مول
 جاں گزرو چو ایو پو تے آھی خوشی کمال
 ہن کچوں چھٹاں اوسوں جاں ہو یا پیار
 گزرتے ایو پو توں پو توں پورے سال
 کتے دایت وچو پئے سال کھال جان
 حفاظت توں ایو پو تھیں جاں آئی ہر بو
 لوکاں او تھیں کتے جیہاں چاہا
 اندر کے گراں تے لچا ندی کسدا جا
 آپہ ضروری چاہیکے کوئی کسے مکان
 اندر اوس گراں تے ہر ول کئی پو
 چاہاں تے کئی وچو کتے ہر
 اس چاہکے تھی تھیں کسے پو توں پو توں
 ستر گراں وچو پو توں پو توں
 ورتا کچو پو توں پو توں پو توں

کتنی فائدہ وگسا پیا وید کے سب سے
 باہر مول نہ مسجدوں تاں بھی آپہ گیا
 چملا اوپر پیر تے اسد سے ہو یا بیان
 تاں بھی وکر خدا تے اکر واسے ہر نام
 حیدر ہویاں سب پو توں پو توں سالہ جم
 آون لگی بدن تھیں جس پئے ہر بو
 سالوں یہ طلاق توں ہن پئے کی درکار
 وچو اونہاں تے آپہ کیتا چالقیہ ساق
 مطلب کارن آپہ سب ہر ورتاں غمخوا
 اس راتے وچو بھی ہے ایو پو حالہ
 ایو حضرت ایو پو تے آسے پئے تھیں
 وچو پیماری ہو یا جاں ایو پئے مول
 مطلب کارن آپہ سب ہاں اسد پیاں
 یہ برنامی خلق دی تاں پتوں درکار
 باجوہ جاں اوسدا کوئی نہ پچھے حال
 اندر ایو پو تے ہر بو پو توں پو توں
 لوکاں چاہا اوسوں ہر کسے فائدہ
 چاہا تھی کسدا وچو پو توں پو توں
 اندر ٹاٹ پو توں کسے کسے کسے
 ویدری کی ایو پو توں کسے ویدری تاں
 اوسوں لوکاں آکھیا پئے تھیں
 اندر کسے کسے کسے کسے کسے
 ویدری کی چاہا کسے کسے کسے
 اندر کسے کسے کسے کسے کسے
 ویدری کی چاہا کسے کسے کسے

آپ گئی خود پندوں چھاویں بنی بھا
 او نہیں کر کے تختوں حامل کرے حکام
 روز مزدوری کیدی بی بی کر دی جا
 چاند سی آسھی پندر لوں او بی بی بکر روز
 بی بی نون و چھرا سے آل و استیطان
 بی بی تے ایو یسا و اکیہا سارا حال
 کیتے بہت علاج ہیں ہوندی نہیں شفا
 سن کے کہیا شیطان نے کرتوں ہکے و
 ایو دو چیزان او سنوں دو تن روز کھلا
 ایہ گل دس کے او سنوں گہیا شیطان
 بی بی لے ایو یسا نون حال سنایا آ
 اہوگ شفا اس مرض تھیں اس وادینال
 گوشت خوک شراب و اسن پیغمبر نام
 نصتہ ہو ایو یسا لے کھاوی متسم خدا
 اماں ہک سو لکڑی دیواں ایہ ستر
 نالے اگے رپ سے کیتا شور و کار
 طاقت رہی نہ صیتری بیٹوں دیہ شفا
 حکم ہو یا ورکاہ تھیں دیر نہ ہو سی کو
 آپے سی تھیں رپ سے لے لے ایو دعا
 تاں میں اندر صابراں ہو اں نہ رہا
 درجہ وڈا صیر و اکتار ی عیان

مقولہ مصنف

صبر و دیندار ہے پیغمبر فرما
 اندر صابراں صابراں ہے شکر و سپاس
 ہر فرقہ و چشتیوں میں ہے شکر و سپاس

نہایت حاصل صبر تھیں نالے قرب خدا
 خیر و بہار ہے صابراں ہے جسے ملن خوب
 چند اک ہک ہاں نہا نون و لسی رہے غفار

جمع ہوسن دن حشر ہے ہوسی حکم خدا
صادق سائے اوسے زیر کھلوسن آن
کھول ہوسن اوسے زیر کھلوسن آن
ایک ہی فرقہ اوسے سائے چاہی آند
نخی تمام اوسے زیر کھلوسن آن
اوسے زیر کھلوسن سب شہید جہان
ساحل غازی اوسے زیر کھلوسن جا
ہر فرقہ ہے آدمی ہوسن زیر نشان
خونی سائے اوسے ہوسن زیر ذلیل
زانی سائے اوسے زیر کھلوسن جان
سب شرابی اوسے زیر ہوسن تارک
زیر چو ہوسن اوتھائے سترن اند تار
دورخ اندر چاہیکے ہون مکتور سب سب

اس فرقے لوگ سب اسے سنا یہ جا
ایک خدیق نول مٹی ایک نشان
مٹی چھٹا عمر نول جال عدالت دا
ایک حضرت عثمان نے چھٹا ہوگ جیا
چھٹا حضرت علی نول ہوگ سخاوت دا
حمزہ چاہیکے بنی ہوسے ایک نشان
حضرت شاہ حسین نے چھٹا ہوگ غزا
چھٹا سے ایہ پشت نول ہوسن سب جان
ایہیں چھٹا خون دا ہوسی پاس قایل
چھٹا ہوسی زناہ وایر سیا پاس بچھان
چھٹا ہوگ شراب دا الوجل بک پاس
خون زناہ شراب سے چھٹا سے سترار
ایہ چھٹا شہیدائے تابع کرسی رب

ایہ جو روح بقصد

صابر سائے اوسے ہوسن زیر بچھان
سن حضرت ابوبہ اچو ہے ہند حال
اوس شہید پواسے کیتا نامہ سوال
جسم مبارک اوس نہیں جو سا صاحبین
کھٹا ایہ نہیں لے مر سن ہو حیران
انرا جسم شہید ہے دیہادو ال پاد
میں اس کے رہے ہے ورت کہیا حال
طاقت پڑو ہے مر سن رہے ہی ذرا
اس نہیں لے تار کہی دور کہیا حال
پہنچن تھیں اس شہید پواسے ہند جان
کھٹا سے نہیں لے تار کہی دور کہیا حال

ایک حضرت ابوبہ نول مٹی ایک نشان
درجہ ودا صبر دا کیتا جل جلال
ایہ ہماری اوسنوں رہی ٹھارل سال
وکیڑے ہر دور سی اوپر ڈکے نہیں
وگے جو کیڑے جسم نہیں کر ابوبہ بیان
اوہ کیڑے ابوبہ لے جلدی لے اٹھا
اونماں نہیں ابوبہ نول ہو یاد کمال
ریا ایس بیمار بول بنوں دیہ شفا
ہو یا حکم خدا لے اٹھے اٹھارل سال
کتنی عرض ابوبہ لے میں ہو یا حیران
حکم ہو یا نہیں رب نہیں مٹی دیہ دعا

ہو یا ہے اس واسطے نہیں دیکھ کر
 ہنس دانت وچہ ہے کیا کوئی شجر
 جو حضرت ابو یوسف کے ہنس دی سی جا
 دکان کو کوئی بچہ کے کر ایہ مکان
 دکان کیا پاک ہے ایہ بیمار دہی
 مجھے حال سو اگران کہتا ایہ بیان
 اس نہیں کوئی رہا ہو یا ہڈا گناہ
 سن جو حضرت ابو یوسف ایہ رو بہ آواز
 رہا نہیں ورنہ نہیں چلے گی وچہ شفا
 بیٹوں کہ گناہ دی خبر نہ ہرگز مول
 اویس و یوسف وحی نے حکم سنایا آ
 کٹر ہوئی نہ نہ کے ہو کی ہلک شفا
 طاقت پیر سے چشم چہ ہرگز نہ رہی
 بصر نہ لکھا یا سا ابو یوسف بکیر
 مایا بوی ابو یوسف ہمال چشم ہر بار دانی
 غسل و تہا پور دینی سنے اسے وچہ لکھا
 جو اسوں آزار سی ہو گیا سہ سہار
 چاند کہ بہشت تقیم نہیں تیر لکھا
 کر کے شکر خدا پیدا پٹھا کہ مکان
 بی بی تدول ابو یوسف کی کہ وچہ ناسی مول
 بعد فراغت کہ نہیں آلی طرف مکان
 کہندی ہے ہو گیا اسٹول کوئی اٹھا
 اب شہزادہ س فرج چہ نہ آتا مول
 کر آواز بلا وندی تالے کردی دین
 کی جاتا اس کا کیا جنگل واکوئی شیر

آپے سنگ شہزادہ نہیں ہو یا پھیر نہ جہر
 اوساندی ابو یوسف کے نظر ہی بکس وار
 دشت دے شہزادہ کی چاہاں نظر ہیا
 اندر اس چار دے کیوں میٹھا ہے آن
 پاس شجراں و نماں و حالت کی ہی
 چہ ایہ بندہ نکستہ ناں کیوں حیران
 ساتھ شہزادہ نظر ہی ہو یا اب تباہ
 وچہ گناہ خدا پیری کشتی تدول بکار
 ان سہوہ لکھیں نہیں ہوئی کچھ خطار
 ناں جاتاں کہ ہو گیا ہے وہ علم فتول
 کہند ادریں نہ مول توں ہوئی میں خطا
 طاقت کٹر نہ ہون ہی کہ یا ابو یوسف
 کھر انہ ہرگز ہو سناں با حیران فتول
 یاریں پیر زمین سنے کہ یا حبیب رطل
 پہنچوں شہزادہ میں سے پانی ہو باران
 غرہ چار ہی نہ رہی دینی سہ شفا
 روشن ہو با چہ چوں چشم ہو یا ہر نور
 ابو حضرت ابو یوسف و او پور دینی پاو
 بعد شجراں برس سنے فی رب امان
 گئی آجی کچھ کم توں اوہ رنجور مول
 نظر ابو یوسف ایسا بہت ہوئی حیران
 مانے کوئی اس توں چکے نے ہی بلا
 یا کوئی آفت بیکٹی او ستول شہزادہ
 ہر ہر طرے و صوٹہ مول نہ آئے بیان
 گئی آجی میں چہ شہزادہ مول نہ لکھی ویر

جسے میں ابہر گل جانندی چھڑتہ چاندنی مول
 بیٹھائی ابو پٹ سا اوپر شمس مکان
 کہیا ویکھو ابو پٹا کیوں کر دی ہیں دین
 کہندی میرا میں جانناوند کی چہار
 حضرت کا کہیا اس داد پیر کی ہے نام
 بی بی کیا اوس دانام آگ ابو پٹا
 صورت تیار لیا انا کی انا چوٹ شفا
 میں ابو پٹا آوندہ سے ہی بہتیرا چال
 حضرت کا کہیا میں کے میں ابو پٹا
 جان حضرت ابو پٹا کی کیا بی بی
 کیونکر اوس چہار یوں بیٹوں ہوئی شفا
 چشمہ بی وکھا کیا غسل کہنا جس جا
 ہوئی شفا ابو پٹا جان آگے طرف مکان
 جو بیٹے سے نہ گئے مکتب تیار ہو چکا میں
 گایاں گویا ہے کر کے جو سچا اور شفا
 شاکر نعمت و چہار صاحبہ شرف چہار
 کہیے خدا کا خلق لڑا لڑتی ہیں علم
 کھاوی شمس ابو پٹا ہے چال کی اوہ چہار
 بی بی توں میں ہار ساں کہو لڑتی چہار
 حضرت کا پیرا میں نے آگے سے نہایا
 وچہ چہار کی ابو کی پیری کی شفا
 اللہ سے سوئند بھی کہتی چہار سعادت
 عمر تمام گذار کہ پائی دو آل و فائز
 چہار کا ابو پٹا آوندہ سے ہی بہتیرا
 مقولہ معنی در بیان اسکا ہم روز و رات

چہار گل جانندی چھڑتہ چاندنی مول
 کہتی چہار مول و ہو پٹا کیوں کر دی ہیں دین
 کہندی توں میں پیر کیوں کر دی ہیں دین
 ابو پٹا میں چھڑتہ کے لڑتی کہی کہہ کار
 حضرت کا کہی اوس کی بیٹوں و س تمام
 چہار چھڑتہ سے دا اللہ دا شمس پیر
 ساتھ چہار کی ہو گیا ہوں پیر کا گے ٹا
 ناچا ناں کی و پٹا اس عاچر سے ناں
 بیٹوں خود چہار چہار توں پیر فل اندر خوب
 ساتھ شفا ابو پٹا کیوں بیٹوں و پٹا
 کہیا ابو پٹا سے آگے حکیم خدا
 جو چہ کر کے غسل بیٹوں بیٹوں ہوئی شفا
 شمس پیر کا پیرا کر کے و پٹا پیرا
 زور دینے سے نہ گئے شرف کے و چہ چہار
 و و و چہار اوس بیٹوں و پٹا پیرا
 و چہ پیرا پیرا ابو پٹا سے شفا
 علم شمس پیرا و پٹا اوس قوم تمام
 بیٹوں شفا چہار یوں بیٹوں چہار غبار
 او کر کے سو گندہ و پٹا فکر پیرا
 حکیم کہتا ہے پیرا سے و پٹا ابو پٹا
 شمس پیرا کی پیری کی شفا میں پیرا
 اللہ سے اس پیرا چہار ہو پٹا شفا
 صاحبہ و پٹا و پٹا آگے شفا ذات
 شمس پیرا پیرا پیرا شمس و پٹا
 مقولہ معنی در بیان اسکا ہم روز و رات

لازم ہے ایہ موتیاں منہ حکم خدا
 کھاؤں چیز حرام نہیں جو تاہوئی نفور
 تفسیر عربی وچ ہے لکھیا ایہ بیان
 جو شے باجھوں نہ ہے ہو سکے پاک حلال
 بھاویں لذت دار ہے یاں ہے قیمت دار
 غیر شرعی جو چیز ہے انسانوں جان حرام
 ظاہر باطن فایده ہے اندر جس شے
 انما حریم علیکم آیا وچ قرآن
 چیز اور پر تسائی ہے اوہ حرام قبول
 مرغیاں آہو بکری میل اتے ہو رگا
 اونٹ کبوتر تعذری جو ہیں ہر حلال
 اللہ کے نزدیک ہیں چیزاں چار حرام
 پاک اوتھال نہیں المیتہ کبیراں غفار
 اوہ بیشک حرام ہے کھاؤں و اشول
 پاکے ورنے پھاڑا یا کل گھٹ مویا
 یا کوٹھے نہیں ڈک پیا اوپر کسے دیوار
 یا خود آپس مر گیا اندر ستمہ او چار
 کی حکمت اسوچ ہے ہو یا اوہ حرام
 اندر بدن جیہاں ہے جو ہے شرح چالاک
 کر نیوالے روح سی سب عفو متادور
 اوہ عفو متادور فاسد کرے تمام
 بد بو تے بد مزہ بھی گوشت بد تاثیر
 کھاندی چھتری قوم ہے گوشت اوہ مزار
 بد عفو متادور ہوتا ہے وہ شہیر
 عادت طبع خوار ہے نیکیوں خارج اوہ

جو نا پاک حرام ہے اس نہیں رہن جدا
 اوہ رضا خدا پندی پاسوں ہوندا دور
 ہو اماں چو ماندا ہے اتفاق عیان
 کھاؤں جائز اوسدا اندر ہر ہر حال
 کرن ادائی شکر لوں جائز کھاؤں بار
 بھاویں لذت دار ہے ہوئے نفیس تمام
 انسانوں اللہ کھان نہیں منع نہ کیتا ہے
 اوہ حرام نہ مول ہے اوپر تسائی تمام
 چھریاں پاک لطیف ہیں اوپر تسائی تمام
 پیتر و تپہ گور خر ہو ر لطیف غذا
 وچ کتا ہاں جہاں لکھیا ہے احوال
 ہو چو کہیا رسول نے وچ حدیث تمام
 یا جھوڈو کو مر گیا ہیگا اوہ مردار
 یا کتے جہاں مارا یا انسانوں شد لیول
 یا لکڑی پتھر مار کے کیتا کسے فنا
 شیر لے گھیاڑ لے پائے کھا د مار
 اوہ بیشک حرام ہے کھانا اس مردار
 منع کیتا کیوں کہ نہیں سنتوں ایہ کلام
 ہے اوہ بدن جوان دار کھن والے پاک
 وچ عفو متادور کئی کیتا روح نفور
 ہو نہ کوئی چیز ہے رکھے پاک مقام
 کرے عفو متادور کئی ہو یا روح سفیر
 وچ انما فیہ خصلتاں پیدا ہوں خوار
 خارج انسا پتوں اسدی سماتا شیر
 دیکھو وچ چھریاں ہے نہ اعتبار کرو

جیسے اوہ مردہ تہاں تے ہوتا تاہا حرام
 جیکر جاگہ روح دے آئے تاہم خدا
 اوپر نام خدا پندے جان روح ہونی وال
 خشت عفویت ہو جو فاسد خون
 جاں جاگہ تے روح دی آیا نام خدا
 ناہ ضرورت روح دی پیگی وچشت کار
 کرنا پیٹھ شکار نوں لے کے نام اللہ
 بھاویں زخم شکار دے ہوئے کے مکان
 پر اس اندر شرط ہے قابو وچ نہ ہو
 راہ ذبح حیوان داستانوں اے خوشخو
 تیز چھری تھیں کٹے یا لوہے کٹ ساتھ
 جاندی ستے خلق دے اندر شکم غذا
 جیکر باجھوں خلق دے کٹے تے ہو
 دیر اے تکلیف تھیں فائدہ مول ہو
 آون جاون نفس دار ستہ ایہ قدیم
 ہونا روح تے خون ہے ساتھ غذا پیدا
 کڈ ہن ایسے راہ تھیں سفع اے ہو خون
 ہو خلافت کفار تھیں کرنا بہت ضرور
 اوپر زمین حیوان نوں باون مسلمان
 نام خدا تھیں فائدہ ذبح واکراں میان
 جیہڑا ذبح نہ ہو یا ساتھ خدا دے نام
 جیسے کھائے جز بدن دی پیدا کر سی اوہ
 ہو سی عادت روح دی پھر خبیث ضرور
 پھر علامت روح دا ہو سی ساتھ شیطان
 کھاون باجھوں ذبح کڈ جائزین چیز

پیدا ہوندی تسالوچہ خصلت اوہ تمام
 وقت جدائی روح وی قائم ہو کھیا
 پاکے روحی او سن چہ قائم ہونی آن
 غالب نام خدا تھیں ہوون سب بدن
 ہونا اس تائیر تھیں کھاون اوہ روا
 کڈ ہن خون شکار تھیں جے مشکن شوا
 اوہ جاگہ تے روح دی قائم ہو گیا
 بسم اللہ تے زخم تھیں ہو یا حلال عیان
 جے قابو ہے زخم تھیں پھیر نہ جائز کو
 مری تے حلقوم ہے رگال جھوچہ دو
 نو ہو باہر کڈنا اصل ایہ ہے بات
 باہر کڈ ہن خون ہے افضل ایسے دا
 مری اوہ تائیر تھیں کر کے وڈا شور
 افضل باجھوں خلق دے تے ہو نہ کو
 ایسے رستے روح نوں کڈ ہن اہل انیم
 ایسے رستے جاوندی اندر شکم غذا
 رستہ ایہ پسند ہے سن نوں اہل فتون
 گردن طرفوں مار کے اوہ سر کر دے دور
 رکھن سر نوں ساتھ بھی جد تک ہو چہ جان
 لائق خاک بہشت دے ہونا اوہ جہان
 کھاون بگشت اوہ سا ہے ہر وار حرام
 تہوں علاقہ روح و اساتذہ پاندی ہو
 اوہ محبت رہی پاسوں ہو سی دور
 کھاون اس مردار تھیں ایہ ہو نہ صاف
 چھنی تے ہر کڑی کر توں غور عزیز

ہجھی ہے اس واسطے ہاچھوں رخ جلال
 اصلہ اس پاک ہے پاک کرے ہر شے
 جہاں پانی نہیں اوسدا ہو یا مرتبتا
 مڑی دی جو نسل ہے اسو چو خون نہیں
 مثل پہاڑ و شست دی ہنگی اس مثال
 ویرانی کے جنگلی ہو چناور جو
 پر ہے اندر اندر کے ذاتی چھٹا تمام
 ہاچھوں ہجھی مڑے شست انا لوچ ہے
 کتا ہلی ہو رہو ہیں حرام اسبیا
 کیتا کے سوال یہ اگے پاک ہی
 بالو وچ چراغ سے کیتا ایف سٹان
 وندائے ناخون سنگ شتم اتے ہو رواں
 جائز استعمال ہے ورتن ناہ حرام
 پشم شتر گنہاڑ دی ہو رہو ہیں حیوان
 یسے گوناں رخ جہاں اس نہیں لکھنا
 رہا ماتھی وندو اجارہ استعمال
 مشع نہ استوں ورتنوں کیتا پاک رسول
 جے چڑھے مردار دی کرے بخار و
 خشک کرے چھپ چھپ نہیں نالے تلکے خاک
 نام مہیوتہ اوسنا ہے کہ حرم رسول
 شتن باہر استوں کھینچ لیجا ندا کر
 چہرہ اسے بدن نہیں کیوں نہ لیا آتا
 لکھی چھروچہ جو جاری خون نہیں
 کیر کے اندر مہویاں پوئے ہیں ہر جا
 کیر سے چوں مہویاں جے باہر کر کھا

۱۰ من اذ ذہب و اذ کار ہا و استغفار ہا

پانی نہیں ہے اوسدا اصلہ کریں خیال
 اس نہیں ہاچھ جلال دی کھاؤں جائز ہے
 تو کہ ضرور نہ اوسدا دل سے اندر من
 پچھا ہاچھوں نسل سے ہونے کریں یقین
 جو نہ کر ہاچھوں نہ کرے ہیکہ ہین مثال
 خواہ پہاڑ و شست سے انگوں خون اوہ
 ہونے نغزا پلید نہیں کھاؤں اوہ حرام
 ایس سببوں اوتھاں واکھاؤں روا ہے
 چربی اناں جلاؤنی دلو سے وچ روا
 چو نامرے جی گھی چھپتاں پھر کرے کی
 لائق ناہیں کھان سے وخن اوہ پہچان
 پدمر وار حیوان سے ہینگے پاک مثال
 وچہ قرآن شریف سے کہیا رہا علم
 ورتو گھر وچ اپنے رب کیتا فرمان
 ہوا سبب جو گھراں و اجائز ہو یا روا
 اندر وقت رسول سے لکھا ہے احوال
 وچہ کتاب حدیث سے ہینگا یہ منقول
 ساتھ مصالحاں اوسدا جائز نفع ضرور
 جہاں ہر لائق نفع سے نالے ہوئے پاک
 بکری اسدی مرکبی ہوئی بیمار ملول
 کیا اوسنوں کچھ کے تروں نئی خوشخو
 گوشت کھان حرام ساچھو ناہ مردار
 پانی اندر چھہ مرے ہواہ پاک یقین
 ورتاں اسٹھ کھاؤناں جائز لے روا
 باہر کیر کے کیر کے کھاؤں نہیں سدا

کیڑے سر کے چہ پون کٹھے کھان روا
 دودھ مرے حیوان ہوا کوئی پیوے جو
 اندھا ہووے سخت جو دھڑے حیوان
 ایسے چیزیں موت واکم نہ کرن قبول
 کتابی ہو جو ہوں ذبح حلال
 بعضے آکھن پاک ہے بعضے آکھن نا
 سب حرام نا پاک ہے جاری جو خون
 اس تھیں خون حرام ہے ہر ایک حیوان
 اس امیر اتفاق ہے لہو خون حرام
 کی تے جو ہو رکالچی دولوں یہ جلال
 خون حلال حیوان دا بھاویں ہو وگناہ
 گوشت سور حرام ہے ہرگز نہیں روا
 طرف نجاست بہت ہے کامل ایہ سب
 ہوندی ہے شرح سودی تھیں بہت پید
 قابل طرف ہے غیر کے ایسا جواد جان
 کھان رخصا ہے اونٹوں بعضے قوم ہند
 بے حیائی دھواہ ہونڈے نوک اٹاں
 بھاویں ہاں حرام ہے حرص کرن ہر طور
 مکاری تے طمع بھی کرے بہت شریہ
 ہونڈی جزا انسان وی پیدا سا تھ غذا
 ساتھ بدن جان روح دا ہوا الحاق جا
 لہو اندر رگال کے چہڑا ہے رواں
 گوشت دا مذکور ہے آہستہ وچہ مستمول
 گوشت پوست سودا لاکھ لکھ تھ جان
 است و اجمل ہے اوپر اٹھیں کلام

کھاوے کیڑے کڑے کڑے جے اوہ نہیں روا
 ایہ حنیفہ لکھیا پیون جائز اوہ
 اوہ بھی پاک حلال ہے کھاوے نہیں بان
 نلے مردہ جسم کے خیر بھی ناہیں قبول
 قول مخالف اوسدے اندر ہیں کمال
 ورثن منع نہ اوسدا کھاوے نہیں روا
 اندر سم حیوان کے ہیکہ ایہ نریون
 گوشت پوست خون تھیں پیدا ہوندا جان
 ابو حنیفہ شافعی آکھن سب اہل نام
 حضرت کہیا ہے ایہ بھی ہر مشال
 شک نہیں ہے اوسے ہے ہائیک حرام
 بھاویں شرکا اونٹوں ذبح کرے کو چا
 گوشت اوس نجاستوں پیدا ہوئے سب
 بیحیائی وچہ سوئے ہونڈی جان شریہ
 اس موافق ہے نہیں اندر کسے حیوان
 وچہ اونٹاں بد خصلتاں ہوں آنکھوں
 ناہر تہ ناموس دار کھجک ڈا خچاں
 تاکہ پاک پید وادلوچ کر جسکے شرور
 حکمت جو اس فچہ ہے کر دیوال شکر
 پچھیں ریح دا ہونڈا ہے اس دا
 روح نجاست ہونڈی ہے پید کرے آکھ
 بھاویں ہوئے جسم کے صورت گوشت جان
 گوشت ناچھریں نام ایہ آکھ کسے قبول
 گوشت دا ہے آٹا آہستہ وچہ مستمول
 ایہ چاؤر ہے چھوٹا ناہیں کلام

نفع اٹھاؤں اوس تھیں ہرگز نہیں روا
 وَمَا أَهْلَ بِهِ لَعْنَةُ اللَّهِ وَالْأَسْمَاءُ خَلَا سِرَاز
 کیتی چیلری چیز تے شہرت تے آواز
 ونبہ مرغی بکرا یا اس یا جھوں چیز
 یقینے اوپر جس دے کرن آواز مقرر
 اسدن ہو یا حرام ہے جسدن لیا ٹھرا
 لغیر اللہ دے معنی کارن غیر اللہ
 جن پر ہی یا تھان واکرے مقرر نام
 کرے آوازہ ایہ یا کسے منیب سرچہ
 کرے آوازہ جس دے شہرت باجہ خدا
 باطل اوہ حرام ہے ہرگز نہیں حلال
 باجہ خدا چنا وراں کرے مقرر جو
 جھوں آوازہ غیر اس تے ہو گیا
 شہرت ویلے اوسدا گوشت ہو یا حرام
 شہرت ہوئی جسدی اوپر غیر اللہ
 پڑہ بسم اللہ جو کرے اوپر چیز حرام
 اوہ جو باجہ خدا تھیں ہو گیا منسوب
 کر بسم اللہ اوسنوں جو کوئی ذبح کرے
 یا جھوں نام خدا پیدے جو ہو یا سردار
 ایہ ہو یا اوہ مار یا یا جھوں نام خدا
 پہلاں اوہ منسوب چاکیتا باجہ خدا
 اوہ خباثت اوسدے اندر آگئی
 چال کیتا منسوب سا ہو یا اوہ حرام
 اوپر کتے سورہے لیکن نام خدا
 گنا تے ہو سورہین روانہ ہو نہ جیون

وچہ خباثت فرق ہے رہندا جو کسدا
 ہو راوہ چیز حرام ہے اوپر جس آواز
 کہن قلا تے شخص دی ہوئی اج نیاز
 چاٹھراون کسے واکرے کچہ تہیز
 کوئی جناور کسے دی کرن نیاز مذہر
 کرن آوازہ تے تے یا جھوں پاک خدا
 ہو یا اس حیوان واکوشت کچہ تباہ
 یا کسے بھوت پریتا وامل نشان مقام
 حق جناور زندیاں ایہ کرے تدبیر
 زندہ کسے حیوان ٹوں شہرت کر ٹھرا
 ایس زبانی وچہ جیوں ہے مچھولاں حال
 ذبح کرے جو اوسنوں گناہ کبیرہ ہو
 پھیر طال اوسنوں کر سی نام خدا
 وقت ذبح کی فائدہ لیا جسے بدنام
 اٹھے ویلے ہو گیا اوہ حرام تباہ
 اوہ کافر بے شک چاے کہن امام
 پیدا ہو یا اوسدے اندر خلیفہ خوب
 جے نہ لو بہ کر سیا ہو مرد و دھرے
 ایہ جناور مار یا یا جھوں نام غفار
 ایہ برابر ہو گئے کھاؤں ناہ روا
 جو غافل اس فعل و اشکر ہو گیا
 پھر نہ کر سی فائدہ اوستھے نام ربی
 وانجوں کتے ٹوک دے ہو یا اوہ تمام
 ذبح کرو جسے اوسنوں ہو سی تاہ روا
 کافر بچہ اٹھاندا بیشک ہو نہایتوں

مدت پندرہ سال تھی کہ وہ بوسن میں رہا
 پھر ایک روز وہ بوسن میں رہا تھا
 یہ وہ تھا جس کا نام تھا اس کے لئے شور
 تھا مگر وہ نہ دیکھا گیا تھا
 غیر انہوں نے دیکھا ہے آیا وہ چھوٹا
 شہر میں تھا اس کے لئے شہرت تھی آواز
 نیشاپور کی پیمانی تو اس کی ایک تھی
 اہستہ و آہستہ آواز تھی اور اس کا نام
 باہر تھا جسے غیر واسطہ سے اس نے مقصود
 فرمایا کہ وہ بوسن میں ہے بوسن خوار
 عین کا فرماؤ گئے آہستہ آہستہ
 نام اس میں وہ تھا کہ اس کا نام بوسن آواز
 بوسن اور وہ انہماں و اس کے گزرج طواف
 تھا اور وہ نام جو بوسن کے سی و پندرہ
 حکم ہو یا پھر انہماں کے نام اس سبب
 جسے آواز تھا انہماں میں ورنہ وہ بوسن
 شہر تھا کہ اس کے تھا کہ اس کا وہ جو کئی چہ راہ
 اس کے لئے وہ چہ کئی صورتیں تھیں
 یہ تھا اور وہ تھا نام فلا سنے پیر
 فلا سنے پیر و اس کے لئے نام خدا
 وہ تھا اس کے تھا وہ تھا وہ سی کے راہ
 لکھیا اس کے مکان میں چہ چہ ان چہ ہرام
 وقت لا چہ ری انہماں میں چہ چہ تراکھا
 انہماں میں وقت لا چہ ری انہماں میں چہ چہ لا چہ
 پہلاں جو کئی لکھیا تھیں ہو گیا جیسے تاب

روز تیار اس شخص نے جو کئی مدت ہو
 کہ اسے تیار ہو گیا وہی شخص تھا کہ اس کا
 باہر تھا اس کا نام تھا وہ تھا اس کے لئے شور
 تھا مگر وہ نہ دیکھا گیا تھا
 غیر انہوں نے دیکھا ہے آیا وہ چھوٹا
 شہر میں تھا اس کے لئے شہرت تھی آواز
 نیشاپور کی پیمانی تو اس کی ایک تھی
 اہستہ و آہستہ آواز تھی اور اس کا نام
 باہر تھا جسے غیر واسطہ سے اس نے مقصود
 فرمایا کہ وہ بوسن میں ہے بوسن خوار
 عین کا فرماؤ گئے آہستہ آہستہ
 نام اس میں وہ تھا کہ اس کا نام بوسن آواز
 بوسن اور وہ انہماں و اس کے گزرج طواف
 تھا اور وہ نام جو بوسن کے سی و پندرہ
 حکم ہو یا پھر انہماں کے نام اس سبب
 جسے آواز تھا انہماں میں ورنہ وہ بوسن
 شہر تھا کہ اس کے تھا کہ اس کا وہ جو کئی چہ راہ
 اس کے لئے وہ چہ کئی صورتیں تھیں
 یہ تھا اور وہ تھا نام فلا سنے پیر
 فلا سنے پیر و اس کے لئے نام خدا
 وہ تھا اس کے تھا وہ تھا وہ سی کے راہ
 لکھیا اس کے مکان میں چہ چہ ان چہ ہرام
 وقت لا چہ ری انہماں میں چہ چہ تراکھا
 انہماں میں وقت لا چہ ری انہماں میں چہ چہ لا چہ
 پہلاں جو کئی لکھیا تھیں ہو گیا جیسے تاب

طاقت ناپیں کی وی ہوئے بے مقدور
کران ادا نماز دائن وچ رہیا نہ زور
یا کھائے یا چھ نہ زور سے جائے چھ ہارا
اس لاچار می ساتھ ہے تھوڑا کھان معاف
کھائے یا چھوں اور کچھ نہ ناپیں مول
یا کھائے یا چھ نہ ہو وہی ظاہر میرا حال
یا کھائے یا چھ نہ ہو وہی ظاہر میرا حال

یا کوئی چیز حلال ہے حاصل ہونہی دور
یا یا چھوں اس کھان سے حاصل ہوگ نہو
یا منزل تے ٹھپیاں ہے مشکل و شوار
یا پاؤں وچ قید ہے اسنوں دین خلافت
یا ظالم یا چھوں کھان نہیں کرو بسی مقتول
یا چھوں کھائے او سے ہو سی تاہ شفا
یا کھائے یا چھ نہ ہو وہی طاقت نہیں دل
یا کھائے یا چھ نہ ہو وہی پیدا راہ معاش

بَارِکَاجِ ذَکَا عَمَّا جِہْلَا لَہِ اِنَّ اللہَ عَفُوٌّ رَّحِیْمٌ

اندر ایسے وقت بھی کھائے اسنوں جو
بہت تیار یا وہ بچے تان بھی مول نہ کھا
کھائے او سے وقت ہے تان پر نہیں شہ
خدا نہیں سر او سے جاں ہو یا مغدور
ایسے معلوم قرآن نہیں ہو گیا ہے ٹھیک
یا چھوں اسنوں حرام پرین چنا و رہور
اوہ ہے وچ قرآن سے کہیا یہ قبول
اوہ قرآن رسول نہیں ہو کو حلال حرام

طالب لذت اور سکے اندر مول نہ ہو
اس لاچار می ساتھ ہے تھوڑا کھان و
جاں بسی نکلیہ نہ چھ ہوئے حال تباہ
اللہ بخشے اسنوں خطا رخصم عفو
چیزاں چار حرام ہیں اللہ سے نزدیک
اوہ قرآن رسول نہیں منع ہوئے انقور
اوہ سے تان حلال ہے جو کچھ کئے سول
مسلم بند رہاں کر او پر ایس کلام

در بیان حضرت شعیب علیہ السلام

اللہ کر اسان کوں قصہ بی شعیب
حضرت ابراہیم دی آنا ایہ اولاد
آنا بی شعیب ایہ نو اسکا وافر نرند
آنا بی شعیب ایہ بھت بدائیں دار
خلق شہر دائن ویر چھ ہند می آھی جو
پنہر سے حکم نہیں کروا جو اتکار
سن یتوں اس خلق واکہ سناو حال

لیکھا ویکھ کتاب نہیں کر نہ رکھے حبیب
اندر شہر دائن کے رہندا سناو لشار
نواب بچہ عقیق وایت آنا دل بند
اوہ فرزند خلیل و آنا سستی بھرا
مگر شرح شعیب نہیں منے ناپیں کو
ہو ندا اوہ کاکہ ذر ہے اکثر بہت خراب
وچ خرید فرشتے اوہ ہے بد حال

لئے وہ انہاں تے رکھے گھر میں ہوتا
 پسند سے کسی جو کسے تھیں وٹے وٹے تال
 دیوان کم تے تول وہ لیندے بہت زیادہ
 کھوئے ہو چلا وٹے سائے زخم دینار
 راہ لہی تے چوہیاں کرے کم شریہ
 جاں اندر اس خلق شے ہو یا شیخ پستل
 حضرت شعیب لوں کینا ایہ فرمان
 مول نہ پوچھن بت لوں کرن عبادت سب
 راہ مسافر جانیاں مول نہ کرو نہ بیان
 کہو توں خالق مدائن لوں ایہ سب چھو کا
 حقیقت دہر شعیب تے کیا حکم خدا
 وہ خرید فروختے کرنا و غا خدا سب
 ہرگز کسے نہ بنیاں حضرت دافسان
 ہوا چار شعیب تے کیا لوکاں لوں
 بینوں جو کچھ رہ تے کیتا ہے فرمان
 قوم اوپر ہیوں لوط تے آیا قہر خدا سب
 قوم اوپر ہیوں عیسیٰ سب طوفان
 آؤ درو خدا تھیں نازل ہوگ بلاء
 کہتا وہ شعیب لوں تینوں غرض نمول
 تینوں غرض نمول ہے ہرگز ساؤ بنال
 کرن پرستش بت دی پھلپھلاندی ہوا
 بات نہ پھر می نہیں جے توں کہیں ہزار
 جو کہتے کہن تے لے آئے ایہ بیان
 کیا حضرت شعیب تے جس نے حکم خدا
 جس لوں نور ایمان واؤ تا آتا رہا

ہات نہا وہ تول تھیں و فوجا گھڑت نہ پا
 دینے آئے گھڑت تھیں ہر ساواں حال
 ہو پرستش بت دی کرشے سی تاشاد
 نالے پکڑ مسافر ال تائیں دیندے مار
 منکر اندر پاک تھیں آئے سب بے پیر
 بیچا الہ پاک تے اُسوں کر مقبول
 اندر شہر مدائن دے کر توں ایہ بیان
 کھوئے زخم دینار بھی راہ چلاؤں سب
 تے اندر تال دے کرن شریہ سب جان
 من میر حکم اول کہتا رہ غفار
 کرن پرستش بت دی ہرگز نہ روا
 ماراج راہ مسافر ال ہے ایہ کار خراب
 رات و دین چہ خلق شے کرے شعیب بیان
 درو خدا پھلپھلاندی میں ایہ ہند ہوں
 جے ناں منوں حکم لوں پھیر ہو سو حیران
 واناں تھانے تینیں بھی مرسو ہو خراب
 واناں تھانے تینیں بھی مرسو ہو حیران
 اوپر ساری قوم تے ہو سو چادفت
 ایہ خواہش تھیں اپنے کیتا ساں قبول
 حاصل کرناں مال دار ہے ہمیشہ چال
 جے پھڑ دیواں اوسنوں پھیر ہو وال گراہ
 تنگ کریں اسان لوں ہرگز دیواں مار
 رہن دیواں اوسنوں جے شہر دے جان
 من لیا دل جان تھیں لے تال صفا
 اوپر اُسے رہا ہو سی راہ غضب

بھاویں رکے اُنہاں توں دیہو رنج ہزار
 اوہ نہ اندر تساں دے داخل ہوسن پھیر
 تیسرے حکم خدائے تعالیٰ تھیں ہوئی ہو مردود
 دلہ سے اندر اپنے رب سے خوف کرو
 عرصہ تھوڑا رہ گیا تازاں ہوگ عذاب
 کہندے اوہ شعیب توں رکے اوہ سکار
 جے توں ساڈی واسطے رہیں کریں دعا
 تان بھی تیرے حکم توں کریئے نہ قبول
 سکے حضرت شعیب نے کیتی ایہ نا
 اولوں اوپر اُنہاں دے بھیجا رب عذاب
 اکھیں جو میں تیریاں گھولیں اج تمام
 میں ہاتھاراں اکھیاں سوچ دیاں تمام
 سردی تائیں کھولا ہے ایہ نیم چشم
 وہی جو دن توں نکلے خلقت ہو ویران
 نکلے سارے شہر تھیں باغین جاوڑے
 اللہ نے پھر غیب میں بھیجی گرم ہوا
 پانی ندیاں نالیاں لگا پکن کل
 پیر جو رکھڑ زمین تے ہوندا بھیج کباب
 اولوں نبی شعیب تے آئیا جبرائیل
 جنہاں تیرے کہن تھیں غیاں پاک خدا
 نکل توں اس شہر تھیں سجھنا نتوں دنال
 جدم توں اس شہر توں ہوویں چھڈ جدا
 سکے حضرت شعیب نے بی بی تے فرزند
 ست سواک ہزار سا اوٹھے اہل ایمان
 جاں ایہ ساسے شہر توں ہوئے چھڈ جدا

اوہ نہ حکم خدا تھیں ہوسن کد می پیر
 اوپر تے رب کو مروتوں کرن نہ دیر
 مروتوں خدائے تھیں سب وانگوں نمرود
 من اسو فرماں رب ڈھل نہ کریو کو
 خلقت تائیں راتے ن کری شعیب خطاب
 سیکے پیچیدہ سچ میں کیتا رب غفار
 اوپر ساڈے شہر دے کھلے رہے بلار
 کدی نہ کہاں زبان توں توں ہی رسول
 اللہ توں اس قوم تے بھیج عذاب پلاو
 سورج تائیں حکم ایہ کیتا رب واپ
 اوٹے ایہ عذاب ہے کیتا رب سلام
 گرمی موسم کھولا ہے یک تائیں شام
 گرمی دیکھو پاک دی جلے دوپہر میں چم
 کندیاں کوٹھے زمین بھی ہویا کوم جہان
 کوئی طرفے شہر دی نظر نہ سول کرے
 آئی طرفوں دوزخاں سا ایہ قہر خدا
 خشک ہووے سبیں مانہ بھی پت نہ رہیا پھل
 اندر اس عذاب کو خلق ہوئی بیتاب
 کہند آ شعیب توں کہندار رب جلیل
 عورت لڑکے لڑکیاں جو ہنگے پاس بیا
 رہن دیوین اس شہر چہ جو ہنگے بد چال
 تان اوپر اس قوم کے نازل ہوگ بلار
 ہووے اس کے ساتھ سی سوسن قدر بلند
 سجھناں تائیں ساتھ لے شہر ہویا روان
 بدل پاک سیاہ توں کیتا حکم خدا

سایہ کیتا اوس سنے اوپر شہر تمام
 دیکھ سایہ نوں شہر ول وڈی خلق شباب
 آتش بدل اوس تھیں برسی باجہ شمار
 رہیا نہ کوئی جیوند ہوا شہر تباہ
 جاں اللہ نے کفر نہیں کیتی پاک زمین
 گئے جو ساتھ شعیب کڈائے ساتھ شعیب
 اندر شہر مدین و س کے لگا رہن شعیب
 اللہ شہر مدین اول کیستہ پھیر آیا و
 اندر سارے شہر و س کو دینے رات سدا
 جدوں ہلاک کفار نوں گزری بارہاں سال
 وچہ مدین شعیب تے رہیا اچس سال
 اوس پچھوں پھر ست سال رہیا شعیب حیات
 موٹی اسے شعیب و اچو کچہ آما حال
 جیوں کی نبی شعیب واقعہ وچہ کتاب
 ختم عجائب القصاص و اہو بابا باب
 قصہ ایہ نہ مول ہے ہیگی ایہ تفسیر
 پڑھنے ملنے والیاں و لسی اجر عظیم
 خطا ہو دی اسوچہ جو پھر کے قلم سوار
 ناں میں جا نا شاہری غرض سا تیر وایت
 دو سو یک ہزار کی ہو رشتہ سال
 لکھ کے ایس کتاب و کیتے بیت شمار
 پڑہ کے سارے مومنوں میںوں کرود ما
 میرا تے سب مومناندا ہے رہی غفار
 ہر دم میری طرف تہین لکھ دیو و سلام
 حرمت کلمہ پاک دی پھر و شش گناہ

جاں سایہ اُس شہر نے ڈٹھا خلقت تمام
 آڈی وچہ شہر جاں کیتا رب خطاب
 برسی جاں اس شہر تے جلمے مرے کفار
 ووزخ اندر جا چٹے جو آہے گمراہ
 آیا پھر شعیب بھی اندر شہر مدین
 بی بی سنے فرزند جو مومن ہی لاریب
 ساتھ جو سارے اوسے مومن ہی شعیب
 وچہ مدین شعیب بھی پھیر رہیا و لشاو
 اندر خلقت رہدے دے رات خدا
 تضرع موٹی آیا آما کریں خیال
 پھر مصر نوں مڑ گیا معلوم ہو سی حال
 وچہ مدین شعیب نے پانی پھر وفات
 گلزار موٹی دیوچہ لال یہی جاو بحال
 اوہن ہندی وچہ میں لکھنا ویکہ شباب
 گلزار موٹی مین اوسے اگے لکھاں شباب
 قصہ ایہ نہ مول ہے ہے ایہ ماہ مینر
 ہندی اندر معنی لکھے قرآن کریم
 سیکر اوپر شعیب نہ ہرگز رکھیں بار
 ویکہ کتابان معتبر قصہ کہیا شریف
 ماہ محرم تیسری روز جمعہ خوش حال
 نو دہیاں تے آٹھ سو اوپر پچ ہزار
 ایسے لالچ واسطے کیتی ایہ بنار
 بختے حرمت اوسہ کی جوین مان بدکار
 اوپر روح رسول کے یار یہ بھیج مدام
 لا الہ الا اللہ محمد رسول اللہ

فهرست مضامین کتاب عجایب القصص

صفحه	مضامین	صفحه	مضامین	صفحه	مضامین
۱۶۱	بیقرار ی زینب و عشق یوسف	۷۳	بیان قصه صالح	۶	مناجات مصطفی بگاه قاضی الحاجات
۱۶۲	بنادر مکان زینب بر یوسف	۷۴	بیان قصه جمعه بادشاه	۹	سبب تصنیف کتاب
۱۶۳	حکایت ابراهیم و هم	۸۳	بیان حضرت ابراهیم و نمرود	۱۰	باب اول در بیان نور محمد سلیم
۱۶۴	تید شدن یوسف	۸۴	بیان طلسمات نمرود	۱۱	بیان پیدایش اسرافیل و میکائیل
۱۶۵	آمدن دو وزیر در قید خانه	۸۵	بیان پیدایش ابراهیم	۱۵	حیرات و ملک الموت
۱۸۰	خلاص شدن یوسف از قید	۸۹	حکایت شکستن تنی نمرود	۱۶	بیان قبض روح پیغمبران مومنان
۱۸۶	تمه احوال زینب	۹۱	بیان در آتش انداختن ابراهیم	۱۸	بیان نشت اشرفی و پیدایش شیطان
۱۹۰	آمدن اولاد یعقوب و بصر	۹۶	بیان پیدایش سائر ریحانی الهی	۱۹	و آلامی زمین
۱۹۱	احوال بیان کردن اولاد یعقوب	۹۷	بیان در آتش سائر ریحانی الهی	۲۰	بیان پیدایش شیطان
۱۹۲	احوال خود	۱۰۰	بیان قصه سائر	۲۱	بیان در بیان پیدایش حضرت آدم
۱۹۵	غله دادن یوسف برادران را	۱۰۱	بیان موت نمرود علیه لعنة	۲۵	بیان سجد کردن نزد آدم احوال شیطان
۱۹۶	بیان دوباره آمدن اولاد یعقوب	۱۰۲	بیان پیدایش حضرت اسمعیل	۲۶	بیان در بشت آسمان آدم علیه السلام
۲۰۱	بیان در پیدایش یوسف	۱۰۳	بیان نیاید که معطل آید از مرگ	۲۹	بیان در آسمان حضرت آدم
۲۰۹	سید با آمدن اولاد یعقوب و مهر	۱۱۰	بیان قربانی حضرت اسمعیل	۳۰	معطوس و غیره
۲۱۰	ظواهر شدن برادران کریم	۱۱۱	بیان وفات بی بی باجره	۳۱	بیان جنات و جهنم
۲۱۲	یوسف است	۱۱۲	بیان آسمان و کار پیران	۳۲	بیان نماز پنجگانه
۲۱۳	آمدن یعقوب با بطرف مصر	۱۱۳	بیان حضرت لوط علیه السلام	۳۳	بیان بیقراری آدم علیه السلام
۲۱۴	وفات حضرت یعقوب علیه السلام	۱۱۴	بیان پیدایش حضرت بطریق	۳۴	و عاقبت شدن آدم
۲۱۵	بنابیت الهی و وفات حضرت	۱۱۵	بیان حضرت عیسی و یحیی و قیوم	۳۵	بیان احوال یثاق و ابوت سکنه
۲۱۶	یوسف علیه السلام	۱۱۶	بیان حضرت یوسف علیه السلام	۳۶	بیان حضرت شید و غیره اولاد آدم
۲۱۷	قصه حضرت یونس و یوسف	۱۱۷	در چاه افتادن یونس و یحیی و قیوم	۳۷	بیان حضرت ادریس علیه السلام
۲۱۸	بیان حضرت یونس علیه السلام	۱۱۸	بیقرار ی یعقوب علیه السلام	۳۸	بیان حضرت نوح و غیره
۲۱۹	حکایت یونس و یوسف	۱۱۹	حقیقت ۵۱ سفر و مصائب آن	۳۹	بیان حضرت نوح و احوال شاد
۲۲۰	تمام شد گلزار آدم	۱۲۰	آمدن یونس و یحیی و قیوم	۴۰	مقوله مصطفی
۲۲۱		۱۲۱	حکایت یونس و یحیی و قیوم	۴۱	حکایت ابراهیم و هم
۲۲۲		۱۲۲	قصه حضرت زینب و ابی	۴۲	قصه قوم شاد

نام کتاب	قیمت	نام کتاب	قیمت	نام کتاب	قیمت
تاریخ الاسلام مصنفه سلیمان	۴	باران ماه	۱	سی حرفی بوٹا خورد	۱
شریف	۳	سی حرفی علی حیدر کلان	۱	مسدس کش سنگه عارف	۱
ار محمدی	۳	ہیر مقبل	۱	مندری راداس	۱
ی نیند	۱۰	ہیر روشن - ہیر حسین	۱	ہیر محمد شاہ	۱
مد المسلمین	۱	زلیخا ہندی	۲	رسالہ کامن النساء اول و دوم	۱
الوزار محمدی	۲	احوال زمانہ معہ تردید و ہونگی	۱	ایضاً سوم جدید	۱
والش پنجابی	۱	قصہ یوسف بر خوردار	۳	ایضاً چہارم	۱
را العاشقین	۱	مجموعہ سی حرفی ہدایت کامل	۱	باروی آبادی	۱
حق پنجابی	۵	باران ماہ ہدایت اللہ	۱	مجموعہ سی حرفی محمد الدین	۱
ما کریمیا	۱	لیلی مجنوں احمد یار	۱	قصہ نوہ سس	۱
تہ الاسلام کامل	۱	قصہ یوسف	۱	جٹی کھترانی	۱
نقہ محمد ولیدیر	۱	لیلی مجنوں قاصر	۱	نڈہر اندھان	۱
پ قصہ جات		ایضاً - نظیر	۱	قصہ مول سنگھ	۱
پنجابی		سی حافظ بر خوردار	۱	ہندی زری بھگت	۱
ار شاہ مکمل	۸	سی محمد نور	۱	جنگ گور بخش سنگھ	۱
خورد	۳	مولوی غلام رسول	۱	باران ہیلاد بھگت	۱
یفت زلیخا فضل شاہ خورد	۱۰	بدر منیر پنجابی	۱	قصہ بی چوٹا	۱
مل شاہ	۵	ہیر جوگ سنگھ	۱	باران ماہ اکبر علی	۱
فضل شاہ	۱	حاتم طائی پنجابی	۱	مجموعہ باران ہذوفقیہ	۱
فی با تصویر	۳	شیریں فرہاد بوٹا	۱	سی حرفی ہری سنگھ تلوا	۱
سی فضل شاہ	۲	ایضاً ہاشم	۱	قصہ سیف الملوک محمد والا	۱
نوں ۵ سی حرفی	۲	روڈا اجلائی - بوٹا	۱	ایضاً لطف علی	۱
فضل	۱۰	نورنگ خاں بانی	۱	گل صنوبر	۱
		سی حرفی بوٹا کلان	۱	رسالہ عشق رسول اللہ	۱

سید شہنشاہ حجازی پیر الدین سراج الدین پیر کشتی پیر بازار لاهورانی چاہا

اشتهار واجب لفظی

جملہ تاجران کتب اہل مطابع کی خدمت میں التماس ہے کہ عجائب القصص کامل
یعنی گلزار اوسم۔ گلزار موسیٰ۔ گلزار سکندری۔ گلزار محمدی۔ میرے والد بزرگوار
مولوی محمد مسلم صاحب مرحوم مغفور کی تصنیف ہے جن کا حق کاپی رائٹ
بذریعہ رجسٹری مجہ کو حاصل ہے۔ پس ہر چہاں گلزار مذکور و نیز ہر قسم کی کتابیں
عربی۔ فارسی۔ اردو۔ گورکھی۔ ناگری۔ سرشتہ تعلیم میری دکان پر موجود ہیں
جن صاحب کو درکار ہوں طلب فرماویں نیز میں نے ہر چہاں گلزار کی فروخت کا
انتظام دکان حاجی چراغ الدین سراج الدین تاجران کتب لاہور سے کیا ہے
پس جن صاحب کو جس قدر گلزاریں نیز دیگر کتب رکارہوں۔ دکان حاجی صاحب
موصوف سے بار سال نہ رتقد یا بذریعہ ویلیو پی ایل خرید فرماویں۔

انکان گلزار حضرت نوح علیہ السلام گلزار حضرت ابراہیم خلیل اللہ علیہ السلام حضرت
موسیٰ علیہ السلام گلزار حضرت عیسیٰ علیہ السلام گلزار حضرت محمد مصطفیٰ علیہ السلام
میت و راز لوگ خواہشمند تھے پنجابی زبان میں چپ گئی ہیں جن صاحب کو ضرورت ہو طلب کر
التماس

محمد علی شمس الدین تاجران کتب شہر جالندھر

میں نے اپنے دوستوں کو بھی بتا دیا ہے کہ ان صاحب کو ضرورت ہو طلب کر
میں نے اپنے دوستوں کو بھی بتا دیا ہے کہ ان صاحب کو ضرورت ہو طلب کر
میں نے اپنے دوستوں کو بھی بتا دیا ہے کہ ان صاحب کو ضرورت ہو طلب کر

حسب ضابطہ رجسٹری شدہ ہے

مَا مُحَمَّدًا إِلَّا رَسُولٌ

اَلْحَمْدُ لِلّٰهِ الَّذِيْ هَدٰى لَنَا هٰذَا الْكِتَابَ لِلْجَوَابِ بِمَا كُنَّا فِيْهِ

عَجَائِبُ الْقَصَصِ

گلزارِ آدم

مؤلف مولوی محمد مسعود مصنف

حسب فرامین

محمد علی شمس الدین تاجران کتب شہر جالندھر

۱۹۲۰ء
مطبوعہ کتب خانہ شمس الدین لاہور

رہا ہتمام ملک پورانیع المکتبہ صدارت کتب

یہ کتاب دنیوی و دینی ہر ایک قسم کی کتابیں و کتابیں دکان دکان آجی پیرا خ الدین سراج الدین تاجران کتب لاہور بازار کشمیری سے بہ نسبت دیگر تاجروں کے نہایت ارزان قیمت پر مل سکتی ہیں